

Prolog

10 iunie 1867 - Paris, Franța.

Draga mea soră,

Sper ca această scrisoare să te găsească sănătoasă și fericită. Desigur, nu am motive să mă îndoiesc de aceasta, de vreme ce tu ai fost întotdeauna sănătoasă tun precum cel mai viguros taur al tatei. Cît despre fericirea ta în privința apropiatei căsătorii cu tânărul pastor, ei bine, nici nu poate fi pusă la îndoială, chiar și de la o distanță așa de mare. Ți dai seama, Millicent Quade, că fiecare cuvînt pe care mi l-ai scris anul trecut a fost o serenadă continuă adresată minunilor dragostei în general și lui Lucas Bradley în particular? Nici măcar Lydia nu își poate ridica bărbatul în slăvi îndeajuns, deși, din fericire pentru mine, iubita noastră mamă vitregă de-abia se ostenește să-mi spună că tata și cu băieții sînt bine și că unchiul Devon și mătușa Polly, împreună cu progeniturile lor, sînt prosperi, ca de obicei. Dacă ar fi să depind de tine ca să înțeleg complet evenimentele din Quade, aș afla o mulțime de lucruri despre intențiile tale și absolut nimic despre familia și prietenii noștri.

Nu, draga mea, desigur că nu te mustru. Dacă nu de altceva, măcar sînt geloasă pe Marea Pasiune.

(Mărturisesc că mă întreb cît este de permisă pasiunea în cazul unui slujitor al Evangheliei. Te voi întreba despre acest lucru cînd mă voi întoarce acasă și voi ști răspunsul după roșeața ta.) în orice caz, nu trebuie să alergi drept la tata și să-i spui că doresc să mă căsătoresc, fiindcă nu este așa.

Millicent, dacă ai fi aici lîngă mine, m-ai auzi oftînd trist în privința aceasta. Acum am douăzeci și trei de ani, după cum știi, și mi-am terminat demult educația aici, în Europa. De prisos să mai spun că sînt în mod oficial o fată bătrînă, cel puțin după standardele statului Washington. Și sînt destul de conștientă că nu-mi mai pot amîna venirea acasă; cît de curînd mă voi întoarce în acel cadru familial și tata mă va aștepta cu un șir de prezumtivi soți aliniați pe platformă. M-am resemnat să devin soție și să am copii, și sînt sigură că voi fi destul de fericită odată ce-mi voi îngropa visurile spulberate. Nu trebuie să uit, de asemenea, că voi avea drept consolare pictatul, cînd și dacă voi avea timp liber.

O, Millie, iartă-mă că sînt atît de mîhnită de toate astea. Nu am obiecții la ideea de a fi soție și mamă, sincer nu am, dar doream așa de mult să am o aventură splendidă, glorioasă, înainte să mă așez la casa mea. S-ar părea deci că trebuie să mă mulțumesc cu un scurt voiaj pe tărîmul sudului Spaniei, și cu o posibilă călătorie spre insulele Riz, împreună cu Richardsonii, prietenii aceia ai tatei și ai Lydiei, care acum cutreieră Europa. După cum deja știi, călătoresc împreună cu ei de acasă pînă la Seattle. Sînt sigură că ți-o mai amintești pe fiica lor, Bettina, este timidă ca o căprioară și probabil că va dori să stea într-un colț și să croșeteze

dantelă pentru perne, mai degrabă decît să faqă vreo explorare.

Cît aș vrea să fii aici, în locul ei!

M-am pomenit oftînd din nou, Millicent, și continuu să-ți scriu doar după ce privesc lung în depărtare pentru cîtva timp.

Sincer, crezi că cer prea mult ca înainte de a deveni o matroană supusă aburilor și spălatului și îngurășării, să fac o ispravă pe cinste? Ceva atît de fabulos, încît să mă pot gîndi la asta întotdeauna, atunci cînd spiritul meu va fi sterp?

Mă tem că într-adevăr mă aștept la prea mult și mă , întristez pentru ultima mea speranță, deși mă arăt bravă mereu și așa voi face în continuare.

Te voi vedea curînd, draga mea, și voi privi mîndră cum tata te va conduce ca să i te alături mirelui tău la altar. Te rog, după luna de miere, lasă totul deoparte, pentru mine. Avem atîtea să ne spunem.

Transmite-le dragostea mea veșnică tatei, Lydiei, tribului nostru de frățiori gălăgioși și unchiului Devon, mă- tușii Polly și tuturor numeroșilor noștri veri.

Nu uita să-i saluți și pe doctorul Joe și pe Etta, cu micuții lor. Și mai sărută-p încă o dată, pentru mine, frumosul pastor, dacă se cuvine - nu contează dacă se cuvine. Fă-o oricum!

Te iubesc.

Aceeași a ta, Charlott

Capitolul 1

Chiar și la acea oră a prânzului aerul pieței - al souk-ului - lucea și se unduia de căldură. Puii cârâiau, vânzătorii țipau și se certau, maimuțe ce purtau veste micuțe și fesuri țipau ca să atragă atenția și o muzică stranie, permanentă, răzbătea printre prăvălii, în locul brizei. Mirosurile de condimente și de carne nespălată concureau cu fumul înțepător de la focurile cuptoarelor, iar cutele de mătase strălucitoare ale rochiei împrumutate a lui Charlotte se lipeau de pielea ei transpirată.

Ea era captivată.

Însoțitoarea ei, Bettina Richardson, care era cu câțiva ani mai tânără decât Charlotte și înveșmîntată la fel de dezgustător, nu-i împărtășea entuziasmul.

- Tata ne va omorî dacă va afla că am venit într-un asemenea loc îngrozitor! șuieră ea, vălul care-i acoperea fața tremurînd sub respirația ei precipitată. Ei, am putea sfîrși prin a fi duse în deșert de vreun șeic.

Charlotte oftă.

- Tocmai asta e păcat, că n-o să fim! spuse ea doar ca să o necăjească pe Bettina.

- Charlotte! țipă Bettina, șocată.

Charlotte zîmbi dindărătul vălurilor ei. Familia Richardson navigase spre regatul insular al Riz-ului, care se întindea între Spania și coasta Maroc-ului, ca să viziteze niște vechi prieteni, negustori bogați pe care îi cunoscuseră la Boston. Bettina dorise să rămînă la Paris pînă cînd venea vremea să navigheze spre Londra și apoi spre Statele Unite, dar Charlotte dusese muncă de lămurire împotriva acestei idei. Nu avea de gînd să piardă șansa vizitării unul asemenea loc exotic precum Riz-ul, de vreme ce exista vreo posibilitate pentru aventură.

Asta, desigur, era ceva ce o vizase pe Bettina în mod special. Trebuse constrînsă să împrumute rochii și voaluri din garderoba gazdei lor, să se strecoare afară pe o porțiță lăturalnică și să se aventureze pe străzile înguste, prăfuite, urmărind mirosurile și vacarmul sunetelor spre *souk*.

Stînd în fața unei prăvălioare din piață, Charlotte atinse ușor un coș făcut de mînă. Își va aminti ziua aceasta pentru tot restul vieții și, din cauza plictiselii disperate, fără îndoială că o va mai înflori pe ici-pe colo. Ar putea adăuga un șeic măreț urcat pe un splendid armăsar arăbesc călărind spre bazar ca să

cumpere sclavi, sau poate chiar și o bandă de pirați, împrăștiind puii și negustorii în toate părțile cu săbiile lor...

Meditația plină de fantezie îi fu întreruptă de agitația de la capătul șirului de tarabe colorate ai căror pereți antici erau fisurați. Bettina înhăță antebrațul lui Charlotte cu o forță surprinzătoare și murmură:

- Să ne întoarcem la casa familiei Vincent, Charlotte, ie *rog*.

Charlotte rămase în picioare uitându-se lung la bărbatul care mergea cu pași mari prin mulțime, aproape necrezându-și ochilor. Ținându-și respirația timp de câteva clipe se simți din nou ca o școlăriță în Seattle. Se urcase pe grementul unei nave, pe *Enchantress*, și sus, la înălțime, curajul îi pierise. Se ținuse strâns de sfori, fiind prea îngrozită ca să coboare singură.

Patrick Trevarren urcase să o aducă. Bettina tremură ușor.

- Charlotte! se rugă ea mîhnită. Nu-mi plac privirile omului ăluia! Probabil că e un tîihar de drumul mare. Charlotte nu se putu mișca și fu recunoscătoare în special voalurilor ei, fiindcă știa că zîmbetul ușor care îi tremura pe buze era unul idiot. Patrick nu se schimbase foarte mult în zece ani, deși pieptul și umerii i se lățiseră, iar trăsăturile feței erau mai ascuțite; încă își purta părul negru un pic cam prea lung, prins la spate în coadă cu o fundă subțire, neagră, și privirea-i violentă era la fel de tăioasă ca și înainte. Pășea cu o siguranță arogantă care o înfurie pe Charlotte și totuși inima îi pulsa în gît, dar era tot ceea ce putea face ca să nu alerge spre el și să-l întrebe dacă își mai amintea de ea.

N-ar fi recunoscut-o, firește, și chiar de ar fi recunoscut-o, fusese doar o fetiță cînd se întîlniseră ultima dată. Visase la el în toți acești zece ani, țesînd fantezie după fantezie în jurul tînarului marinar, dar probabil că el nu se mai gîndea la ea.

El se apropie și chiar dacă fața puternic bronzată și

aristocratică îi era luminată de un zîmbet, privirea lui era rece, Luă o portocală coaptă de pe o tejghea de fructe, folosind vîrfurile unui hanger prins la cingătoare și îi aruncă o monedă vînzătorului aplescat servil.

Charlotte nici nu se mai mișcă, nici nu scoase vreun sunet în afară de respirație, dar ceva din ea îl făcu să se oprească. El veni și se învîrti în jurul ei și al Bettinei care tremura, uitându-se în ochii ca de chihlimbar ai lui Charlotte cu o expresie îngrozită.

„Spune ceva”, își ordonă Charlotte cu frenezie, dar nu putu. Gura îi era lipită.

Patrick o cîntări pentru încă o clipă, își trecu privirea peste rochia strîmtă pe care o purta, apoi o ocoli ridicînd din umeri. Curăță portocala în timp ce mergea, aruncînd resturile unei maimuțe gălăgioase.

- Asta e, spuse Bettina ferm. Plecăm, Charlotte Quade, chiar în clipa asta. Ăla a fost un pirat, dacă am văzut bine.

Charlotte privi cum Patrick se opri ca să se uite la o ființă bine făcută și acoperită de voaluri care dansa pe o scenă improvizată între două butoaie și simți o gelozie atât de intensă, încât deschise gura și începu să gâfție.

- Și știm cu toții că ți-ai văzut suma de piraiți, replică ea cu un sarcasm neobișnuit. Se simți pe loc cuprinsă de remușcări pentru faptul că fusese tăioasă. Fiindcă dacă ea și Bettina nu se potriveau perfect ca prietene, Bettina era decentă și destul de sensibilă, nemeritând un asemenea tratament.

Lacrimile deja umpluseră ochii verzi ai Bettinei. Era singură la părinți, crescută cu blândețe și nu

fusese ușor să nu te dea ascultare acestora, strecurându-se afară din casa familiei Vincent ca să exploreze o piață străină.

- Iartă-mă, spuse Charlotte blând, simțindu-se distrusă privindu-l pe zâmbitorul Patrick, care o ridică pe dansatoare de pe scena improvizată și aruncă o monedă bărbatului înveșmântat și prăbușit în apropiere. Vom... vom pleca acum.

Hotărâtă să nu mai privească înapoi, Charlotte se îndreptă de umeri și o porni în direcția locuinței familiei Vincent. Simțurile îi erau răvășite de șocul revederii atât de neașteptate a lui Patrick Trevarren și nu suporta nici măcar să se gândească unde s-ar putea s-o ducă pe dansatoare.

Era zăpăcită și conștientă de nervozitatea orescândă a Bettinei și drumul pe care veniseră doar cu o oră mai devreme era greu de găsit, fără zgomotul și vînzoleala din piață după care să te ghidezi. Toate imposibilele străduțe înguste arătau la fel și fiecare din cele douăsprezece putea duce la locuința liniștită pe care o părăsiseră atât de curajoase.

Bettina se smiorcăia și își șterse ochii cu voalul.

- Știam eu, se agită ea, ne-am rătăcit.

- Taci, se răsti Charlotte nervoasă. Ne întoarcem în bazar și întrebăm în ce direcție o luăm.

- Dar nu știm limba, îi reaminti Bettina cu o precizie înnebunitoare.

- Atunci o luăm pur și simplu de la capăt, încercînd fiecare rută pînă cînd o găsim pe cea bună, răspunse Charlotte. Vorbea ceva mai optimist decît se simțea.

Bettina se smiorcăi alarmată.

- N-ar fi trebuit să te ascult, țipă ea furioasă. Știam că se va întîmpla ceva îngrozitor dacă nu-l vom asculta pe tata și am avut dreptate.

Charlotte își mușcă buza de jos ca să nu-i spună Bettinei să tacă.

- O să ne întoarcem cu bine, răspuse ea pe o voce voit blîndă, cînd se putu controla. Îți promit. Dar trebuie să fii calmă, Bettina.

Tînăra fată respiră adînc și lung și privi în jur la strada pustie. Era ciudat cît de liniștit părea locul după vînzoleala și agitația din *souk*.

- O să trebuiască să beau otravă dacă ne iau prizoniere și ne forțează să trăim în harem, amenință Bettina, ca fapt divers, după ce-și mai revenise un pic.

Charlotte poate că ar fi rîs în alte circumstanțe. Fapt era că, probabil se aflau în mare pericol, hoinărind așa neescortate într-un oraș în care cultura diferea atît de mult de a lor.

Nu avea altă soluție decît să se întoarcă la bazar, să încerce să-l găsească pe domnul Trevarren și să-l roage s-o salveze pentru a doua oară. Ar fi fost o umilire insuportabilă, mai ales de vreme ce era pe cale să se ocupe de dansatoare într-un mod cît se poate de scandalos, dar Charlotte nu vedea altă posibilitate. Ea și cu Patrick nu se despărțiseră în termeni cordiali în ziua aceea în Seattle, dar probabil că era singura persoană din *souk* care vorbea engleza.

își strecură brațul pe sub cel al Bettinei.

- Vino. O să ne întoarcem acolo unde ne e locul, o să bem ceai și o să mîncăm ciocolată, înainte ca părinții tăi să ne simtă lipsa.

Bazarul, aglomerat înainte, se umpluse acum de oameni și de măgari. Charlotte se ridică pe vîrfuri, căutînd să zărească capul descoperit al domnului Trevarren printre celelalte acoperite ale negustorilor și clienților, dar nu dădu de el.

Bettina scoase un scîncet sugrumat și Charlotte își controlă iritarea.

Atunci oamenii se îmbulziră în jurul lor. O cîrpă murdară, unsa cu o substanță chimică, fu dusă la nasul și gura lui Charlotte, iar brațele îi fură țintuite pe lîngă corp. O auzi pe Bettina țipînd isteric și atunci lumea se redusese la un vîrf de ac și dispăru. Nu mai era nimeni, decît pustiul fără de sfîrșit.

Patrick Trevarren o apucă pe dansatoare de șolduri și o urcă înapoi pe scenă. Simțindu-se generos, o măguli cu un surîs și cu o monedă, pe furiș, iar în acel moment atmosfera densă a *souk-ului* fu străbătută de un țipăt ascuțit de femeie.

în Riz, ca peste tot în lumea arabă, femeile erau obiect de comerț, dar Patrick crescuse în Boston și își făcuse studiile în Anglia. Drept urmare, era blestemat cu o origine aristocratică și, chiar dacă simțea că ar fi o greșeală să răspundă suferinței acelei femei gălăgioase, nu putu să nu se ducă să o caute.

își croi drum prin mulțime și o găsi pe una dintre cele două femei pe care le întîlnise mai devreme. Vălul îi alunecase și după sunetul nazal al nărilor ei care

curgeau neîncetat, Patrick o identifică drept americană. Exasperat, o cuprinse cu mâinile de umeri și o zgâlțîi. Arabii curioși se mai retraseră un pic.

- P...prietena mea! hohoti fata. P...prietena mea a fost răpită de pirai.

Patrick își încordă maxilarul în timp ce își aminti cum se uitase mai devreme în ochii auri ai femeii. Avea în ea ceva tulburător de familiar.

- Unde s-a întâmplat asta? întrebă el, luptându-se să nu-și piardă cumpătul. Câți bărbați erau? Ai văzut în ce direcție au luat-o?

Fata se lamentă din nou cu voce tare.

- Erau cel puțin o sută, reuși ea să spună în cele din urmă. Ochii ei verzi erau roșii și umflați, iar vârful nasului deja arăta jupuit. Și cum aș putea ști pe unde au luat-o? Eu nici măcar nu pot găsi drumul spre locuința familiei Vincent.

Patrick alege o figură familiară din mulțime, un băiețel onest care îi mai făcea uneori comisioane și îi dădu câteva piese de argint. Cunoștea familia Vincent și chiar îi vizitase cu mai multe ocazii. Într-o arabă rapidă îi dădu instrucțiuni băiatului să o ducă pe doamna acasă

- evident, nu va fi de nici un ajutor în găsirea prietenei ei. Apoi începu să-i chestioneze pe spectatori.

În ciuda faptului că Patrick vorbea limba locală cu ușurință, că era binecunoscut în regat și că era primit în case de toate nivelele sociale, rămînea totuși un străin. Oamenii care frecventau piața ar fi simpatizat cu răpitorii, nu cu fata. Pentru ei, vânzarea fetelor inocente la târgul de sclavi reprezenta un comerț cinstit.

Totuși, Patrick cercetă aleile care porneau din *souk* în fiecare direcție, fiind cuprins de un sentiment de panică în timp ce se lupta să accepte inutilitatea căutărilor lui. Fata era pierdută; nu putea fi salvată de la destinul care o aștepta.

După-amiaza târziu, când soarele lumina vechiul oraș prăfuit, Patrick se întoarse în port unde *Enchantress*, nava lui, era ancorată.

Ea se afla într-o văgăună întunecată, îngustă, un loc care mirosea a șoareci, a mușegai și a cocleală. Capul o durea de parcă fusese lovit cu un ciomag și greața îi invadase stomacul. Pete întinse pe tot corpul îi spuneau că era vînată și unde nu avea julituri, pielea părea rașchetată.

Charlotte vru să se ridice, dar era legată și când se mișcă să-și dezlege gura, descoperi că și mâinile îi erau legate. Lacrimi de frustrare și de teamă îi ardeau ochii.

„Ai vrut o aventură, se dojeni ea. O ai!”

O amenința isteria, dar Charlotte nu se predă. Știa că era crucial să nu intre în panică; trebuia să mediteze calm și să încropească un plan de evadare.

Oricum, în loc să se gîndească la o strategie, se gîndi la Bettina. O luaseră pirații și pe ea? Charlotte se cutremură gîndindu-se la cît de îngrozită era fata - dacă așa se întîmplase - și remușcările o năpădiră. Dacă Bettinei i se va întîmpla ceva, va fi doar din vina lui

Charlotte și a nimănui altcuiva. își bătuse la cap tovarășa să viziteze sou/r-ul și rezultatul ar putea fi tragic. O altă avalanșă de furie umplu gîtul lui Charlotte și înghiți. Dacă își păstra cumpătul, putea fi în stare să o găsească pe Bettina. Pe de altă parte, s-ar putea să nu-și mai vadă prietena niciodată. Mentea lui Charlotte se umplu de imagini colorate și oribile. Prelinsese adesea, în intimitatea minții ei, că era o cadîină, avîndu-l drept sultan pe Patrick Trevarren. Era un joc nevinovat care îi încălzea coapsele și îi aducea o roșeață frustrată în obraji, dar să înfrunte în realitate sclavia albă, asta nu mai era un vis de școlăriță. Desigur, nu va fi vîndută bărbatului la care visase în toți acești ani - o, nu. Va deveni, cu siguranță, proprietatea unui proxenet sau concubina unui mizerabil transpirat și soios, care o va evalua la valoarea unui cal sau a unui cîine.

Charlotte se gîndi la căminul ei din Quade Harbor, de pe malurile verzi ale lui Puget Sound, unde tatăl ei deținea și conducea cea mai mare fabrică de cherestea de pe teritoriul statului Washington. Brigham Quade era un bărbat cu păreri foarte ferme, cu nici o înclinație spre fleacuri, dar Charlotte nu se îndoie niciodată de dragostea lui, nici măcar pentru o clipă. Ea și sora ei, Millie, știuseră întotdeauna că și-ar fi dat viața numai ca să nu li se întîmple ceva vreuneia dintre ele, și, din cauza acestei certitudini, crescuseră încrezătoare și sigure.

Lydia, mama lor vitregă, le învățase să fie femei puternice, să nu se teamă să riște și să-și lase inteligența la vedere și, în cea mai mare parte, aceste trăsături o ținuseră pe Charlotte în formă. Pînă în acea dimineață, dacă într-adevăr existase acea dimineață, cînd se trezise cu ideea de a-și pune rochie lungă și văluri, ca să cerceteze interzisul *souk*.

Charlotte și-o imagina pe Millie, frumoasa și spirituala ei soră, îmbrăcată în rochia albă și dantelată de mireasă, cu ochii strălucind de dragoste și de emoție. Și-i imagină pe rînd pe cei cinci frați ai ei și îi duse dorul fiecăruia în parte. Numele lor erau înscrise în inima ei; Devon, Seth, Gideon, Jacob, Matthew.

Existau șanse mari să nu-i mai vadă niciodată pe membrii familiei ei. Chiar și mai rău, cei dragi ar suferi după dispariția ei, iar părinții Bettinei vor fi distruși. Fiica lor însemna totul pentru ei și, din cauza acțiunilor impulsive ale lui Charlotte, își pierduseră copila. Disperarea ar fi năpădit-o cu siguranță pe Charlotte, dacă în acel moment nu s-ar fi ivit ceva la care să se gîndească.

Balamalele ușii scîrțîiră și o dîră de lumină apăru în întunecime. Apoi, un bărbat micuț intră în cameră. Purta un veșmînt arăbesc, dar asta fu tot ceea ce Charlotte putu să vadă în beznă. Inima îi bătu de teamă și de furie neajutorată cînd acesta

se apropie de ea, smulgînd-o de la podea și scoțîndu-i legăturile. El aduse o cană cu apă caldă și i-o apăsă nervos la gură.

Charlotte își înghiți vorbele incendiare, toate acele întrebări nebunești pe care voise să le pună și bău cu lăcomie. Căldura era mare și își dădu seama că era udă de transpirație.

- Cine ești tu? întrebă ea răgușit, după ce își potoli setea.

Bărbatul murmură ceva în arabă și, în timp ce Charlotte pierdu sensul cuvintelor, îi surprinse atitudinea. Răpitorul ei nu era aspru sau ostil; era indiferent.

- Ce e locul ăsta? izbucni ea, mai mult în efortul de a-l face pe arab să nu o mai lege, decît de a obține o replică pe care nu o putea înțelege. De ce mă ții aici?

Vizitatorul lui Charlotte țipă ceva la ea; ca și în conversația lor precedentă, remarcă faptul că nu avusese nevoie de traducere. Voia ca ea să tacă.

Ca să demonstreze acest lucru, el o legă la loc puțin mai strîns decît înainte, astfel ca zdreanța murdară să-i taie colțurile gurii. Apoi o trînti cu duritate, trimițînd-o direct pe podea. Pentru prima dată, o senzație ușoară, imperceptibilă, de legănare penetra ceața fricii și a furiei care o înconjură și își dădu seama că era în cabina unui vas. Faptul că identificase închisoarea îi aduse o ușurare, dar trebui, de asemenea, să înfrunte realitatea că evadarea va fi și mai dificilă.

Cum Charlotte își privea gardianul părăsind celula improvizată, era bucuroasă, de fapt, să poarte căluș. Cîrpa ținea în frîu invectivele grele și foarte colorate pe care le învățase în taberele tatălui ei. Chiar dacă nu vorbea englezește, arabul și-ar fi dat seama că era insultat crunt și puțină lui răbdare s-ar fi spulberat.

Charlotte se forță să tragă adînc aerul pe nas și să-i dea drumul ușor prin cîrpă. Orice s-ar întîmpla, trebuia să rămînă calmă, să aibă grijă să nu-și piardă cumpătul sau să-și arate teama.

Căldura din spațiul întunecos era densă și acum, că Charlotte știa că locul era o cabină, auzi zgomotul șobolanilor alergînd deasupra capului ei și forînd în

alimentele depozitate în jur. Se cutremură și se rugă în tăcere să se întîmple un miracol. Patric oftă și se întoarse de lîngă parapetul lui *Enchantress*. De obicei, îl plăcea să privească ultima suflare a luminei zilei răsfrîngîndu-se pe suprafața strălucitoare a apei, dar în seara asta era preocupat.

Prietenul și primul lui ofițer, Tom Cochran, stătea în spatele lui.

- Navigam în timpul fluxului de seară, căpitane? întrebă el.

Era un bărbat cu o constituție robustă, de înălțime medie, cu un cioc de barbă sură, care îi acoperea jumătatea de jos a feței,

- îmi închipui că tipul ăla, Khalif, așteaptă să ajungem la destinație cândva, diseară.

Patrick aprobă distrat. Fusese la școală cu sultanul în Anglia și Khalif îi era bun prieten, dar în acea noapte, perspectiva de a-i vizita luxosul palat nu-i surîdea ca de obicei.

- Da, spuse el cumva răgușit. Dă ordin să ridicăm ancora.

Cu asta, Patrick coborî pe puntea inferioară și intră în cabina lui personală, o cameră relativ mică, ce conținea un pat, un dulap, un scaun, și mai multe rafturi cu cărți. Nu făcu nici o mișcare să aprindă lumina, ci se lăsă să cadă într-un scaun, oftînd lung. Auzi țipetele membrilor echipajului deasupra, pe punte și pe greement, dar mintea îi stăruia asupra fetei răpite astăzi în *souk*. Ce avea de îl preocupa într-atît? Din nefericire, multe femei tinere și naive erau răpite adesea din bazaruri, de pe vapoare și de la colțuri de stradă în această parte de lume, și cele mai multe n-au mai fost văzute niciodată.

Se auzi o bătaie în ușă.

- Intră, spuse Patrick în silă.

- Pentru numele lui Dumnezeu, omule, spuse bătrî- nul marinar, aprinde o lumină. E întuneric ca-n iad aici.

Patrick se întinse să ia lampa atîrnată deasupra biroului său, înlătură sticla și aprinse un chibrit. Știa că expresia feței lui arăta în mod evident că fusese deranjat.

- Ce te frămîntă? întrebă Cochran, punînd o tavă cu mîncare pe birou, cu o bufnitură. N-at găsit-o pe micuța dansatoare din *souk*, cea pe care ai pus ochii încă de cînd am ancorat?

Un val de neașteptată rușine îl trecu pe Patrick, deși nu-și putea imagina de ce. Era celibatar, ia urma urmei, și nu trăda pe nimeni urmînd-o pe fată în cortul ei ca să se bucure de farmecele-i feminine.

- Am găsit-o, recunosc el, uitîndu-se în tavă. Stufat de miel, pîine neagră și ceai slab - din nou.

Cochran chicoti și se făcu lejer, încrucișîndu-și brațele și sprijinindu-se de ușă încuiată, deși nu fusese invitat să rămîină.

- Nu-mi spune că nu te-a avut. Patrick refuză să onoreze afirmația aceasta cu un răspuns. Doar îl privi pe Cochran timp îndelungat, apoi rupse o bucată de pîine neagră și începu să mănînce.

- Cred că mi-am pierdut capul.

Cochran rîse.

- Uită pentru o clipă că nici o doamnă nu l-a refuzat vreodată pe Patrick Trevarren. Dacă nu e dansatoarea, atunci ce te frământă așa de rău?

Patrick înlătură tava, și azvîrli pîinea lîngă farfurie.

- Asta e o lume fără milă, spuse el grav.

Primul ofițer se prefăcu a fi complet șocat.

- El, asta e deducția ta, răspunse el ironic.

- Și eu. credeam că aici sînt numai petale de trandafiri și aripi de îngeri. Cochran, spre deosebire de cei mai mulți din echipaj, era un om cu școală. De fapt, Patrick știa că odată fusese tutore la o școală de băieți din New York, deși prietenul lui nu vorbea prea mult de zilele de dinaintea aventurării sale pe mare.

Masîndu-și cu o mîină mușchii încordați de la ceafă, Patrick îi povesti lui Cochran despre răpire. Nu menționase cum ochii aceia îl urmăreau.

- Nu le poți salva pe toate, Patrick, spuse Cochran, cînd povestea tristă se încheie. În afară de asta, unele fete sfișesc prin a trăi ca niște regine, doar știi asta. Cele mai frumoase primesc servitori, haine frumoase și toată mîncarea dorită.

Patrick își mușcă interiorul buzei ca să nu lase șuvoiul de furie disperată să se reverse într-un răcnet.

Cochran își puse o mîină pe umărul căpitanului.

- Era frumoasă? întrebă el încet.

- Da.

Tonul lui Patrick era aspru.

- Atunci va fi bine, îi spuse marinarul. Cu aceasta, Cochran deschise ușa și ieși.

Patrick își propti picioarele pe birou lîngă tavă și își dădu capul pe spate cu un oftat. Durerea de cap i se accentua, și pînă și cu pleoapele închise forjat, putea vedea acei ochi aurii privindu-l în piață.

În momentul următor, Patrick își aminti. El și cu unchiul său acostaseră cu *Enchantress* în îndepărtatul Seattle, prin anii '66 sau '67 și rămăseseră să se bucure cîteva zile de ospitalitatea localnicilor și să descarce niște bunuri aduse atît din California, cît și din Orient.

Se întorsese la vas într-o după-amiază, după ce-și petrecuse ziua cu un negustor localnic și, uitîndu-se în sus, văzuse o zgîtie de fată balansîndu-se pe velatură.

Țipase la ea să coboare, iar ea strigase la rîndul ei pe un ton rezonabil că nu se putea mișca. El urcase să o salveze, desigur, și schimbaseră cîteva cuvinte.

Patrick nu-și amintea numele ei, dar acei ochi de ambră îi erau gravați în memorie. Așa imposibil cum părea, acea tânără aventurieră și cea pe care o întâlnise în piață, co ocazia răpirii ei, erau una și aceeași persoană.

Strânse pumnul și îl apăsă pe birou cu o asemenea forță, încît tacîmurile de argint zornăiră pe tavă.

După trei zile, Charlotte pierdu noțiunea timpului. I se dăduse foarte puțin să mănînce sau să bea și îi fu permis să se uşureze cam o dată la douăzeci și patru de ore. Vălul îi dispăruse demult, iar rochia împrumutată era răsucită, ruptă și murdară. Pielea îi ardea de febră, iar julturile și tăieturile o dureau mai tare cu trecerea timpului, în loc să o mai lase.

Nimeni nu venise să o violeze. Asta era ,o consolare. Putea îndura foamea, setea, disconfortul și o bășică ce stătea să se spargă, dar perspectiva unui viol o înfiora.

Cînd gardianul irascibil veni să o ia într-o noapte, trăgînd-o ca să o ridice cu obișnuita-i lipsă de ceremonie, crezu că, în sfîrșit, norocul ei se spulberase precum rumegușul. Se lupta cu disperare, deși știa că nu avea nici o șansă să cîştige, iar arabul o plesni în final peste față. Lovitura fu atît de puternică, încît leșină.

Se trezi - cîteva minute sau ore? - mai tîrziu, ca să se pomenească băgată în ceea ce părea să fie un sac. Putea vedea lumina prin găurile largi ale acestuia, apoi reuși să deslușească vag contururile mai multor bărbați. Rîdeau antrenați într-un joc de cărți, iar Charlotte se convulsionă de furie. încercă să țipe că erau cu toții niște bestii, dar se pomeni că mai avea călușul la gură. O secundă mai tîrziu, rămase stupefiată, dîndu-și seama că era dezbrăcată în sacul aspru.

Jocul de cărți continuă și Charlotte moțai, deschise ochii, ațipi din nou. în cele din urmă simți că sacul în care era băgată se leagănă pe umărul unui bărbat, ca un sac cu hrană pentru păsări. Se zbatu, dar asta îl făcu pe cel care o căra să rîdă mai tare.

- Asta e una aprigă, în regulă, spuse o voce într-o engleză americană perfectă.

- Raheem n-o să se bucure cînd o să afle că ai pierdut la poker, dar ea ar putea îmbunătăți starea căpitanului. A mormăit toată ziua.

„Un american“, își zise Charlotte, aproape leșinînd de uşurare. Acum va putea explica tot ce se întîmplase, cărțile citite acasă, în Statele Unite, traiul acela monoton...

După o serie de zguduieli, Charlotte auzi o bătaie puternică. Simți din nou vibrația vasului sub ea.

- Da? răspunse cineva pe un ton răstit.

- Ți-am adus ceva, căpitane, zise bărbatul care o căra. Eu și restul echipajului căutam ceva care să te mai înveselească un pic.

Balamalele ușii scîrțîiră și Charlotte simți o combinație ciudată de emoție și teamă. La urma urmei, fusese dezbrăcată de fiecare zdreanță și avea nevoie disperată de o baie și de șampon.

Sacul ateriză pe podea cu o bufnitură; se simțea trasă în timp ce sfoara sau legătura de la gura sacului era dezlegată. Sacul căzu de jur-împrejurul ei, dar și-l trase la piept atît cît să se acopere,

Cînd, în cele din urmă, găsi curaj să-și ridice privirea, se pomeni uitîndu-se lung în ochii albaștri, uimiți, ai lui Patrick Trevarren.

Capitolul 2

Deși Charlotte era dezbrăcată, cu pielea zgîriată și iritată de la sacul de pînză, iar mușchii o dureau, se simți plină de speranță așa cum se uita la fața chipeșă a lui Patrick Trevarren.

În camera mică, o lampă atîrna de un fir jos și pe pupitrul solid se afla un talmeș-balmeș de cărți și hărți marine. Ea zîmbi, deși încercarea grea îi luase și bruma de curaj pe care îl mai avea.

- Pot explica totul, spuse ea.

Domnul Trevarren dădu brusc din cap spre marinar concediindu-l și, după ce se închise ușa, se duse spre pat și smulse o pătură albă.

- Așa sper și eu, replică el distant, oferindu-i pătura.

Charlotte o acceptă recunoscătoare, dar era prea

slăbită și prea copleșită de durere ca să se poată ridica din umila ei poziție de pe jos.

- Am fost luată prizonieră în timp ce eu și prietena mea, Bettina, încercam să găsim drumul spre casă din

souk...

Binecuvîntat să fie, Patrick turnase vin într-un pocal de lemn și i-l întinse lui Charlotte, apoi se cufundă în scaunul său ca să o asculte atent.

Charlotte nu era obișnuită cu băuturile tari, dar strînse pocalul în mîinile-i tremurînde, îl ridică la gură și savură fiecare strop în parte.

- A fost o experiență destul de devastatoare, vă pot asigura, domnule Trevarren...

El se încruntă, luă pocalul și turnă din nou dintr-o carafă elegantă.

- De unde îmi știi numele?

Charlotte roși, apoi dădu pe gât cel de-al doilea pahar cu vin. Era și încurcată și ușurată de faptul că el nu părea să-și amintească de întâlnirea lor de acum zece ani, pe velatura înaltă a ambarcațiunii *Enchantress*.

- Ne-am întâlnit odată, zise ea, apoi sughiță. Îmi mai dai vin, te rog?

- Bineînțeles că nu, spuse el ferm dezaprobator, așezându-se la loc în scaunul său care scîrțîia, cu siguranța unui bărbat care primea în fiecare zi în dar o femeie dezbrăcată.

- Deja te-ai îmbătat. Ai nevoie de mîncare și, după cîte se vede, de o baie.

În toate fanteziile ei despre Patrick Trevarren de-a lungul anilor, Charlotte nu prevăzuse să fie primită așa de neglijent.

- Nici măcar nu vrei să afli cum mă cheamă? întrebă ea pe un ton jos, impulsivă brusc de formidabilă ei mîndrie Quade.

Domnul Trevarren oftă. Acum trecuse de la nonșalanță la o atitudine de plictiseală mohorîță, de parcă îi găsea prezența obositoare.

- Bine atunci, încuviință el gesticulînd. Cine ești?

Charlotte fu izbită de lipsa lui de amabilitate, dar

nu-l va lăsa să vadă asta nici măcar pentru un bilet spre America. Se îndreptă în interiorul păturii de înnă moale, se înveli mai bine și îl privi.

- Nu intenționez să-ți spun. "

El își frecă nervos ceafa cu o mîină, exact la fel cum Charlotte îl văzuse făcînd pe tatăl ei atunci cînd Lydia, mama ei vitregă, îl aducea la exasperare. Apoi Patrick se ridică brusc din scaunul său, o prinse de umerii acoperiți cu pătura și o ridică în picioare.

- Nu avem timp de jocuri de școlărițe, se răsti el, privind-o,

în momentul în care el slăbi strînsoarea, genunchii lui Charlotte se îndoiră și, spre umilința ei jalnică, se lăsă din nou să alunece pe podea.

Patrick înjură în barbă, o prinse și o luă în brațe. O duse cu tot cu pătură pe pat și o așeză brutal pe saltea. Moliciunea pufoasă o înghiți cu totul.

Charlotte deschise ochii mari. Își imaginase acest moment de nenumărate ori, dar se pomeni înfruntînd o realitate total diferită, Gîtul i se încleștă de teamă.

Comportamentul lui Patrick se mai îmblînzi un pic, doși statura și masculinitatea lui încă o copleșeau. Se apleci poște Charlotte, aiundîndu-și mîinile adînc în saltea pe lîngă ea și zîmbi.

- N-am să-ți fac nici un rău, spuse el, Vocea îi era joasă, fermecătoare. Acum spune-mi cum te cheamă.

Vinul se răspîndise în fiecare venă subțire a lui

Charlotte, în fiecare por și celulă. Frica i se risipi în spatele unui zid întunecat și căscă.

- Afrodita, replică ea. Fiica lui Zeus. Imaginîndu-și tatăl îmbrăcat într-o togă, stînd pe tronul său de pe muntele Olimp și privind la biata umanitate, chicoti. Fe- rește-te de trăsnetele lui Zeus, îl amenință ea pe Patrick făcînd pe deșteapta timp de o clipă. Dacă tata află despre asta se va dezlănțui.

Patrick oftă și se îndepărtă de Charlotte și de saltea.

- Nu se poate discuta cu tine acum. Du-te și dormi, micuță zeiță.

Ea își trase pătura pînă sub bărbie și se uită la el.

- Să nu îndrăznești să mă violezi, spuse ea.

El zîmbi, iar Charlotte fu năucită de figura lui luminoasă.

- Odihnește-te liniștită, draga mea. Gusturile mele nu tind spre mucoase bogate.

- Mucoase? Charlotte încercă să se ridice, vrînd să protesteze vehement, dar pur și simplu nu mai avea nici un strop de putere să facă asta. Căzu pe perne, închise ochii și adormi.

Patrick îl trimise pe un marinar care era în trecere pe acolo după Cochran, care, nu peste mult timp, apăru ducînd o cadă cu apă caldă, niște alifii și un vraf de haine curate. Primul ofițer o privi lung pe fată și apoi exclamă:

- Biata micuță! Mi-e teamă că a fost folosită cam rău zilele astea...

Patrick se uită la fața ei murdară și palidă. Părul ei era de culoarea siropului de portocale și ar fi strălucit în lumina lanternei odată spălat și pieptănat cum trebuie.

- Ce vrei să spui? întrebă el. Știa că se încruntă la Cochran de parcă acesta s-ar fi folosit personal de ea, dar nu se putea abține.

Cochran zîmbi și așeză lucrurile pe care le adusese pe raftul de lîngă patul lui Patrick.

- Nu vorbeam de virtutea ei, spuse el. Răpitorii nu i-ar fi diminuat valoarea bucurîndu-se de farmecele ei, deși Dumnezeu știe că trebuie să fi fost tentați.

Patrick înghiți cu greu. Era ușurat, dar în același timp, din motive de neînțeles, dorea să-și apuce prietenul de cămașă și să-l trimită în peretele opus. Cu eforturi, reuși să-și controleze și temperamentul și, spera el, expresia feței.

- Nu mi-a spus cum o cheamă.

- Probabil că nu te crede mai bun decât pe ageamiii ăia care au furat-o din piață, spuse Cochran, ridicînd ușor din umeri. Nu e de mirare că e puțin capricioasă, nu-i așa?

- Cred că nu, încuviință Patrick cumva brutal.

Fata se agită în somn, se întoarse pe o parte și gemu ușor din pricina durerii cauzate de jolituri.

Falca lui Patrick se înroși de furie.

- Au lovit-o destul de tare, comentă Cochran pe un ton jos, privind urmele vinete și albastre de pe brațul și umerii ei goi. Poate că ar fi bine să-l aducem pe Ness aici să o controleze și să-i mai vindece unele răni.

Mă ocup eu de ea, spuse Patrick. Odată ce termină de vorbit se simți jenat, fiindcă aruncase cuvintele

Iprietenului său ca pe niște cărbuni încinși. Făcu un olort vizibil să-și calmeze emoțiile care-l trădau.

- O să aflăm noi în curînd cine e - știu că e din soattle sau din împrejurimi - și o trimit acasă.

- Da, încuviință Cochran cu greutate. Nu avea convingere în voce.

- Adu-ți aminte că unii oameni sînt de o încăpă- (înare puternică într-o situație ca asta.

- Ce dracu' vrei să spui cu asta? Cochran ajunsese la ușa cabinei și se opri acolo, cu o mîna pe clanță.

- Fie că tînăra doamnă a fost... aaa... deflorată, fie nu, o mulțime de tați și de mame o vor vedea ca pe o marfă folosită, o rușine pentru familie.

Uitîndu-se la fata rătăcită, fără nume, Patrick văzu copilul pe care-l salvase de pe velatură cu mult timp în urmă și nu femeia care devenise. Simțea o durere acută doar imaginîndu-și-o respinsă de oamenii care o iubeau și o protejau.

- Du-te acum, spuse el pe un ton înfrînt și auzi ușa închizîndu-se în urma lui Cochran.

Cu o grijă pe care nu avusese ocazia să o mai arate de la vîrsta de zece ani, cînd cîinele îi fusese călcat de o trăsură și luase spanielul din stradă, Patrick trase pătura la o parte. Întîi spălă pielea lovită, prăfuită a doamnei și trată cele mai rele zgîrieturi cu coniac bun. Ea tresări de cîteva ori, dar nu se trezi, nici măcar cînd o ridică și o îmbracă într-una din cămășile lui. În mod evident era istovită și Patrick nu simți nici un pic de tandrețe față de ea cît stătu acolo, privind-o cum

dormea. După cîtva timp, micșoră lampa pînă cînd de-abia mai pîlpîia, apoi urcă pe punte ca să se asigure că vasul era în regulă.

Cînd se întoarse, încîntătoarea lui musafiră dormea pe o parte. Se dezvelise și își ținea picioarele ei lungi, unduioase, la fel de albe ca transparența celui mai fin porțelan, într-o poziție de parcă ar fi alergat.

Patrick se așeză pe marginea patului, se descălță de cizme, apoi se ridică să-și desfacă butonii pantalonilor. Își trase peste cap cămașa, azvîrlind-o pe scaunul pupitrului său.

Se strecură în pat, la perete, se întinse și căscă tare și mult ca de obicei, apoi se întoarse cu spatele la hoinară.

Ea scînci în somn, se întoarse și-și puse o mîină pe fesa dreaptă a lui Patrick.

El se încordă din cap pînă în picioare și membrul său fu la fel de drept precum catargul. Patrick murmură o înjurătură și se mută fără nici o tragere de inimă departe de ea, dar sus, pe punte, paza se schimba iar și iar înainte ca el să poată adormi.

Cînd Charlotte se trezi, soarele puternic pătrundea înăuntru printr-un hublou și era singură în cabina căpitanului. Cel puțin deduse că domnul Trevarren era căpitanul, de vreme ce avea un asemenea adăpost plăcut numai pentru el și era obișnuit să-i comande pe cei din jur.

Se răsuci pe pernele îngrămădite la perete care serveau drept căpătîi de pat și se întinse, Abia atunci își dădu seama că purta una din cămășile lui Patrick, că trebuie să o fi dezvelit din pătură și să o fi echipat în timp ce dormea.

Ideea o ofensă pe Charlotte, dar nu va lăsa ca acest lucru să-i ia prea mult din energie. Primul ei gînd, acela de a-i fi fost livrată lui Patrick precum un sac de nuci, se transformase în ideea că acum era în siguranță în mîinile unui compatriot. Acum, în timp ce se mira de faptul că pernele de alături purtau urma unui cap, se gîndi.

Groaza făcu inima lui Charlotte să palpitate. Noaptea trecută băuse vin și fusese copleșită de lucrurile care i se întîmplaseră.

-Fusese oare mînjită?

întinse picioarele pe sub pături și se pipăi într-o doară cu degetele de la o mîină, dar nu simțea nici o durere, nici o schimbare.

Era doar ușoara remușcare la gîndul că Patrick o atinsese așa de intim.

Charlotte își lăsă mîinile să cadă peste pătură și își alătură picioarele cu atîta forță, încît genunchii îi trosniră.

O bătaie răsună în ușă și înainte ca Charlotte să poată striga că prefera să rămână singură, balamalele scîrțîiră și Patrick păși înăuntru surîzînd.

Charlotte se uită urît la el.

- Nu se cade să fii aici, spuse ea.

El rîse.

- Greșit. Nu se cade ca tu să fii aici, zeiță. La urma urmei, ăsta este sediu! meu.

Ea își trase pătura pînă sub bărbie.

- Ai dormit în patul ăsta, îl acuză cu o voce înăbușită.

- Dorm adesea, încuviință Patrick voios. Te simți mai bine în dimineața asta?

Charlotte își aminti emoția tulburătoare pe care o simțise cu cîteva minute înainte și se îmbujoră la față.

- Mă simt bine. Acum, dacă m-ai trimite acasă...

- Bucuros. Charlotte observă că pe birou se afla o tavă și Patrick era ocupat cu turnatul cafelei turcești, aromate, într-o ceașcă. Tot ce trebuie să faci este să-mi spui cum te cheamă.

încă o chinuia faptul că el nu-și amintea acest lucru, dar nu i-l putea ascunde o veșnicie.

- Charlotte, spuse ea. Instinctul o opri să-și adauge numele de familie. Numele Quade însemna bogăție și putere în statul Washington și era posibil ca Patrick să nu fie un simplu căpitan al unei nave transoceanice, ci un negustor de sclavi sau un vînător de recompense.

Dacă și-ar fi dat seama ce recompensă strașnică însemna ea, acesta ar fi fost începutul necazurilor și nicidecum sfîrșitul.

El veni cu ceașca aburindă lîngă pat și i-o oferii, iar Charlotte se întinse să o ia de toartă, grijulie în același timp să țină pătura pe ea.

- Charlotte, spuse Patrick, meditînd asupra numelui de parcă era vreo hieroglifă pe care era nerăbdător să o descifreze. Charlote și mai cum?

- Doar Charlotte, răspunse ea, după ce sorbi atent din lichidul fierbinte cu care o servise.

El își îngustă ochii violeți spre ea timp de o clipă și ea crezu că el dorea să protesteze, dar că, probabil, se răzgîndise. O trată cu încă unul din zîmbetele lui fermecătoare.

- Îngreunezi situația foarte mult, spuse el curtenitor, îmi dă prin cap să te vînd cînd ancorăm sau să i te dau prietenului meu, Khalif, pentru haremul lui.

Charlotte aproape că scăpă cafeaua.

- Este reprobabil din partea ta să glumești cu astfel de lucruri. Nu crezi că deja am trecut prin prea multe încercări?

Patrick își dădu ochii peste cap.

- Nu numai că ești o fetișcană obraznică și prea prietenoasă pentru o noapte, când omul își dă silința să doarmă...

- Poftim?

El rîse și își împreună cu grație brațele musculoase.

- Am crezut că asta îți va atrage atenția. Eu și cu tine am dormit împreună noaptea trecută, Charlotte, și al naibii să fiu dacă nu te-ai întins și mi-ai apucat una dintre rotunjimile anatomice.

Pentru prima dată în viață, și spera că și pentru ultima, Charlotte roși atât de tare, că o ardea fața.

- N-aș face niciodată una ca asta! șuieră ea.

Patrick zîmbi.

- Ba ai face. Ai făcut. Ai'noroc doar că sînt un gentleman, asta-i tot.

Charlotte nu-și putea crede urechilor; evident, nu avea limite. Domnul Patrick Trevarren nu era în mod sigur bărbatul în jurul căruia ținuse atîtea fantezii timp de zece ani. Vocabularul lui de bătăran îi zgîria auzul.

- Să nu îndrăznești să-ți spui gentleman în prezența mea, nerușinat mizerabil ce ești, diavol împielit...

Patrick scoase din nou o cascadă de hohote și tăcu o plecăciune.

- O, ești binevenită, domnișoară Charlotte Fără- Nume. Nu-i nevoie să mă răsplătești cu mulțumirile tale!

- Ieși afară! țipă Charlotte.

- Asta e cabina mea, replică Patrick fără ranchiună. Dacă cineva iese afară, atunci tu vei fi aceea, zeiță.

- Bucuroasă! Dă-mi doar niște haine și o s-o șterg așa de repede, încît o să crezi că am fost o fantasmă.

Furia ei păru să-l amuze pe Patrick, care o înfuria și mai tare. Fluierînd, deschise un cufăr dintr-un colț al camerei și scoase o pereche de pantaloni sport și o centură lată din piele. Îi aruncă accesoriile și acestea aterizară în pat.

- Pantaloni? întrebă ea.

Patrick zîmbi.

- îmi pare rău dacă nu merg, draga mea Charlotte. Dar de vreme ce nu port rochii, nu văd motivul pentru care le-aș fi cărat în cufărul meu.

Charlotte închise ochii și respiră adînc înainte să se calmeze îndeajuns cît să discute cu căpitanul pe un ton civilizat.

- Dacă m-ai lăsa singură cîteva minute...

- Desigur, încuviință el galant, dar nu părăsi cabina, ci își întoarse spatele lui lat și impunător.

Folosind pătura drept paravan, Charlotte sări în pantalonii care erau largi în talie și strimți peste fund, vîrî înăuntru poalele cămășii în care dormise și se încinse cu centura peste mijloc. Avea nevoie stringentă să folosească oala de noapte, dar nu va face asta cu domnul Trevarren în cameră.

- Unde sîntem? întrebă ea în schimb, ducîndu-se spre hublou și privind afară. Văzu apa turcoise, plajele atît de albe încît o orbeau, un palat impunător înconjurat de un deșert de nisip argintiu. Aici e vreo ambasadă americană?

Patrick îi răspunse la întrebări în ordine inversă.

- Mi-e teamă că nu, zeiță. Cît despre localizarea noastră, sîntem la o aruncătură de băț de palatul sultanului Riz-ului. Nu ți-aș recomanda să sari în apă și să pleoscăi pînă la țărîm, de vreme ce probabil există cel puțin o sută de rechini prin jur așteptînd ceva de mîncare.

Charlotte se cutremură, dar îi rămăsese doar încrederea în sine și nu avea de gînd să abandoneze.

- Eu nu pleoscăi cînd înot, domnule Trevarren, spuse ea. Am o lovitură excelentă.

El veni în picioare alături de ea lîngă hublou, o privi lung și surîse iritat.

- Și mai amuzant pentru rechini. Probabil că le place cînd micul lor dejun se luptă.

Stomacul lui Charlotte chiorăi chiar atunci, în acel moment nepotrivit. Nu se putu abține, avea nevoie de o masă copioasă dimineața cînd se trezea.

- Vreau să merg acasă, spuse ea, și brusc ochii i se umplură de lacrimi.

Spre surprinderea ei, Patrick se purta ca în fanteziile ei și îi atinse obrazul ușor cu degetele mâinii drepte.

- Vei merge, spuse el răgușit. Îți promit, Charlotte, nimeni nu-ți va face nici un rău.

Voia să-l creadă, oh, dorea cu disperare, dar

Charlotte nu era o proastă și știa că regulile vieții ei se schimbaseră semnificativ de când cu răpirea.

- Familia ta... începu Patrick serios. Te va vrea înapoi?

- De ce să nu mă vrea, pentru numele lui Dumnezeu? Charlotte își odihni mâinile pe coapse. Deși nu ar fi recunoscut, îi plăcea să poarte pantaloni și se întreba de ce femeile nu adoptaseră moda.

El îi studie fața solemn, cu ochii aceia albaștri precum cicoarea.

- Chiar considerînd că răpirea nu a fost vina ta, lăsînd la o parte faptul de neconceput că hoinăreai fără escortă masculină în piață, reputația ta nu mai este la fel ca înainte. Există oameni care nu te-ar primi în saloanele lor sau nu te-ar recunoaște pe stradă.

Cuvintele lui Patrick nu erau numai nedrepte, dar și adevărate și furia lui Charlotte era în parte disperare.

- Cei care contează, tata, mama mea vitregă, sora și frații mei, unchiul și mătușa, verii și prietenii mei nu numai că mă vor accepta, dar mă vor întîmpina cu brațele deschise.

El o luă tandru în brațe, o apăsă la pieptul lui și ea îi auzi și îi simți inima bătînd lîngă obrazul ei.

- Bineînțeles că așa vor face, încuviință el. Așa este. Acum, lasă-mă să-ți aduc ceva de mîncare.

Charlotte se îndreptă spre hublou. Patrick părăsise cabina și ea scruta orizontul luminos căutînd un mijloc de scăpare, dar tot ceea ce văzu era nisip, mare, palatul și de jur-împrejur deșertul nemilos și alb ca neaua.

Imediat propti scaunul în ușă și căută rapid oala de noapte. Negăsind un astfel de articol, se ghemui în cele din urmă deasupra unei scuișoare cu ochii strîns închiși de jena necesității și de mirosul denunțator.

Tocmai terminase, ascunse scuișoara pentru a fi golită mai tîrziu și mută la loc scaunul din fața ușii cînd Patrick se întoarse. Se spăla pe mâini.

El puse pe birou o tavă care conținea porridge, pîine cu unt și gem, cafea și Charlotte începu să mănînce fără ezitare.

- Aș vrea să merg să mă plimb pe punte, spuse ea. Dacă tot avea să fie îmbarcată, cu sau fără voia ei, putea măcar să facă un eveniment din asta și să vadă ceea ce era de văzut.

- Altă dată, răspunse Patrick, răsfoind preocupat printr-un jurnal de bord pe care-l luase din scrin. Sîntem așteptați la palat, zeiță, și prietenul meu, sultanul, nu este omul care să se poarte cuviincios cînd e dezamăgit.

Apetitul strașnic al lui Charlotte aproape că pieri. Patrick fusese relativ amabil cu ea, cu excepția unei mici tachinări, și își scosese din minte posibilitatea unei ticăloșii. Acum tresări ca o nevăstuică prinsă în ușa.

- Dezamăgit? întrebă ea cu o voce subțire.

Patrick își ridică privirea din jurnalul de bord, se

încruntă gînditor și se reîntoarse la paginile din fața lui. Ținea volumul în curbura unui braț.

- Khalif este un bărbat sociabil, spuse el.

Charlotte înghiți fierea care îi veni înapoi pe gît și

dădu la o parte micul dejun terminat pe jumătate. Se uită în jos la pantalonii diformi și la cămașă, și avu o inspirație disperată.

- Nu am haine potrivite ca să merg în vizită, în special cînd gazda este regală.

Patrick închise jurnalul de bord și îl împinse într-un spațiu strîmt al unuia dintre cele cîteva rafturi.

- Nu te speria, spuse el, cu mintea îndreptată asupra altor probleme. Sînt o mulțime de femei la palat. Or să te îmbrace ele cu ceva ca lumea.

Acestea fiind zise, se îndreptă spre ușa.

- Stai! țipă Charlotte.

El se întoarse ușor și o privi peste umăr.

- Nu vreau să fac parte din haremul unui bărbat, fie el sultan sau nu.

Încîntarea străluci în ochii lui Patrick și un zîmbet brusc îi lumină fața.

- Oh. Credeai că o să i te vînd lui Khalif sau că o să i te fac cadou. Ei bine, zeiță, ai greșit - doar te-am necăjit înainte. Asta e doar o vizită și ar fi o rușine dacă ai pierde mîncarea exotică și muzica.

Spiritul aventurii se trezea din nou în Charlotte, dar încă era suspicioasă. La urma urmei, situația ei era foarte precară.

- De unde să știu că spui adevărul?

El ridică unul din umerii săi fantastic de largi.

- Presupun că nu ai de unde. Cu aceasta ieși afară și închise ușa. Charlotte se mișca deja când auzi cheia răsucindu-se în broască.

Neavînd ce face și știind că va avea nevoie de toată tăria, Charlotte se duse din nou la tava ei și începu să mănînce.

Aproape o oră mai tîrziu, un bărbat veni după ea și o escortă pe puntea lui *Enchantress*. Visase la nava aceasta atît de des, desenase atîtea schițe ale catargului ei grațios și ale velelor, încît aproape că se simțea acasă pe vas.

Patrick o aștepta la parapet, unde fusese azvîrlită o scăriță de frînghie. El zîmbi, gîndindu-se, desigur, la teama care o ținuse strîns lipită de velatura care se balansa deasupra capetelor lor.

- Să te cobor? întrebă el cu o politețe prea elaborată ca să fie ironie.

Charlotte era mînioasă. Ea și cu Millie se urcaseră în mulți copaci și nu era o lașă. Îi azvîrli lui Patrick o privire acidă și se aruncă peste parapet, desculță, ca să găsească prima treaptă a scăriței.

Avea grijă să nu recunoască formele întunecate care se mișcau cu o grație mortală dedesubtul apei clare, albastre-verzui, sau să calculeze distanța dintre parapet și acea barcă micuță de jos, care se legăna pe valuri.

Charlotte coborî restul treptelor cu ochii ferm închiși și fu ușurată când simți brațele unui bărbat prinzînd-o de talie și așezînd-o în barcă. Privi coborîrea abilă a lui Patrick cu o expresie de sfidare rece. Frînghia care ancora mica ambarcațiune de vas era dezlegată și trasă peste parapet, iar Patrick și cu ceilalți bărbați traseră ramele și începură să vîslească. Charlotte privi năucă peștii colorați care înotau peste reciful de corali de sub apă. Dorise o aventură și primise una, ceea ce va confirma vechea zicală a Lydiel că cineva trebuie să vegheze asupra dorințelor sale, fiindcă s-ar putea ca acestea să devină reale.

Palatul le apăru curînd în vedere și ea îi studie ușile și ferestrele arcuite, coloanele și porticurile. Pe țârm îi așteptau doi oameni care purtau veșminte colorate și turbane. Charlotte se mută un pic mai lîngă Patrick din moment ce acesta se afla cu spatele la ea și nu vedea, și spera că putea avea încredere că o să-și țină cuvîntul și o s-o ia cu el la întoarcere.

- Lasă-te în grija lor și, orice ar fi, nu vorbi, o avertiză Patrick când ajunseră pe plajă și oamenii cu turbane traseră barca pe nisip. Când vine vremea să plecăm, vin să te iau.

Patrick fu întîmpinat cu mare bunăvoință și ceremonie, dar când cel mai înalt dintre cei doi bărbați o văzu pe Charlotte îmbrăcată în pantalonii suflecați și cămașa care flutura, fața i se strînse de dezaprobare. Bătu din palme și strigă

ceva, și două femei îmbrăcate în mătase, doar cu ochii și mâinile vizibile, se năpustiră să o smulgă de pe plajă.

O tîrîră de-a lungul unei curți bolovănoase, înconjurată de ziduri înalte care etala o minunată fîntînă de marmură roz în centrul ei, și un palat. Ochii lor întunecați exprimau consternare în timp ce o duceau repede printr-un hol și pe sub o arcadă imensă decorată cu sculpturi pictate cu auriu.

Una dintre ele bătu din palme, la fel de oficial ca și bărbatul de pe plajă și femeii din toată sala se ridicară de pe scaune și de pe rogojini ca să o înconjoare pe Charlotte.

Se uitară lung la pantalonii și la picioarele ei goale, și îi atinseră cu grijă părul murdar, încîlcit, de parcă se așteptau să sară ceva din el.

Charlotte nu-și putea aminti cînd mai fusese așa de

insuliță sau de intrigată. Era speriată, și pe bună dreptate, de plecarea ei, dar deocamdată era singura tînără din cercul ei de cunoștințe care pusese piciorul în palatul unui sultan.

- Vorbește cineva dintre voi englezește? întrebă ea cît mai demn posibil.

Răspunsul fu o altă izbucnire de discuții indescifrabile. Charlotte fu luată de mîini și condusă cu ho- tărîre spre marginea unui bazin larg, decorat cu olane pictate. În clipa următoare se simți dezbrăcată de hainele împrumutate și, deși avu impulsul de a se lupta, știu că n-ar avea rost, fiindcă acolo era înconjurată de o duzină sau mai mult de femei, toate puternice.

Capitolul 3

Apa din bazinul mare, ornat cu olane, era plăcut de caldă și arome de mosc, scorțișoară, trandafir și gardenie înmiresmau aerul plin de aburi. Se supusese calmă spălării forțate și delicate numai fiindcă Patrick îi promisese că va fi în siguranță în palat.

Fiecare centimetru al pielii ei, cu excepția feței, a fost frecat cu piatra ponce. Părul i-a fost spălat cu gălbenuș de oy, clătît și spălat din nou, apoi Charlotte fu scoasă din piscină pînă la brîu, într-o stare de relaxare așa de intensă, încît simțea că e gata să doarmă în picioare.

Fu ștearsă cu prosoape uscate, întinsă cu fața în jos pe o canapea moale ca puful, tapitată cu catifea roșie. În timp ce cineva îi pieptăna părul încîlcit, o altă persoană începu să-i maseze pielea cu ulei parfumat. Oftă în timp ce ultima tensiune nervoasă îi fu îndepărtată din mușchii umerilor și ai spatelui.

Charlotte era la fel de intoxicată ca și cînd i s-ar fi dat alcool, și scoase un oftat ușor cînd fu acoperită cu o pătură moale ca neaua, și lăsată să doarmă.

După aceasta, se relaxă, auzind muzica a unor instrumente ciudate, trâncăneala unor femei, clipocitul apei din piscină.

Visă că se afla din nou la bordul lui *Enchantress* cu Patrick, stînd goală și parfumată în patul lui. Iar el o mîngîia...

- Așa de drăguță, spuse o voce. Cineva mîngîie părul umed al lui Charlotte dîndu-l peste frunte, de parcă avea febră. Așa de drăguță și departe de casă.

Faptul că acele cuvinte fuseseră spuse în cele din urmă în engleză o frapă pe Charlotte și pleoapele i se deschiseră. O femeie blondă, cu ochi albaștri, în vîrstă cam de treizeci de ani, îi zîmbea.

Mîinile femeii erau pictate în roșatic ca henna, un obicei despre care Charlotte citise. Hainele ei erau din cea mai fină mătase albastră și o bordură cu păsări micuțe și flori îi împodobeau mînele, pieptul și tivul, fiind lucrată în argint. Părul îi cădea bogat pe spate, înfoiat și moale, de culoarea aurului.

- Eu sînt Alev, îi spuse ea lui Charlotte. Sînt favorita • sultanului și curînd voi fi o *kadin*.

Charlotte știa că o privea uimită, dar nu se putuse abține. Ea și prietenele ei de la școală, la Paris, Citiseră fiecare roman indecent despre haremuri și știa că Alev aspira la titlul de soție.

- Cred că și tu vei fi o favorită, continuă Alev, fixînd-o pe Charlotte încurcată. Poate că în seara asta vei dansa pentru Khalif și, dacă fi aprinzi fantezia, ai putea împărți și patul cu el.

Charlotte se săltă, torțînd-o pe cealaltă femeie să se retragă. Văzu apoi că Alev avea o sarcină avansată.

- Nu împart patul cu nimeni, spuse Charlotte fîroasă. Sînt o prietenă a căpitanului Trevarren și voi pleca împreună cu el cînd va ieși în larg.

Alev o privi pe Charlotte din nou, de data aceasta cu o expresie compătimitoare.

- Ești foarte naivă, zise ea, dar în timp vei învăța regulile bărbaților și ale haremului.

Charlotte clipi, acoperindu-se cît putea mai bine cu pătura. Era făcută de vreo fabrică de borangic, din lînă albă și ușoară, moale pe piele.

- Nu rămîn, insistă ea.

Alev îi mîngîie părul care, în aerul umed, se cîrlionțase.

- Cum spui tu, încuviință ea oftînd indulgent. Știi, e foarte frumos aici. Avem tot luxul, iar Khalif nu este un stăpîn rău.

- Cine ești tu? întrebă Charlotte, nevenindu-i să creadă că se afla într-un asemenea loc și că ducea o astfel de conversație. Se încruntă văzînd părul blond al lui Alev. Nu se poate să te fi născut aici, în Riz.

Cealaltă femeie oftă și se așează pe o canapea apropiată, ridicîndu-și fustele cu grijă elaborată.

- Odată mă numeam Olivia. Navigam dinspre Anglia spre Franța, copil fiind, ca să urmez o școală internat specială, și vasul nostru a fost capturat de pirăți.

Gîtul lui Charlotte se încordă de groază.

- Cîți ani aveai?

- Șaisprezece, răspunse Alev pe un ton detașat, de parcă lucruri de genul acesta se întîmplau în fiecare zi.

„Și poate că în această parte de lume, își spuse Charlotte, se întîmplau”.

- Trebuie să fi fost îngrozită! Charlotte nu se putu abține să nu ia una din mîinile mînjite cu henna ale lui Alev într-ale ei. Guvernul de ce nu a făcut nimic?

Alev zîmbi.

- Guvernul nu este așa de dornic să salveze persoane particulare, așa cum sperăm noi. Și da, am fost înspăimîntată, dar am învățat să mă bucur de lux. Aici sînt răsfațată, am sclavii și apartamentele mele. Khalif are grijă să mi se dea toate dulciurile și ciocolata pe care o doresc, iar el este... Se opri, roșind, și își feri privirea. El este foarte chipeș și știe cum să facă fericită o femeie.

Charlotte roși și ea. Știa despre relațiile intime dintre bărbați și femei, desigur, fiindcă crescuse în vestul Americii și făcuse școala la Paris. Totuși, nu avusese ceea ce ea și prietenele ei numeau experiență, și existau o serie de mistere.

- Fericită? o iscodi ea curioasă, deși știa că era grosolan să o tragă de limbă.

- Vei vedea, spuse Alev cu o privire răutăcioasă în ochi. Cînd te vei culca cu Khalif, îți va arăta ce glorios lucru este să fii femeie.

Charlotte de-abia se consolă cu aceste cuvinte; nu conta cît de atrăgător era Khalif, ea nu dorea să se culce cu el. Nu se gîndise astfel la nici un bărbat, cu excepția lui Patrick. își înfipse degetele puternic în palme. Fusese oare nesincer căpitanul cînd promisese să o ia cu el la plecarea din Riz?

- Ți-e foame, observă Alev. Lucrurile nu vor mai părea așa lipsite de speranță după ce-ți vei umple stomacul. Spunînd aceasta, bătutu din palme și apărură o tînără cu ochi negri.

Alev îi vorbi femeii-copil într-o arabă rapidă și ea o luă la goană ca să-i îndeplinească porunca.

La fel ca Alev și celelalte femei pe care le văzuse, servitoarea purta rochii simple, răcoroase.

- Pakize va aduce de mâncare, replică viitoarea *kadin*. Acum, spune-mi cum de ai fost luată prizonieră.

Charlotte își înghiți o serie de proteste; la urma urmei, ea fusese răpită în piață în acea zi fatidică, în care decisese cu aroganță să ignore avertismentele celor mai vîrstnici. Rapid și cu o anume vină, se gîndi la Bettina și se întrebă pe unde o fi biata ființă.

Încrucișîndu-și brațele peste pătura care încă îi acoperea trupul gol, Charlotte îi povesti cum se întorcea spre casă de la Paris, în compania unei familii prietene și cum familia Richardson decisese să facă o excursie la Riz, în ultima clipă. Rușinată, recunoscuse faptul că ea o atrăsese pe biata Bettina în *souk* într-o dimineață și că ambele fuseseră prinse. Mai tîrziu - și doar amintirea acestui lucru constitui un asemenea afront la mîndria Bettinei că îi veni amăreala pe gît - fusese vîndută sau dăruită lui Patrick Trevarren, precum o țigară sau un pahar cu vin.

Alev de-abia reacționează la poveste; fără îndoială că auzise despre multe întîmplări similare înainte. La urma urmei, propria poveste nu era mai puțin dramatică.

- Deci erai americană, spuse ea. Am bănuț eu, după accent.

- *Sînt* americană, o corectă Charlotte. O să mă întorc acolo și cînd am să cobor în portul Quade, jur să sărut pămîntul și să nu mă mai gîndesc la acel loc ca fiind plicticos și provincial.

Alev o bătu pur și simplu ușor pe mînă, de parcă ar fi spus că era o fantezie frumoasă, care curînd va fi spulberată în favoarea realității.

Servitoarea se întoarse ducînd o tavă din bronz, încărcată cu fructe tăiate felii, pepeni, banane, și încă niște feluri pe care Charlotte nu le recunoscuse, alături de brînză asortată și un vas mic cu măslin, și niște șerbet făcut din fructe de pădure purpurii. Punînd mîncarea pe o măsuță de lîngă canapeaua lui Charlotte, Pakize luă de pe tavă o cupă ornamentată și i-o întinse.

- Asta este *boza*, îi explică Alev. Este făcută din orz și este foarte acră, dar delicioasă.

Charlotte acceptă cupa în silă și dădu din cap drept mulțumire. Băutura era destul de rece, astfel că se formase un caimac și în timp ce o duse la gură simți un miros de scorțișoară. Luă o înghițitură cu grijă și găsi gustul *bozei* foarte înviorător.

După ce își potoli setea - Pakize reumplu imediat pocalul dintr-o carafă asemănătoare - Charlotte mîncă șerbet, fructe și brînză din abundență. Alev avusese dreptate; îi fusese foame. Odată ce hrana începu să o întremeze, fu din

nou sigură că totul se va sfîrși cu bine. Patrick nu va pleca fără ea, desigur, va avea grijă ca ea să ajungă acasă, în Washington.

După ce Charlotte termină de mîncat, i se aduse o rochie aurie din același borangic delicat, așa cum purtau și celelalte, împreună cu o pereche de sandale de lemn, denumite de Alev saboți. Charlotte îmbrăcă

rochia cu recunoștință, dar se uită îngrijorată la saboți. Tălpile erau înalte de patru centimetri.

- Dacă port așa ceva o să cad și o să-mi rup gîtul, spuse ea fără menajamente.

Alev ridică din umeri și o trimise pe Pakize înapoi cu sandalele.

- Atunci hai, spuse ea bătînd din palme spre Charlotte, desigur nu la fel de autoritar ca servitorilor. O să-ți arăt seraiul.

Charlotte încă era nervoasă, dar și curioasă. Cîți americani -femei sau nu - aruncaseră o privire în incinta unui harem? Ei, putea scrie o carte despre experiențele ei cînd va ajunge acasă, sau probabil o va da spre lectură într-un cerc, ca acele femei care fuseseră prinse de către indieni și eliberate mai tîrziu. Va fi o persoană notorie și renumită, incitînd controverse oriunde s-ar duce.

- Acestea sînt băile, desigur, spuse Alev arătînd spre celelalte bazine, toate mari și ornate cu olane bogat ornamentate. Peste tot erau canapele și perne groase presărate pe minunata podea de marmură, atît de rece și d elină sub picioarele goale ale lui Charlotte. Cel puțin o duzină de femei le priviră trecînd, cu o curiozitate fătîșă.

- Spre deosebire de mulți europeni și americani, continuă Alev, noi ne îmbăiem în fiecare zi, uneori mai mult de o dată. Este un ritual foarte plăcut, care adesea ține ore întregi.

Charlotte se gîndi la propria-i îmbăiere și se cutremură de plăcere. Niciodată nu avusese o experiență mai senzuală și mai calmantă.

Pășiră pe sub o altă arcadă imensă, decorată cu ornamente și intrară printr-o ușă uriașă.

- Acesta este *hamam*-ul, unde ne adunăm să conversăm, să coasem, să jucăm jocuri, să ne uităm la diferite spectacole aranjate pentru noi - lucruri de genul ăsta.

Pereții *hamam*-ului erau foarte înalți, ca aceia ai unei camere mari dintr-un castel englezesc și între ferestrele arcuite, semețe, fluturau țesături minunate. Și aici, femeile trîndăveau pe canapele, sau vorbeau și rîdeau încet în grupuri mici, dar nu era nimic nou.

Un negru frumos stătea pe un baldachin, cu brațele încrucișate, privind la ceea ce se întîmpla cu o expresie placidă.

Charlotte o trase pe Alev de mîneacă.

- Un eunuc? întrebă ea, amintindu-și poveștile pe care le citise.

Alev zîmbi.

- Da.

Dumnezeu știa că în portul Quade nu dăduse niciodată ochii cu un eunuc viu, adevărat, să vezi cînd i-o povesti lui Millie despre asta.

- E și el un servitor, ca Pakize?

Alev rîse și își scutură capul.

- Nu. Cu excepția lui Khalif însuși și a sultanei valide, mama sa, nimeni nu are o mai mare autoritate în harem. Rashad păstrează disciplina între noi în general, arbitrează disputele, astfel încît Khalif și mama sa să nu fie deranjați.

După *hamam*, Alev porni spre o curte spațioasă, unde palmieri și curmali își ofeFeau umbra binecu- vîntată, împreună cu un singur ulm. Aici încă și mai multe femei stăteau pe bănci brodind sau pur și simplu stînd tăcute.

- De ce are nevoie un bărbat de atîtea sojii? șopti Charlotte. Se uită la ulm în timp ce vorbea. Era aproape de zidul de piatră și îi putea oferi o pistă de scăpare, dacă era nevoie.

După toată cordialitatea ei, Alev fu enervată de întrebare.

- Nu sînt soții, spuse ea aspru, atrăgîndu-i atenția lui Charlotte prin ton. Unele dintre ele nu vor fi chemate niciodată în apartamentele lui Khalif. Altele vor fi vîn- dute, comercializate sau dăruite. Dar cele speciale devin *odalisques*, lăsînd la o parte favoritele sau *kadinele*.

Cuvintele *vîndute* sau *comercializate* sau *dăruite* răsunau în mintea lui Charlotte ca niște urzici usturătoare.

. - Sînteți sclave, spuse ea. Toate, indiferent de ce favoruri vă bucurați.

Alev îi întoarse lui Charlotte privirea cu răceală.

- Dacă noi sîntem sclave și tu ești. Nu contează ce ți-o fi spus căpitanul.

Un fior rece coborî pe spinarea lui Charlotte, dar refuză să se abandoneze fricii sau să-și încalce principiile ocazional.

- Ar trebui să vă revoltați toate, șopti ea. Ar trebui să vă adunați toate femeile din harem și...

Alev o întrerupse dîndu-și ochii peste cap și oftînd nervoasă.

- Voi, americanii, sînteți așa de răzvrățiți. Nu aveți conceptul de tradiție. Ei bine, să-ți spun ceva: Dacă aş putea pocni din degete ca să mă întorc în Anglia, tot n-aş face-o.

O luă de mîneacă pe Charlotte și o trase într-un colț liniștit al curții.

- Nu trebuie să mai vorbești despre răzvărtire, o avertiză ea foarte sincer. Dacă sultana aude una ca asta te va pedepsi. Aici facem ce ni se spune.

- Dacă faceți ce vi se spune, o contrazise Charlotte, atunci de ce aveți nevoie de un eun.c să mențină liniștea?

Alev o privi de sui și respirația îi era sacadată.

- Aceea care nu se supune se căieUe curînd de asta, spuse ea, apoi se roti într-un vârtej de fuste și se îndepărtă.

Charlotte se uită lung după ea timp de cîteva clipe, simțind un amestec confuz de simpatie și de furie pentru cealaltă femeie, apoi își întoarse privirea spre ulmul înalt de lîngă perete. Patrick stătea picior peste picior pe o pernă groasă în iatacul lui Khalif, cu a doua cupă de *boza* într-o mînă. Băutura picantă, ușor fermentată, era una dintre numeroasele plăceri ale lui Patrick cînd vizita palatul.

- Deci intenția era să-i fie vîndută lui Raheem, spuse Khalif încruntîndu-se. Purta haine obișnuite, mult asemănătoare cu cele ale lui Patrick, în loc de togă și turban, așa cum s-ar fi așteptat un străin, și părul negru îi era tăiat scurt. Ochii săi exprimau îngrijorare.

Patrick încuviință, apoi zîmbi. Părea să zîmbească ori de cîte ori se gîndea la Charlotte, chiar dacă ea nu era acolo să vadă.

- Unul dintre oamenii mei a cîștigat-o la cărți și mi-a oferit-o în dar.

Khalif oftă și veni față în față cu Patrick, pe o altă pernă colorată cu volane.

- Prietene, îl cunoști pe Raheem?

- Nu l-am întîlnit niciodată, răspunse Patrick ridicînd din umeri. Știa că Raheem era pirat și un om rău, în general, dar aceste trăsături păreau comune în această parte de lume.

Khalif arăta încă îngrijorat și tulburat.

- Este un om foarte brutal și răzbunător, reflectă el aparent întristat pentru aventurile piratului. Dacă acești oameni au luat-o pe Charlotte din *souk*, au făcut-o probabil pentru că Raheem le ordonase să-i aducă o femeie cu pielea albă. Fără îndoială, e furios că dorințele i-au fost neglijate.

Patrick se încruntă și puse cupa deoparte. Nu era genul lui Khalif să se îngrijoreze pentru astfel de probleme. Deși sultanul nu era un om crud, pur și simplu nu avea timp să-și facă griji pentru fiecare răpire din regatul său.

- Te temi de omul ăsta? întrebă Patrick și zîmbi cînd, în momentul următor, văzu furia ivindu-se în ochii lui Khalif.

Khalif murmură o înjurătură arăbească, una dintre multele pe care îl învățase pe Patrick cînd stăteau în aceeași cameră la Școala de băieți *Westhaven* din afara Londrei.

- Nu mă tem de nimeni, se uită el feroce, cu atît mai puțin de un pirat ignorant ca Raheem. Dar văd că ții la lata asta despre care vorbești și, ca prieten, trebuie să te avertizez. Raheem nu se va opri de la nimic ca să răzbune ceea ce i se pare o nedreptate. Nu va zăbovi să-ți taie gîtul femeii și să-ți livreze rămășițele ei într-un coș.

Asemeni lui Khalif, Patrick nu se temea de nimeni - cel puțin pentru el însuși. Apărînd în viața lui, Charlotte adăugase o dimensiune nouă, tulburătoare și, oricum, el o îndrăgise destul cît să devină o răspundere.

- O s-o apăr, spuse el furios, toate instinctele masculine trezindu-i-se. Chiar puse mîna pe mînerul unui cuțit pe care îl purta într-un toc de piele, atașat centurii.

Khalif își ridică sprîncenele.

- Da, dacă ești acolo cînd Raheem atacă. Dar ești ocupat des cu negoțul și, Patrick, cum poți tîrî după tine o femeie oriunde te duci păzind-o încontinuu?

Lui Patrick i se păru ciudată ideea de a o avea pe Charlotte alături, mai ales că era una dintre cele mai enervante femei cu care avusese de-a face.

- Nu, spuse el. Ce sugerezi?

- Să rămîna la palat, replică Khalif, întinzîndu-se după carafa de aur, ca să umple" și paharul lui și pe cel al lui Patrick. Doar pînă cînd îți termini afacerile în Spania.

Ideea îl făcu pe Patrick să se încordeze de furie și gelozia îl lovi ascuțită ca un pumnal, dar își reaminti că Khalif îi era unul dintre prietenii cei mai vechi și mai devotați.

Totuși, trebui să întrebe.

- Care va fi exact rolul lui Charlotte în haremul tău?

Khalif rîse și ridică pocalul în chip de noroc.

- Ești copleșit de furie, observă el, ca un băiețel care se întrece în curtea școlii. N-o să-ți convoc mica prietenă în patul meu, Patrick. Onoarea îmi este mai importantă ca viața; tu știi asta.

Patrick privi o clipă în zare, rușinat de răspunsul primitiv dat de prietenul său și enervat de faptul că Charlotte îl prostise.

- Dacă aș avea o soră, spuse el încrezător, nu mi-ar fi teamă să ți-o încredințez.

Celălalt bărbat întinse o mână ca să-l bată afectuos pe Patrick pe umăr.

- Deci ne-am înțeles. Lași fata aici pentru moment.

Patrick se gândi la promisiunea pe care i-o făcuse lut

Charlotte, de-a o lua cu el când *Enchantress* ridica ancora și o puse în balanță cu faptul că ea s-ar putea afla în pericol când ar pași afară din palat. Era destul de adevărat că avea de făcut un negoț important înainte să se stabilească la capătul opus al lumii și nu o va putea supraveghea pe Charlotte în fiecare clipă.

- Da, replică el în final, pe un ton morocănos și scîrbit. Charlotte va rămîne pînă cînd îmi rezolv treburile pe continent.

Khalif încuviință și scoase un sunet arăbesc, ce exprima aprobare.

- Ți-o trimit în iatac în seara asta, ca să-ți poți lua rămas-bun de la ea.

Patrick simți o tristețe covârșitoare la gândul că-i va întoarce spatele lui Charlotte, și știa că ea îi va privi decizia ca pe o trădare.

- Vreau să-mi promiți un lucru, continuă el, punîndu-și oaharul deoparte și stînd alături de gazda sa. Charlotte nu va fi pedepsită la capriciul vreunui eunuc sau al mamei tale.

Sultanul oftă cu un fel de înțelepciune antică, o afectare care îl făcea să pară mult mai bătrîn decît cei treizeci și patru de ani. Făcea asta încă de cînd el și Patrick se întîlniseră, de cînd aveau amîndoi doisprezece ani.

- Trebuie să urmeze regulile haremului ca și celelalte, dar o să am grijă ca Charlotte să fie disciplinată numai de mine.

Patrick trebui să accepte; Khalif era generos.

În timp ce femeile din haremul său particular erau ocrotite și înveselite chiar, de sultanul lor, disciplina era strictă și rebeliunile, minore sau majore, se puneau la punct începînd cu smulgerea limbii pînă la decapitare. Cultura era străveche și așa îi erau și tradițiile; el nu se putea aștepta ca obiceiurile barbare să fie schimbate de dragul unei hoinare americane nerușinate.

Khalif lovi din nou umărul lui Patrick și rîse.

- Nu te îngrijora, prietene. N-o să-ți decapitez prietena, sau s-o dezbrac și s-o bat la stîlp. Îți dau cuvîntul meu.

Patrick oftă și etală un zîmbet prostesc.

- Să fiu în locul tău, n-aș vorbi așa de nesăbuit, nu o cunoști pe Charlotte.

Charlotte stătea pe o bancă de piatră sub ulm, sprijinindu-se de acesta și uitîndu-se la ramurile-i pline de frunze profilate pe un cer azuriu. Nu va fi atît de proastă încît să încerce să evadeze acum, dar avea nevoie să-și facă un plan. Dacă Alev avea dreptate și Patrick o mințise în legătură cu intențiile lui, trebuia să ia măsuri drastice.

Una cîte una, femeile care se bucuraseră de umbra curții se retraseră în palat, fiecare aruncînd cîte o privire ciudată în direcția lui Charlotte. Cînd, în cele din urmă, rămase singură, își suflecă fustele togii sale și se cățără pe trunchiul copacului.

Trecuseră ani de zile de cînd Charlotte nu se mai urcase într-un copac, înainte să părăsească portul Quade să studieze la Paris dar își aduse aminte. În două minute și doar cu cîteva julituri în genunchi și în interiorul coapselor, ajunse pe o cracă înaltă. Se agăță de bătrînul trunchi cu o singură mîină și privirea ei întîlni spectacolul impresionant al mării verzi-albăstrui. La cîteva sute de mile de țarm *Enchantress* se legăna grațios în ancoră. Nu mai avea ce vedea în trei direcții cu excepția oceanului, așa că Charlotte își făcu loc să se uite spre sud.

Deșert, cît vedeai cu ochii.

Charlotte oftă dezamăgită și, în clipa următoare, fu cît pe ce să cadă din copac cînd o voce feminină țipă la ea de dedesubt.

Nu înțelegea limba, dar tonul era destul de clar. Trebuia să coboare, imediat.

Roșind de indignarea de a fi tratată așa, Charlotte se supuse ordinului în cele din urmă. Cînd ajunse la pămînt, se pomeni față în față cu o femeie micuță, înveșmîntată, cu un cioc imens drept nas.

Baba își agită un deget vopsit cu henna pe sub nasul lui Charlotte și își continuă tirada răutăcioasă pe un ton ascuțit. Răbdarea lui Charlotte, deja pusă la încercare de evenimentele ultimelor zile, răbufni deodată.

- la ascultă aici! Oricine-ai fi, nu-'mi vei vorbi mie

astfel...

Chiar atunci, Alev veni lîngă Charlotte și o liniști înconjurînd-o cu brațul și strîngînd-o destul de tare. Vorbea rapid și, după tonul ei, Charlotte știu că încerca s-o împace pe bătrîna.

În cele din urmă, Alev se întoarse spre Charlotte și spuse cu asprime:

- Dacă nu vrei să fii bătută cu biciul, încetează să te mai încăpățânezi. Aceasta este *sultana valide*, mama lui Khalif, și are putere mare aici.

Impulsul natural al lui Charlotte fu să se revolte, fiindcă în viața ei nu fusese bătută de nimeni. Ideea o supăra și totuși instinctul o avertiză să o asculte pe Alev și să-și țină părerile despre această societate pentru ea.

- Fă o plecăciune și spune-i că îți pare rău, o instrui Alev, ciupind-o pe Charlotte de braț, subtil, dar destul de tare ca să fie mai convingătoare.

După ce înghiți o serie de invective usturătoare, Charlotte reuși să facă o plecăciune ușoară și murmură o scuză.

Alev începu să vorbească din nou, elaborat, fără îndoială, încercând să facă vorbele lui Charlotte să pară

mult mai pline de căință decât fuseseră. În cele din urmă, sultana mamă își îngustă ochii spre Charlotte într-o amenințare elocventă, se răsuci pe sandalele ei ridicol de înalte și o luă din loc.

- Tu o vrei de fapt pe femeia aceea îngrozitoare drept soacră? se minună Charlotte, punându-și mâna streășină, la ochi în timp ce cioara mică dispărea în palat.

Alev scoase un sunet de sinceră exasperare.

- Nu, răspunse ea destul de ascuțit, dar trebuie să-i câștig bunăvoința dacă îl vreau pe Khalif de soț. La ce te gândeai când te-ai suit în copac?

Charlotte îi aruncă lui Alev o privire care o înștiință că îi considera întrebarea prostească.

- Încercam să mă uit peste zid, evident. Mi se pare mai ușor să scapi din infern decât din locul ăsta.

Cealaltă femeie o luă pe Charlotte de braț și o trase repede prin ușa arcuită, înaltă, prin care *sultana valide* tocmai trecuse.

- Sfântă Maria, maica lui Dumnezeu! exclamă Alev, uitând aparent, pentru o clipă că se convertise la crezul islamic al poporului lui Khalif. Ești nebună? Întâi vorbești de răzvrătire, apoi de evadare! Vrei să fii pedepsită?

Charlotte încercă să se elibereze din strînsoarea lui Alev, dar gravida era mai puternică decât arăta și nu-i dădu drumul.

- Bineînțeles că nu vreau să fiu pedepsită! șuieră Charlotte. Dar tu uiți faptul - ca și bătrâna aia irascibilă și urîcioasă - că sînt musafir aici. Nu-i aparțin sultanului sau oricărui alt bărbat și n-o să mi se comande și nici nu o să fiu bruscată așa cum am fost.

Pentru a doua oară de la scurta lor întâlnire, Alev își dădu ochii peste cap.

- Dacă este adevărat ce se spune despre americani că sînt tari de cap și că le e imposibil să gîndească, atunci tu ești un exemplu.

Intrară din nou în *hamam*-ul răcoros, înmiresmat.

- Fără ceartă acum; ai fost chemată la sediul sultanului. Trebuie să ne îngrijim de înfățișarea ta. Charlotte se răsuci pe călcîie.

- Cum?

- Khalif a trimis după tine. Nu trebuie să te duci la el cu părul încîlcit și plin de frunze, cu rochia murdară și sfîșiată.

Charlotte Inspiră adînc și expiră încet. Nu prea avea de ales, așa că se va duce la sultan demnă. Cu siguranță, Patrick va fi și el acolo și îi va oferi protecție.

Khalif era cel care trebuia păzit, reflectă Charlotte mergînd lîngă Alev. Cînd îl va vedea, îi va spune exact ce crede despre comportamentul lui barbar.

O jumătate de oră mai tîrziu, îmbrăcată într-o rochie lungă galben-canar, cu părul pieptănat, împletit și presărat cu perle și funde, cu trupul parfumat și ochii ei mari accentuați cu fîrd, Charlotte îl urmă pe eunuc, pe Rashad, printr-o serie de holuri încîlcite. După multe curbe și cotituri, care o convinseseră pe Charlotte că era mai simplu să descurce un labirint, pășiră pe sub o ușă la fel de înaltă ca aceea a catedralelor europene.

Culorile camerei erau minunate de strălucitoare, pereții acoperiți cu țesături și tapete spectaculoase. Un bărbat îmbrăcat într-o robă de mătase roșie, avînd un turban împodobit cu pietre prețioase, stătea cu brațele

încrucișate pe un baldachin înconjurat de sute de oglinzi mici.

Charlotte înghiți în sec. Sultanul era frumos, așa cum spusese Alev. Intimida mult mai mult decît își imaginase Charlotte vreodată.

- înaintează, spuse el.

Charlotte se uită disperată în jur după Patrick, dar nu văzu nici urmă de el și simți un gol în stomac. Patrick o abandonase în mîinile unui destin incredibil.

Capitolul 4

Charlotte înaintă prudentă cîțiva pași supunîndu-se ordinului sultanului, dar nu și înclină capul și nu își coborî privirea. Speriată cum era, nu va lua o atitudine docilă.

- Numele tău? întrebă sultanul.

Khalif era frumos de îți tăia respirația, cu părul său de abanos și ochii negri, strălucitori, și Charlotte înțelegea de ce Alev îl găsea așa de atrăgător.

Captiva își ridică bărbia.

- Charlotte, răspunse ea cu o voce limpede.

Khalif zîmbi indulgent.

- Charlotte, zise el, de parcă cerceta numele. Charlotte Brown? Charlotte Clark? Charlotte Smith, poate?

- Doar Charlotte, spuse ea. Nu-i dezvăluise numele Quade lui Patrick și nu avea nici o intenție să-l divulge acum. Era mai bine, după calculele ei, ca familia să-i fie ținută departe de acest episod năstrușnic pînă cînd ea se va putea întoarce acasă și le va putea explica totul.

Sultanul oftă ca un filozof și coborî trei trepte ale baldachinului ca să stea față în față cu Charlotte.

- Foarte bine, atunci. De acum încolo îți poți păstra micul secret. Spune-mi, ce părere ai despre palatul meu?

Charlotte își îngustă ochii pregătindu-se să-și apere virtutea, dar Khalif nu făcuse nici o mișcare obscenă.

- E ca din basme, spuse ea în felul ei direct. N-am mai văzut niciodată asemenea lux sau asemenea....

Înainte să-și termine fraza, un servitor apărură în pragul celei de-a doua uși imense și anunță venirea cuiva. Un moment mai tîrziu, Charlotte îl văzu pe Patrick venind spre ei, arătînd ca un pirat în toată legea cu pantalonii sport și cămașa largă.

Inima ei tresări, apoi păru să se învolbureze nebunește, plină de speranță.

Patrick îi observă rochia aurie subțire, cu o broderie splendidă și cozile bogate așezate peste umărul ei drept. Alev îi prinsese funde și șiraguri de perle prin împletitură, conturase ochii lui Charlotte cu fard și îi vopsise buzele.

Căpitanul scoase un oftat lung, apoi își reluă surîsul fermecător și privirea lui violet strălucea. O luă de mîină, o răsuci și îi sărută palma ușor, iar ea speră ca el să nu-i simtă tremurul de plăcere.

- Mai ești aici, spuse ea, regretîndu-și cuvintele de cum le scosese.

Atunci Khalif le întrerupse întrevăderea - Charlotte aproape că uitase de prezența lui, așa grandioasă cum era, și spuse:

- Îl poți urma pe căpitan în apartamentul lui,

Charlotte. Cînd va fi timpul să te întorci în harem, va voni cineva după tine.

Maniera cavalierească în care vorbise Khalif o irită pe Charlotte, dar era mult prea nerăbdătoare să-i pună întrebări lui Patrick ca să protesteze.

Patrick se răsuci și o porni spre ușa prin care Intrase și Charlotte se chinui să țină pasul cu el.

- Mai bine ai merge în spatele meu, o avertiză el în șoaptă clipind din ochi, dacă nu vrei să ți se țină o lecție lungă despre etichetă după ce te întorci în harem.

Charlotte roși de indignare și de nervozitate, dar în același timp se dădu câțiva pași înapoi.

Patrick se opri în cele din urmă în fața unei uși înalte și arcuite, ca toate celelalte și apucă clanța. O privi pe Charlotte și cu umor și cu jenă când aceasta păși în spatele lui cu nasul în sus și umerii țepeni de demnitate.

Camera era dominată de un imens pat rotund, acoperit de catifea albastră și pe podea erau împrăștiate perne mari, viu colorate.

Într-un colț, pe o măsuță, ardea un sfeșnic, umplând aerul cu o aromă de iasomie. O tavă cu mâncare aștepta pe o poliță de piatră de sub singura fereastră.

Patrick gesticulă spre un cuib de perne aranjat pe podea.

- la loc, spuse el morocănos și nici chiar Charlotte nu putu spune dacă o invitase sau ordonase.

Genunchii i se înmuiară un pic.

- Când plecăm?

Patrick duse tava acolo unde aștepta Charlotte și i-o puse în față.

- Vorbim despre asta mai târziu. Deși pe Charlotte o frământa ceva din comportamentul lui, îi era îngrozitor de foame. Își consumă porția de orez, vinete coapte și paste cu brânză și spanac.

Când golul din stomac i se umplu, Charlotte se ridică foarte bătoasă și spuse:

- Una dintre femeile din harem zicea că m-ai mințit când mi-ai promis să mă iei cu tine.

Patrick se uită în zare timp de o clipă și își întoarse privirea spre ea.

- Spuneam adevărul, zise el calm, dar mă întreb dacă o să mă mai crezi după seara asta.

Mîncarea bună făcu ravagii în stomacul lui Charlotte și simți cum culoarea i se scurge din obraji.

- Ce vrei să spui? șopti ea.

Patrick nu se mai prefăcu ocupat cu mîncarea.

- O să fii în siguranță aici, cel puțin pentru următoarele cîteva săptămîni. După ce îmi termin afacerile în Spania și Turcia.

- Ce afaceri? întrebă Charlotte, încercînd să se ridice brusc dintre perne. Mai aduci vreo virgină, căpitane? Cineva care să devină sclav, așa cum m-ai vîndut tu lui Khalif?

Ochii lui Patrick se îngustară și brusc veni foarte aproape de ea, învîrtindu-se în jurul ei, nemișcată ca un monument sculptat în marmură.

- Dumnezeu mare, Charlotte, nu poți crede că am făcut așa ceva!

- De ce n-aș crede? țipă Charlotte, înfuriată și înfricoșată. Pînă acum reușise să-și țină firea timp îndelungat, dar pierdea teren repede. Îți încălci promisiunea.

Mă lași aici, așa cum a spus Alev.El scutură din cap, ochii exprimîndu-i o furie egală cu cea a lui Charlotte.

- La început ai fost răpită, la ordinele unui pirat pe nume Raheem, spuse el, dar Charlotte de-abia îi înre- gistră cuvintele fiindcă era cuprinsă de panică. Khalif crede că va încerca să te ia înapoi.

- M-ai putea ocroti! Charlotte își dădu seama spre umilința ei că aproape îl ruga, dar nu se putea abține.

- Nu, spuse Patrick grav, după ce înghiți vizibil în sec. Am treabă în locuri în care tu nu poți merge. Te-aș lăsa singură des și nu pot face asta.Charlotte simți lacrimile inundîndu-i ochii. își ridică pumnii ca să lovească pieptul larg al lui Patrick, de furie neputincioasă; el îi prinse încheieturile în mîini și opri loviturile cu o slabă contracție musculară.

- Mincinosule! hohoti Charlotte, copleșită. Te urăsc, cum ai putut face asta?

Patrick o liniști scuturînd-o ușor, încă ținînd-o de încheieturi.

- Nu te-aș putea răni, spuse el șoptind șuierat.

- Minți! insistă Charlotte. De ce aș crede un diavol, un sclav alb, un pirat...

- De-asta, răspunse Patrick brusc. Apoi o trase spre el, îi dădu capul pe spate înfundîndu-și degetele în părul ei pe sub cozi și sărutînd-o.Charlotte se luptă timp de o clipă, apoi se îndoi apărîndu-se în timp ce el îi atingea buzele cu limba și se deschise pentru el. Limbile lor se zbanguiră, se încolăciră îndrăgostite, apoi se luptară din nou. Charlotte nu putea respira și nu-i păsa dacă nu avea să respire atîta timp cît dura sărutul. Sîinii îi fremătau pe sub borangicul rochiei și peste pieptul încordat al lui Patrick și în adîncurile ei simțea o senzație fierbinte, lichidă, care promitea o primă prefacere.Patrick o lăsă ușor și cu îndemînare pe

perne, neîntrerupînd sărutul măcar o dată, pînă cînd ea se întinse suspinînd și oftînd lîngă el.

- Țsta e motivul, Charlotte, repetă el prinzîndu-i un sîn cu mîna și frămîntîndu-i sfîrcul cu degetele.

- Nu i te-aș putea da nici unui bărbat fiindcă te vreau pentru mine.

Simțurile lui Charlotte, atît de mult obișnuite cu acest bărbat din fanteziile ei, nu vor fi răsturnate de nici un motiv, fie el monden sau logic. Voia să i se dăruiască, chiar avea nevoie să i se dăruiască lui Patrick, fie el pirat, salvator sau înger răzbunător. Ea tremură și scoase un țipăt ușor cînd el își aplecă gura ca să sărute punctul ce pulsa la baza gîtului. După un interval de plăcere aproape nemaipomenită, pe timpul căreia Charlotte desfăcu funda neagră care prindea părul lui Patrick și își împleti degetele prin el, el îi întîlni privirea din nou.

- Vreau să te privesc, Charlotte, spuse el grav. Mă lași?

Ea era pierdută, deja pradă unui vîrtej de emoții și de dorință fizică și încuviință din cap.

Tandru, Patrick îi scoase rochia și ea se întinse alături de el pe pernele moi, goală și vulnerabilă, simțindu-se cu adevărat frumoasă pentru prima oară în viață.

La început el nu o atinse, dar o puse pe jar mîngînd-o cu privirea peste tot trupul. Apoi mîngîie o rotunjime aici, sărută o scobitură dincolo și Charlotte scoase o serie de suspine ușoare, spasmodice. Cînd el își lipi simultan buzele de sfîrcul unuia din sîni și cuprinse cu mîna dîmbul de păr umed dintre picioare, ea își arcui spatele și gemu. Surîsul lui Patrick vibra peste sînul ei, dar el continuă să-i lîngă sînul, să-l muște ușor cu dinții, să-l spele nemilos cu limba. Între timp, se îngropă în ghemotocul mătăsos ca să atingă cu curaj miezul de carne ce pulsa acolo. Charlotte își desfăcu picioarele, neputînd să se abțină și coapsele începură să i se onduleze sub mîna lui, supunîndu-i-se, lăsîndu-l să impună ritmul. El îi savură și sînul celălalt, de parcă era un fruct copt, apoi sărutările i se îndreptară spre pîntecele tremurător.

- Cît mă aștepți, Charlotte, murmură el, amintește-ți acest lucru. Amintește-ți că te-am învățat cș este plăcerea. Ea simți perdeaua moale despărțindu-se sub degetele lui, apoi el luă în gură comoara dezvelită cu aceeași lăcomie nerușinată pe care o exercitase asupra sînilor. Ea scoase un sunet care era pe jumătate geamăt, pe jumătate țipăt, și simți ochii dîndu-i-se peste cap cînd Patrick îi ridică picioarele peste umeri și continuă să sugă. Începu să bîjbîie în delirul plăcerii, apucînd pernele de catifea, apoi umerii lui Patrick, apoi părul lui bogat, își împinse călcîiele în spatele lui căutînd un punct de sprijin și își roti bazinul spre gura lui.

în cele din urmă, senzațiile se concentrează într-un singur crescendo nebunesc și, cu un țipăt sălbatic de predare și de triumf, Charlotte îi dădu tot ceea ce avea

și ce era al lui Patrick. Era năucită și tocmai aștepta ca el să o pătrundă și să se satisfacă, dar el în schimb o ținu strâns lângă el și o mîngîie cu o mînă gîngășă. La început fu atinsă de lipsa de egoism și de reținere a lui, dar un alt gând îi trăsni prin minte ca o săgeată.

Poate că pur și simplu dorea ca ea să rămînă neatinsă, iar Khalif s-o dorească.

Se încordă, iar el o supuse imediat cu o tandrețe fermă.

- Ai încredere în mine, Charlotte, spuse el, după un timp îndelungat. Te rog. Doar ai încredere în mine.

- Sînt convinsă că șarpele i-a spus același lucru Evei, replică Charlotte, jenată de faptul că vocea îi suna tremurătoare și fără suflare. Doamne, nu bănuise niciodată că un bărbat îi putea oferi o asemenea plăcere cataclismică, nici în cele mai năstrușnice fantezii ale ei.

Patrick rîse și o bătu ușurel peste fund.

- Probabil că ai dreptate, conchise el. Acum îm- bracă-te la loc, înainte să te poată vedea servitorii.

Charlotte își înșfăcă rochia, împietrită de această idee. Dacă intra cineva în timp ce ea se încovoia sub gura lui Patrick ca o nebună? Sau o auzeau gemînd în timp ce el o purta de pe o culme glorioasă pe alta?

Ridicîndu-se într-un cot, îmbrăcat complet, cu părul ca al unui indian, el îi surise.

- De ce roșești, Charlotte? o necăji el. Poate fiindcă ți-a plăcut ce ți-am făcut?

Ea îl privi, furioasă că nu-l putea contrazice. Ar fi fost prostesc să facă așa ceva, după modul în care optase și suspinase cerîndu-i mai mult, și mai mult.

- Aroganța nu ți se potrivește, domnule Trevarren, spuse ea.

Aproape că îngenunche complet cînd Patrick ajunse pe sub rochie și pretinse locul în care înainte își luase asemenea libertăți. Își strecură cu precizie degetul mijlociu înăuntru în timp ce își rotea palma ușor peste mugurele umflat pe care îl stăpînise așa de detaliat înainte.

Charlotte gemu și dădu capul pe spate, iar Patrick surîse din nou.

- Oh, zeiță, suspină el încă lucrînd magic, poate că aroganța mea este nepotrivită, dar pasiunea te face încă și mai frumoasă.

O mai necăji un pic, apoi renunță prinzîndu-i bărbia în palmă.

- Gîndește-te la mine la noapte, în timp ce stai întinsă în patul tău, spuse el, sărutîndu-i pleoapele și gura și vîrfurile rotunde ale sinilor.

Charlotte încă era dezorientată și dezamăgită puternic pentru faptul că el o ațîțase a doua oară și apoi o lăsase nesatisfăcută. Tresări cînd el bătu deodată din palme ca să cheme un servitor, apoi o ridică nece- remonios în picioare.

- De ce, Patrick? șopti ea. De ce mă faci să te doresc iar și iar, ca după aceea să te retragi?

El zîmbi și îi atinse vîrfurile nasului cu un deget, în timp ce un servitor intră grăbit înăuntru.

- Ți-am mai spus, răspunse el pe un ton jos acum. Vreau să te gîndești la mine diseară și în fiecare seară, pînă ce mă întorc la tine.

Patrick îi vorbi servitorului într-un dialect rapid, apoi

lovi ușor cotul lui Charlotte.

- Ai grijă cum te porți cît timp sînt plecat, îi ordonă el ferm. Charlotte respiră puternic, ca să nu izbucnească în plîns.

- Nu-ți promit nimic, zise ea dînd din cap, apoi îl urmă pe servitor afară din camera lui Patrick și pe hol. Nu făcură mai mult de g cotitură, cînd apărură un alt bărbat, purtînd pantaloni negri pe corp și o cămașă de mătase scumpă. Aducea cu Khalif, dar era mult mai scund și mai slab la față.

- Cine este asta? întrebă el alarmant de încîntat, pășind între Charlotte și servitorul care se opri și așteptă încurcat. Fratele meu a găsit încă o bijuterie cu care să-și împodobească patul?

Charlotte păși înapoi cînd el o atinse pe umeri.

- Nu te cunosc, spuse ea, încercînd să braveze, dar mai bine nu m-ai atinge.

- Eu sînt Ahmed, se prezentă bărbatul curtenitor, ochii lui vineții lucind de poftă și de batjocură. Sultanul, binecuvînteze-l Allah în continuare, este fratele meu vitreg.

Charlotte îl văzu dispărînd pe servitor și se rugă să nu fie abandonată.

- Te rog, lasă-mă să trec. Trebuie să mă duc direct la harem. O să am probleme cu *sultana valide*.

Ahmed își încrucișă brațele, dar altcumva nu se mișcă.

- Da, spuse el. Capra aia bătrînă și ofilită îl va pune probabil pe Rashad să-ți dezvelească fundul și te va biciui în fața întregului harem, de exemplu, dar îți promit că amintirea plăcerii pe care ți-o voi oferi să te ajute să

treci prin asta. ,

Și furia și teama năvăliră în pieptul lui Charlotte; i se amestecară în gât. Se dădu înapoi, roșie la față și tre- murînd, cu mîinile strînse în părți. Sugestia lui o uimi și o înfurie așa de tare, încît nu-i putu răspunde nici măcar cu ceea ce-i trecuse prin minte.

- Destul, Ahmed. Lasă femeia în pace. Ahmed se încordă la auzul celeilalte voci, în timp ce Charlotte își folosi toată puterea ca să nu leșine de ușurare lîngă perete.

Khalif păși din umbră lîngă fratele său, privind-o pe Charlotte cu o expresie uluită. Nu îi vorbi ei, ci servitorului care, cu siguranță se dusese să-l cheme, și celălalt bărbat îi făcu semn lui Charlotte să îl urmeze.

Ea începu să se supună, dar Ahmed o prinse și o înhăță de braț.

- Lasă-mă să o iau doar pentru noaptea asta, Khalif, se rugă el furios. Tu ai atîtea femei, n-o să-l simți lipsa.

Khalif îndepărtă degetele fratelui său de pe brațul lui Charlotte.

- Du-te, îi spuse el blînd.

Charlotte se grăbi, urmîndu-l pe servitor îndeaproape. Nu se uită înapoi nici măcar o dată, nici atunci cînd auzi vocile lui Khalif și Ahmed ridicîndu-se mînioase.

Cînd ajunseră la intrarea în harem, servitorul se dădu înapoi, își plecă ochii cuviincios, și eunucul ieși înainte ca să o ia. O cuprinse ușor de cot și spuse.

- Să nu faci zgomot. *Sultana valide* nu va fi încîntată dacă va crede că hoinărești prin palat la ora asta tîrzie.

încă o dată Charlotte fu luată prin surprindere, fiindcă nu se așteptase ca eunucul să vorbească englezește, fără a mai vorbi de faptul că era amabil. Voia să-i explice că însuși Khalif o chemase și o trimisese apoi în apartamentele căpitanului Trevarren, dar nu îndrăzni ca, vorbind, să atragă atenția acelei bătrîne răzbunătoare asupra ei. Se înroși din cap pînă în picioare doar gîndindu-se la unul din lucrurile scandaloase pe care îl lăsase pe Patrick să i le facă pe acele perne moi.

Rashad o escortă pe lîngă numeroase sofale unde dormeau femeile sultanului, pînă cînd ajunseră la una din colț, de sub o fereastră luminată de lumina lunii.

- Asta e sofaua ta, spuse Rashad.

Dispăru din nou în întuneric, nefăcînd mai mult zgomot decît vîntul de primăvară adiind peste iarba proaspătă. Charlotte despătură o cuvertură de mătase pe care o găsi la picioarele sofalei joase și se întinse, folosind șalul drept

pătură. Adormi imediat, deși se aștepta să rămână trează pînă spre dimineață, amintindu-și.

În schimb, își retrăi inițierea în maturitate visînd, dansînd cu limba lui Patrick, simțind scurgerea unui lichid fierbinte cînd el o satisfăcu. Era încă întuneric cînd se trezi cu o tresărire, ridicîndu-se drept în fund pe saltea, respirînd la fel de greu de parcă alerga.

Sunetele pasiunii, slabe și disperate pe care le auzise în vis, persistau în tăcerea adîncă. Zgomotul culmina cu o serie de suspine care păreau să se înlănțuie unele de altele și obrajii lui Charlotte începură să ardă cînd își dădu seama ce se întîmpla. Închise ochii strîns și căzu înapoi pe pat, întrebîndu-se cum de trăise douăzeci și trei de ani fără să știe atît de multe despre lume. Vîndu aromele și mătășurile pe care le adusese de la Riz și cumpără dantelă și vin ca să le ducă în Turcia. Nu se putea gîndi la nimic și la nimeni decît la Charlotte, și cît de tare avea. La trei zile de cînd *Enchantress* ancorase pe coasta Spaniei, Patrick era într-o stare jalnică. În alte împrejurări, s-ar fi dus drept la bordelul favorit și și-ar fi satisfăcut toate dorințele pe care Charlotte le stîrnise atît de inocent în el, dar, din anumite motive, conștiința nu-l lăsa să o facă. Astfel, suferea, și la fel sufereau toți cei ce veneau în contact cu temperamentul său aprins. Nevoie să se îngroape în ea și să sfîrșească odată cu tensiunea atît de mare a dorinței lui. Din cauza preocupării pentru o tînară care refuzase să-i spună numele de familie și totuși îi savura gura în extaz, Patrick nu mai era la fel de atent. Se certase cu Cochran, primul ofițer, cînd prietenul lui îi spusese că se prostise și că ar trebui să urce și să lase o tîrfa să-l aranjeze. Patrick fusese furios și îi trimisese pe ceilalți, inclusiv pe Cochran, înapoi pe vas. Cineva îi sări în spate cînd părăsi taverna ieftină, de pe țarm, cu dureri de șale și cu mintea tulburată de frustrare, și simți lama unui cuțit atingîndu-i gîtul, dar se trezi între momentul acela și următorul, Patrick își lovi atacatorul în fluierul piciorului cu tocul cizmei, făcîndu-l pe celălalt să țipe de durere, dar mai erau și alții care păreau să vină spre el din toate direcțiile. Îl prinsese pe unul dintre ei de gulerul cămășii și își pregăti pumnul ca să-i zboare dinții, cînd își recunoscu propriul bucătar.

- La naiba, căpitane! Cu ei trebuie să te lupți! Noi sîntem de partea ta! Prietenii săi nu-i urmară ordinele și rămăseseră, se gîndi el, **mutîndu-și** atenția spre bătălia care se încingea. Îl simți pe Cochran și pe ceilalți în jurul lui. Văzu doar cîțiva străini prin ceața roșie a furiei

care îi stăruia în fața ochilor.

Patrick nu avea cum să știe de cînd dura lupta, puteau să fi trecut cincisprezece minute -sau două ore. Cînd se termină, îngenunche lîngă un trup moale și îl ridică pe bărbat în fund.

- Cine ești? întrebă el.

Ochii bărbatului se rotiră, apoi se închiseră într-un leșin. Patrick îl azvîrli brutal la pămînt găsimd estfel un alt mod de a-l interoga. Acesta se bîlbîi într-un dialect rapid, dar Patrick descifră destul cît să afle că aceștia erau oamenii lui Raheem și asta-i spuse și lui Billy Bates, unul dintre marinarii lui.

- Și ei sînt o bandă de mîrșavi, spuse Billy ștergîndu-și mîinile de praf pe hainele nu prea curate. Patrick îl înhăță pe arabul înspăimîntat de picioare și îl izbi puternic de peretele tavernei.

- Du-mă la Raheem, spuse el în dialect. Acum! Celălalt bărbat scutură din cap, ochii întunecați fiindu-i plini de teamă și provocare.

- O să mă omoare, spuse el. Mai bine aș muri aici în stradă, decît să îndur pedeapsa lui Raheem.

Întețindu-și strînsoarea, Patrick îl ridică pe vîrfuri și îl izbi din nou de perete.

- Spune-i că am zis că e un laș, se răsti el, Să-i spui că Patrick Trevarren, căpitanul lui *Enchantress* l-a iăcut șobolan împuțit.

Arabul încuviință și fugi cînd Patrick îl eliberă.

Dacă insultele nu-l vor scoate pe Raheem din bîrlog, Patrick se gîndea ia ceva mai multe. În prima zi după plecarea lui Patrick, Charlotte se ținu pe cît posibil să facă tot ceea ce i se spunea. Celelalte femei din harem nu o umileau, dar nici nu îi căutau prietenia. Doar Alev îi vorbea; spre extrema ei mulțumire, *sultana valide* o lăsa în pace.

Trecu o săptămînă încheiată și amurgul o găsi pe Charlotte stînd în curte, rezemată de ulm, care începuse să simbolizeze toate lucrurile familiare ei. Rashad îi dăduse hîrtie de desen și creioane și făcu o schiță a casei sale cînd Alev i se alătură.

- E foarte bine, spuse cealaltă femeie, foindu-se jenată cînd se așeză lîngă Charlotte. E casa ta?

Charlotte își înghiți nodul care i se pusese în gît la auzul cuvîntului „casă” și încuviință.

- Vor fi îngrijorați. Alev își puse ambele mîini pe abdomenul imens și se strîmbă înainte de a-i arunca lui Charlotte o privire plină de simpatie. Știi, le-ai putea scrie că ai fugit ca să te căsătorești. Atunci s-ar putea înfuria, dar nu ar suferi așa de mult.

- Cine ar expedia scrisoarea? întrebă Charlotte,

inima bătîndu-i mai puternic.

- Rashad ar putea aranja asta destul de ușor, spuse Alev, burta mișcîndu-i-se vizibil sub rochie.

- Dar dacă tata ar ști că sînt aici...

- Nu-i poți spune asta, o întrerupse Alev repede, iar eu, desigur, va trebui să citesc scrisoarea ca să fiu sigură că nu ai scris nimic... nepotrivit. Rashad ar putea-o trimite de undeva din Spania sau Maroc.

Charlotte și-i imagina pe tatăl ei și pe Lydia citind misiva semnificativă. Tata va fi furios că se măritase așa departe de casă, dar Lydia îl va liniști destul de repede. Millie va spune că întotdeauna se așteptase ca sora ei să facă un lucru nesăbuit și romantic, ca fuga cu iubitul în altă țară, iar băieții vor fi prea ocupați să alerge prin casă și pe afară, ca să le pese în vreun fel. '

Căsătoria va fi, desigur, o minciună, și Charlotte nu-și mințise niciodată tatăl sau mama vitregă. Chiar și acum, deși nu-i era ușor, nu-i putea lăsa neliniștiți și tînjind după ea, dacă exista vreun mod de a-i consola.

- Scrie scrisoarea, spuse Alev..Eu și Rashad vom avea grijă de restul.

Charlotte dădu din cap cu resemnare tristă.

Alev respira acut și adînc și se prinse cu mîna de pînțece. Din cauză că mama ei vitregă era moașă, Charlotte cunoștea bine aspectele maternității.

- Ai dureri? Să aduc pe cineva?

Alev își mușcă buza de jos timp îndelungat înainte de a putea vorbi din nou.

- Adu-I pe Rashad, te rog. Spune-i că a venit sorocul.

Charlotte. traversă grăbită curtea umbroasă și intră în harem, unde-l găsi pe eunuc stînd rezemat de perete și supraveghind ca întotdeauna.

- Alev este gata să nască, spuse ea dintr-o dată. E în curte, pe banca de sub ulm.

Rashad ieși din harem fără să scoată o vorbă, iar Charlotte îi călcă pe urme. Nu avea idee cum să asiste nașterea unui copil, dar dorea să fie de ajutor, dacă putea.

Eunucul o ridică pe Alev în brațe și o duse înăuntru, unde începu zarva imediat. Cele mai multe dintre femeile din harem se risipiră, discutînd, precum păsările viu colorate, dar *sultana valide* le liniști prin simpla apariție în cameră. îi făcu semn lui Rashad să o urmeze, iar eunucul și bătrîna dispărură. Charlotte stătu un timp de veghe cu celelalte, apoi se întoarse afară și se urcă în ulm ca să scruteze orizontul. Vasul lui Patrick nu se vedea, așa că își întoarse privirea spre deșertul alb ca zahărul, ca neaua de strălucitor sub soarele nemilos și se întrebă oare ce era dincolo. Mal tîrzlu, într-un colț liniștit al *hamam*-ului, scrise o scrisoare lungă, plină de minciuni și o adresă familiei ei.

Capitolul 5

Charlotte simți o stare tulburătoare de tensiune în harem, deși celelalte femei păreau nepăsătoare de faptul că Alev era pe cale să nască. Continuă să rîdă, să se îmbăieze, să citească și să mănînce ciocolată și dulciuri de parcă era o zi obișnuită. Cînd Rashad ieși din apartamentele *sultanei valide*, Charlotte îl aștepta.

- Cum e Alev? întrebă ea.

Eunucul oftă.

- Va fi o zi grea pentru ea, spuse el în felul lui formal. Dar dacă îi dăruiește sultanului un fiu, va deveni o *kadin*.

Charlotte își mușcă buza de jos, o furie interioară mocnind în ea - o furie împotriva sistemului care reducea femeile la statutul unor păpuși frumoase sau al unor iepe de prăsilă.

- Și dacă-i dăruiește sultanului o fiică?

Ochii întunecați ai lui Rashad reflectau și înțelegere și amenințare.

- Fetele stau cu mamele lor cînd sînt aici și, dacă sînt inteligente, sînt trimise adesea la școală. Fiicele sultanului sînt prințese, la urma urmei. Un țipăt puternic și lung răsună din apartamentele *sultanei valide* și Charlotte se cutremură gîndindu-se cum ar fi să stea la mila acelei babornițe, mai ales născînd.

- Vreau să mă duc la Alev, spuse ea, începînd să-l ocolească pe Rashad. Aș putea-o ajuta... Eunucul o opri strîngînd-o de braț. Deși strînsoarea nu era dureroasă, nu ar fi putut scăpa cu propriile puteri.

- Sultana nu-ți va permite să te amesteci, spuse el. E periculos să-i nesocotești dorințele.

Charlotte simți și disperare și furie, auzind-o pe Alev țipînd din nou.

- Nu-mi pasă! se răsti ea, încercînd să scape.'

Rashad n-o eliberă. Într-adevăr, fața lui rotundă, tuciurie, se împietri și o duse pe Charlotte afară din *ha-mam* pe lîngă niște băi, cu pași mari. La capătul băilor și bazinelor ornate cu olane, se aflau un șir de încăperi, iar într-una din aceste camere își duse eunucul captiva. Răsuci un zăvor și o băgă pe Charlotte într-o celulă luxos mobilată, ce conținea o saltea de piele acoperită cu catifea roșie, un vas cu mangal stins, un bol mare cu fructe tropicale și o carafă cu apă. Deasupra, o fereastră imensă lăsa ca lumina zilei să pătrundă înăuntru. Charlotte era prea înspăimîntată să observe mai multe detalii. Se uită lung la Rashad, năucită.

- Nu-ți fac nici un rău, spuse el pe un ton autoritar.

Ea își regăsi glasul.

- Atunci lasă-mă să ies din... din închisoarea asta luxoasă.

Eunucul tăcu o plecăciune ușoară.

- Desigur, spuse el. Imediat ce Alev va naște și tu te calmezi, vei fi liberă să te alături celorlalte.

- Liberă, parodie Charlotte, încrucișându-și brațele și începînd să patruleze. Sînt prizonieră aici - o pasăre într-o colivie luxoasă și nu știu de ce nu recunoaște nimeni.

Rashad o surprinse, chicotind profund, sonor.

- Ești o pasăre foarte rebelă, observă el și mai bine ai învăța să te comporți înainte ca *sultana valide* să-ți smotocească penele.

Căldura năvăli în obrajii lui Charlotte.

- Baba aia nu are nici o autoritate asupra mea.

- Aici nu e America, punctă Rashad, avînd o expresie serioasă acum. Tu nu ai nici un drept aici. Și *sultana valide* are toată autoritatea.

Charlotte înghiți în sec. Dacă-și va mai dori din nou o aventură, se gîndi ea nenorocită, spera să fie trăsniță de fulger. Presupunînd că va supraviețui aici, desigur.

- Vreau să mă duc acasă, spuse ea după un timp îndelungat cu o voce slabă și tremurătoare.

O expresie de tristețe se ivi pe chipul lui Rashad.

- Și eu, replică el lipsit de speranță. Dar niciodată nu-mi voi mai vedea țara și nici tu. Cu asta el ieși și încuie ușa după el. Charlotte se sunțu cuprinsă de panică, apoi se forță să se calmeze și își cufundă genunchii în saltea. Se gîndi cu dor la ulmul înalt din curte și la libertatea care de desfășura dincolo de zidurile palatului. Mîncă o banană, trase un pui de somn pe saltea, recită fiecare poem și cîntă fiecare cîntec pe care le știa, înainte ca Rashad să se întoarcă la amiază și să o elibereze.

- Sultanul sărbătorește nașterea celor doi fii gemeni ai săi, o anunță eunucul. Dorește să te îmbăiezi, să te îmbraci și să te duci la sediul său ca să-i dansezi.

Charlotte înghiți.

- Să da... dansez pentru el? Mi-e teamă că nu cunosc pașii...

Rashad zîmbi.

- Atunci ți-aș sugera să îți imaginezi unii, replică el, scoțînd-o din celula ei luxoasă. Sultanul își are distracțiile lui.

Ea își ridică privirea spre însoțitorul ei, vrînd să-l apostrofeze, fiindcă era așa de arogant, de oficial, și o ținuse captivă atîtea ore..

- Vorbești bine pentru un sclav, spuse ea.

Ochii întunecați ai lui Rashad străluciră, dar Charlotte nu putea spune dacă era furios sau amuzat.

- Ar trebui. L-am însoțit pe sultan în Anglia, cînd și-a făcut școala, și înainte de asta l-am servit pe tatăl său.

Ajunseră la băi și, încă o dată, un grup de femei care sporovăiau o înconjurare pe Charlotte dîndu-i jos rochia și însoțind-o în apă. O spălară amănunțit și îi șamponară părul cu grijă. După aceasta o șterseră și o întinseră pe o masă de marmură, unde îi unseră pielea picioarelor cu o cremă fierbinte, care mirosea a zahăr și a lămîie, o lăsară să se întărească ușor, apoi o traseră. Părul blond și moaie care acoperea picioarele lui Charlotte fu îndepărtat.

Procesul fu aproape nedureros, dar implicațiile lui o îngrijorară pe Charlotte, în ciuda plăcerii decandente.

- Ce faceți? întrebă ea direct, încercînd să se ridice.

Imediat fu împinsă și întinsă la loc pe masă, și

epilarea continuă. Chiar și Bettina Richardson, eterna inocentă, și-ar fi dat seama că era pregătită pentru sacrificiu, ca un miel neajutorat și conștientizarea acestui lucru o umplu pe Charlotte de panică.

- Dați-mi drumul! țipă ea, luptîndu-se.

- Destul! spuse Rashad, apărînd la piciorul mesei și coborîndu-șf privirea spre ea. Să taci!

Ea se supuse, dar căuta cu mintea o metodă de scăpare încetînd să se mai zvîrcolească și stînd întinsă privindu-le pe femeile care o pregăteau.

Cînd subțioarele și picioarele lui Charlotte fură netede și goale, o spălară din nou și o masară cu uleiuri parfumate. închise ochii, ca trupul să-i fie tensionat, dar toți mușchii se relaxară într-un abandon complet.

O îmbrăcară într-un veșmînt de dansatoare; pantaloni de harem galben-aprins, cu craci transparenți și corsaj strîns, garnisit cu topaze, care îi dezvelea abdomenul. Peste aceste haine sumare îi puseră o rochie de mătase maron, brodată cu fir auriu.

Părul lui Charlotte fu șters cu atenție, parfumat și apoi perlat. Una dintre femei îi împleti flori micuțe, portocalii, printre cosițe, și o alta îi contură ochii cu fard și o rujă cu roz. Cu o resemnare demnă, îl urmă pe Rashad afară din harem și prin holurile aerisite.

- Dacă Khalif crede că o să mă atingă se înșeală, spuse ea către spatele lat al lui Rashad.

Se gândi că eunucul surîsesse, dar fața îi rămase imobilă. Nu se întoarse să-i întîlnească privirea cînd se răsti.

- O să faci ce-ți spune sultanul.

- Cînd o zbură porcul, răspuse Charlotte. Vorbea în zadar și știa acest lucru, dar mîndria nu o va lăsa să accepte supusă o asemenea parodie.

De data aceasta Rashad se răsuci spre ea.

- Nu o să rezîști mult, spuse el sigur de sine, și regret. Ești mult prea încăpățînată și nesupusă.

Charlotte oftă, exasperată.

- Ce o să faci? Mă vei da rechinilor?

Eunucul își încetini pasul rapid,

- Soarta asta ar fi de preferat, te asigur, decît să o înfurii pe *sultana valide*.

Charlotte nu răspuse, sigură fiind de adevărul comentariului lui Rashad. Îl urmă pe eunuc pînă cînd ajunseră într-o cameră imensă, unde vasele cu mangal umpleau aerul cu o aromă incitantă. Mai era încă un baldachin, acesta strălucind de mii de oglinzi mici, Erau perne și sofale peste tot și alte femei, în aceleași haine ca ale lui Charlotte, dansau pe muzica unor clopoței mici, prinși în jurul gleznelor lor. Khalif stătea pe o pernă în mijlocul dansatoarelor, în veșmintele lui de un albastru splendid. Un safir gigantic îi împodobește fațada turbanului și ochii lui întunecați, strălucitori, deveniră meditativi în timp ce o studia pe nou-venită.

- Charlotte, spuse el, și ea gândi că îi văzu gura ridicîndu-se într-un zîmbet, deși nu putea fi sigură. El gesticulă cu ambele mîini. Apropie-te. Vreau să te privesc.

Charlotte își udă buzele nervoasă cu vîrful limbii și

înainta cîțiva pași spre el.

- Răsuțește-te, o direcționează sultanul fără brutalitate, dar cu amabilitatea spontană pe care doar un suveran o poate avea.

Ea se învîrți șovăitoare într-un mic cerc.

- Oh, oftă el. Uneori onoarea este o povară grea.

Charlotte se încruntă uimită.

- la loc, spuse Khalif cu un alt oftat, invitînd-o pe o pernă apropiată. Bucucă-te de dans. În seara asta sîntem veseli în fața lui Allah.

Ușurată și confuză, Charlotte luă loc pe perna indicată fără să comenteze. Un servitor îi dădu *boza* într-o cupă de aur și ea începu să se relaxeze în timp ce privea dansatoarele involburându-se ca un stol de păsări viu colorate.

Charlotte nu fusese supusă instruirii de către celelalte femei din harem, dar avea destule cunoștințe de cultură generală ca să știe că nu trebuia să-i vorbească lui Khalif pînă ce nu era întrebată. Hăituirea lui Rashad era altceva - deja ghicise că eunucul avea răbdarea Celui Atotputernic - dar sultanul ținea în mâini puterea vieții și a morții. Chiar dacă fusese amabil cu Charlotte scăpînd-o de fratele lui, Ahmed, în acea noapte cînd se întorcea din apartamentul lui Patrick, știa ce putea fi nepoliticos sau chiar brutal, dacă dorea.

- Mi-ai văzut fiii? întrebă Khalif, după ce bătu din palme făcîndu-le pe dansatoare să se împrăștie. Vorbind între ele, se duseră spre masa lungă și joasă de lîngă baldachin și începură să guste din nenumăratele mîncăruri etalate acolo.

Charlotte tresări timp de o clipă - mintea îi hoinărise cîteva minute, dincolo de zidurile curții și peste mare, în căutarea unui Patrick Trevarren - dar apoi zîmbi și scutură din cap.

- Nu mi s-a permis să intru în apartamentele lui Alev, dar am auzit că a născut doi fii gemeni.

Khalif aprobă și păru că întreaga lui ființă radia de plăcere.

- E bine ca un bărbat să aibă mulți fii, spuse el.

înghițind întrebarea de a ști ce nu era în regulă cu fetele, Charlotte încerca să pară afectată.

- Mai aveți și alții? întrebă ea. în afară de gemeni?

Sultanul păru încurcat.

- Da, spuse el. Dar nu poți fi sigur că sînt în siguranță.

Charlotte simți un fior rece, în ciuda căldurii sufocante din încăpere.

- Bineînțeles, copiii tăi sînt protejați aici în palat...

- întotdeauna există spioni, medită Khalif. Există dușmani și mici intrigi printre femei. Expresia lui era gînditoare, dar în clipa următoare le chemă pe dansatoare de la masa cu mîncare. încă o dată, ele se învîrtiră în jurul lui, al acestui bărbat care era centrul universului lor, reflecții ale veșmintelor lor galbene și roșii, verzi și albastre, fragmentîndu-se în oglinzile de pe baldachin. Charlotte începu să se simtă amețită și își întoarse privirea. îl zări imediat pe Ahmed rezemat de un perete îndepărtat, cu brațele încrucișate și uitîndu-se lung la ea.

Ca și Khalif, purta un turban și togă, dar hainele lui nu erau de aceeași calitate costisitoare.

Își mușcă buza de jos prefăcându-se că le privește pe dansatoare. Seara părea să nu se mai termine. Se dansa, se bea și se mânca și mai mult. În cele din urmă, Khalif făcu o selecție printre femeile din harem: unele îl urmară supuse, iar altele fură trimise înapoi cu un gest superficial de concediere. Charlotte se grăbi să le urmeze pe ultimele, ușor eliberată de faptul că nu fusese aleasă să rămână cu Khalif în apartamentele lui. Îl simți pe Ahmed privind-o când Rashad veni să le ia pe femeile pe care sultanul le trimisese înapoi, și o ținu aproape de eunuc. În noaptea aceea, cum stătea întinsă pe salteaua el, lacrimi de singurătate, teamă și frustrare îi străluceau în ochi. Putea înceta să se mai iluzioneze: Patrick nu se va întoarce pentru ea și probabil că ea nu va mai vedea niciodată portul Quade.

În schimb, își va trăi viața în haremul lui Khalif. În cele din urmă, sultanul va trimite după ea, și nu va avea de ales, decât să i se supună. Poate că în final va avea copii și o măsură de fericire, ca Alev. Își șterse obrajii cu dosul palmei. Nu voia ca un alt bărbat s-o mai atingă așa cum o atinsese Patrick, semănându-și sămînța în ea. Mai bine ar muri în deșert...

Încet, inima îi bătu puternic. Charlotte se ridică de pe saltea plîngînd. Nimeni nu se agita; știa că *sultana valide* sforăia în iatacul ei, obosită să supravegheze nașterea lui Alev și nu-l văzuse pe Rashad de când se întorsese mai devreme în harem.

Scotoci sub saltea pînă cînd găsi o pereche de sandale plate pe care i le dăduse eunucul și le încălță. Apoi, ridică ușor capacul cufărului în care își ținea

hainele și scoase cea mai modestă rochie și vâi pe care le avea.

După ce se îmbracă se strecură în curte, unde ulmul foșnea în adierea nopții, frunzele strălucindu-i în lumina argintie a stelelor.

Charlotte se așeză pe bancă și medită, deși impulsul o îmboldea să escaladeze zidul și să fugă. Va avea nevoie de apă și de mîncare ca să supraviețuiască voiajului.

Oricît de mult dorea, știa că nu putea evada în noaptea aceea.

Astfel că Charlotte începu să ascundă fructe uscate în stn.

Luă și o pîine neagră și tare, și multe bucățele de brînză cu crustă, pentru a le feri de aer. Mai scotoci după ceva curmale și nuci, dar apa încă era o problemă.

În cele din urmă fură o carafă de argint de la una din celelalte femei - Charlotte nici măcar nu se gîndea ce pedeapsă se aplica furtului - și îl umplu cu apă cu prima ocazie care se ivi. Sticla era mică, dar tot era mai bună decît nimic și nu mai putea aștepta învîrtindu-se prin jur sperînd că va apărea o carafă cu vin sau un sufertaș.

Într-o noapte, cînd copiii lui Alev aveau șapte zile, Charlotte așteptă pînă cînd se asigură că toată lumea dormea, apoi se ridică de pe saltea, se îmbracă, luă carafa și bocceaua cu mîncare pe care o adunase și se strecură în curte. Era scaldată în lumina milioanei de stele, deși nu răsărise luna.

Stînd pe bancă sub ulm, Charlotte puse carafa în buzunarul rochiei și ținu legătura cu mîncare în dinți. Apoi se cățăără pe trunchiul aspru, sprintenă ca o maimuță.

Nu se gîndi la lucrurile care i se puteau întîmpla dacă o prindeau; Charlotte își menținu gîndul ferm ațintit asupra succesului. Nu putea eșua, refuza pînă să se și amuze cu această perspectivă. Apoi, după ce respiră adînc și șopti o rugăciune, sări peste zid și ateriza cu o săritură în nisipul alb.

Charlotte se ghemui în umbră timp de cîteva clipe ținîndu-și respirația, așteptînd ca inima ei să își potolească palpitațiile sălbatice. Cînd reuși să se controleze, fugi spre deșert cît de repede putu, promițîndu-i lui Dumnezeu că niciodată nu-și va mai îngădui înclinația pentru aventură dacă El o va lăsa să scape.

Fugi pînă cînd nu mai putu să respire, pînă cînd se împletici și căzu în nisip, apoi se forță să-și încetinească pasul. De două sau de trei ori privi înapoi ca să vadă palatul rămînînd grandios în depărtare, dar nu părea să o urmărească nimeni.

Charlotte merse la pas, păstrîndu-și mica provizie de apă, lăsînd stelele să o ghideze. Cu siguranță va da curînd de vreun sat sau de vreun oraș, și cineva o va ajuta să se întoarcă pe continent, unde putea găsi o ambasadă engleză sau americană.

Încetul cu încetul, stelele dispărură și răsări soarele. La început, Charlotte fu uimită de frumusețea unui răsărit roșiatic aprins, ce se revărsa peste nisipul alb ca neaua, dar cum splendoarea zorilor de ziuă făcea loc căldurii strălucitoare a dimineții, se forță să soarbă o înghițitură din apa ei prețioasă. Se opri o dată și aproape că se decisese să se întoarcă, dar palatul nu se mai vedea și vîntul fierbinte al deșertului îi acoperise urmele pașilor.

Trecu o oră, apoi încă una și soarele era nemilos.

Charlotte continuă să meargă. Aerul tremură și se ondulă ca un ocean și pentru o clipă i se păru că Lydia, sensibilă și puternică ei mamă vitregă, mergea alături de ea.

- Nu te lași pînă nu fugi, spuse Lydia. Purta o rochie în dungi de bumbac și căra o umbrelă de soare care arunca o umbră răcoroasă peste părul ei blond și fața ei frumoasă.

- Ești doar un miraj, zise Charlotte, deschizînd sticluța și luînd cea de-a doua înghițitură de apă de la plecarea ei. Dar ai dreptate.

Lydia dispăru și după un timp tatăl lui Charlotte, Brigham Quade, luă locul mamei ei vitrege.

- De data asta te-ai băgat într-o mare dandana, Charlotte, îi spuse el bine intenționat.

- Știu asta, recunosc Charlotte scurt.

Așa expusă la soare cum era, știa că viziunea nu ea de fapt tatăl ei și. deci nu avea de ce să fie politicoasă.

- Dacă ai de gând să-mi vorbești, măcar dă-mi un sfat ca lumea...

- Du-te spre apă, îi spuse Brigham. Ești departe de palat...

Charlotte își dădu ochii peste cap tîrîndu-și picioarele. Era într-o stare disperată, dar nu regreta totuși că a părăsit palatul. După mintea ei, era mai bine să riște totul pentru libertate și să moară așteptînd-o, decît să-și petreacă restul vieții într-un harem.

În cele din urmă, chiar cînd se gîndi că va cădea cu siguranță în nisipul fierbinte și se va prăji precum un cîrnat pe gril, văzu niște dune în dreapta ei. Unele, mai înalte, aruncau umbre - fișii răcoroase, întunecoase.

Charlotte se tîrî spre una dintre ele, rugîndu-se ca umbra să nu fie o frîntură din imaginația ei, așa cum fuseseră Lydia și tatăl ei. Se așeză în genunchi, afundîndu-și degetele adînc în nisipul fin și lăsă ca umbrele să o ascundă de soare. În timp ce-și pierdea cunoștința, știa că va muri.

Cînd se trezi - din cauza căldurii se așteptase să se pomenească în alt loc decît în rai - privea o față familiară. Khalif se uită lung la ea, cu ochii lui negri, mohorîți.

- Prostuta, se uită el urît, luînd-o pe Charlotte în brațe. Ea clipi din ochi și văzu că îi înconjurau șase călăreți.

- Patrick? întrebă ea, dar numele doar îi tremură pe buze. Nu avea forță.

Khalif o așeză pe Charlotte pe un roib năvăvaș și urcă iute în spatele ei. El scoase o sticlă și i-o ținu la gură.

- Ușurel, o avertiză el. Bea foarte încet.

Setea lui Charlotte era puternică, dar reuși să se supună ordinului sultanului fiindcă știa că vorbea din experiență. Bău cît de mult îi dădu Khalif, apoi se rezemă de pieptul lui. De-abia era conștientă de calul puternic care îi ducea înapoi la palat pe lîngă mare.

Ea avu momente de luciditate în timpul călătoriei și se trezi brusc, pomenindu-se iar în harem. Alev și Rashad o dezbrăcau de hainele care păreau a fi lipite de

trup, dar nu găsi puterea să protesteze. Știa că dacă se atingea de pielea ei o va durea și nu era pregătită pentru asta.

Mai târziu, i se aplică pe piele o cremă moale. Durerea se apropia, arătându-și colții ca o fiară în întuneric.

Apoi îi fu ridicat capul și i se turnă pe limbă o loțiu- ne. Era ceva cu gust scârbos, dar îi alungă durerea și curind pluti pe o țesătură de nori, toată mii de apusuri și de zori.

Auzi vocea lui Alev.

- Va trăi?

- Sînt convins de asta, răspuse Rashad. Deși aș îndrăzni să spun că *sultana valide* o va face să-și dorească să fi murit.

Charlotte tresări în sinea ei, dar nu de frică, ci de furie. Nu scăpase, încă era prizonieră în palat, dar asta nu însemna că o va lăsa pe bătrîna aia răutăcioasă să o bată. Era hotărîtă să-și revină, fie doar ca să-i facă sultanei în ciudă.

Charlotte se trezi pentru cîteva minute, apoi adormi pentru mai multe ore. Cînd durerea se înrăutățea cineva îi dădea mereu o dăză din medicament și o oprea. Odată, deschise ochii și o văzu pe Alev aplecată deasupra ei.

- Copilașii tăi? șopti Charlotte, plină de groază fiindcă își dădu seama că prietena ei o părăsise rar de cînd Khalif și ceilalți o aduseseră înapoi la palat.

Dar Alev zîmbi și atinse gingaș fruntea lui Charlotte.

- Fiii mei sînt bine și puternici, spuse ea. Acum odihnește-te. Te vei face bine în curînd.

Charlotte se odihni, dar într-una din zile își reveni.

Era slăbită, dar conștientă pe de-a-ntregul și cînd ridică brațele le văzu pline de noi pete de sînge.

- Fața mea, țipă ea ducîndu-și ambele mîini la Obraji. Era sigură că soarele deșertului o copsese și o transformase într-o creatură hidoasă, potrivită doar pentru figurație și circ.

Alev stătea lîngă canapea hrănindu-l pe unul dintre copii, în timp ce Pakize încerca să-l împace pe celălalt.

- Te vei face bine în cîteva săptămîni, mulțumită cremei noastre de alune, spuse Alev.

Pakize îi înmîină lui Charlotte o oglinjoară de mîină cu spatele gravat în argint, iar aceasta se privi îngrijorată. Pielea i se cojise rău, dar se reînnoia.

După ce mută bebelușul lacom la celălalt sîn, Alev își arcui sprîncenele și întrebă:

- De ce naiba ai făcut un lucru atît de prostesc, Charlotte? Ești într-o situație grea, știi.

Ea închise ochii și încercă să se cufunde din nou în somn, dar era prea tîrziu. Se însănătoșea.

- Ce prostie? întrebă ea.

Alev se aplecă în față pe scăunelul ei și șopti:

- Ai fugit și te-ai pus în pericol pe tine și pe ceilalți. Țsta este un păcat capital. Și ai furat sticluța.

Charlotte înghiți în sec. Se întrebă unde era Patrick, simțind acum că el o abandonase cu adevărat.

- Ce mi se va întîmpla?

- Vei fi pedepsită, spuse Pakize.

- Cum? întrebă Charlotte, uitîndu-se la Alev.

Alev oftă și privi o clipă în depărtare.

- Depinde, replică ea în final, de ceea ce consideră *sultana valide* că se potrivește.

Charlotte decise să nu întrebe mai mult pentru moment, fiindcă imaginația ei deja o luase razna rău de tot. Poate va fi fiartă în ulei sau prăjită în vîrful unei sulite, așa cum făceau cavalerii englezi în timpul cruciadelor.

încă își imagina destine oribile cînd o agitație trecu peste harem ca o adiere proaspătă și însuși Khalif apăru lîngă patul ei. Nu-i zîmbi, dar o privi cu atîta furie, de parcă trebuise să coboare în infern ca să o salveze.

- Deci, spuse el răs-picat, te însănătoșești.

Charlotte reuși să zîmbească tremurat.

- Mda, mulțumesc.

El își îngustă ochii negri spre ea.

- Ai fi putut muri, zise el. Ce i-aș fi spus prietenului meu, căpitanul Trevarren, dacă nu ai fi supraviețuit?

Ea se simți străbătută de o undă de speranță, deși era ferm convinsă că nu conta pentru Patrick. La urma urmei, o lăsase în harem fără să ezite și, dacă plănua să se întoarcă, trebuia să se fi întors de atunci.

- Nu cred că s-ar fi ostenit măcar să întrebe unde am fost, spuse ea.

Khalif se uită urit la ea.

- E sinucidere să rătăcești de una singură prin deșert. Voiai să mori?

- Nu, replică Charlotte. Voiam să fiu liberă și doream să mor încercând să fug.

Khalif scutură din cap, părînd complet încurcat.

- Ideile astea americane ciudate nu sînt bune, reflectă el. În special pentru o femeie.

Charlotte nu avu puterea să-l contrazică, așa că zîmbi doar, sperînd să-l înduplece să-i arate milă.

El nu părea ademenit.

- Ai dat un exemplu negativ pentru ceilalți, spuse el. Cînd te vei face bine vei fi pedepsită.

Charlotte își înghiți cuvintele rebele care îi stăteau pe vârful limbii. Nu era cazul să-l irite pe sultan și, în afară de asta, îi salvase viața.

- În cazul ăsta, cred că va trece mult timp pînă să-mi revin, zise ea dulce.

Khalif surîse și o lumină îi licări în ochi timp de o clipă, dar apoi își încordă maxilarul și o fixă cu o privire imperială.

- De-abia aștept, o asigură el rece.

Charlotte se neliniști.

- Este crud felul în care îmi ascundeți cu toții acest lucru. Ei, cineva ar crede că ai dori să mă dai bucățele rechinilor.

Sultanul își arată dinții albi într-un zîmbet care dispăru rapid.

- Rechinii n-au făcut nimic ca să merite o astfel de soartă, replică el, apoi se răsuci și ieși grandios din harem, lăsînd-o pe Charlotte să privească lung în tavanul ornamentat și să se întrebe ce se va întîmpla cu ea.

- Regulile nu pot fi suspendate doar pentru o singură femeie, Patrick, îi spuse Khalif proaspăt sositului său prieten care stătea cu picioarele încrucișate pe o pernă și bea ceva rece. Dacă permit o asemenea încăl

care, ceilalți se vor revolta înainte să-mi dau seama. Va fi un haos.

Patrick zîmbi la auzul argumentului prietenului său, dar îl îngrijora soarta lui Charlotte. Disciplina era dură în Riz și era adevărat că Khalif va pierde teren dacă va trece greșeala cu vederea.

- Nu vreau să i se întâmple ceva.

- Te-am avertizat, replică Khalif, că Charlotte va trebui să se supună regulilor noastre. S-a pus în pericol pe ea, oamenii mei și un număr de cai buni în încercarea prostească de a scăpa.

Patrick ridică o mână și întinse palma în efortul de a face pace.

- Știu că a fost o prostie, Khalif, ceea ce a făcut ea, dar a fost crescută într-un loc unde este apă proaspătă din belșug, iar copacii sînt verzi tot timpul anului. Nu știa nimic despre deșert.

- Există un singur mod de a trece responsabilitatea acestei femei pe umerii tăi, spuse sultanul serios, după un lung interval de gîndire. Știi care?

Patrick scoase un oftat lung, plin de resemnare.

- Da, spuse el. Trebuie să mă căsătoresc cu micuța nesăbuită, să mă ajute Dumnezeu!

Capitolul 6

Înainte să se prezinte la Khalif, Charlotte recapitulă mental destinul de atîtea ori, încît realitatea părea aproape spectaculoasă. Se supuse îmbăierii obișnuite și ungerii, fardării și perierii, cu stoicism.

Alev și Pakize o îmbrăcară în haine albe - simbolice, decise Charlotte, mielului pregătit pentru jertfă. Părul îi cădea moale peste sîni și pe spate, dar în el îi prinseseră flori și șiruri de perle mici, aurii. În cele din urmă, Rashad semnală că era timpul să plece și Alev o sărută solemn pe Charlotte pe ambii obraji. Contrar celorlalte femei, nu purta vâl. Cu umerii drepți și capul sus, Charlotte îl urmă pe Rashad afară din harem, cu o demnitate tragică, amintind de regina Mary a Scoției în drum spre eșafod.

În timp ce ea și eunucul își croiră drum prin complicatul sistem de holuri, ca în cele din urmă să ajungă la apartamentele lui Khalif, inima începu să-i bată tare. Va fi bătută în public? Aruncată într-o carceră subterană, infestată de șobolani și uitată acolo? Trimisă înapoi în deșert ca să rătăcească pînă cînd va muri în agonia setei?

Khalif, strălucind ca de obicei, în mătăsurii și bijuterii, o întîmpină cu un salut de resemnare. Era problematic să te ocupi de ea, spunea expresia lui. Era asemeni unei iepe care refuza zăbala, sau unui cîine care nu vine la picioarele tale.

În ciuda fricii ei, care brusc devenise din nou profundă, Charlotte simți și usturimea furiei. Era cît pe ce să-i spună lui Khalif ce credea despre tirania lui pompoasă, dar o privire rapidă a lui Rashad o făcu să-și muște buzele.

Sultanul îl concedie pe eunuc cu un gest și Rashad părăsi apartamentele.

.Charlotte făcu tot posibilul să nu o ia la fugă după el, cerînd protecție. În schimb, îl privi pe Khalif drept în ochi și spuse:

- Ei, să-i dăm drumul. M-am săturat să trăiesc cu groaza pedepsei mele.

Khalif zîmbi, dar Charlotte nu fu calmată de micul lui semn de bunăvoință.

- Poate că ziua asta nu-ți va aminti de primirea pedepsei, spuse el misterios, ci de altceva.

Charlotte se încruntă și îl privi în jurul ei, dar în camera măreață, imensă, nu era nimeni în afară de ei doi.

- Nu înțeleg, zise ea.

Sultanul rîse.

- Asta e valabil pentru multe lucruri, cred, spuse el. Apucă un cordon auriu de lîngă el, se ridică și trase.

- De dragul tău, ca și de dragul celorlalți, draga mea, sper că vei face un efort ca să depășești multe din lipsurile tale evidente -ca acela de a-ți urma fiece impuls și a vorbi atunci cînd ai fi sfătuită să păstrezi tăcerea.

Obrajii lui Charlotte ardeau și își simțea pulsul în urechi. Știa că Khalif chemase pe cineva trăgînd de clopoțel - un servitor aducînd un bici sau un ciomag? Un sclav care să o tîrască în piață?

Închise ochii strîns, luptîndu-se să-și revină, și, cînd îi deschise iar, îl văzu pe Patrick intrînd pe una din ușile imense. Purta pantalonii sport obișnuiți și cămașa de pirat, iar părul negru îi era prins la spate, ca de obicei, cu o fundă neagră și îngustă. Genunchii lui Charlotte se înmușară de ușurare și de confuzie cînd el îi zîmbi.

Se apropie, o luă pe după umeri și o sărută blînd pe frunte.

- Am auzit că nu te-ai purtat cum trebuie, Charlotte. De ce nu mă surprinde asta?

Gîtul i se încleștă și uită să respire. Cum îl iubea pe bărbatul ăsta și cum îl disprețuia în același timp!

Patrick îi dădu drumul - ea de-abia se ținu să nu cadă pe podea din cauza șocului total - și se întoarse zîmbind spre prietenul lui, sultanul. Apoi întîlni din nou privirea năucă a lui Charlotte.

- Iată-ți alegerea, zeiță, spuse el. Fie te căsătorești cu mine, fie iei bătaie.

Printr-un miracol, Charlotte își regăsi glasul. Era peste măsură de bucuroasă să-și petreacă viața alături de Patrick, dar această manieră nonșalantă nu era tocmai reacția pe care ar fi dorit-o ea.

- E o decizie dificilă, spuse ea. La urma urmei, bătaia va lua sfârșit doar în câteva minute, dar căsătoria ar putea fi începutul necazurilor mele.

Patrick își îngustă ochii spre ea.

- Ține-ți gura, iubito, sau vei avea parte și de nuntă și de bătaie.

Charlotte înghiți în sec, privind îngrijorată spre Khalif. Apoi făcu un pas ușor spre Patrick.

- De ce vrei să te căsătorești cu mine dacă asta simți? întrebă ea în șoaptă.

El o cercetă cu privirea, zăbovind asupra sînilor ei, apoi asupra taliei înguste și a coapselor ei ușor curbate.

- Sînt un soi de optimist, spuse el privind-o din nou în ochi, umplînd-o cu o delicioasă senzație de moliciune. Cred că mai există șanse să fii salvată, deși va cere multă muncă și multă fermitate.

Charlotte l-ar fi lovit în fluierul piciorului dacă n-ar fi avut nevoie să scape de metoda de disciplinare primitivă a lui Khalif. Renunță și zîmbi dulce.

- Voi încerca să cooperez, promise ea, sperînd ca propriile-i cuvinte să nu o bage la apă.

Patrick îi aruncă încă o privire sceptică, apoi se întoarse nerăbdător spre prietenul lui.

- Hai să-i dăm drumul, spuse el pe un ton răspicat.

Khalif își împreună mîinile, își ridică privirea și murmură un cîntec monoton în propria-i limbă. Apoi zîmbi spre Patrick și ridică din umeri.

- Sînteți un singur trup în fața lui Allah, zise el. Ia-ți mireasa și... vezi, ai grijă să nu mai dea de necazuri.

Charlotte privi fioros de la Khalif la Patrick.

- Sîntem căsătoriți cu adevărat?

Pretinsul ei mire respiră adînc, expiră și o luă pe Charlotte în brațele sale.

- Mi-e teamă că da, zise el. Trebuie să ne descurcăm pe cît putem mai bine.

Cu aceasta, el ieși din apartamentele sultanului, du- cînd-o cu el ca și cînd ar fi salvat-o de la un naufragiu.

- N-am semnat nici o hirtie. murmură Charlotte, plină de groază și dulce anticipare. Nimeni nu a spus „Poți săruta mireasa“ sau „Se opune cineva acestei căsătorii?“

Patrick îi oferă un zîmbet în timp ce străbatea un hol familiar.

- Nu-ți face griji, doamnă Trevarren, vreau să te sărut amănunțit printre alte lucruri, Și aici, în Riz, cuvântul lui Khalif e lege. Oricine ar obiecta, probabil că ar fi decapitat pentru insolență.

Fața lui Charlotte se înroși puternic, în parte fiindcă Patrick vorbise atât de direct și în parte fiindcă trupul ei deja se pregătea.

- Oh! exclamă ea.

Patrick omută din brațe ca să deschidă ușa, apoi o trecu pragul.

Charlotte văzu același cuib de perne unde răspunsese atât de scandalos atențiilor acestui bărbat cu o altă ocazie și își îngropă fața în curbura gâtului lui.

El rîse și o așeză pe sofaua imensă și rotundă.

- Dacă intră cineva? reuși ea să întrebe ridicîndu-și genunchii și înconjurîndu-i cu brațele.

- Nimeni nu va îndrăzni, îi răspunse soțul ei, trăgîndu-și cămașa peste cap și dezvăluind un piept muscular, ars de soare, și un puf întunecat, în formă de

V. Toată lumea din palat știe că tocmai ne-am căsătorit.

Charlotte aruncă o privire rapidă spre buricul lui Patrick, apoi își îndepărtă privirea.

- Toată lumea? reluă ea iritată. Cineva mi-ar fi putut spune și mie că va fi o nuntă. Credeam că urma să fiu legată de un stîlp și biciuită, sau ceva de genul ăsta.

- Sînt convins că ideea asta i-a venit lui Khalif cel puțin o dată, încuviință Patrick voios.

Charlotte se așteptase cumva să se năpustească asupra ei, să o supună tuturor acelor senzații mărețe pe care o învățase să le dorească așa de nerușinat. În schimb el se răsuci ca să se uite pe fereastră.

Ea se retrase cu neîndemînare spre centrul sofalei imense.

- Nu trebuie să mai continui șarada asta, căpitane, amîndoi știm că ai făcut o faptă cavaleriească. Acum, dacă m-ai duce pe continent și m-ai îndruma spre o ambasadă...

Patrick stătea din nou cu fața la ea și expresia din ochii lui violeți era tulburată și hotărîtă.

- O faptă cavaleriească? întrebă el ridicîndu-și o sprinceană. Charlotte, nu sînt un cavaler în armură strălucitoare. M-am căsătorit cu tine fiindcă voiam toate privilegiile unui. soț. Pe toate.

Ea înghiți în sec; începu să se retragă din nou, dar Patrick se aplecă și o cuprinse strâns de o gleznă. își mișcă degetul mare în cerc mic, în curbura tălpii ei timp de o clipă, apoi o trase spre el.

Aplecându-se asupra lui Charlotte, cuprinzînd-o cu brațele de ambele părți, Patrick îi acapără gura. Ea rezistă doar pînă cînd îi simți limba căutînd intrarea, apoi își desfăcu buzele în chip de predare.

în timp ce o săruta, Patrick îi frămînta un sîn în palmă, apoi îi mîngîie coapsele și fesele. Ea se prinse de spatele lui, își înfipse degetele în părul-i gros și moale de pe piept, își trecu mîinile peste coaste.

Stătu nemișcată, fără să respire, cînd el îi eliberă gura, supunîndu-se bucuroasă cînd el îi scoase hainele și o privi cu o expresie de pasiune extaziată. Apoi, murmurînd un cuvînt răgușit pe care ea nu-l înțelese, o prinse pe sub talie cu brațul său puternic și o ridică de pe sofa, ca să-i poată cuprinde un sîn cu gura.

Charlotte țipă, extaziată, ținîndu-se de Patrick cu ambele mîini în timp ce el o gusta. Dorea cu disperare să i se dea, să fie luată, dar știa cumva că soțul ei va insista să o pregătească mai întîi.

Patrick își petrecu brațele pe sub omoplații ei, trăgînd-o ușor spre buzele lui, ca pe o cupă. îi savură primul sîn, apoi trecu la cel de-al doilea.

Mireasa lui se zvîcoli de plăcere în timp ce el o savura, scîncind de dorință cînd el o lăsă să se relaxeze pe canapea și începu să-și scoată pantalonii. Era îngenunchat pe jumătate peste ea, gol și magnific, cînd vorbi.

- Charlotte...

Ea îi atinse frumoasa gură cu două degete pentru a-l face să tacă.

- Știu, Patrick... va dura un pic, fiindcă sînt... fiindcă nu am mai fost cu nici un bărbat înainte, dar vreau să mă posezi repede și puternic.

El gemu și ea avu revelația că și el o dorea la fel de disperat.

- Charlotte, eu...

Nerușinată în dorința ei, pofta de aventură ghidîndu-i acțiunile, Charlotte se întinse și înconjură strîns cu

0 mîna penisul lui Patrick. își simți ochii mărindu-i-se și inima tresărind în timp ce-i lua măsura.

Patrick nu-i lăsă timp să se întrebe cum se va acomoda cu el; îi desfăcu picioarele cu un genunchi și se lăsă peste ea.

- După durere va veni plăcere, îi spuse el. îți promit eu asta.

Ea îi strînse coapsele moi, dorindu-l în adîncul ei și cu un geamăt de predare el o pătrunse complet, cu o lovitură ușoară, irevocabilă. Fu o senzație de sfișiere și de durere. Da, invazia dura, fiindcă Patrick o umplu complet cu masculinitatea lui, dar dincolo de durere curse un rîu de plăcere neînțeleasă.

Murmurînd cuvinte tandre, ascuțite, fără sens, Patrick începu să se miște peste ea, lăsînd-o, luînd-o iar. Privirile lor păreau cufundate una într-aita, la fel ca și trupurile și un sunet lung, cald, ieși din gîtul lui Charlotte cînd ea și Patrick găsiră ritmul străvechi.

El o cuceri, o eliberă, o cuceri iar, neîndurător.

- Patrick, șopti ea rugător. Patrick...

- Curînd, îi promise el. Doar ridică-te, ca să mă întâlnești... așa, o, Doamne, Charlotte...

Extazul izbucni ca o flacără în sufletul lui Charlotte și se răspîndi prin tot trupul, încordîndu-i șalele într-un ghem dur, incandescent, apoi eliberîndu-se într-o furtună de senzații.

Și spatele și gîtul îi erau arcuite în timp ce se convulsiona în brațele lui Patrick.

El o ghida răbdător prin experiență, apoi se cufundă adînc înăuntru în timp ce se preda el însuși.

Charlotte fu izbită de puterea trupului lui, așa cum se contracta peste al ei, de extazul pe care i-l vedea lucind în ochi.

- Patrick, te iubesc, spuse ea, înainte să se poată opri.

El căzu alături de ea, ostenit, aranjînd-o astfel încît să-i poată săruta sînul în perioadele de respiro. Charlotte își îndoi brațul sub capul lui, ca el să știe că era binevenit la sînul ei. Spera că, în delirul pasiunii, nu-i auzise declarația prostească.

Patrick adormi, se trezi timp de cîteva minute să-i sărute sînul, adormi la loc. Charlotte se miră de faptul că bărbatul acesta atît de puternic, de măreț, putea fi atît de vulnerabil și dorea o simplă alinare de la un trup de femeie. După un timp ea se foi și îi hărțui gura cu un sîn pînă cînd îl simți venind peste ea. Ar fi putut continua să-și trateze soțul astfel, dar veni vremea cînd el dori să preia comanda.

Stînd pe spate, o sui pe Charlotte peste coapsele, lui.și se jucă alene cu sîni ei bine supti.

Cînd o făcu să geamă ușurel și să se controsioneze un pic, își vîrî o mînă sub pîntecele ei. și îi găsi locul magic cu degetul mare.

Cu mișcări line, circulare, o ațîță pînă cînd se în- cordă, înălțîndu-se pe genunchi, și începu să se lovească neajutorată de mîna lui. Cînd în cele din urmă plăcerea o eliberă, se aplecă în față și se întinse pe pieptul lui ca o tîrfă.

Și nu mai dorea să fie în nici un alt loc, nici pe continent, nici în portul Quade, nici măcar în paradis. În cele din urmă, după ani de zile în care se imaginase alături de acest bărbat, trăise realitatea și era mai bună decît fantezia.

Stătura întinși timp îndelungat, fără să vorbească. Patrick se juca leneș cu părul lui Charlotte îndepăr- tîndu-i ornamentele pe rînd în timp ce ea se minuna de plăcerea de a fi femeie.

La amiază mîncară fructe, brînză și paste de pe o tavă uriașă lăsată acolo pentru ei mai devreme. Apoi, cînd Charlotte spera ca Patrick să facă din nou dragoste cu ea, el o luă de mîna și o conduse afară, într-o curte mică, privată. Acolo aștepta un bazin cu olane, cu apa plăcut încălzită de soare.

Tandru, aproape cu venerație, Patrick o spală pe Charlotte, ridicînd-o dinadins, făcînd pauze între săpu- niri și mîngîieri ca să o sărute pînă cînd genunchii părău să li se dizolve. Cînd ea fu copleșită de dorință, el se aplecă peste o latură a piscinei răsucind-o în așa fel, încît să stea cu fundul la el și o ațîță cu promisiunea altui lucru.

- lubește-mă, îl rugă ea în final, curbîndu-și picioarele peste genunchii lui și ridicîndu-se ca să i se ofere.

Patrick o coborî ușurel pe axul lui, mușcîndu-i ceafa și gîtul cu dinții în timp ce o conducea spre o plăcere grozavă. Mîngîindu-i sîinii o pătrunse, iar Charlotte își dădu capul pe spate și gemu în timp ce strălucitoarele stele ale deșertului jucau pe cer.

În acea noapte îi răspunse pur și simplu; în brațele lui Patrick trăise momente sublime și nu făcu nici un efort să-și înăbușe țipetele de supunere plăcută. Își luă revanșa, deci, eliberîndu-se înainte ca el să se satisfacă și îl răsplăti pentru baia pe care i-o oferise mai devreme. Cînd îl simți că era gata, că așa tare cum era, aproape că ajunsese la orgasm, Charlotte îl duse pe treptele de la capătul inferior al piscinei și îngenunche între picioarele lui. Apa părea la fel de caldă și de moale ca o pătură în jurul lor.

- Charlotte, murmură Patrick și ea nu știu dacă dorea să se oprească sau să continue; știa doar că el implora.

Își aminti plăcerea nebună, aproape chinuitoare la care o supusese prima dată cînd fuseseră împreună, cu săptămîni în urmă, și veni cu o variație. După ce îl luă ferm în mîna, îl luă la fel de ferm în gură.

El scoase un geamăt lung și puternic, dar Charlotte nu arată nici un pic de milă. Îi ațîță simțurile la fel de necruțător ca și el mișcîndu-și mîinile peste pîntecul lui, de-a lungul coapselor și pe sub fese în timp ce-l tortura.

în final, cu un țipăt întrerupt, el se eliberă, o ridică pe olanele încinse de soare care înconjurau piscina și o penetră. Charlotte nu se așteptase să-i răspundă iar, se gândise că deja scosese din ea orice imaginație a pasiunii. Totuși, când îl simți pe Patrick încordându-se violent, când îi simți căldura vărsându-se în ea, fu cuprinsă de un spasm de ușurare atât de brusc și de violent, încât își pierdu cunoștința timp de o fracțiune de secundă.

Stătura îmbrățișați mult timp până când vântul deșertului începu să adie rece, apoi se spălară din nou unul pe celălalt și se reîntoarseră în camera lui Patrick. După ce se șterse cu un prosop, Charlotte se întinse după rochia albă, înțelegând acum că fusese aleasă pentru asemănarea ei cu o rochie de mireasă.

Patrick o opri luînd-o de încheietura mîinii. Nu avea nevoie de cuvinte ca să-i spună că îi găsea trupul prea frumos ca să-l acopere, ochii lui îi vorbeau astfel.

Mult mai târziu, pe sofaua de catifea'acoperită cu o acoperitură de borangic, Charlotte îndrăzni să întrebe ceea ce îi persista cel mai mult în minte.

- Plănuiești să mă iei cu tine de data asta, nu?

El ezită înainte de a răspunde.

- Da. După o astfel de seară nu **cred** că ar; fi destul de nobil să te las aici.

Charlotte ar fi ridicat o sprinceană ca să se uite la Patrick, dacă acesta n-ar fi ținut-o așa de strîns lîngă el.

- Nobil? Crezi că e nobil să abandonezi o femeie în haremul unui sultan?

Patrick rîse.

- Te-aș lăsa într-un singur harem din lume, Charlotte, în cel a! lui Khalif. Exceptînd ziua când te-ai decis să pleci în deșert, aici ai fi fost mai în siguranță ca în oricare alt loc. El își răsfirea degetele unei mîini prin părul ei încîlcit. Amintește-mi să te dojenesc pentru asta, zeițo. Ai fi putut muri repede acolo.

- Aveam intenții bune, insistă Charlotte, cu mîna așezată confortabil pe suprafața dură, musculoasă a abdomenului lui.

- Exact. Aveai intenții bune și atunci când te-ai decis să vizitezi sou/f-ul în acea zi, nu? Și pun pariu că ai mai făcut și alte imprudențe în viața ta, Charlotte Trevarren.

Ei îi plăcu rezonanța noului ei nume. Offînd, se ghemui mai strîns lîngă Patrick.

- Cîteva, recunosc eu ea. Dar subiectul Bettina fusese adus în discuție în mod indirect și nu putu ignora vina teribilă care îi urmă.

- Pot suporta ceea ce mi s-a întâmplat mie, mărturisi ea cu o voce slabă, dar am coșmaruri în privința Bettinei. Ea nu voia să plece din casă, dar eu am insistat și acum Dumnezeu știe prin ce lucruri oribile trece.

Patrick cuprinse bărbia lui Charlotte în căușul palmei și îi răsuci capul ca s-o privească în ochi.

- Vorbești despre prietena ta? Cea cu care erai în piață?

Încruntarea lui făcu inima lui Charlotte să se oprească în loc. Știa oare ceva îngrozitor despre Bettina?' Poate că era cât pe ce să-i confirme cea mai grozavă temere a ei și anume că biata fată sfișise în dezmăț și degradare.

- Da, reuși ea să spună, cu ochii înlăcrimați. Bettina Richardson o chema. Probabil că acum e sclavă pe undeva, mulțumită mie, dacă mai e în viață...

Patrick îi dădu o palmă ușoară peste față și o sărută pe gură.

- Domnișoara Richardson nu e nici un fel de sclavă, zeito, cu excepția poate a modei. Eu însumi am văzut-o și am plătit un băiat să o ducă acasă.

-Ce?

- în acea zi eram și eu în *souk*. Îți amintești?

Aparent, răpitorii aveau nevoie doar de o femeie ca să-și facă norma pe ziua respectivă, și o lăsaseră pe domnișoara Richardson pe alee țipînd cât o țineau plămîinii. M-am uitat peste tot după tine, dar era prea târziu. Apoi te-ai întors în cabina mea precum o sirenă capturată. El zîmbi amintindu-și, iar Charlotte îl lovi ușor

pe spate.

Ușurarea că Bettina era nevătămată era amețitoare. Ea stătu cîteva clipe ca să rumege vestea, apoi își aduse aminte altceva din acea zi.

- Te însoțeau cu dansatoarea, îl acuză ea, urînd ideea ca Patrick să fie cu altă femeie, chiar dacă se întîmplase înainte ca ei să devină apropiați.

Patrick rîse.

- însoțeam, reluă el. Da. Ai putea spune asta. Cît despre folosirea întregii mele puteri... te-ar surprinde cît de multă am. Se aplecă dezgolindu-i un sîn și îi sărută sfîrcul rotund, aventurîndu-se periculos spre un sîn deja ascuțit.

Charlotte dorea să se asigure mai întîi.

- Ești căpitanul unui vas comercial, spuse ea. Asta înseamnă că ai cîte o femeie în fiecare port? Nu voi tolera un soț necredincios, Patrick Trevarren, și nu-mi pasă cît de la modă este.

El o sărută din nou, foarte tandru.

- La modă?

Ea încuviință.

- Da. Știi la fel de bine ca mine că bărbații din Statele Unite și Europa - de peste tot - cred perfect în regula de a-și lua o amantă...

- Tatăl tău are o amantă?

- Desigur că nu, se răsti Charlotte. Mama mea vitregă s-ar duce după el cu pușca de vânătoare. În afară de asta, este foarte fericit alături de Lydia.

- Atunci de ce toată îngrijorarea asta pentru soții care umblă din floare în floare?

- Patrick, nu sînt așa de naivă precum crezi. Am o educație bună și am călătorit - am fost aruncată într-un harem, pentru numele lui Dumnezeu. Am văzut destule în lume ca să știu că tatăl și unchiul meu sînt niște bărbați excepționali, cel puțin cînd e vorba de a-și păstra promisiunile în căsnicie. Se opri ca să respire... Pîna și domnul Richardson se strecura afară din hotelurile din Franța și Spania cînd doamna Richardson suferea de una din groaznicele ei dureri de cap. Mai mult de o dată l-am văzut plimbîndu-se cu femei străine.

- Poate că doamna Richardson are prea multe de dureri de cap, sugeră Patrick sec. Povestește-mi despre tatăl, unchiul tău și mama ta vitregă.

Nu mai avea nici un motiv să țină secret numele de familie, după cum vedea Charlotte. Acum, că era soția lui Patrick, așa cum spusese în scrisoarea pe care Rashad o trimisese în America pentru ea, însemna să aibă încredere în el.

- Am crescut în Puget Sound, în Washington - nu-ți mai amintești, dar ne-am întîlnit într-o zi în Seattle...

El o întrerupse cu un hohot de rîs grav, răgușit.

- Tu erai fetișcana care s-a suit în vârful velaturii naye mele și nu mai putea coborî.

Chiar și atunci, după atîția ani de zile după intimitatea cu Patrick, Charlotte roși amintindu-și.

- Era și timpul să-ți amintești asta, spuse ea. Acum, vrei să auzi despre familia mea sau nu?

El surîse.

- Da, zeiță... spune-mi totul.

- Tatăl meu este Brigham Quade. Are o fabrică de cherestea și o moară, printre altele.

Patrick oftă.

- Îl cunosc pe Brigham Quade, Charlotte... Oricine s-a aventurat o sută de mile depărtare de Seattle îl cunoaște. Acum probabil că navighează spre Europa și te caută pînă te găsește.

- Nu, spuse Charlotte cumva cu tristețe.

Îl iubea pe Patrick și știa în inima ei că „acasă“ era lîngă el, dar îi era dor de tatăl ei, de Lydia, de Miliie, de micuții ei frați neastîmpărați și de verii ei.

- L-am scris tatălui meu că m-am măritat cu tine.

- Ce? întrebă el, înălțîndu-și o sprinceană.

- Nu-mi puteam lăsa familia să sufere, Patrick, așa că le-am spus că sînt fericită. Tata va țipa și va înjura cînd va citi scrisoarea, dar apoi Lydia îl va calma și el va accepta ceea ce s-a întîmplat. Nu e mai bine decît să le fi spus că sînt sclavă?

Cum el nu-i dădu nici un răspuns, ea continuă:

- În afară de asta ceea ce am spus este adevărat - acum. M-am căsătorit cu tine și de două săptămîni sînt fericită. Și să nu crezi că pot fi distrasă așa de ușor - vreau să știu dacă ai de gînd să-ți păstrezi promisiunile de la căsătorie sau nu.

- N-am făcut nici o promisiune, îți amintești? spuse el, dar ochii îi zîmbeau. Ceremonia noastră nu a fost exact una tradițională, evident. Oricum, de vreme ce pentru tine este important, îți voi face o promisiune acum. Pentru cît timp vom fi împreună, îți voi fi credincios.

- Ar fi bine să nu te prind cu altcineva, îl amenință Charlotte. O supăraseră cuvintele „pentru cît timp vom fi împreună“, dar hotărî să ia mai tîrziu în discuție implicațiile remarcii, cînd mintea îi va fi din nou limpede.

Patrick rîse.

- Bine.

Se mișcă să o sărute, dar ea îl opri punîndu-și degetele între gura lui și a ei.

- Ce este?

- Nu mi-ai povestit despre familia ta.

El se încruntă și ridică un umăr.

- Sînt singurul fiu al unui om înstărit pe care îl detest profund și se pare că sentimentul este reciproc. M-a trimis la școală în Anglia după ce mama a murit și, cînd am absolvit, am intrat ucenic la unchiul meu, care a fost căpitanul lui *Enchantress* pînă acum trei ani cînd a murit.

Charlotte își mișcă mâna în cerc pe abdomenul lui Patrick intenționând să-l consoleze, dar curînd descoperi că făcuse altceva în schimb.

- Ce viață singuratică trebuie să fi avut.

Ușor, el o dezveli, astfel că sîniul lui Charlotte se ofereau goi luminii lunii și lui.

- Am tot ceea ce-mi doresc. O navă frumoasă, o casă asemeni paradisului, că probabil și Adam și Eva n-ar fi observat diferența, mai mulți bani decît ar avea nevoie un om - iar acum o nevastă dulce și focoasă care să-mi încălzească patul. Îi luă în gură unul dintre sîni și îl supse.

- V... vrei un fiu?

Patrick o mozoli atent înainte să-și ridice capul de la sîniul ei. Ochii lui violeți păreau negri și sobri în întuneric.

- Mai mulți, replică el. Și fiice.

Acum se întinse între picioarele ei și o pătrunse

doar doi-trei centimetri, ca să o necăjească,

i Oricum, tonul lui părea serios.

- O să-mi faci un copil, Charlotte?

Ea era deja înfierbîntată de dorință, deși nu o provocase aproape deloc.

- D... da, oh, da...

- Oh, da, că mai vrei, sau o, da, îți voi purta copiii? întrebă Patrick, lovind-o ușor încă o dată. Vocea îi era plină de răutate.

Charlotte își arcui spatele brusc și îl chemă, delec- tîndu-se cu modul lui de a mormăi drept răspuns și îi oferii o posibilă luptă pentru păstrarea controlului.

- Ambele, replică ea, apucîndu-l de fese și ținîndu-i prizonier înăuntrul ei timp de cîteva clipe lungi.

- Vreau să mă ai și să înceapă să crească în mine un copil chiar în noaptea asta.

Patrick gemu din nou și începu să-și legene șoldurile, iar Charlotte nu mai spuse nimic. Plăcerea o năpădi năprasnic ca focul.

Capitolul 7

Chiar înainte de venirea zorilor, Patrick își trezi mireasa și apoi o porni spre ușă, ca să cheme un servitor. Adormită, Charlotte se îmbăie în piscina cu olane și își îmbracă din nou rochia albă.

- Mă trimiți înapoi în harem? îl întrebă ea pe Patrick, confuză și un pic alarmată, când se întoarse în dormitor și-l găsi pe Rashad așteptând răbdător lângă ușă, cu brațele încrucișate.

Comportamentul lui Patrick era împăciuitoare, dar cuvintele lui nu o liniștiră pe Charlotte.

- Doar pentru puțin timp, spuse el. Eu și Khalif avem de discutat afaceri.

Ajungând în *hamam*, locul central de adunare din harem, Charlotte o întâlni pe Alev. Cealaltă femeie o luă de braț și o grăbi spre curtea îngădită, într-o manieră fermă. . »

- Ți-ai petrecut noaptea cu Khalif? o întrebă ea.

Lui Charlotte nu-i plăcu tonul lui Alev sau implicația întrebării ei.

- Nu, replică ea scurt, smucindu-și cotul din strîn- soarea lui Alev. Am fost cu soțul meu.

Alev își arcui o sprânceană într-o întrebare tacită.

- Patrick Trevarren, îi explică Charlotte, oarecum în- gîmfată. Khalif ne-a căsătorit noaptea trecută în apartamentele lui.

Ușurarea lui Alev era aparentă și în ochi îi strălucea altceva. Un fel de scepticism amuzat.

- Și soțul tău te-a trimis deja înapoi Is noi?

Fața lui Charlotte se încinse și își îngu stă ochii.

- Patrick are de discutat afaceri cu s tanul, spuse ea. Când va termina, sînt sigură că soțul meu va trimite după mine și vom pleca.

Apucînd din nou brațul lui Charlotte, Alev se așeză pe bancă sub ulm și își trase tovarășa după ea.

- Căsătoria asta a fost o ceremonie creștină sau Khalif a murmurat pur și simplu niște cuvinte și v-a declarat soț și soție?

Charlotte înghiți în sec.

Căsătoria nu fusese făcută de un preot sau un diacon, sau măcar de un judecător de pace, ceea ce ar putea însemna că mariajul este valabil doar pe teritoriul Rizului. Era posibil ca și improvizația să fi fost doar un truc, pus la cale de doi bărbați, desemnat să o arunce pe Charlotte în patul lui Patrick.

- Ei? insistă Alev, când Charlotte rămase tăcută.

- însuși Khalif ne-a căsătorit, spuse ea nenorocită. Nu-și putea pronunța suspiciunile și probabil că situația era deja evidentă pentru Alev.

Alev încuviință, cu sprâncenele unite meditativ.

- Atunci tu și căpitanul sînteți uniți pentru totdeauna în fața lui Allah, spuse ea. Pînă cînd, desigur, soțul tău decide că vrea să divorțeze.

Charlotte încă era șocată de concluziile precedente.

- Să divorțeze de mine?

- Dacă îl nemulțumești pe corsarul tău, Charlotte, zise Alev plină de importanță, tot ceea ce trebuie să faci e să-și împreuneze mîinile și să spună „Divorțez de tine” de trei ori.

- E oribil!

- După legile noastre, continuă Alev, despărțirea în felul acesta este acceptată în totalitate. Și asta nu e tot

- un bărbat poate avea patru neveste cel mult și toate concubinele pe care le dorește.

Charlotte se ridică, apoi se așeză la loc, disperată. I se dăruise lui Patrick cu toată inima, crezîndu-se soția lui. Treburile părușeră așa de simple cînd se culcase cu el pe sofa lui și în baie, în curtea mică, din afară dormitorului lui Patrick. Acum Charlotte era zguduită.

- Eu și cu Patrick sîntem americani, zise ea, vocea exprimîndu-i nesiguranță. Legile islamice nu ni se aplică și nouă.

- Ba da, atunci cînd trăiești într-o țară islamică, spuse Alev fără ranchiună. Și Trevarren te-a trimis înapoi în harem, nu? În afară de asta, ar însemna că mariajul nu a fost legal.

Nefericirea lui Charlotte se intensifică. Se ridică și începu să mărșăluiească înainte și înapoi, în fața băncii.

- Vrei să spui că m-a mințit? întrebă ea, vorbind mai mult cu sine decît cu Alev.

- N-ar fi pentru prima dată cînd un bărbat minte ca să-și aducă o femeie în pat, nu?

Charlotte se opri și privi în jos spre Alev, care încă stătea confortabil pe bancă, cu fața și trupul umbrite de numeroasele frunze ale ulmului.

- De ce încerci să mă necăjești? Ce ți-am făcut?

- N-am vrut să fiu rea, spuse ea. Nu pari să înțelegi că aici lucrurile sînt foarte diferite și că încercam doar să te avertizez în privința speranțelor pe care le ai și care te-ar putea conduce la dezamăgire.

Cu aceasta, cealaltă femeie dispăru în serai și Charlotte se mai uită o dată speculativ printre frunzele ulmului. Oare Patrick doar o folosise? Intenționa să o abandoneze din nou în harem, acum, că își făcuse plăcerile cu ea?

Trebuia să afle.

Charlotte întinse mîna spre scoarța dură a ulmului. Ultima dată cînd încercase să evadeze, aproape că pierise în deșert și, cu siguranță, nu dorea să mai treacă din nou prin asta. Nu, dacă într-adevăr Patrick o decepționase, va afla înainte de plecarea iui și va găsi un mod de a se strecura la bordul lui *Enchantress*.

Charlotte se simțea mai bine întotdeauna avînd un plan, oricît de ciudat părea. Stătu cîteva clipe ca să se calmeze, apoi se întoarse în harem.

După-amiaza, celelalte femei se întinseseră pe sofalele lor să doarmă, dar Charlotte era mult prea agitată ca să stea liniștită, inima îi răsuflă ușurată cînd Rashad îi aruncă o privire și o chemă la el cu un gest.

Cu o supunere neobișnuită, ea zori să-! întîlnească pe eunuc în prag.

- Soțul tău vrea să-l urmezi în camera lui, spuse Rashad.

Inima lui Charlotte tresări apoi bătu puternic, ca o pasăre filfîind din aripi pe după gratiile unei cuști. Era plină de bucurie și în egală măsură de resentimentul că Patrick avea puterea de a o trata ca pe o sclavă.

Cînd ajunseră, ușa era deschisă. Rashad îi făcu semn lui Charlotte să treacă peste prag și cînd ea intră, el se retrase.

Charlotte fierbea, deși reuși să-i zîmbească dulce.

- Bună, domnule Trevarren, spuse ea. Patrick tocmai băgase o felie roșie de banană și de grapefruit în gură, mestecă și înghiți înainte de a-i răspunde.

- „Domnule Trevarren“, îmi place asta. Sună demodat și înșelător de supus.

Stomacul lui Charlotte păru să tresară.

- Dacă vrei supunere, ți-aș sugera să-ți cumperi o maimuțică din *souk* și s-o dresezi să danseze pe picioarele dinapoi oricînd pocnești din degete, spuse ea. Emoțiile încă o stăpîneau, o altă parte a ei dorea să se arunce în brațele lui Patrick, în timp ce alta l-ar fi tras de urechi.

El rîse și își încrucișă brațele.

- Ori ești foarte curajoasă, ori ești foarte proastă, dragostea mea. încă nu m-am dumirit.

Ea respiră adînc și rămase așa timp de o clipă, dar nu-și putea ascunde marea îngrijorare.

- Una dintre femeile din harem mi-a spus că poți divorța de mine dacă bați din palme de trei ori. Așa este?

Ochii violeți ai lui Patrick străluciră de voioșie.

- Absolut, replică el.

Furia tacită înflăcăra fața lui Charlotte.

- A mai spus, de asemenea, că poți avea patru neveste, dacă dorești, și toate concubinele pe care le vrei, se aventură ea, luptându-se să-și păstreze tonul vocii egal.

El încuviință.

- Aici, în Riz, îmi pot lua mai mult de o soție, dacă vreau, deși unirea nu va fi recunoscută în afara țărilor arabe, desigur. Cît despre concubine, nu există limite, aici sau în lumea creștină. Gura i se ridică imperceptibil la unul dintre colțuri oprindu-se să o studieze pe Charlotte.

- Vino aici.

Ea dorea să-i reziste, dar nu reuși. Se mișcă spre el, strecurându-i-se în brațe.

- N-o să fiu concubina ta, zise ea bravînd.

Patrick îi trase o parte a rochiei dezvelindu-i umărul și sfîrcul rotund al sînului.

- O să fii tot ceea ce-ți spun eu, Charlotte, spuse el răgușit. Și o știm amîndoi.

El o sărută și, deși Charlotte se zbătu să-și adune o undă de răzvrătire a sufletului ei neliniștit, se pomeni că se predă. Patrick o dezbracă, îi atinse și îi admiră pe îndelete trupul extrem de vulnerabil, iar în cele din urmă o aranja pe sofa de catifea ca pe o torță.

După aceasta, o excită fără milă, cu mîinile, cu gura, și, în cele din urmă, din fericire, cu penisul., Charlotte era terminată pe de-a-ntregul cînd el o lăsă să se odihnească, căzută pe pieptul lui într-o satisfacție uluitoare. Patrick își răsfiră degetele lungi, bronzate, prin părul ei încîlcit în timp ce cu cealaltă mîină îi dădu o palmă de stăpîn peste fund. Charlotte și-ar fi dat sufletul să-și audă soțul spunîndu-i că o iubește, dar nu aveau să urmeze asemenea cuvinte tandre.

- O să plecăm cu fluxul de dimineață, spuse ei în schimb.

Folosindu-și frîntura de putere care-i mai rămăsese, Charlotte își înălță capul ca să privească în ochii albastru-închis ai iui Patrick.

- V... vreau să merg cu tine.

El o atinse pe vîrful nasului cu degetul și o privi indulgent.

- Deja ți-am spus, doamnă Trevarren... mergi oriunde merg și eu. Nu ai încredere în mine?

Ea își regăsi ceva din vechea stare de spirit.

- Bineînțeles că nu te cred, spuse ea, atingându-i buza de jos ușor. De ce naiba te-aș crede când aș putea fi prima din cele patru soții ale tale sau n-aș putea fi deioc?

- Deloc? se încruntă Patrick. Ce naiba vrei să spui cu asta?

- Căsătoria noastră nu ar fi legală nicăieri, decît aici, zise Charlotte. Vocea îi suna bravă și chiar sfidătoare, dar era la limita izbucnirii în lacrimi. Și chiar și în Riz, tot ceea ce trebuie să faci ca să scapi de mine este să bați din palme și să spui cîteva cuvinte.

Patrick se înălță ca să o sărute ușor pe gură.

- Cred că va trebui să te porți ca lumea, atunci, spuse el.

Nu acesta era răspunsul pe care Charlotte spera să-l primească.

- Tata n-o să aprecieze asta deloc, îl amenință ea. Cînd tata și unchiul Devon vor afla cît de rușinos te-ai folosit de mine, o să-ți taie degetele de la mîihi și de la picioare și-or să ți le bage pe gît.

El se strîmbă, dar în bătaie de joc.

- Asemenea amenințări, doamnă Trevarren. Sînt îngrozit.

- Dacă ai fi cu capul pe umeri, domnule Trevarren, te-ai teme pentru viața dumitale. Cu Brigham Quade nu este de glumă.

Lui Patrick îi sclipi un zîmbet în privire, deși gura îi era sobră.

- Atunci ar fi o idee bună să mă joc cu tine, zeiță, și nu cu ilustrul tău tată. Se rostogoli astfel încît Charlotte veni sub el pe sofa de catifea, privindu-l cu o iritare amestecată cu dorință. Desfă-ți picioarele, nevastă, spuse el. Te vreau. Acum.

Mai tîrziu, Charlotte țipă, cu trupul încovoiat de disperate convulsii de plăcere, în timp ce Patrick se lăfăia în dezlănțuirea ei, și în același timp, o îmblînzea.

N-o mai trimisese înapoi, nici în acea după-amiază, nici noaptea. Se îmbăiaseră împreună, mîncaseră și făcuseră dragoste de atîtea ori, că Charlotte pierduse numărul.

În zori, după ce-și luară rămas-bun și de la Rashad și de la Khalif personal, Charlotte se imbarcă pe En- *chantress* împreună cu soțul ei. Purta o rochie galben- aprins trimisă de Alev și stătea pe punte privind cum mărețul palat alb dispărea în depărtarea albastră.

- Du-te în cabina mea, îi ordonă Patrick în treacă, ocupat cu treburile navei. Nu vreau să stai în soare.

Charlotte se supuse, neavînd încotro. Fu escortată în camera căpitanului de către domnul Cochran care îi promise să-i aducă ceai și fructe imediat ce o pornea pe drumul cel bun.

Plictisită, Charlotte citi titlurile tuturor cărților lui Patrick în timp ce aștepta, apoi apelă la jurnalul de bord. Când activitatea aceasta începu să devină neinteresantă, ea deschise sertarul de sus al biroului său.

Înăuntru, împins discret într-un colț, găsi un pachetel mic de scrisori, legat cu o fundă. Hîrtia era un fel de pergament gros, bleu, și emana un miros de gardenie.

Charlotte știa mai bine ce putea fi și fără să-și bage nasul, dar se simțea plictisită și ușor revoltată, iar acum o împunsătură certă de gelozie se adăugă acestui amestec de sentimente. Numele Pilar Querida era scris îngrijit în colțul din stînga sus al fiecărui plic, împreună cu adresa unei străzi și numele unui orașel de pe coasta de sud a Spaniei. Costa de! Cielo.

De-abia pusese pachetul înapoi în birou și încuie sertarul că Patrick intră în cabină. Se opri chiar în prag, privind-o pe Charlotte într-un mod straniu, de parcă o suspecta de vreo acțiune dubioasă, dar nu avea rost să-și spună opinia.

Ea nu îl întrebă cine era Pilar Querida, fiindcă ușorul iz de parfum ce străbătea din scrisori îi răspunsese deja la această întrebare. Descoperirea o lăsase pe Charlotte ca pironită locului.

Ducîndu-și mîinile la spate ca să se apuce de marginea biroului lui Patrick întrebă:

- Unde mergem acum?

Patrick traversă camera spre pat, se așeză pe marginea lui cu un oftat tipic masculin și își scoase o cizmă, apoi cealaltă.

- Spania, răspunse el, căzînd pe spate și nedînd vreun semn că ar dori ca Charlotte să i se alăture.

Ea se afundă în fotoliul de la pupitru, cu degetele împreunate în poală.

- Ești bolnav? întrebă ea, fiindcă toate celelalte întrebări care îi veneau în minte erau provocatoare și puteau declanșa o ceartă.

Soțul ei oftă din nou, la fel de adînc ca și înainte.

- Sînt doar extenuat. Nu cred că am dormit mai mult de două ore la rînd de cînd ne-am căsătorit.

Charlotte roși, iar când Patrick căscă, căscă și ea. Așteptă pînă cînd respirația îi deveni profundă, apoi se descălță de papuci și se întinse în pat lîngă el. Nici nu închise bine ochii, că dulcea ameteală întunecoasă a somnului o cuprinse.

- Cît mai avem pînă în Spania? întrebă Charlotte cîteva ore mai tîrziu în timp ce ea și Patrick stăteau uitîndu-se afară la marea întunecată și la cerul plin de stele.

Patrick se sprijinea de balustradă și părea să fie susținut cumva de apele liniștite și de scîrțielile podelei de cherestea ale navei.

- Ei, vom fi acolo mîine, dacă vîntul e prielnic, răspunse el cumva amuzat.

Charlotte se îngrijorase în privința lui Pilar, temîndu-se că femeia ar putea deține un loc de nezdruncinat

în inima lui Patrick, dar acum, pentru prima dată, admisesese că avea și alte amante. Marea era una, iar *Enchantress* cea de-a doua. Probabil că nu va iubi niciodată o femeie cu asemenea venerație.

Se simți învăluită de o tristețe ciudată și dulce în timp ce-l luă de braț.

- Și după Spania unde mergem?

El întoarse capul, privind-o cu acei ochi întrebători.

- Unde ai vrea să mergi, Charlotte?

Ea își sprijini obrazul de brațul său musculos timp de o clipă, reflectînd asupra întrebării. Acum începea să înțeleagă cît de tare putea ține o femeie puternică la un bărbat la fel de puternic. O asemenea dragoste era un lucru elementar, deasupra definițiilor vesele și chiar a poeziei; îți putea lua o întreagă viață ca să o cuprinzi cu totul. Sau o eternitate.

În cele din urmă, ea repetă încet.

- Unde mi-ar plăcea să merg? Charlotte se opri din nou, privind multitudinea de stele argintii reflectate în apă. Oriunde mă duce vîntul.

Îndrăzneată- cum era, nu-i putea dezvălui purul adevăr și să-i spună: „Oriunde ești tu, Patrick. Acolo aș vrea să fiu.“

El ar putea rîde de ea fiindcă se gîndește la mariajul lor ca la ceva mai mult decît un joc.

Patrick o privi pe Charlotte în tăcere timp îndelungat, ochii lui reflectînd lumina stelelor și secretele adînci, primare, ale oceanului însuși.

- Am treburi în Spania, spuse el după mult timp, pe un ton aspru. După ce termin cu asta o să navigăm spre insulă - avem de încărcat marfă acolo și cînd

Enchantress va fi gata din nou, plecăm spre Seattle.

Charlotte strânse puternic balustrada navei. Dorea cu disperare să fie iar împreună cu membrii familiei ei, dar se temea că Patrick dorea să o lase în statul Washington, ca să plece la drum fără ea.

întrebă pe nerăsuflăte, sperînd să fie o tactică bună:

- Insula?

Patrick își dezveli dinții într-un surîs spontan.

- Cred că am mai menționat locul de două-trei ori - este în sudul Pacificului. Cultiv trestie de zahăr acolo, dar în mare parte, Insula Ascunsă este un loc în care meditez și mă reculeg.

Charlotte fu încântată și distrasă, cel puțin pentru moment de la grijile ei.

- Insula Ascunsă, repetă ea visătoare, imaginîndu-și palmieri și lagune albastre, orhidee sălbatice, minunat colorate.

Deasupra lor, catargul scîrțîia în briza ușoară și marinarii se strigau unii pe alții de aici, de colo. Patrick era tăcut, iar Charlotte plină de dor pentru un loc pe care nu-l văzuse niciodată.

Stătură pe punte ceva mai mult timp, apoi ea coborî în cabina lui Patrick, unde o aștepta o cadă plină cu apă caldă.

Charlotte era încântată.

- O cadă.

Patrick o privi pieziș, în timp ce închise și încuie ușa.

- Da, doamnă Trevarren. Și e a mea, așa că nu te gîndi să mi-o iei înainte.

Ea se îmbufnă și se așeză pe marginea patului cu brațele încrucișate.

- Trebuie să spun că nu ești foarte manierat.

Soțul ei își trase tricoul peste cap, dezvăluind un piept și un spate foarte bine dezvoltate.

- Nu pretind că sînt manierat, spuse el. îmi plac tabieturile și plăcerile mele și am fost deschis în privința asta. Charlotte roși și își feri ochii timp de o clipă. Cînd se uită din nou - încercase să reziste, dar eșuase lamentabil - văzu că Patrick își aruncase deoparte cizmele și tocmai își scotea pantalonii.

- Preoții țin predici despre oameni ca tine, observă ea. Pentru că tu nu ești altceva decît unealta diavolului.

Patrick intră în cada mare, de cupru, oftă într-o manieră hedonistă și se cufundă în apă.

- Deci ascultă ce se spune la biserică, nu? Întrebă el, lăsându-se pe spate și împreunându-și mâinile la ceafă. E uimitor. M-ai uimit la fel ca și profunzimea primei note de la imnul de deschidere al ultimului cuvânt de la binecuvântare.

Charlotte dorea cu înfocare să simtă pe piele căldura apei, dar se simțea și insultată vag.

- Nu sînt o zvăpăiată, așa cum pari să crezi, domnule Trevarren, spuse ea oarecum dur, luptîndu-se în același timp cu dorința de a se dezbrăca și a i se alătura soțului ei în brațe. Mai mult, eram atentă în biserică. Lydia, mama mea vitregă, era foarte severă în ceea ce privește educația religioasă. Spunea că oamenii au nevoie de comuniune și de ritual ca să-și păstreze mintea sănătoasă.

El se întinse după o bucată de săpun cu nonșalanță, de parcă era normal să discute așa ceva gol-goluț, într-o cabină cu un bec luminînd slab, dominată de un pat mototolit.

- Da, răspunse Charlotte, deși trebuie să recunosc că împărtășesc îndoielile tatălui meu în ceea ce privește religia organizată. Prea mulți oameni caută scuze ca să lase pe altcineva să gîndească pentru ei - ca pastorul, de exemplu, sau ca diaconul.

Patrick săpuni buretele meditativ.

- Nu oricine este conducător, Charlotte. O mulțime de oameni au nevoie de cineva după care să se ia și pe care să-l urmeze, și nu e nimic rău în asta. Vrei să mă speli pe spate, te rog?

- Nu, reuși ea să spună în final.

El se încruntă.

- De ce nu?

- Fiindcă sînt supărată pe tine, de asta. Întîi cineva mă scoate dintr-un sac la picioarele tale, ca pe unul dintre pisoii nedoriți și tu începi imediat să-mi dai ordine. Apoi mă lași într-un harem, iar după aceea îmi oferi o alegere între mariaj și bătaie. Acum nici măcar nu ai bunul-simț de a mă lăsa să fac baie prima.

Patrick își săpunea pieptul metodic, făcînd ca părul negru să-i stea pe piele cîrlionțat ca și chiciura pe o fereastră.

- Ești bine venită să mi te alături, o informă el după ce se gîndi îndelung.

„Este așa de arogant”, se gîndi Charlotte înfuriată. Nu numai că Patrick îi luase în considerație plîngerile referitoare la comportamentul lui cu o simplă ridicare din umeri, dar acum părea să creadă că ea ar trebui să fie onorată că împarte cada cu el.

- Mulțumesc frumos, replică ea cu o dulceață acidă... ești extrem de generos, domnule.

Patrick rise și ieși din cada de cupru la fel de brusc și de lin ca un delfin care brăzdează suprafața mării. Apucă brațul lui Charlotte în timp ce ea era încă uluită și o trase în apă cu tot cu rochie și papuci.

Țesătura de borangic a rochiei ei deveni transparentă și i se lipi de rotunjimi. Ea se luptă din răspuțeri și umplu de apă podeaua cabinei, dar Patrick o reținu cu ușurință sprijinită cu spatele de pieptul lui.

- Ai vrut o baie, Charlotte, motivă el apropiindu-și buzele de urechea ei. Acum o să faci una.

Ea îl lovi și se răsuci.

- Dă-mi drumul să plec imediat.

Patrick oftă, dar nu-și slăbi strînsoarea.

- Nu poți fi mulțumită, spuse el cu o resemnare filozofică. Trebuie să facem ceva în privința încăpățînării tale, și a temperamentului tău de-a dreptul arțagos, doamnă Trevarren.

Charlotte se calmă, dar respiră puternic de mai multe ori și numără în gînd pînă la douăzeci și șapte. Părul i se desfăcuse din agrafe și-i atîrna pe sîni și pe umeri în șuvițe șiroind de apă, iar rochia, singurul veșmînt al ei, era aproape terminată.

- Țsta e un comportament nedemn, Patrick. Dă-mi drumul imediat.

In schimb, el o răsuci cu fața la el și îi admiră sîni nerușinați, care se vedeau complet prin țesătura subțire.

- Desigur, draga mea, cum spui tu. Trebuie doar să-mi speli spatele, așa cum ar fi de așteptat de la o

soție bună și apoi poți face tot ceea ce dorești.

Charlotte începu să numere încă o dată, fără zgomot, dar mimînd numerele cu buzele.

Patrick rîse.

- Pe Dumnezeu, trebuie să fii cea mai încăpățînată femeie creată vreodată. Va fi un chin să te împlînzesc.

Charlotte știa că ochii ei aruncau scînteii. Dacă ar fi îndrăznit, l-ar fi scuipat pe Patrick în față, dar nici măcar ea nu era așa de curajoasă.

- O să vezi tu pe toți dracii, șuieră ea.

El o aduse mai aproape, o ridică un pic din apă și apucă ușor cu dinții un sîn care se vedea complet.

- Nu, Charlotte, o contrazise el după ce o supusese unui chin dulce timp de câteva clipe, dar o să te văd pe tine dansînd sub mine, în patul meu chiar în noaptea asta. Și muzica o vor face propriile-ți țipete de plăcere.

Ea tremură, îngrozită de forța pe care acest bărbat o avea asupra ei, furioasă, la fel de neajutorată împotriva ei ca împotriva unui cutremur sau a unei vijelii.

- Patrick, șopti ea, iubindu-l și urmîndu-l în același timp.

El o dezbracă tandru pe Charlotte de hainele ude și le azvîrli deoparte.

Patrick o așeză pe Charlotte călare peste coapsele lui și curînd apa începu să plescăie ritmic peste marginile căzii pe cînd ea îl călărea.

- Bine, îi răspunse cu o supunere neașteptată și Patrick simți un fior undeva în adîncul inimii lui. Era pur și simplu remarcabil, se gîndea el în timp ce-și scotea pistolul dintr-un sertar al pupitrului,

Charlotte dormea adînc lîngă Patrick, iar el nu dorea ca ea să se trezească la sunetul insistent al clopoțelului de alarmă de pe puntea principală. Se întinse să-și ia hainele, găsi că erau pătrunse de apa din cadă, și înjură în timp ce se apucă să-și caute în cufăr niște pantaloni uscați și o cămașă curată.

- Patrick? murmură Charlotte. Ne scufundăm?

- Nu, zeiță, răspunse el. Dormi în continuare.

Ea oftă.

cum o obrăznicătură cu ochi de culoarea ambrei ca Charlotte îți putea complica o viață altcum banală.

Repede, mai mult din instinct, Patrick încarcă arma, apoi traversă cabina întunecată și ieși. Nu trecură mai mult de câteva minute pînă ajunse la timonier.

- Ce este? îl întrebă pe Cochran, care era pază de noapte.

- Se apropie o navă, domnule, la tribord. Se mișcă repede și nu cred să treacă pe lîngă noi doar ca să ne salute prietenos.

Noaptea era argintată de lumina stelelor și a lunii, iar Patrick smulse binoclul din mîna lui Cochran și îl duse la ochi.

Cu siguranță, o altă navă se îndrepta spre ei. Patrick nu-i putu desluși culorile sau emblema.

- Spune-i idiotului ăluia să înceteze să mai sune clopoțelul înainte să i-l bag pe gît, murmură el, încă studiind intrusul.

- Da, domnule, răspunse Cochran și îndeplini ordinul imediat. Instinctele ascuțite ale lui Patrick îi spuneau că vizitatorii nu erau tocmai prietenoși. În alte circumstanțe, lui i-ar fi surîs provocarea unei lupte, dar Charlotte se afla sub punte, încinsă și iubită bine în patul lui, și acest lucru pune situația într-o lumină diferită. Odată cu soția căpătase și o slăbiciune, iar acum se simțea mai vulnerabil ca oricând.

Văzu licărirea unui tun, iar echipajul său experimentat dădu fuga la posturile de luptă.

Enchantress deschisese focul asupra inamicului său și aerul sărat fu îmbâcsit deodată cu miros de praf de pușcă și fum.

Carcasa navei fu lovită de o ghiulea și se cutremură sub impact, dar podeaua ei de stejar masiv din bă- trânele păduri ale Noii Anglii se ținu bine. Patrick îi simți duritatea prin tălpile picioarelor, fiindcă vasul era parte din trupul lui, la fel ca și stomacul sau sufletul. Ea își avea viața și pulsul ei.

Tunurile ambelor nave tăcură, dar numai fiindcă intrusul se apropiase alene. În timp ce pirații treceau peste balustrade din cealaltă navă, Patrick se concentra asupra apărării doamnelor sale - a lui Charlotte, soția cu care nu intenționase să se căsătorească, și a înseși navei *Enchantress*, amanta sa iubită și credincioasă.

Capitolul 8

Sunetele bătăliei aprige erau inconfundabile chiar și pentru Charlotte, cu lipsa ei de experiență. Sări din pat, tremurînd, și scrută camera mică după ceva de îmbrăcat. Rochia ei, singurul veșmînt pe care îl avea, era udă și nu avea ce face altceva decît să apeleze la hainele lui Patrick.

Găsi niște pantaloni gri din piele de ied în cufărul de la piciorul patului său, împreună cu o cămașă dintr-o țesătură foarte fină. Pantalonii erau prea largi în talie și prea strîmți peste coapse, dar Charlotte nu mai pierdu vremea făcîndu-și griji în privința înfățișării. Ar putea fi solicitată să se apere în orice moment.

După mai multe căutări, găsi în cele din urmă un pumnal mic printre lucrurile lui Patrick. Nesigură că va fi în stare să mînuiască lama împotriva altei ființe umane, Charlotte îl luă cu ea cînd părăsi cabina.

Larma bătăliei era asurzitoare cînd ea se strecură cu precauție pe puntea principală; fumul venea în

valuri-valuri peste tot, ca o ceață gri-albăstruie, îngreu- nînd respirația. Peste tot prin jurul ei, trupuri de bărbați se încleștau în lupta corp la corp.

Charlotte înșfăcă mînerul pumnalului în mîinile-i alunecoase și se ghemui în spatele unei lăzi imense ca să estimeze situația. Încă o navă plutea alături de *Enchantress* și nu-ți trebuia cine știe ce geniu ca să-ți dai seama că atacatorii erau pirați.

Închizînd ochii pentru o clipă, Charlotte înghiți în sec și, încă o dată, se blestemă pentru faptul că-și dorea mereu să trăiască aventuri.

Un trup masiv, familiar, se rostogoli pe spate peste ladă. Patrick îngenunche și îl pocni pe pirat puternic în piept, lăsîndu-l lat.

- Ce dracu' faci aici? zbieră Patrick fără să se uite măcar !a Charlotte. Găsește un loc unde să te ascunzi și stai acolo pînă cînd îți spun eu.

Cu aceasta, sări iar în toiul luptei și Charlotte continuă să se mire cum de știuse el că era ghemuită în spatele lăzii. Privi grijulie în jurul ei, apoi se năpusti spre ușa care conducea pe puntea inferioară.

De-abia pași pe prima treaptă, cînd simți niște brațe ca de fier strîngînd-o din spate. Un fior de groază pură o trecu din cap pînă-n picioare pietrificînd-o pentru o clipă, dar apoi o parte mai profundă, mai primitivă a minții ei se trezi. Se luptă ca o trigroaică, aruncînd pumnalul cu sălbăticie în spatele ei, spre pieptul asaltatorului ei.

Un urlat de durere furioasă îi prevesti eliberarea; Charlotte nu se opri să se uite înapoi, ci coborî în grabă micul șir de trepte și zbură peste scara de tambuchi.

Deschise ușa de la magazia unde intenționa să se ascundă pînă cînd va fi salvată sau ucisă, cînd o mînă păroasă trecu peste capul ei ca să o închidă la loc.

Ea se răsuci, cu spatele la capacul din lemn dur de stejar și se pomeni față în față cu un pirat care o privea lacom. Mirosul lui, adăugat friicii teribile pe care o simțea, îi făcu stomacul ghem.

- Bagă-te în ascunzătoarea mea ca o căprioară, vrei? spuse el aspru, dovedindu-se a fi un englez de cea mai joasă speță. Își înfipse mîna în claia ei de păr, trîntindu-i tare ceafa de canatul ușii.

- O să plătești pentru asta, domniță, și prețul va fi unul gras.

Charlotte se mișcă să-l îngenuncheze, dar văzu că o atacă și se dădu în lături ca să-l evite. Nu avea de ales decît să folosească pumnalul și așa făcu, pretinzînd că piratul era un pui fript și țintind spre piept.

Lama ricoșă, dar nu înainte să sfișie cămașa murdară a omului și carnea de sub ea. Scoase încă un țipăt de animal furios și sări din nou la ea, dar în acea clipă, mulțumită Domnului, fu îndepărtat.

Patrick îl trimise cu capul de-a dreptul în zid și nenorocitul nehibzuit căzu la podea, inconștient.

- La dracu', Charfotte, izbucni Patrick, aplecîndu-se să-l apuce pe pirat de guler și să-l tragă spre trepte, nu am timp să fac pe sora medicală cu o femeie fără minte. Fă cum îți-am spus!

- Am încercat! nu se putu abține Charlotte să nu-i spună înainte să intre în magazie și să încuie ușa după ea.

Locul era întunecos, iar aerul cald și închis. Rămase

liniștită pentru încă puțin timp, luptându-se să-și calmeze nervii și, când ochii i se obișnuiră cu totala absență a luminii, se trase lângă o ladă înaltă.

Țipete înfundate și împușcături se auzeau pe puntea de deasupra ei, iar Charlotte începu să tremure acum, că avea timp să-și treacă situația în revistă. Când auzi bufnitura puternică a unui trup în ușa magaziei inima începu să-i bată așa de tare, încât aproape că o lăsă fără respirație. Înălță capacul unuia dintre butoiașe și se strecură în el, strănutând în timp ce un nor de făină se ridică de jur împrejurul ei.

Așezându-se pe vine, încercă să fie mulțumită de faptul că butoiul era gol pe jumătate și în același timp se ruga ca ascunzătorea ei să nu fie marcată de un cerc de alb. Intervalul care a urmat a fost ceva de genul *Infernului* lui Dante - mai mult decât o dată ușa magaziei scârțâi din balamale, așa lovită cum era de afară. Bătălia, restrânsă înainte doar pe puntea superioară, se întindea acum și în cele mai neștiute colțuri ale navei. Bravada lui Charlotte pierise. Mînerul pumnalului îi era lipit lateral de mîna, de vreme ce transpirase și pe obraji i se formară pete de pastă când dădu frîu liber lacrimilor. Dacă asediul piraiților se încununa de succes, atunci rezultatele ar fi prea groaznice.

Așteptă, prea înspăimîntată ca să se roage.

Trecuse cel puțin o oră, după socotelile ei febrile, când auzi un ciocănit asurzitor.

- Charlotte! Era vocea lui Patrick. Deschide ușa.

Sentimentul de ușurare o năpădi pe Charlotte - el încă trăia! Apoi fu urmată de cea mai pură furie. E! păruse nerăbdător, de parcă ar trebui să mai facă și altceva, decât să se uite după nevasta lui.

- De unde să știu că nu ești constrîns? Țsta ar putea fi un truc -un pirat Ji-ar putea ține cuțitul la beregată.

- Ai citit prea multe cărți proaste, răspunse căpitanul iritat.

Ea ieși din butoiul cu făină și se duse spre ușă. Apoi, Charlotte își luă inima în dinți și deschise ușa.

Patrick stătea singur pe scara de tambuchi, uitîndu-se la ea. Părul lui negru era ciufulit, fața zgîriată și cămașa îi era ruptă, dar nu avea sînge nicăieri pe el.

- Mulțumesc lui Dumnezeu, spuse aspru Charlotte.

Patrick se sprijini de canatul ușii și își lăsă privirea

violet să treacă peste figura lui Charlotte. „Probabil că arăt ca o stafie”, se gândi ea, „cu părul ciufulit și acoperită de făină din cap pînă-n picioare.”

N-o ajută rîsul lui Patrick.

- Să nu îndrăznești să rîzi de mine! amenință ea, încercînd să-l împingă.

El bară drumul, la fel de impasibil ca și zidul de piatră care înconjura grădina de trandafiri din portul Quade a mamei ei vitrege.

- Totul e în regulă, Charlotte, spuse el, cu o tandrețe severă. Nu ai de ce te teme.

Cu un scurt țipăt, Charlotte își aruncă brațele în jurul gîtului lui Patrick, tremurînd de o teamă inexplicabilă.

- Am crezut că ai murit... am fost sigură că pirații mă vor face să urc pe platformă...

Ea îl simți zîmbind în timp ce o sărută pe păr.

- *Enchantress* nu are platformă, spuse el decent. Și, după cum vezi, sînt foarte viu.

Charlotte alunecă încet pe pieptul lui Patrick, dar nu putu să nu se dea un pas înapoi.

- Au plecat? șopti ea. Pirații, vreau să spun...

El zîmbi și îi îndepărtă părul de pe față. Un nor de

făină se ridică și se risipi între ei.

- Da, zeiță, zise el. Vino și o să avem grijă să te curățăm.

Cabina încă era udă de la apa din cadă și fusese nevoie de toată lumea pe punte, din moment ce nava suferise o avarie în timpul atacului, așa că lui Charlotte i se dădu un spălător și i se spuse să spele podeaua. Cînd termină și ajutorul bucătarului fu trimis să-i aducă apă curată, ca să se poată spăla, pielea, sprîncenele și părul ei erau încleiate cu făină uscată. Se simțea ca o statueta de gips.

- Mai aveți nevoie de ceva, doamnă Trevarren? întrebă băiatul de la bucătărie, după ce turnă în cadă ultima găleată de apă caldă. Nu avea mai mult de paisprezece ani, după socoteala lui Charlotte, și făcea o muncă umilă ascunzîndu-și un rînjit.

- Da, răspunse ea, pretinzîndu-se foarte demnă. Poți păzi ușa. Nu vreau să lași pe nimeni înăuntru cît fac baie.

Puștiul ieși, iar Charlotte vârî capătul unui creion în gaura ușii în cazul în care el se dovedea a fi un neam prost. Apoi se dezbracă de hainele pe care le luase din cufărul lui Patrick, îndepărtându-le ușor de piele, ca bandajele de pe o rană.

Pentru a doua oară în acea zi își frecă pielea și părul și tocmai se ridica din apă înfășurată peste fund cu un prosop, când Patrick intră.

Închizînd ușa, o privi goală cu nerușinare, iar Charlotte roși de iritare și din cauza atracției blestamate pe care nu o putea nega.

- l-am dat instrucțiuni în mod special acelui tânăr să păzească ușa, spuse ea, aranjîndu-și prosopul în jurul ei ca pe o togă.

- Eu sînt căpitanul acestei nave, spuse Patrick cu nonșalanță. N-o să mi se pună restricție nicăieri și mai ales în cabina mea.

Charlotte înghiți în sec. Evenimentele zilei fuseseră torturante și ea tocmai își epuizase toate resursele. Spera ca Patrick să nu poată vedea că tremura când pășea peste marginea căzii.

- Ce o să port acum? întrebă ea, așezîndu-se pe marginea patului cu o mutră îmbufnată. Sau va trebui să umblu goală de acum încolo?

Patrick rîse.

- Deși găsesc apetisantă această idee, replică el, sînt un bărbat gelos. Va trebui să te țin închisă în cabină pînă cînd ajungem în Spania și probabil că nu-ți va plăcea lucrul ăsta. Se duse spre dulap, deschise una din ușile glisante din lemn de nuc și scotoci printre mai multe veșminte bine croite pînă cînd găsi ceea ce căuta - o rochie îngrozitoare acoperită cu volane din dantelă de un roșu-aprins.

- Am uitat de asta, zise el. Cine ar fi crezut că va Reveni utilă vreodată?

- Aș fi crezut că violetul este culoarea ta, remarcă Charlotte cu acreală.

El i-o azvîrli și ateriză în poala ei o cîrpă mirosind a parfum ieftin.

- Pune-o și ține-ți gura, spuse el. Charlotte se ridică, ținînd rochia în dreptul ochilor și strîmbîndu-se la ea. De parcă avea de ales dacă să o poarte sau nu.

- Aparent, nu aș fi fost prima care să rătăcească goală pe *Enchantress*, remarcă ea, deși nu dorea să audă despre tîrîtura care intrase în cabina căpitanului purtînd acea rochie oribilă și care apoi plecase fără ea. Poate că biata ființă și-a fost trîntită drept în pat de către pirați?

Patrick își încrucișă brațele la piept și privirea îi era indiferentă.

- Cred că a plecat purtînd o cămașă de-a mea, răspunse el. Asta a fost după ce mi-a turnat tinctură de opium în coniac și m-a jefuit de ceas și de toți banii pe care îi aveam, dacă-mi amintesc bine.

Chariotte nu se putu abține să nu zîmbească.

- E bine să știu că nu orice femeie răspunde farmecelor tale așa de rușinoase precum am făcut-o eu, spuse ea dulce. Era furioasă pe ea fiindcă sucomba de gelozie meschină și pe Patrick fiindcă fusese capabil să-i trezească emoțiile în primul rînd.

El își înălță o sprinceană.

- N-am spus că doamna nu s-a simțit bine în patul meu înainte de a mă jefui, o informă el.

O roșeață fierbinte năpădi obrazul lui Charlotte. Părea grosolan de nedrept faptul că ea i se dăruise lui Patrick virgină fiind, cînd el probabil se culcase cu femei din fiecare port, de la prințesă la dansatoare din buric.

- Cît de modest din partea ta să spui asta, se răsti ea. Patrick rîse și, spre profunda ei ușurare, părăsi camera fără vreun alt cuvînt.

Charlotte îmbracă rochia hidoasă care era prea strîmtă pe fund și care o făcea să se simtă ca o femeie de stradă. Decolteul era adînc și trebuia să tragă tot timpul de el ca să-și ascundă pieptul.

Cu toate astea, curiozitatea lui Charlotte era mai puternică și nu putea suporta să stea în cabină.

Trebuia să meargă sus, pe punte, și să vadă ce avarii suferise *Enchantress*. Unii membrii ai echipajului erau răniți, fără îndoială, și aveau nevoie de îngrijire medicală.

Primul lucru pe care îl făcu Charlotte după ce urcă pe punte fu să se uite în jur și să vadă vela mare sfișiată de sus pînă jos. Erau pete de sînge peste tot și o parte din balustradă fusese zdrobită, probabil de loviturile de tun. Nava stătea aplecată ușor într-o parte și mirosul prafului de pușcă încă umplea aerul.

Uitîndu-se spre mare, ea văzu cealaltă navă mișcîndu-se ușor spre orizont.

- Arăți încă și mai bine decît Monique în rochia asta, spuse Patrick, făcînd-o pe Charlotte să tresară așa de puternic, încît sări. Era straniu felul în care se strecura pe lîngă ea, luîndu-i în considerare silueta. El se mută cu grația unui acrobat de circ pe o frînghie înaltă.

Charlotte se balansă. După cum stăteau lucrurile, vasul se putea scufunda în orice clipă, iar căpitanul Trevarren dorea să discute despre cuceriri trecute.

- Sînt surprinsă că ți-a luat așa de mult timp ca să observi, replică ea.

Patrick rîse.

- Presupun că ar fi inutil să te trimit înapoi în cabină, spuse el, așa că îți voi spune doar să nu te lași luată peste picior.

Ea îi aruncă o privire trufașă și se uită în jur, căutându-i pe membrii răniți ai echipajului.

- Obişnuiam să o ajut pe mama mea vitregă și pe doctorul McCanley să-i îngrijească acasă pe bolnavi și pe cei răniți uneori. A fost rănit careva?

El făcu un semn spre cârmă.

- Da, spuse el, și tot umorul îi pieri de pe față într-o clipă. Acolo, îi zise el, deja mișcându-se în direcție opusă.

Cîteva momente mai târziu, ea urca scara de frînghie la fel de iute ca un păianjen pe o pînză. Charlotte simți o muștrare de conștiință, amintindu-și prima lor întîlnire, cu zece ani în urmă, în port la Seattle.

După o clipă de reținere se desprinsese de gândurile ei și o porni spre cealaltă parte a navei.

Doar șase oameni fuseseră răniți, află ea ușurată, și nici unul dintre ei serios. Charlotte încercă să ignore aprecierile verbale ale marinarilor în privința rochiei ei roșii de împrumut în timp ce-i ajuta pe domnul Cochran și pe domnul Ness să le spele și să le bandajeze rănilor. Cînd toți oamenii fură pansați, nu mai rămase nimic de făcut, iar Charlotte ar fi admis prima că trîndăvia avea efect scîrbos asupra caracterului ei. Se întoarse în cabina lui Patrick ca să se spele pe mâini și să selecteze o carte din colecția căpitanului, apoi se reîntoarse pe punte.

Patrick încă era sus pe parîme, lucrînd cot la cot cu mai mulți oameni ca să repare vela mare. Lui Charlotte i se păru că nava șchiopăta spre coasta Spaniei și imaginația ei vie proiectă o serie de imagini deconcertante. O văzu pe *Enchantress* scufundîndu-se, înconjurată de rechini și de alte creaturi ale adîncului. Simțea pînă și apa venindu-i peste față...

- Doamna Trevarren?

Ea tresări ușor, apucînd de cotor cartea pe care o împrumutase. Domnul Cochran stătea în fața ei, cu o expresie blîndă și politicoasă.

- Scuzați-mă, spuse primul ofițer, dar nu păreți a fi în apele dumneavoastră. Mă gîndeam că poate ați dori o cană de ceai tare cu un pic de coniac.

Charlotte își scoase din cap poziția precară a lui Patrick pe velatură. Fu izbită de modul rafinat de a vorbi al domnului Cochran.

- Bine gîndit, spuse ea. Mulțumesc.

Domnul Cochran dădu din cap și se îndepărtă, iar Charlotte se așeză chiar pe lada după care se ascunsese cu o oră mai devreme. Deși purta rochia unei tîrfe,

atențiile amabile ale primului ofițer o făcuseră să se simtă ca o doamnă din nou. Se uită în sus spre Patrick, îl văzu trăgându-și cămașa peste cap și dându-i drumul de pe velă, ca să poată lucra cu pieptul gol în soare.

Ea pufni. Soțul ei mai avea de învățat câteva lucruri despre cum să fii un gentleman.

A doua zi, chiar înainte de apusul soarelui, se vedea pământul. Charlotte rămase lângă balustradă, privind umbrele purpurii reflectându-se și uitându-se pe suprafața apei. Un grup vesel de delfini întâmpinara vasul și dispărură precum copiii gălăgioși.

Charlotte nu dormise deloc cu o noapte înainte; fusese prea preocupată să țină nava pe linia de plutire prin puterea dorinței ei. Faptul că făcuse dragoste cu Patrick i-ar fi putut distra gîndurile, dar el nu venise în pat. De fapt, nici măcar nu i se alăturase la cină.

Acum, privind joaca delfinilor, Charlotte își dădu seama de dualitatea emoțiilor ei, cel puțin în ceea ce o privea. Ar fi fost extrem de fericită să simtă pământul din nou și să se afle într-o țară unde un bărbat putea avea

o singură soție, dar simțea și o groază ridicolă, supărătoare. Simțea apropiindu-se o altă schimbare mare, la fel de mare și de copleșitoare ca o furtună puternică precum acelea care uneori răvășeau malurile lui Puget Sound.

Ajutorul bucătarului, Tipper Doon, apăru lângă ea. Tînărul oftă în timp ce privea malurile oliv și acoperișurile de țiglă roșie a caselor văruiete, îngrămădite aproape de țarm. El era foarte tînăr și Charlotte se întrebă, nu pentru prima dată, dacă cineva, undeva, se îngrijora pentru el și se ruga să se întoarcă bine sănătos.

- Cum se cheamă satul? întrebă ea, avidă după conversație.

- Costa del Cielo, spuse el. Coasta cerului. Uneori apa și cerurile au aceeași culoare și orașul pare că plutește în văzduh.

Charlotte zîmbi.

- Ești un poet, domnule Doon, îi zise ea. Spune-mi, acolo unde te-ai născut, există cineva care te așteaptă?

El se răsuci și o privi cu ochii săi la fel de albaștri ca marea azurie. Părul său nisipiu îi acoperea gîtul și era îmbrăcat cam în stilul lui Patrick, deși pantalonii săi strimți și cămașa de muselină nu erau la fel de scumpe ca hainele căpitanului.

- M-am imbarcat pe vas în San Francisco, răspuse el. O aveam doar pe mama, dar ea era prea ocupată cu băutura și cu bărbații ca să observe că am plecat.

- Ai ceva școală, insistă Charlotte cu o notă de bănuială afectuoasă în glas.

Tipper ridică umărul stîng.

- O doamnă de la biserică venea pe la noi când eram mic și m-a întrebat dacă doresc să merg la școală. M-am dus în majoritatea timpului, fiindcă acolo era cald, iar profesoara îmi aducea, de obicei, ceva de ale gurii.

El ridică din nou din umeri și îi zîmbi lui Charlotte strîmb.

- Am învățat cîte ceva cît am stat pe-acolo.

Gîndindu-se la propria-i copilărie fericită, în comparație cu cea a lui Tipper, Charlotte simți și mulțumire și tristețe.

- Unde ați crescut, doamnă Trevarren?

Ea zîmbi.

- într-un orășel de pe teritoriul statului Washington, numit Quade. Eu și cu sora mea eram sălbatică ca maimuțele din junglă pînă când eu am împlinit treisprezece ani, iar Millie zece ani. Apoi tata, care era văduv cam de mulțor, s-a recăsătorit. Lydia, mama mea

vitregă, ne-a schimbat viețile în bine.

înainte ca Tipper să poată da vreo replică, bucătarul îl strigă și el trebui să plece. După ce își luă rămas-bun dînd din cap, fugi sub punte spre bucătărie, lăsînd-o iar singură pe Charlotte. Se simțea nostalgică după ce vorbise cu glas tare despre familia și căminul ei, și o singurătate profundă îi răvăși inima. Își dorea ca Patrick să vină, dar el nu apăru, nici măcar după cină, când membrii echipajului lăsaseră ancora și o barcă voluminoasă fu coborîtă pe o parte. După ea urmă o scăriță de lemn.

Patrick azvîrli o geantă de voiaj în barca legănătoare și îi zîmbi soției sale.

- Cobor eu primul, spuse el.

Charlotte privi peste bord și, deodată, simți că i se face rău. Faptul că trebuia să coboare o scară de frîn- ghie în rochie mini era cea mai neînsemnată problemă a ei.

înghiți în sec.

- Nu, nu știu dacă pot...

El păru să-și reamintească episodul de acum zece ani, când Charlotte înghețase sus, deasupra punții lui *Enchantress* și el trebui să urce și să o coboare. Nu era bătaie de joc în comportamentul și expresia lui.

- O să fiu cu tine tot timpul, promise el. Apoi sări peste balustradă și coborî destul de repede ca să lase spațiu pe scară ca Charlotte să poată veni în cercul sigur al brațelor lui.

Ea își strânse rochia cât putu pe lângă corp, iar domnul Cochran o ridică politicoș peste bord.

Răsuflarea lui Patrick era o ispită fierbinte lângă urechea ei în timp ce-i vorbea.

- Nu te uita în jos. O să fii în șalupă înainte să-ți dai seama.

Charlotte se apucă strâns de scărița aspră de cînepă și pur și simplu coborî cîte un pas, cu ochii strînși. Așa cum îi promisese Patrick, se pomeni curînd așezată în barca mică, ținîndu-se de barcă și luptîndu-se cu răul de mare.

Se alăturară mai mulți oameni din echipaj și apoi Patrick și ceilalți începură să vîslească spre țarm. Charlotte trase aer adînc de cîteva ori și își aminti de cîte ori ea, Millie și Lydia plecaseră pe Sound cu barca cu vîsle la pescuit de cod.

Lucrul acesta nu o ajută mult și Charlotte știa că era verde la față cînd ajunseră în cele din urmă pe chei. Barca se clătină și scîrîni sub picioare, iar ea sări de-a dreptul pe nisipul crem ce acoperea malul.

Începeau să se ivească primele stele și o briză plăcută adia pe deasupra apei. Charlotte începu să se simtă mai bine. Acum își va putea face rost de niște haine ca lumea și va dormi într-o cameră a cărei podea nu se mișca. Dimineața va lua un mic dejun delicios cu fructe și biscuiți, apoi va scrie încă o scrisoare familiei ei și o va expedia imediat.

- Țsta e hotelul? întrebă ea, arătînd spre o clădire albă, grațioasă, care se contura chiar în fața lor, la capătul străzii pavate cu cărămidă.

Patrick zîmbi.

- Nu există hotel în Costa del Cielo, replică el.

Charlotte nu își putu ascunde dezamăgirea.

- Nici un hotel? repetă ea.

- Există două taverne cu camere de închiriat, îi spuse

el, ochii săi albaștri strălucind, dar cred că vei fi mai fericită să stai cu prietenii mei, señor și segñora Querida.

Numele se fixă în memoria lui Charlotte ca un cuțit în carne vie. își aminti scrisul elegant de pe plicurile parfumate pe care le găsisese în pupitrul lui Patrick. Pilar, se gîndi ea.

În acel moment Charlotte fu mai rușinată ca **oricînd** de rochia roșie pe care o purta. Murea să întrebe despre Pilar, dar nu îndrăznea fiindcă nu era pregătită să admită că văzuse scrisorile.

— N-aș vrea să deranjez, spuse ea cu toată demnitatea pe care o putu aduna. Marinarii care veniseră la țarm cu ei se îndreptară spre centrul orașului.

Patrick îi zîmbi lui Charlotte, aruncînd o privire amuzată rochiei ei,

- Nu poți sta la nici una din taverne, deși trebuie să recunosc că ești îmbrăcată corespunzător.

Înainte să ajungă la porțile înalte de fier ale domeniului Querida, apărură un servitor ținînd o lanternă. O tînără frumoasă, îmbrăcată într-o rochie albă, strălucitoare, stătea așteptînd, lumina stelelor și a felinarelor licărindu-i în părul întunecat.

Văzînd-o pe Charlotte, cealaltă femeie își îngustă ochii căprui timp de o clipă. În momentul următor, oricum, își întoarse toată atenția spre Patrick scoțînd un mic strigăt de bucurie și aruncîndu-i-se în brațe.

- Bună, Pilar, spuse el.

Fata privi din nou spre Charlotte, ochii mărindu-i-se de stupeoare la vederea rochiei roșii. Charlotte se gîndea la scrisorile pe care această tînără i le scrisese lui **Patrick** și la tot ceea ce trebuie să se fi întîmplat între ei. Își ținu respirația, așteptînd.

- Aceasta este soția mea, Charlotte, spuse el.

Ochii lui Pilar fulgerară. Murmură ceva într-o spaniolă rapidă, se răsuci delicat pe călcîie și dispărură ca o nălucă în întunericul dens.

Patrick nu păru supărat de nemulțumirea amantei lui. Discuta cu servitorul într-o spaniolă pașnică, în timp ce omul îi conduse printr-o curte, pe lîngă o fîntînă înaltă și șopotitoare, și printr-un set de uși duble.

Camera de la etaj era un apartament mic, dominat de un pat uriaș acoperit cu catifea albastră și o fereastră albă și imensă. În celălalt capăt al camerei se găsea un șemineu de marmură, avînd o oglindă mare deasupra lui. În spatele grătarelor strălucitoare de alamă ale căminului se afla o plantă verde, luxuriantă, într-un vas cfe ceramică.

Charlotte se văzu pe ea și pe Patrick - și desigur, întreaga cameră - reflectați în oglinda de deasupra șemineului. El stătea în spatele ei, acest soț pe care îl iubea așa de mult și pe care îl cunoștea așa de puțin, și îi puse mîinile gîngăș pe umeri.

- Uită-te la tine, se încruntă el blînd. Ai cearcăne la ochi. Începu să-i descheie nasturii de la spate ai rochiei și Charlotte tremura, pe de o parte de anticipație.

- Mîine vom avea o zi grea, zeiță. Ai nevoie de somn.

El deja o învățase să aibă nevoie și de altceva, în

afară de somn, dar nu-i putea vorbi așa de deschis de dorința ei pentru el. Emoțiile îi erau prea aproape de suprafață.

- Rămîi cu mine? întrebă ea.

Patrick se aplecă să o sărute ușor pe o tîmplă.

- O să mă întorc mai tîrziu, replică el. Ți-e foame? Charlotte mai simțea puțin răul de mare și, întîlnin-

d-o pe Pilar Querida, aproape că suferise un șoc. Iși scutură capul cu privirea ținută la bărbatul din oglindă. Mîndria o oprea să-l implore să rămînă cu ea pînă cînd adormea.

Atunci el o răsuci în brațe și, în loc să o sărute, îi atinse buzele cu arătătorul.

- Noapte bună, doamnă Trevarren, zise el.

Charlotte era sigură că se ducea să o împace pe

Pilar și cunoașterea acestui lucru îi picura otravă în suflet. Gîndul că Patrick flirta cu o altă femeie era aproape insuportabil.

- Noapte bună, spuse ea ridicîndu-și bărbia.

După ce el plecă, Charlotte găsi apă și săpun

într-un vestibul mic în prelungirea dormitorului și se spală cît putu mai bine. Cineva pusese o cămașă de noapte din bumbac cu pieptarul brodat pe tăblia patului și așezase o tavă pe unul dintre birouri.

Charlotte își luă cămașa pe ea și ignoră mîncarea. Dînd cuverturile la o parte, se sui în pat, așteptîndu-se să rămînă trează ca noaptea trecută, așteptîndu-l pe Patrick.

în schimb căzu frîntă în dulcele întuneric al somnului și, cînd lumina puternică a dimineții o trezi, nu-și aduse aminte să fi visat ceva.

Capitolul 9

Cochran își înecă amarul în specialitatea tavernei de pe coastă.

Aveau vin roșu puternic, special, condimentat și încălzit, dar pentru Patrick era prea devreme să bea băuturi tari, în schimb sorbea dintr-un pahar cu ceai fierbinte.

- Cît de tare e avariata nava? întrebă Cochran la fel de compătitor ca și cînd ar fi întreat despre sănătatea vreunei rude dragi.

Patrick scoase un oftat lung, obosit, din rărunchi.

Petrecuse o noapte albă într-o cameră ceva mai departe de apartamentul lui Charlotte, în casa familiei Querida, prins într-un conflict între conștiință și dorințele lui de bărbat. Avea nevoie să se bărbierească, mai purta hainele de ieri și era extenuat.

Nici unul din acești factori nu-i îmbunătățea starea cu ceva.

- Așteptam la porți când s-a deschis debarcaderul în

dimineața asta, replică el. *Enchantress* va fi ancorată pentru cel puțin o lună.

Cochran înjură în barbă. Îi plăceau concediile pe țarm, ca și celorlalți membri ai echipajului, dar Patrick știa că ofițerul Iul secund era fericit pe mare.

- Aș spune că am avea de aranjat o răfuială cu pirații ăștia, zise Cochran după câteva momente de tăcere. Ai vreo idee cine puteau fi?

Patrick încuviință mohorit.

- Raheem conducea echipajul ăla de nenorociți, replică el. Era sigur că proscrisul mediteranean avusese doar două scopuri în minte: să o captureze pe Charlotte, pe care o privea cu siguranță ca pe proprietatea lui, și să răzbune amestecarea lui Patrick în această chestiune. Chiar și acum îi treceau fiori prin măduva oaselor, la gândul că Charlotte ar fi putut cădea în mâinile ticălosului.

- Raheem, reflectă Cochran frecându-și bărbia scurtă și puternică. Am auzit multe despre individul ăsta, dar nu l-am întâlnit niciodată. L-ai zărit cumva în timpul bătăliei?

Patrick dădu din umeri.

- Nu știu. Eram destul de ocupat după cât se pare.

Cochran zîmbi.

- A fost o ciomăgeală pe cinste, nu-i așa? întrebă el, evident savurînd amintirea.

Patrick se miră în sine sa de propria reacție în ceea ce privește incidentul. Întotdeauna gustase o luptă ca lumea, dar în timpul atacului lui Raheem pe *Enchantress* fusese atît de îngrijorat de siguranța lui Charlotte, încît de-abia putuse să raționeze corect. De fapt avusese noroc că distracția nu-i omorîse.

- Probabil că îmbătrînesc, se confesă el. Tot timpul cît a durat nu m-am putut gândi decît la nevasta mea, dacă s-a ascuns, așa cum i-am spus, sau dacă rătăcea pe punte, în mijlocul luptei, în primejdie să i se taie beregata.

Celălalt bărbat rîse și își ridică paharul cu vin condimentat într-un salut sec.

- Pentru dragoste, spuse el.

Patrick se uită la el. Se gîndea încontinuu la Charlotte și, cînd nu o făcea, o dorea cu o intensitate jenantă și și-ar fi dat viața bucuros să o apere. Totuși, nu putea da crezare ideii de dragoste romantică. Îi dădeau școlărițele provinciale și poezii tuberculoși.

- Nu fi sentimental, se răsti el. Eu și cu Charlotte jucăm un joc, asta-i tot. Când ne săturăm de el, ne

putem elibera unul pe celălalt cu câteva vorbe și un gest.

Zîmbetul lui Cochran păli. Oftă și își împinse scaunul înapoi.

- Dacă ăsta e un joc, căpitane, spuse el serios, atunci doamna Trevarren va câștiga. Ai grijă să nu te implicii sentimental.

Patrick se ridică și el. Deși era stupefiat de cuvintele prietenului său și de implicația lor, nu continuă subiectul. Pur și simplu aruncă o monedă pe masă și îl urmă pe Cochran afară, în strălucirea fierbinte a unei dimineți spaniole.

Zece minute mai târziu, când Cochran plecă spre debarcader ca să supravegheze reparațiile vasului, Patrick se întoarse la casa familiei Querida. Plănuî să se

strecoare în patul său singuratic și să tragă un pui din somnul pe care-l pierduse cu o noapte în urmă.

- Bună, Charlotte, îi răspunse el grav. își trecu

Aproape imediat după ce se trezi, în camera lui Charlotte intră un servitor care aducea o rochie de dimineață, galbenă, din bumbac. Probabil că era vreo donație ironică de la frumoasa Pilar, dar Charlotte acceptă oferta cu grație și recunoștință. La urma urmei, avea alternativa de a purta lucrul ăia roșu, oribil, pe care Parick îl scosese de la naftalină pentru ea.

După ce se spală și se îmbracă, o altă slujnică veni să îi perie și să îi aranjeze părul. Apoi fu servită cu un mic dejun delicios cu fulgi de porumb, fructe și cafea în curtea mică, din afara apartamentului ei.

Mîncase cu poftă și se simți refăcută în timp ce stătea sorbind din cafea la sfîrșitul mesei, bucurîndu-se de ciripitul păsărelelor și de căldura soarelui auriu. Apoi Patrick păși în curte, obosit și abătut.

Inima lui Charlotte se strînse când îl văzu, deși avea toate motivele să suspecteze că mariajul lor, așa de adevărat și de sacru pentru ea, nu era mai mult decît o diversiune amuzantă pentru el. Nu-I întrebă unde fusese, ci pur și simplu îi spuse liniștită:

- Bună dimineața, domnule Trevarren.

El se opri fără tragere de inimă lîngă masă, apoi își încrucișă brațele și își lăsă capul într-o parte.

privirea peste coafura ei proaspătă, peste fața, umerii ei, lăsați goi de rochia împrumutată.

- Ai dormit bine?

Ea zîmbi senină.

- Buştean, replică ea. Tu?

Patrick se uită urît la ea, apoi, cu aceeaşi sfiială pe care i-o arătase şi înainte, trase scaunul şi se aşeză.

- Charlotte, eu...

Charlotte nu află niciodată ce voise să-i spună, fiindcă chiar atunci Pilar li se alătură. El se ridică din nou, la fel de rapid de cum luase loc.

Pilar îl gratulă cu un zîmbet pornit din suflet, iar părul ei ca de ebonită era prins într-o coadă groasă, împletită cu gardenii de un crem-pal. Ca şi noaptea trecută, fata era îmbrăcată complet în alb -de data aceasta materialul rochiei ei era un organdi transparent.

Fiica familiei era încîntător de frumoasă, un înger spaniol, şi, totuşi, în timp ce Pilar şi Patrick discutau, Charlotte trăi revelaţia lucrurilor. Noaptea trecută, în lumina capricioasă a lunii şi a stelelor, Pilar păruse mai matură. Acum, în curtea scaldată de soare, Charlotte putea vedea că era de fapt un copil, nu mai mare de cincisprezece sau şaisprezece ani, şi suferise în mod clar o dezamăgire colosală în ce-l priveşte.

Charlotte se încruntă ignorîndu-le conversaţia ca să-şi reumple ceaşca de cafea dintr-un vas micuţ chinezesc. Patrick păstrase scrisorile lui Pilar, într-adevăr, dar a- cum Charlotte bănuia că dorea să i le returneze cîndva. Şi-l putea imagina necăjind-o pe Pilar, cîndva, într-un viitor îndepărtat, desigur, referitor la amorul ei cald.

- O să stăm aici o lună sau mai mult, spunea

Patrick cînd Charlotte îşi întoarse atenţia spre ei. Vei avea nevoie de tot soiul de haine, aşa că să nu taci economie cînd vine croitorul.

Cu aceasta, Patrick se aplecă să o sărute pe Charlotte pe obraz, care se înfioră la atingerea lui, dădu din cap spre Pilar îmbufnată şi intră în casă.

- Nu văd de ce trebuie să fie aşa de orb şi de încăpăţînat, spuse Pilar într-o engleză arogantă de pension.

Charlotte zîmbi, simţindu-se mult mai calmă şi mai indulgentă -acum, că îşi dădu seama că Pilar nu era o ameninţare - şi arătă spre scaunul pe care Patrick tocmai îl abandonase.

- Cred că majoritatea bărbaţilor sînt orbi şi încăpăţînaţi, replică ea.

Pilar se așeză cu o mică învolburare a fustelor ei voluminoase, lacrimile de frustrare și chinul tinereții ivindu-i-se în ochii minunați.

- Ești din America, spuse ea, și Charlotte simțea o ușoară acuzație în tonul ei. Și Patrick e american. De asta s-a căsătorit cu tine?

Neștiind ce să-i răspundă, Charlotte dădu din umeri pur și simplu.

Pilar își înlătură lacrimile cu podul palmei, apoi își îngustă ochii spre Charlotte parcă să vadă aventuri trecute în spatele realității. După aceasta scoase un oftat teatral.

- N-o să mă căsătoresc niciodată, spuse ea tragic.

Charlotte își mușcă buza de jos timp de o clipă, ca

să nu rîdă. Bănuia acum că Pilar purta alb, fiindcă dorea așa de mult să fie mireasă.

- Prostii, replică ea, când își putu controla expresia. Ești tânără și frumoasă, și, evident, provii dintr-o familie bună. Te vei îndrăgosti de vreun tânăr frumos - când vei fi mai mare, desigur - și vei avea cea mai grandioasă nunta văzută vreodată în Costa del Cielo.

Pilar se apropie în mod gradat de Charlotte, în timp ce discutau, deși se vedea ușor că nu ar fi urmat cursul ăsta dacă nu și-ar fi dat silința.

Cînd aceeași servitoare care-i adusese lui Charlotte rochia pe care o purta reapăru și îi vorbi lui Pilar într-o spaniolă rapidă, fata ascultă, apoi o concedie pe slujnică.

- Manuella spune că a sosit croitoreasa, A adus modele de rochii și multe tipare de rochii pe care ți le-ar putea face. Vino, trebuie s-o întîmpinăm pe señorita în camera soarelui.

Charlotte o urmă pe Pilar în casă, prin apartament, și de-a lungul mai multor holuri largi. Curînd, Charlotte studia jurnale frumoase, colorate, iar ea și Pilar sporovăiau ca două vechi prietene;

Deși Charlotte s-ar fi decis pentru vreo șase rochii de zi, Patrick lăsase evident ordin să fie bine îmbrăcată pentru toate ocaziile. Selectă rochii de dimineață și de după-amiază, rochii pentru petreceri și pentru operă, cămăși de mătase, cu broderie pe piept, pentru noapte.

I s-a luat măsura piciorului pentru pantofi și balerini de dans, iar croitoreasa Ti arată dantela splendidă, trimisă pentru pantalonași strimți, camizole și cămășuțe.

Familia lui Charlotte era prosperă și întotdeauna avusese haine frumoase. Nu-și dăduse seama cît de mult îi lipsiseră toate lucrurile ei drăguțe. Spre deosebire de sora ei mai mică, Charlotte aprecia moda. Înapoiată la Paris, înainte de a se

aventura, ea umpluse foaie după foaie cu schițe ale minunatelor haine franțuzești, intenționând să și le croiască pe unele dintre ele când va sosi acasă.

Tristețea o învăluia. Viața putea fi nesigură și periculoasă. descoperise ea; s-ar putea să nu-și mai vadă niciodată familia. Se grăbi spre curtea ei intimă, se lăsă doborâtă și se uită lung, inexpressiv la marea care dansa, luptându-se să-și recâștige controlul asupra emoțiilor.

Nu-I auzi pe Patrick apropiindu-se și nu-și dădu seama că el era acolo pînă cînd acesta nu-i puse mîinile pe umeri.

- Ce s-a întîmplat? Tonul lui era blînd, o mîngîiere asemeni atingerii mîinii lui. Charlotte se răsuci, îi privi fața iubită, fața pe care dorise adesea s-o pocnească.

- Mă simțeam puțin melancolică, atîta doar, răspunse ea.

Patrick o apucă de bărbie, îi trecu ușor degetul mare peste buze, așa cum făcea uneori drept preludiu înainte să o sărute.

- Atunci mai bine am încerca să-ți ridicăm moralul, spuse el. Vocea lui își găsi ecou în sufletul lui Charlotte, răsună acolo precum o notă cîntată de o harpă interioară.

Bătăile inimii i se întetiră, o roșeață i se ivi în obraji și ambele reacții o făcură să se simtă prost. Pînă și mîndria ei se revoltă, tot trupul ei tînjea după muzica dulce, calmă, pe care singur Patrick i-o putea dăruia.

El surîse cînd, văzîndu-i expresia, se aplecă să o sărute ușor pe nas.

- Ceea ce ai nevoie, doamnă Trevarren, spuse el, este o variație. O petrecere elegantă, cred, cu dans, amuzament și mîncare din belșug.

Charlotte înghiți în sec. îi plăceau petrecerile, dar avea în minte un alt fel de celebrare. își ridică privirea plină de nesiguranță către Patrick, prinsă în dilema străveche dacă să-și dezvăluie sentimentele de-a dreptul, sau dacă să le țină pentru ea.

Din nou Patrick îi mîngîie gura cu degetul mare.

- Ce este? întrebă el încet.

Sinceritatea cîștigă, fiind caracteristica lui Charlotte.

- N-ai venit azi-noapte în patul nostru, spuse ea, vorbind timid, dar ferm.

El rîse.

- Mi-ai dus dorul?

Charlotte vru să răspundă negativ, dar era o minciună pe care nu o putea spune.

- Ai vreo amantă în Costa del Cielo?

Patrick își arcui o sprinceană neagră.

- Doar o soție, răspunse el.

Avea o expresie foarte serioasă, deși Charlotte credea că a văzut veselia strălucind în adâncul ochilor lui.

- Așa neconvențională cum a fost căsătoria noastră, draga mea, mă tem că sîntem căsătoriți.

Îi întîlni privirea, sperînd ca el să nu poată vedea cît de crucială era toată problema pentru ea.

- Ai putea-o destrăma doar bătînd din palme de trei ori și spunînd: „Divorțez de tine“, îi reaminti ea.

- Asta vrei?

Charlotte privi în depărtare pentru o clipă și își găsi curajul.

- Nu. Dar mi se pare mie, domnule Trevarren, zise ea, că toate avantajele acestei uniri sînt de partea ta. Nu am siguranța că nu-ți vei lua altă femeie, sau că nu vei pleca pe mare lăsîndu-mă pe cine știe ce chei...

- Lucrurile astea s-ar putea întîmpla și dacă ne-am fi căsătorit la o biserică, în Quade cu toată familia ta privindu-ne, fi explică Patrick rezonabil. În afară de asta, nu numai soțul poate face asta, Charlotte. Și tu ai putea pleca la fel de ușor ca și mine.

Ea deschise gura, își dădu seama că nu avea pregătit nici un răspuns plauzibil și o închise din nou. Patrick rîse și se aplecă să-i dea un sărut ispititor.

- O să fiu foarte ocupat mîine și poimîine și o mulțime de zile la rînd după asta, îi zise el în timp ce ea se forță să-și țină respirația, dar nu-mi voi neglija îndatoririle de soț. Charlotte deveni pe dată bine dispusă și încurcată.

- Pînă în dimineața asta cînd am văzut clar la lumina zilei, îi mărturisi ea, am crezut că Pilar este iubita ta.

Soțul ei scoase un oftat lung și plin de suferință.

- Pilar este un copil, spuse el.

- E destul de mare ca să trimită scrisori parfumate, argumentă Charlotte.

Patrick încercă evident să pară sever, dar zîmbetul din ochi îl trădă.

- Mi-ai căutat prin birou, o acuză el.

Ea se zbîrli.

- A fost un accident, îi spuse.

- Mmm, zise Patrick gînditor, încruntîndu-se în același timp. își lăsă mîinile ușor pe spatele lui Charlotte, trăgînd-o mai aproape cu o insistență delicată.

- Ai citit scrisorile?

Fața lui Charlotte se aprinse.

- Nu.

- Fiindcă erau scrise în spaniolă?

Ea era încîntător de conștientă de apropierea lui Patrick, de parfumul, de puterea și de suplețea nu numai a trupului, dar și a spiritului lui totodată.

- N-a fost nevoie să le citesc, se repezi ea și, deși intenționase să pară sfidătoare, cuvintele ei păreau în schimb irascibile. Parfumul mi-a spus destule.

Leneș, Patrick își ridică o mîină ca să-i cuprindă sînul.

- Pilar e convinsă că mă adoră. La un moment dat își va veni în fire și îi voi înapoia scrisorile.

O multitudine de senzații delicate se concentrară în sînul plin pe care îl mîngîia Patrick și se răspîndiră în toată ființa lui Charlotte. Era o luptă să păstreze în minte subiectul conversației lor.

- Ai putea pur și simplu să distrugi scrisorile, nu?

Patrick scutură din cap, oftă și îi dădu repede jos

umerii rochiei împrumutate, la fel și camizola de dedesubt, dezgolind-o.

- Nu, răspuse el. S-ar întreba mereu dacă le-am distrus cu adevărat sau dacă se vor ivi mai tîrziu ca să o încurce. O doamnă nu trebuie să se îngrijeze pentru astfel de lucruri.

Charlotte tremură în timp ce degetul lui mare se mișca în jurul sînului ei, strîngîndu-l ușor și pregătindu-l. Mîntea îi zbura rapid, dar se mai agăță de cîteva rămășițe.

- În acest caz, de ce nu i le dai acum înapoi?

El oftă din nou și își concentră atenția asupra sînului după care tînjea.

- Ar fi grosolan, răspuse el cu o voce joasă, somnoroasă. Adorația lui Pilar e inofensivă, crede-mă, la urma urmei. Îi va trece, mai devreme sau mai tîrziu.

Charlotte suferea de dorință, deși curtea nu era un loc potrivit pentru intimitățile unor soți.

își lăsă capul să cadă pe spate într-o abandonare neajutorată, gemînd cînd Patrick se aplecă să-i cuprindă sînul cu buzele.

El își luă hrana singur, fără vreo îngrijorare aparentă că ar putea fi întreruși, apoi așeză la loc camizola și corsajul lui Charlotte și îi dădu sînului bine tratat o mîngîiere ușoară.

Dorința lui Charlotte ajunsese la culme.

- Patrick... se rugă ea, urînd slăbiciunea ei și puterea lui, uluită încă o dată de cît de ușor putea el stîrni o furtună violentă în ea. O furtună pe care doar el avea puterea să o potolească.

El îi atinse buzele cu degetele.

- Mă întorc diseară, spuse el, apoi o părăsi tra- versînd curtea și dispărînd pe o poartă.

Charlotte se așeză pe o bancă de piatră, incapabilă să stea în picioare din cauza șuvoiului de emoții care o copleșeau. Îl iubea și îl ura pe Patrick. Dorea să i se supună și să se răzvrătească totodată împotriva lui.

Cînd își mai reveni, luă un stilou, o sticlă de cerneală și niște hîrtie de pe biroul din camera ei. Apoi se așeză din nou la masa din curte și scrise cea de-a doua scrisoare lungă familiei ei.

Rashad insistase să expedieze el prima misivă, seri- să pe cînd era membră a haremului lui Khalif, dar Char- lotte nu-și făcea iluzii. Toți cei dragi ai ei erau probabil nebuni de îngrijorare.

Își petrecu după-amiaza elaborînd scrisoarea, doar ciugulind la prînz o masă cu fructe, brînză și pîine neagră, aduse de un servitor. În timpul celei mai călduroase părți a zilei, în cînd majoritatea locuitorilor din Costa del Cielo își făceau siesta tacticos, Charlotte scria pagini, le rupea și compunea altele. Era important să-i facă pe tatăl său și pe Lydia să înțeleagă că îl iubea pe Patrick și dorea cu adevărat să fie cu el, în ciuda relației lor stranii.

Charlotte scrisese gogoși în prima scrisoare, fiindcă atunci fusese captivă fără șanse de scăpare, vrînd să-și protejeze familia dragă de la durerea pe care ar fi cauzat-o adevărul. Acum, excluzînd cele mai intime detalii ale relației ei cu Patrick, repetă aventura incident cu incident. În final, avea un teanc de foi atît de voluminos, încît scrisoarea ei ar fi trebuit trimisă într-un pachet. În loc de plic.

În noaptea aceea, purtînd din nou o rochie în, prumutată, de data aceasta de culoare crem, cu tușeuri de dantelă veche ce îi decorau pieptul și manșetele, Charlotte cină cu familia Querida. Fu o masă plăcută, deși conversația era ciudată din cauza diferențelor de limbă. Și nu era nici urmă de Patrick.

După cină se făcu muzică în- ceea ce ar fi fost un salon de desen în Anglia, sau un atelier în America. Lenora Querida cînta la harpă, în timp ce sehor îi oferi o mîna fiicei sale, cu o curtoazie exagerată, și o invită la dans.

Charlotte privi încântată, dar în sufletul ei simțea o durere amară. Adesea, în timp ce Lydia cânta la pian, Millie și Charlotte făceau piruete împreună cu tatăl lor cam în același stil. Din nou, i se făcu dor de cei dragi cu o acuitate dureroasă.

Chiar când voia să se scuze politicos și să zboare în camera ei, apăru Patrick. își schimbase pantalonii obișnuiți, cizmele înalte și cămașa largă cu o cămașă fină, potrivită pentru seară, completată cu o cravată cu dungi gri-albăstrui, și ac de cravată.

Charlotte se gândi că ea crescuse obișnuită cu măreția lui, fiindcă era frumos de ți se oprea respirația chiar și în circumstanțe obișnuite. În acea noapte magică, piratul poza ca prinț. Când o luă pe Charlotte în brațe și începu să o învîrtească grațios de jur împrejurul camerei, în pas cu ritmul vioi al harpei doamnei Querida, ea uită de tot ceea ce o supăraseră mai înainte.

În timpul acelui singur dans, fu de parcă sufletul lui Charlotte și al lui Patrick se contopiră. Nici un cuvânt nu fu spus, fură respectate toate regulile buneicuvinițe și totuși experiența era cumva mai profundă decît fusese intensul lor act sexual.

Charlotte își dădu seama cu disperare că își dăruise inima bucuroasă acestui bărbat, ca să rămînă cu el nu numai pînă la sfîrșitul zilelor, ci pentru o eternitate.

Dacă Patrick simțise acest lucru fundamental în decursul evenimentelor, nu-i arăta. Dansă cu Charlotte de două ori, apoi cu Pilar, care era evident fermecată. Señora se ridică de pe băncuța de la harpă, în timp ce soțul ei se sprijinea de șemineul de marmură, privind afectuos.

Nici un fior de invidie nu clinti inima lui Charlotte, dar era copleșită de emoții și avea nevoie de timp și de singurătate ca să le rînduiască. Fusese așa de sigură, înainte de această noapte, că nu se putea să-l iubească pe Patrick mai mult decît îl iubea deja. Acum o amețise brusca expansiune a sentimentului; vastul ocean luase, fără avertisment, dimensiunile unui univers.

Ea se strecură afară din camera fastuos mobilată, sperînd să treacă neobservată, și porni grăbită de-a lungul coridoarelor spre apartamentul ei.

Acolo, în lumina lunii care se revărsa prin fereastră păși, plină de energie elementară, cutezătoare. Nu se putea acomoda acestor noi sentimente, se agită ea în tăcere, înconjurîndu-se strîns cu brațele. În aceste clipe de trădare, Charlotte simțea că sufletul ei va răbufni.

- Charlotte.

Ea se răsuci și îl văzu pe Patrick stînd în pragul ușii apartamentului ei, învăluit în umbră. Nu-i putea citi expresia feței din cauza întunericului, dar îi auzi îngrijorarea din voce și înțelegerea tacită.

Începu să plîngă și rosti printre lacrimi.

- Ce se întâmplă cu mine?

Patrick o ridică ușor în brațele sale.

- Nu ți-aș putea spune, zeiță, mărturisi el șoptind sacadat. Eu însumi mă simt năucit.

El o sărută și Charlotte simți că universul începe să o invadeze din nou, dublându-se și redublându-se cu o viteză amețitoare. El se retrase în cele din urmă și o duse spre pat, iar Charlotte nu se putu opri din tremur.

. - Te doresc așa de mult, spuse el despletindu-i părul cu degete febrile, încît mi-e teamă de ceea ce se

va întâmpla cînd te voi avea.

Ea îi scoase haina bine croită, îi desprinse acul de cravată, îi descheie butonii cămășii. Cu frenezie Patrick o dezbracă pînă la piele în cîteva fracțiuni de secundă. Nu mai avură preludii în acea noapte, nici o tentativă de mîngîiere, fiindcă dorul unuia de celălalt se contopise într-o singură, primară dorință, la fel de nestăvilat ca un cutremur.

Patrick o întinse pe Charlotte pe pat și se azvîrli în ea, iar ea îl primi cu o pasiune mai veche decît lumea.

Chiar cînd o trase pe Charlotte mai aproape, cu trupul ei fierbinte și suplu lîngă al lui, își dori să nu o fi văzut vreodată și ca ea să nu fi părăsit portul Quade și să se fi aventurat într-un bazar din care să fie răpită. Toată viața fusese un singuratic, în unele

Amorul lor din acea noapte fusese precum un soi de luptă fericită, se gîndi Patrick stînd întins și uitîndu-se în tavan, cu o Charlotte adormită, încolăcită lîngă el. De la prima lor întîlnire, ea fusese ca o pisică sălbatică, răspunzînd cu un abandon feroce lucrurilor învățate de la el. Totuși, se întâmplase ceva nou între ei în noaptea aceasta, încă înainte de a se băga în pat. În timp ce dansau atît de inocent și de circumspect, ceva dinăuntrul lui, demult rupt, fusese sudat la loc.

Patrick se bucura de întuneric și de somnul lui Charlotte pentru că deodată ochii i se umplură de lacrimi, lacrimi de cea mai profundă și mai poetică uimire. După uimire veni cea mai pură teamă, fiindcă o iubea pe femeia aceasta - pentru moment, cel puțin, nu putea nega acest lucru - și iubind-o, se deschisese nu numai fericirii, dar și unei dureri de neînțeles.

privințe, dar nu nefericit. În ciuda numeroaselor și variatelor aventuri, în timpul cărora trupul îi fusese pus într-un pericol de necontestat, sufletul i-a rămas mereu singur. De-acum gata, se gîndi el trist. Dacă o pierdea pe Charlotte, nu va mai fi om din nou. Va trebui să trăiască restul zilelor cu un suflet înghețat și răvășit.

Ea se agită lângă el, această femeie care era și îngerul și cuceritorul lui, și își răsfiră degetele peste pînțele lui gol. Patrick gemu cînd aceleași degete îi cuprinseseră bărbăția și i-o treziră imediat.

- Vino aici, toarse ea adormită. Nu m-am săturat de tine.

Prea slab ca să reziste, Patrick se rostogoli peste ea, lăsîndu-și greutatea bustului pe antebrațe și așezîndu-se între coapsele ei fierbinți.

- Mi-ai putea arăta puțină milă, spuse el, pe jumătate în glumă.

. - Nu în seara asta, îl tachină Charlotte ridicîndu-și șoldurile și înghițindu-l ușor, ducîndu-l în adîncul ei. Dacă ești foarte bun, poate că te voi lăsa mîine să dormi.

încă de cînd avusese prima femeie, la vîrsta de paisprezece ani, Patrick fusese întotdeauna cel care luase. Acum, incredibil, el era cei luat și nu putea înțelege emoțiile pe care acest fapt le stîrnea în el. Se mișcă în ritmul lui Charlotte, urmînd-o, incapabil să se oprească.

Răspunsul era instinctiv, nevoile pe care acesta le implica era la fel de nepătruns ca însăși marea.

Ea murmură cuvinte de încurajare fără înțeles și el i se supuse nebunește. Cînd se împinse sub el și țipă de triumf, Patrick își pierdu mințile. Se aplecă sălbatic asupra ei penetrînd-o adînc.

El țipă și își aruncă sămînta într-o plăcere aproape de nesuportat, iar Charlotte își întinse mîna peste mușchii tari ai feselor lui, dorindu-l, alinîndu-l, comandîndu-l. În cele din urmă îl lăsă să iasă - el știa că nu mai avea voință proprie - dar imediat ce își veni în fire, ea îl dori din nou.

Ea aduse un lighean cu apă și un burete și îl spală încet, tandru.

- Ridică-te, îi spuse ea, și el i se supuse cumva, deși nu mai avea putere.

- Charlotte, o rugă el aspru, dîndu-și capul pe spate, știind că nu avea scăpare. Nici măcar nu se putu opune, fiindcă așa cum îl săruta și îl dezmierda ea, se excită din nou, penisul odihnindu-i-se pe pîntec precum un stejar.

-Ah, îl dojeni ea, luîndu-l apoi în gură și începînd să lucreze cu așa luare aminte asupra lui, încît el își ieși din minți înainte să treacă un minut.

Capitolul 10

Patrick bîntui prin debarcader în următoarele două săptămîni, supraveghind fiecare detaliu al reparațiilor lui *Enchantress*, înainte de Charlotte, evenimentul i-ar fi consumat gîndurile dis-de-diminează, la fel i-ar fi comandat prezența fizică; acum mintea îi era îndreptată spre mica seducătoare energetică pe care o luase în căsătorie la Riz.

Charlotte, reflectă el, nu o dată, ci de mii de ori, era jumătate aristocrată, jumătate leoaică. În fiecare zi soseau noi rochii de la magazinul croitoresei, iar Charlotte era rece și demnă ca o ducesă în timp ce îi poza lui. Când Patrick i se alătura noaptea în pat, întotdeauna la ore târzii, îi arăta latura sălbatică a firii ei, oferind și luînd plăcerea cu același grad de pasiune feroce.

Stînd pe platforma lui *Enchantress*, Patrick se uită lung la apele verzi-albastre, scăldate în soare, întrebîndu-se dacă sentimentele tandre îl transformau într-o bă-trînă arțăgoasă. Lucrurile mergeau prea al naibii de bine,

după părerea lui, iar el era profund jenat și neliniștit.

Experiența îl învățase să aștepte provocări, în special cînd viața părea să intre pe făgașul unei rutine plăcute,

Un murmur de voci și de sporovăială pe andoc îl făcuseră să se întoarcă și o zări pe Charlotte, coborînd dintr-una din trăsurile familiei Querida, o umbrelă cu dungi roz și albe apărînd-o de strălucirea puternică a soarelui. Rochia ei, cu mîneci lungi și brodată cu dantelă era roz, o pată de feminitate în coclaurile acelea radical masculine.

Charlotte îl zări pe Patrick, îi făcu veselă semn cu mîna și o luă de-a lungul platformei, spre puntea principală. Nefiind pe deplin încîntat, fiindcă cheiul și debarcaderul erau niște locuri dure, el nu putu, totuși, să nu se bucure văzîndu-și soția.

O întîmpină încruntîndu-se:

- Ce faci aici?

- Am venit să văd cum progresează reparația vasului, replică ea, și, după cum își ridică bărbia și o ținu nemișcată, Patrick știu că Charlotte era neînfricată. Ca de obicei.

Ea își răsuci umbrela cochet și îi oferi lui Patrick un zîmbet care îi înmuie genunchii.

- Spania e minunată, continuă ea dulce, și ospitalitatea familiei Querida nu poate fi pusă la îndoială. Oricum, cred că am fost contaminată de plăcerea de a călători, domnule Trevarren. Am aflat că sînt nerăbdătoare să călătoresc de colo-colo, să văd ce se întrezărește la orizont.

Patrick era prea copleșit de poftă, deși Charlotte nu făcuse nimic ca să-l ispitească. Se întrebă dacă muncitorii și echipajul său ar observa dacă ar închide-o în cabina lui pentru vreo două-trei ore, apoi alungă ideea. Dacă nu se controla, își va pierde reputația și se va duce vestea peste șapte mări că Patrick Trevarren devenise soț.

- Ți-am spus să nu vii aici, se uită el urât la ea, luînd-o de braț și împingînd-o spre parapet. Țărnuțul nu este un loc potrivit pentru o femeie decentă.

Ea își ridică privirea spre el, fluturîndu-și pleoapele într-un fel care putea fi descris drept refractar.

- De ce să mă tem, rosti ea tărăgănat, dacă te am pe tine ca să mă aperi, căpitane Trevarren?

El vru să o scuture.

- Mă mir că poți întreba una ca asta după ce ai fost răpită în bazar și ai sfîrșit într-un harem, șopti el furios.

- Nu mă poți proteja? zîmbi Charlotte, încă momin- du-l. Altfel, ochii ei aurii, sinceri, erau numai zîmbet.

Patrick își încleștă maxilarul timp de o clipă. Avea o singură slăbiciune - fascinația pentru această femeie. El o privi, nedîndu-i vreun răspuns la întrebare, știind că de fapt nu aștepta vreunul.

Ea zîmbi, bucurîndu-se de mica-i victorie, și deschise poșeta din mărgele.

- După cîte se pare, am treburi justificate. Acest mesaj mi-a fost predat în dimineața asta. Îi întinse un plic'crem, voluminos.

O premoniție se strecură în stomacul lui Patrick în timp ce luă plicul. Era scris doar numele lui - oricine din Costa del Cielo ar fi știut unde locuia. Pe spate văzu pecetea distinctivă a lui Khalif, cu sigiliu verde.

Desigilă plicul și scoase o singură coală. Mesajul era scris de mîină, feminin, într-o engleză perfectă.

„Ahmed a preluat palatul prin trădare și l-a închis pe Khalif. Îl va ucide pe adevăratul sultan și pe moștenitorii lui, noi nu avem cu ce mijloace să luptăm, întrucît oamenii lui Khalif sînt plecați într-o campanie în deșert. Te rog vino repede, dacă îi ești prieten loial“.

Patrick citi scrisoarea pentru a doua oară, apoi o mototoli în mîină, în ciuda diferențelor dintre cele două culturi ale lor, Khalif și Patrick erau mai apropiați decît frații și el nu putea ignora un astfel de apel, chiar dacă era vreun truc.

- Cochran! țipă el brusc, făcînd-o pe Charlotte să tresară.

- Ce este? întrebă ea, luîndu-i coala mototolită din mîină și netezind-o pe balustrada lustruită de stejar.

- Oh, nu, respiră ea precipitat cînd citi mesajul.

Primul ofițer apărură imediat, mai mult emoționat "Seat

alarmat.

- Da, domnule. Avea un ton precipitat.

- Adu-mi un vas! ordonă Patrick. Adună-i pe toți oamenii noștri și pe alții pe care-i poți găsi. Ne întoarcem la Riz.

Cochran răspunse uimit:

- De unde să iau un vas, domnule?

Patrick smulse scrisoarea din mîna lui Charlotte și i-o azvîrli lui Cochran.

- Drace, nu-mi pasă dacă trebuie să agăți o gabara de pescuit, fă cum ți-am spus! Acum își îndreptă atenția

din nou spre soția sa și îi luă ferm brațul într-al lui.

- Te vei duce înapoi la familia Querida, îi spuse el, și vei sta acolo pînă ce voi veni să te iau.

Charlotte clipi, apoi încăpătînarea îi coloră obrazii.

- Vreau să merg cu tine! protestă ea.

El o trase spre parapet.

- Pentru moment, doamnă Trevarren, dorințele tale mă îngrijorează cel mai puțin. De data aceasta, dacă ții la frumosul tău fund, mă vei asculta! replică el.

Ea începu să protesteze, dar Patrick o traversă platforma și o propulsă în trăsura care aștepta. După ce el închise portiera și strigă un ordin către birjar, într-o spaniolă nervoasă, Charlotte scoase capul pe fereastră și strigă furioasă:

- O să ții minte asta, căpitane Trevarren!

Patrick ar fi rîs dacă nu ar fi fost așa de îngrijorat pentru Khalif. Ahmed, fratele vitreg al sultanului, era crud, și setea sa de putere nu mai era un secret. Erau șanse ca Khalif să fie deja mort, iar execuția lui ar fi fost brutală și nu neapărat rapidă. Mai rău, prinții, fiii tineri ai lui Khalif, cu toții prea tineri ca să-și părească mamele, vor fi și ei executați, așa cum spunea scrisoarea.

Echipajul lui *Enchantress* se adună în cîteva minute și ascultă cu furie neliniștită planul pe care li-l relată Patrick.

Nu se vor apropia de palat pe mare, fiindcă Ahmed și banda lui de tîlhari rebeli se vor aștepta la asta, și orice apropiere a navei va fi cu siguranță parată de focul de tun înainte ca ei să poată ajunge acolo. După ce vor traversa spre regatul insular al Riz-ului, și vor ancora în portul orașului cu același nume, vor cumpăra cai și alte provizii din piață și-l vor ataca pe Ahmed prin deșert.

Rezultatul va fi, desigur, în mîinile Domnului.

Gîndurile îi luară o întorsătură neașteptată. Citise despre o femeie care odată se îmbrăcase în haine de bărbat și plecase să lupte în războiul civil din America, doar ca să fie lîngă soțul ei.

Ajungînd în camera de oaspeți a proprietății Que-rida, Charlotte își aruncă umbrela de cealaltă parte a camerei într-un acces de furie. Nu se deda istericalelor în mod obișnuit, dar în cazul acesta nu putea să fie blîndă. Patrick era soțul ei.

Acum el pleca la Riz, imperios ca un erou grec, hotărît să-și salveze prietenul, și plănuia să o lase chiar aici, în plicticosul Costa del Cielo pentru cine știe cîtă vreme. În ceea ce o privea pe Charlotte, un singur lucru era mal rău ca moartea, și anume ca Patrick să se afle în pericol departe de ea! Dacă va fi ucis și nu-l va mai vedea vreodată?

Charlotte își mușcă puternic buza de jos. Patrick nu o ascultase atunci cînd îl implorase să nu o lase în haremul lui Khalif, iar el nu se schimbase de atunci. Nu avea absolut nici un sens să încerce să se certe cu bărbatul ei greu de cap.

Poate că s-ar putea deghiza și strecura pe vasul pe care Patrick reușise să-l procure pentru călătorie...

- Nu, spuse ea cu glas tare, asemenea acțiune nu avea rost pentru că figura ei nu avea nimic masculin în ea. După răpirea ei din *souk*, după ce-i fusese dusă lui Patrick într-un sac de pînză drept veșmînt, purtase una din cămășile lui și o pereche de pantaloni. Părea pur și simplu exact ce era - o femeie care purta haine bărbătești.

Cu toate astea, Charlotte nu intenționează să renunțe. Și ea avea prieteni în palatul lui Khalif - pe Alev și pe Rashad. Și se mai gîndea la copilașii lui Alev și la ceilalți dușmani care stăteau între Ahmed și tronul Riz-ului.

Charlotte se calmă în mod deliberat. Se așeză pe marginea patului pe care îl împărțise atît de plăcut cu Patrick și încercă să se gîndească. Îi veni o singură idee, deși își stoarse creierul, și era una mai disperată decît ascunderea. Totuși, de vreme ce era singurul plan pe care îl putea pune în aplicare, Charlotte se decise să-i dea drumul.

Așteptă pînă ce gazda se duse să-și facă siesta, apoi se strecură afară, luînd un pumn de monede de aur pe care i le dăduse Patrick într-o zi. Soarele era nemilos de fierbinte în timp ce mergea pe străzile pavate și prăfuite spre tavernă.

Erau o sumedenie de bărci ancorate în port; desigur va putea angaja pe cineva care să o ducă spre Riz.

Charlotte se opri afară, în fața primului șir de taverne ieftine, făcîndu-și curaj. Nu se gîndise să-și ia umbrela și pielea de pe nas începuse să o gîdile de la soarele care ardea.

Fu cât pe ce să urce trei trepte de piatră și să intre în tavernă, când chelnerița ieși și aruncă o găleată de lături, de-abia ferind rochia frumoasă a lui Charlotte.

-Te-ai putea uita! protestă ea.

Spre uimirea ei, chelnerița îi răspunse în engleză.

- Aș putea, spuse bruneta cu impertinență - și apoi din nou - și n-aș putea.

Charlotte își puse mâinile în șolduri și o fixă pe femeie ferm, dar tonul îi era moderat când vorbi din nou. În fond, ea avea nevoie de un favor.

- Trebuie să plec spre Riz, o anunță ea, și pot plăti. Există cineva în acest... local care m-ar putea traversa?

Chelnerița se răsuci și întrebă în tavernă într-o spaniolă stridentă. Cuvintele ei strânsesă marinari zdrențăroși, de toate mărimile, formele și naționalitățile care se uitară lung la Charlotte pe ferestrele murdare și se îngrămădiră în pragul ușii.

- Ai vreo preferință pentru oamenii cu care vei naviga?

Charlotte înghiți în sec.

- Ei, n-aș vrea un criminal, replică ea.

Femeia ridică din umeri.

- Atunci nu e nimeni aici - sau în altă parte pe chei

- care te-ar putea ajuta. Vru să închidă ușa, deși fețele cenușii rămaseră la ferestre.

- Stai! țipă Charlotte. Nu putea suporta gândul de a rămîne în Spania veghind plină de teama că Patrick s-ar putea să nu mai revină vreodată.

- Voi angaja pe oricine nu a comis nici un viol și nici o crimă vreodată.

Chelnerița traduse și mulțimea se împutiha vizibil.

Se auzeau murmure. Un bărbat păși înainte.

Charlotte se dădu un pas înapoi și încercă să zîmbească.

- Bună, spuse ea pe cât de vesel putea.

- Bună, îi răspunse marinarul, zîmbind un pic superior, iar Charlotte îl recunoscă după accent ca fiind american. Era de înălțime medie, vîrstă nedeterminată, slab și musculos, părul negru, scurt, care îi stătea zbîrlit în jurul capului precum țepii unui arici.

- Ce treabă ai în Riz, domnișoară? întrebă el.

Charlotte era speriată, dar și nerăbdătoare să plece.

La urma urmei, cu cât vor pleca mai repede, cu atât mai iute îl vor ajunge pe Patrick din urmă.

- E ceva personal, spuse ea. Tot ce trebuie să știi este că vreau să merg acolo și că îți pot plăti transportul. Cum te cheamă, te rog?

El păru surprins - crezuse, evident, că deținea controlul asupra situației. Charlotte nu irosi timp să-l scape de aceste idei greșite.

- Mabrey Jack Malerey.

- Eu sînt doamna Patrick Trevarren, replică Charlotte, zîmbind cordial; era încîntată să se uite cum culoarea pieri de pe fața ciupită de vărsat a lui Mabrey. Îmi poți spune doamna Trevarren dacă vrei să mi te adresezi, deși îmi imaginez că vei fi mult prea ocupat cu manevrarea vasului dumitale ca să discuți.

Lucirea sălbatică dispăruse din ochii mici ai lui Mabrey și el își drese glasul.

- De ce încerci să închiriezi o barcă dacă ai drept soț un căpitan bogat?

Charlotte oftă filozofic, iar întregul ei comportament

era pur fictiv.

- Vasul lui, *Enchantress*, este ancorat pentru reparații. Sînt sigură că deja a achiziționat o ambarcațiune și a plecat pe mare fără mine.

Mabrey își frecă bărbia-i la fel de țepoasă ca și creștetul capului.

- Cît dai?

Charlotte scoase două piese de aur vechi și le ținu o clipă pentru a-l studia pe marinar.

- Plătesc jumătate cînd te hotărăști să mă duci dincolo și jumătate cînd ajungem, spuse ea. Mai avea și alți bani în punga ei, dar se aștepta să aibă nevoie de ei în Riz, în special dacă-i lua timp să-l localizeze pe Patrick.

- Îți părăsești bărbatul? insistă Mabrey deși tremura vizibil de dorința de a se întinde și a înșfăca prima monedă. Nu vreau să am neazuri cu unul de teapa lui Trevarren, chiar dacă acest serviciu îmi aduce banii de băutură pentru o lună.

- Nu va afla niciodată cine m-a dus, îți promit.

Charlotte îl studie din nou pe bărbat, nu era prezentabil deloc și, în circumstanțe normale, nu ar fi traversat nici strada alături de el, dar mite să facă o călătorie pe mare.

- Oricum, te avertizez că, dacă purtarea ta față de mine lasă de dorit înainte, după sau în timpul voiajului, căpitanul va afla despre asta. Și te asigur că nu vei avea liniște pînă ce nu vei plăti cu sînge această greșală.

Mabrey își umezi buzele cu limba, ezită o clipă, apoi încuviință din cap.

- Nu va avea de ce să vină după mine, spuse el, apoi Charlotte simți că nu poate decât să-l creadă.

- Unde Ji-e vasul? întrebă ea, ferindu-și ochii de soare în timp ce își întorcea privirea spre șirul de ga- bare rău-famate și spre bărcile de pescuit din port.

Domnul Mabrey o conduse de-a lungul țărmului și arătă spre cea mai răpănoasă dintre ambarcațiuni. Barca era puțin mai mare decât cea pe care ea și Millie o foloseau la pescuit pe lacul de acasă când erau fete. Era brăzdată la tribord și chiar și de la distanță Charlotte putea vedea că puntea îi era putredă.

Aproape că se dădu înapoi, atât de tare o intimidă gândul de a trece prin apele pline de rechini cu o astfel de barcă jalnică, dar în acea clipă zări un cliper, mișcându-se la orizont. Era un vas mai mic decât *Enchantress*, lustruit și rapid, iar Charlotte știu, cumva, că la cârma ei se afla Patrick. Trebuia să acționeze imediat și cu îndrăzneală; dacă nu, și-ar putea petrece restul vieții dorindu-și să-și urmeze soțul.

- Repede! țipă ea, trăgând de mîneca murdară a lui Mabrey.

Mabrey își chemă unul dintre tovarășii de băutură să-i ducă la barca lui cu o șalupă. Charlotte ezită din nou când văzu vasul de aproape, apoi strînse din dinți și urcă scărița de frînghie după Mabrey, grijulie să-și țină rochia strîns pe lângă picioare cu pudoare.

Barca mirosea și mai urît decât arăta și singurul catarg scîrțîi puternic impulsionînd-o să se răzgîndească. Charlotte îi dădu bărbatului o monedă de aur, așa cum se înțeleseseră, și rămase la prora, încercînd să nu piardă cliperul din ochi în timp ce lăsa în urma lui siajul.

Mult prea curînd, vasul dispăru, iar curajul lui Charlotte scăzu un pic. Dacă nu reușea să-l ajungă pe Patrick din urmă la timp? Sau, mai rău,, dacă îl prindea și el se înfuria și o trimitea înapoi în Spania sau o închidea în casa vreunui prieten din Riz?

Cu cît se îndepărtau de țărm, cu atît apa devenea mai involburată. Stomacul lui Charlotte tremura în timp ce barca se sălta și se răsucea pe valuri, iar ea se temea că va vomă. După un timp, oricum <și găsi un fel de ritm și masa de pr'nz i se așeză.

Era complet întuneric la vremea cînd ȳrminară traversarea, dar Charlotte își spuse că era un lucru bun. Va trebui să cumpere șaluri ca să-și acopere brațele, capul și fața dacă nu voia să fie arestată pentru înfățișare indecentă.

De vreme ce era reflux, Mabrey putu să acosteze barca pe chei și nu fu nevoie să o tragă la mal. Charlotte se ascunse în spatele unor lăzi și coșuri în timp ce

protectorul ei urîț plecă în căutarea veșmintelor de care ea avea nevoie pentru a putea circula în societatea islamică.

Piața era alături și, ca și cheiul, era luminată de torțe. În timp ce-l aștepta pe Mabrey să se întoarcă cu voalurile ei, își suci gîtul și privi cu coada ochiului, uitîndu-se după cliperul rapid care îl adusese aici pe Patrick. Nu reuși să vadă vasul, dar își îndreptă atenția spre *souk* la auzul unei voci familiare și îl zări pe căpitanul Trevarren în persoană, certîndu-se tare cu un negustor de cai.

Charlotte vru să-l strige, dar nu o făcu. Se întreba care situație ar fi mai puțin periculoasă - să bîntuie prin

Riz fără acoperemîntul de rigoare sau să dea ochii cu Patrick?

încă era nedecisă cînd Marbey se înapoie cu două șaluri zdrențăroase mîncate de molii, făcute din cîrpe de culoarea jegului. Charlotte se acoperi în grabă, îi dădu marinarului și cealaltă monedă de aur, așa cum se înțeleseră, împreună cu costul voalurilor, și se grăbi spre cortul neguțătorului de cai. Lîngă el se afla un țarc plin cu cai. Era evident că încheiaseră o înțelegere, fiindcă Patrick îi plătea negustorului, iar echipajul lui prelua animalele încălecînd.

Charlotte veni la ceea ce spera să fie o distanță decentă lîngă umărul drept al lui Patrick, fiind acoperită din cap pînă-n picioare cu excepția ochilor. Totuși, știa că trebuie să sară în ochi cu rochia aceea roz.

- Căpitanul Trevarren? spuse ea, sperînd că efectul politeții va lucra în favoarea ei. Patrick îngheță - pentru o clipă chiar și *souk-u* zgomotos păru tăcut precum cel mai îndepărtat deșert - apoi întoarse capul lent ca să se uite la ea. Ochii lui albaștri păreau negri ca noaptea, se gîndi ea, dar nu doar din cauza întunericului.

- Charlotte? se răsti el după un scurt interval de șoc.

Ea dădu din cap aprobator.

- Mi-e teamă că da, spuse ea pe ton jos dar vibrant.

El murmură un șir de cuvinte colorate, o luă de braț și o trase în umbra cortului negustorului de cai.

- Cum îndrăznești să mi te răzvrățești astfel? o întrebă el cu o șoaptă terifiantă. Ești complet lipsită de teamă sau doar nebună?

Charlotte înghiți în sec.

- Nu e nevoie să fii nepoliticos, spuse ea. Nu sînt genul de persoană care să stea și să aștepte, Patrick. Sînt genul care iese și acționează.

- Văd asta, zise el, apoi înjură din nou.

Chartotte își imagină că putea la fel de bine să pună degetul pe rană.

- Mai mult, dacă încerci să mă trimiți înapoi sau să-mi întorci spatele, voi găsi altă metodă de a te urma.

- Ar trebui să te pun cu fundul în sus! Patrick gemu, scuturînd-o.

Ea zîmbi, observînd că reușise.

- Dar nu o vei face, replică ea. Dacă erai genul care să lovească o femeie... chiar și la fund, ai fi făcut-o cu certitudine pînă acum.

Aproape că-și atingeau nasurile, iar ochii lui străluceau în lumina torțelor de furie.

- Nu fi prea sigură de asta, doamnă Trevarren, îi spuse el. Dacă nu mă grăbeam, îți dădeam jos toate zdrențele alea boțite și ți-aș fi tras o chelfăneală de să ți-o ȳduci aminte toată viața.

Evident că Patrick își terminase predica, cel puțin pentru moment. O trase spre padoc fără să ceară un răspuns la remarcile lui, iar Charlotte oricum nu avea pregătit un răspuns.

Un armăsar arab fusese înșeuat pentru el; o sui pe Charlotte pe spatele animalului fără formalități, apoi se azvîrli în spatele ei.

- Fă-mi necazuri, doamnă Trevarren, spuse el provocator printre dinți, și o să-mi pun amenințarea în practică. Aici și acum, în fața lui Dumnezeu și a tuturor.

Charlotte îl crezu. în afară de asta, își consumase

cota de bravură pe ziua de astăzi angajîndu-l pe domnul Mabrey și traversînd spre Riz în barca lui permeabilă și împutită. Stătea liniștită și-și ținea gura, chiar dacă nu i se spusese ce pericole ar putea-o aștepta, cu inima tresăltîndu-i de bucurie.

Orice s-ar întîmpla, va participa, și asta era mult mai bine decît să aștepte în vreun loc plicticos, unde să audă relatarea la mîna a doua. Charlotte se lăsă pe spate, pe pieptul lui Patrick, absorbită de puterea brațelor lui care o înconjurau, și adormi.

Cînd se trezi, aproape că se crăpase de ziuă și convoiul era departe, în deșertul scaldat de lumina stelelor. Arabii, probabil ghizii angajați de Patrick, așter- neau corturile în nisipul alb, în timp ce ceilalți călăreți beau din bidoane și făceau speculații asupra dificultății de a prelua palatul din mîinile lui Ahmed.

Patrick o coborî de pe armăsar și, deși nu se purta dur cu ea, nu avea nici un fel de tandrețe în gesturi. Fără să vorbească, o împinse spre unul dintre corturi.

Pe jos, fuseseră întinse piei moi și catifelate de ied, și Charlotte, extenuată, se întinse ca să adoarmă la loc.

Totuși, într-o măsură anume, era conștientă de consiliul de război care se ținea afară.

Cum noaptea făcea loc zilei, aerul deveni mai fierbinte. Charlotte se zvîrcolea spasmodic din cauza hainelor.

- Uite, se auzi vocea lui Patrick de o tandrețe aspră. Bea niște apă.

Ea de-abia era conștientă, dar setea îi era la fel de reală ca și oboseala, așa că se ridică în fund și bău încet din bidonul pe care el i-l ținea la gură. Căldura era intensă chiar și la adăpostul umbros al cortului, iar Charlotte văzu că și Patrick își scosese hainele.

El îi îndepărtă șuvițele jilave de pe frunte când ea se culcă din nou pe piei.

- Ce să mă fac cu tine? întrebă el într-o șoaptă răgușită. Ești total incorigibilă.

Charlotte oftă, agitându-se ca să se facă mai lejeră. Camizola ei era udă de transpirație și o simțea lipită de fund.

- N-o să fiu lăsată în urmă, spuse ea adormită. Asta să-ți fie lecție.

Patrick chicoti și ceva din sunet o făcu pe Charlotte să deschidă ochii și să se uite la fața lui. Stătea așezat pe o parte, cu capul sprijinit într-o mână.

- Eu dau ordine în familia asta, replică el, desfăcând fundele de pe camizola ei și dezvelindu-i sîinii alene. Și dacă cineva are de învățat o lecție, aceea ești tu, doamnă Trevarren.

Toți mușchii o dureau de la faptul că stătuse o noapte întreagă în șa și nu-și amintea să mai fi fost așa de obosită. Chiar și așa, când Patrick se aplecă să-i sărute unul dintre sîni cu limba, ea fu gata pe loc pentru el.

- Și-mi spuneai mie incorigibila, spuse ea gîfîit.

Patrick nu-și pierdu timpul răspunzîndu-i. Se bucură

de sînul ei timp îndelungat, apoi îi desfăcu picioarele ușurel și se alinie între ele.

Charlotte tremura, ridicîndu-și șoldurile, dorindu-l înăuntrul ei. Puteau lăsa preludiul pentru altă dată.

El rîse și se mută la celălalt sîn, îl savură cu poftă, ignorînd dorințele ei josnice, nebunești; într-un final, își așeză gura peste a ei și o sărută adînc, sorbindu-i țipătul de fericire pasională în timp ce o pătrunse.

Lui Charlotte i se păru că toată căldura deșertului îi invadase trupul. Fiecare lovitură a șoldurilor lui Patrick o aducea la nebunie și se sălta violent sub el. Se uniră, limbile lor se încolăciră, dar nu îndrăzniră să întrerupă sărutul pînă ce nu fu scos și ultimul geamăt de plăcere.

Cînd se termină, Charlotte țipă fiindcă se terminase, fiindcă fusese atît de frumos, fiindcă îl iubea pe Patrick așa de mult. El îi sărută pleoapele pînă cînd o liniști și apoi adormiră amîndoi.

La amiază, Patrick o trezi pe Charlotte. Mîncară alune și curmale, împreună cu mici cantități de apă, apoi făcură dragoste din nou.

Charlotte era slăbită și un pic amețită cînd se îmbracă pentru încă o noapte lungă de mers călare, dar Patrick părea să aibă destulă energie de consumat. Fluiera pe cînd ajuta la strîngerea taberei, iar Cochran și ceilalți membri ai echipajului îl tachinau în surdină.

Pe cînd Charlotte roșea imaginîndu-și cam ce spuneau, Patrick se amuza de glumele lor.

Porniră din nou la drum mult prea curînd și mușchii coapselor lui Charlotte trepidau de protest în timp ce armăsarul galopa neobosit prin nisip. Mai bine ar muri decît să se plîngă. Patrick va fi cu siguranță încîntat și îi va spune că avusese dreptate să o lase acolo dacă-i făcea neazuri.

Lui Charlotte i se păru că orele se scurseră la fel de greu ca deceniile, și cînd ajunseră la o oază și se opriră, vru să hohotească de bucurie. În schimb, găsi o găleată și o umplu cu apă de la izvorul înconjurat de palmieri și de o vegetație luxuriantă. Ținîndu-se pe cît putea de dreaptă, așteptă pînă cînd corturile fură întinse și intră în cel pe care ea și cu Patrick îl împărțiseră cu o zi în urmă.

Era dezbrăcată și tocmai se îmbăia cînd Patrick dădu la o parte apărătoarea cortului și intră. Se uită la ea cu o privire arogantă, dar cuvintele îi erau umile.

- Ești remarcabil de frumoasă, se minună el șoptind întretăiat. Charlotte nu încercă să se ascundă; stătea în fața lui Patrick simțindu-se la fel de pură ca Eva înainte de a cădea în dizgrație. În acele momente putea crede că doar ei doi existau pe pămînt și că oaza era grădina legendară.

Înaintă spre el, îi descheie cămașa și îi sărută carnea tare și sărată. Patrick respiră precipitat, o apucă de umeri ca pentru a o îndepărta, apoi își înfipse degetele în părul ei și o trase mai aproape.

- N-am uitat că mi-ai nesocotit ordinele, o amenință el fără suflare în timp ce ea continua să-l guste. Dacă scăpăm cu viață, s-ar putea să te omor eu însumi.

Charlotte îi atinse sfîrcul cu limba zîmbind cînd el gemu drept răspuns.

- O să țin minte asta, șopti ea, încercînd să pară cît mai pedepsită.

Capitolul 11

În cea de-a treia noapte, după ce corturile fuseseră înălțate, una din iscoadele arabe plecă din tabără. În- torcîndu-se în decurs de o oră cu o expresie emoționată și mohorîță, îi spuse lui Patrick că palatul lui Khalif era în apropiere.

Membrii echipajului lui Patrick erau înarmați pînă în dinți și lui Charlotte îi era clar că se pregăteau de luptă. Cît despre Patrick, acesta arăta hotărît.

- De vreme ce tot îmi voi bate gura de pomană spunîndu-ți să stai deoparte, îi zise el lui Charlotte, trăsăturile lui apărînd cizelate și dure în lumina rece a stelelor și a lunii, vei călări alături de mine. Dar fii atentă, Charlotte Trevarren, dacă îmi vei submina autoritatea în fața acestor oameni, vei fi pedepsită. Asta, iubita mea, este o promisiune solemnă.

Charlotte tremură, foarte conștientă de faptul că Patrick era serios, că grija lui tandră pentru ea nu-l va împiedica să o disciplineze dacă se amesteca în planurile lui. Era înspăimîntată de lupta ce va avea loc cu Ahmed, care era un șmecher. Oricum, Charlotte de-abia putea să stea liniștită, atît de tare anticipa aventura. Era ca și cînd ar trăi una dintre aventurile splendide, romantice, în voia cărora se lăsase copil fiind, în îndepărtatul Quade.

- Promit să fiu un soldat bun, îi spuse ea lui Patrick. Privi în jur, la oamenii înarmați, gata să plece călare.

- Nu-mi iau o pușcă, sau o sabie, sau altceva?

întrebarea stîrni un hohot de rîs în surdină în rîndul

călăreților, dar Patrick își dădu ochii peste cap și își încălecă armăsarul. După ce o privi pe Charlotte un timp îndelungat cu o privire indescifrabilă, se aplecă și o sui în spatele lui.

Era clar că ea nu va purta armă, că va depinde pur și simplu de simțuri. Își dorea de asemenea să își poată schimba rochia ei roz ruptă și murdară cu o pereche de pantaloni și o cămașă.

Grupul era constituit din doisprezece oameni, dar Patrick, Charlotte și cele două iscoade o luară înainte, în cele din urmă văzură palatul strălucind ca alabastrul în contrast cu marea întunecată.

Charlotte îl trase de mîneacă pe Patrick ca să-i atragă atenția, apoi șopti:

- Dacă mă ridici, voi putea sări zidul curții din afara *hamam-u\|u* și ți-aș da drumul în palat prin vreo intrare sudică.

Patrick se răsuci în șa ca să se uite la ea, iar ea putu vedea că el dorea să îi refuze ideea, căutînd un motiv în minte ca să o facă.

- Ai o strategie mai bună? întrebă Charlotte plictisită. Intrările principale vor fi încuiate și păzite și dacă spargi ușile vei plăti greu această prostie.

El se încruntă la ea o clipă, apoi zise:

- Eu însumi voi sări zidul. Charlotte oftă frustrată.

- Și o vei lua drept prin harem? Asta va stîrni o zarvă care se va răspîndi pînă în Costa del Cielo.

- Are dreptate, domnule, interveni Cochran grijuliu. Doamna Trevarren cunoaște drumul pe acolo. Probabil că ar putea găsi o rochie și văluri ca să se miște fără să stîrnească bănuieli.

Patrick își încordă maxilarul și o privi pe Charlotte în timp ce se gîndea. În cele din urmă, încuviință.

- În regulă, spuse el. Dar odată ce vei intra, te întorci în harem și rămîi acolo. Probabil că este cel mai sigur loc din palat.

Charlotte își aminti întîlnirea ei îngrozitoare cu fratele vitreg al lui Khalif în acea noapte, pe holul din afara apartamentului lui Khalif. Ahmed era genul care să abuzeze și de putere și de privilegii, iar în calitate de nou conducător al Riz-ului, haremul și femeile din el îi aparțineau.

- O să fac ceea ce trebuie, zise Charlotte. Țasta era singurul mod în care putea promite ceva, și Patrick știa că așa va face.

O privi lung ca pentru a-și întipări trăsăturile ei în minte, apoi plecă.

Cum se apropiau de zid, Charlotte se uită în sus la crengile ulmului în care se urcase odată ca să fugă. Pe vremea aceea spera să nu mai vadă haremul vreodată, iar acum era pe cale să-și riște viața ca să pătrundă înăuntru.

Cochran împreună cu ghizii lui se cățărara ca să se uite după paznici, în timp ce Patrick merse călare pînă aproape de zid, apoi o trase pe Charlotte înainte, astfel încît să stea în fața lui pe șa. O sărută apoi adînc, lung, și o privi în ochi.

- Pentru numele lui Dumnezeu, șopti el, ai grijă.

Charlotte zîmbi curajoasă.

- Strînge-mă mai tare, ca să nu adorm, replică ea, apoi se ridică pe spinarea calului precum un acrobat la circ, în timp ce Patrick o ținea de picioare.

Binecuvîntînd ziua în care ea și cu Millie se căță- raseră și coborîseră din copaci ca maimuțele, se agăță cu agilitate de zid și stătu așa un minut uitîndu-se în jos spre Patrick. Apoi îi trimise un sărut în zbor și se lăsă să cadă fără zgomot în curtea de dedesubt.

Acolo, în umbră, se opri așteptînd ca inima să-și încetinească ritmul nebunesc și respirația să i se regleze. Ascultă cu toată concentrarea de care era capabilă, apoi o porni spre ușa arcuită care dădea spre harem. Înăuntru se opri din nou, lăsîndu-și ochii să se obișnuiască. După cîteva secunde putu să zărească sofalele și femeile care dormeau pe ele. Unele sforăiau, altele murmurau în timp ce visau, dar nici una dintre ele nu se agita.

Charlotte luă o rochie și niște văluri de pe o bancă de la picioarele unei sofale și își îndepărtă grăbită hainele-i rupte. Odată ce-și puse veșmintele și își ascunse rochia zdrențuită după un cufăr înalt, se furișă de-a lungul haremului spre ușa interioară. Dacă era vreun paznic, Rashad, sau vreun înlocuitor numit de Ahmed, atunci va fi acolo. Charlotte trebuia să treacă prin portal ca și printr-o serie de holuri și o cameră imensă ca să ajungă la intrarea din sud a palatului, unde o așteptau Patrick și ceilalți oameni.

Se făcu una cu umbrele, de-abia îndrăznind să respire și trase cu coada ochiului în pasaj. Nu văzu pe nimeni și după ce își luă inima în dinți păși peste prag.

Un minut mai tirziu, o cuprinsă niște brațe puternice și gura îi fu acoperită cu mîna. Se luptă, iar atacatorul o lipi de zidul palatului, cuprinzîndu-i gîtul cu degetele de oțel ale mîinii lui stîngi, în timp ce cu dreapta ridică o lampa de gaz.

Lumina reflecta figura lui și Charlotte fu așa de ușurată, încît aproape leșină. Deși nu putea fi absolut sigură, instinctul îi spunea că eunucul îi era loial lui Khalif. El ar fi putut să o ajute.

- Tu! spuse aspru, încă strîngînd gîtul lui Charlotte cu mîna, ca într-o menghină.

- Pentru numele lui Dumnezeu, bombăni Charlotte, dă-mi drumul nu pot respira.

Rashad o elibera fără nici o tragere de inimă, dar trupul lui gigantic încă forma o barieră la fel de impunătoare ca și zidurile palatului.

- Ce faci aici? o întrebă el, cu glas scăzut.

Charlotte înghiti în sec. Nu avea de ales, decît să riște făcîndu-i confidențe. Rashad era un bărbat inteligent și nu iar accepta decît adevărul.

- Patrick - căpitanul Trevarren - și oamenii lui sînt afară la intrarea din sud, șopti ea. Au venit să-l ajute pe Khalif.

Expresia lui Rashad nu dădea în vileag nici un gînd al său și Charlotte astepta în agonia suspansului. Dacă se înșelase în privința loialității eunucului? Dacă era în cîrdășie cu Ahmed și complotase împotriva adevăratului sultan încă de la bun început?

In cele din urmă el vorbi:

- Mă voi duce eu și le voi deschide, spuse el. Tu rămîi aici.

Ușurarea lui Charlotte era umbrită doar de iritarea ei. După toate prin cîte trecuse, nu avea de gînd să stea liniștită în harem, frămîntîndu-și mîinile și pierzînd acțiunea. Zîmbi și își încrucișă brațele la piept.

- Nu pot, răspunse ea cumva răstit. Patrick se așteaptă ca eu să îi deschid porțile. Dacă te duci tu în locul meu s-ar putea să nu te recunoască în întuneric. Are

sabie și nu va pregeta să te străpungă - atît este de concentrat să-l găsească pe Khalif.

Rashad oftă.

- În regulă, încuviință el șuierînd după un interval ce păru interminabil. Urmează-mă și taci!

Charlotte făcu o rugăciune intimă de mulțumire, în timp ce-l urmă pe eunuc de-a lungul coridoarelor pietruite și prin camera imensă de la capătul lor, unde podelele erau făcute din marmură.

La intrare se afla de veghe un paznic; Charlotte îi putu vedea umbra și vârful roșu al țigării de foi din care trăgea. Ea își ținu respirația cînd Rashad se răsuci și o opri în drum cu o mîină masivă. Discută prietenos cu paznicul, iar Charlotte rămase în întuneric, uitîndu-se. Rugîndu-se.

Santinela ezită, apoi îi răspunse prietenos. Rashad îi suci gîtul bărbatului, iar paznicul gemu și căzu inconștient pe podea.

- L-ai ucis? șopti Charlotte trecînd pe lîngă Rashad ca să descuie ușa.

Eunucul nu-i răspunse.

Patrick și ceilalți oameni intrară imediat, iar Charlotte se repezi să spună:

- Acesta este Rashad, servitorul lui Khalif. Îi este loial adevăratului sultan.

După ce o îmbrînci ușor în umăr, simplul gest spunea totul, Patrick zîmbi.

- Da, îl cunosc bine pe Rashad. Unde este Khalif? Zîmbetul îi dispăru. Trăiește, nu?

Rashad părea descompus, dar încuviință.

- Conform spuselor celor care îi prepară mîncarea, sultanul este în viață. Aceasta nu poate fi o binecu- vîntare, fiindcă există zvonul că Ahmed vrea să-și castreze fratele. Se poate să o fi făcut deja.

Patrick închise ochii o clipă și Charlotte privi fascinată cum o nouă putere creștea în el, la fel de clară și de mistică precum lumina stelară care strălucea peste nisipurile albe ale deșertului.

- Vino, spuse Rashad. Este ținut în aripa veche a palatului. Te voi duce acolo.

Patrick încuviință din cap și scoase o batistă din buzunar. Îgainte să-și dea seama, lăsînd la o parte reacția, el o prinse aproape și îi puse căluș. După aceasta, trase un cordon auriu, decorativ de la tapiseriile de pe perete, și îi legă imediat mîinile și picioarele.

- îmi cer scuze pentru ofensă, zeiță, dar este singurul mod care mi-a trăsnet prin minte ca să nu mă urmezi în bătălie și să fii ucisă.

Charlotte se luptă, deși era inutil, și se gîndi că va clocoti de furie.

Rashad se opri și deschise o ușă ornată, rînjind în timp ce gesticula.

- Va fi în siguranță în closetul ăsta, spuse el.

Patrick o așeză grijuliu pe Charlotte înăuntru și închise ușa, încuind-o într-un întuneric beznă.

La început Charlotte fu atît de supărată, încît nici nu putu să gîndească, ci doar să se agite și să se zvîrco- lească în legăturile ei. După mai multe minute, se acomodă cu zădărnicia situației ei și rămase calmă. Doar lacrimile de furie i se prelingeau din ochi și se scurgeau pe căluș.

în principiu, înțelegea că Patrick încerca de fapt să o protejeze, dar adusese un prejudiciu mîndriei ei pe care nu îl va uita ușor. Charlotte era, la urma urmei, produsul unei generații colosale de Quade și fusese crescută să participe și să nu stea deoparte.

Așa de mult cît îl iubea pe Patrick, se va răzbuna - presupunînd că vor supraviețui amîndoi acestei nopți, adică.

Patrick și ceilalți de-abia parcurseseră o porțiune de drum înainte să fie văzuți și să sune alarma. Adrenalina îi pulsă în vene -nu conta că fuseseră descoperiți, acum, că se aflau în palat. Dacă nu ar fi fost Charlotte, iubita lui slăbiciune, ar fi gustat perspectiva unei lupte.

îi azvîrli un pistol lui Rashad, iar el împreună cu ceilalți oameni ai săi formară un cerc larg, cu spatele unul la celălalt, în timp ce oamenii lui Ahmed se scurgeau în camera deschisă, rotindu-și săbiile și cuțitele.

Bătălia fu feroce și existară momente cînd se părea că erau cu mult peste numărul lor, dar cercul le ținu piept și, în cele din urmă, atacul slăbi.

Patrick nu fusese conștient de trecerea timpului, dar zorii inundară palatul într-o lumină roșie, cînd Rashad îl conduse jos, prin holurile luminate de torțe, spre celule. Șobolanii fugeau pe lîngă ei din cînd în cînd, dar nu era nici un gardian de pază la ușa masivă din lemn, cînd eunucul se opri într-un final.

- Uite, spuse Rashad trist, gesticulînd.

La ușă atîrna un lacăt de oțel. Patrick își luă pistolul înapoi de la Rashad, ținti atent și trase, străpungînd metalul. Deși îi era teamă de ceea ce va găsi cînd va pași peste prag, Patrick nu ezită. Camera era întunecată, aerul greu și puturos.

- Khalif!

În întuneric se auzi un geamăt. Rashad aprinse un chibrit, dar lumina era slabă, pîlpîind și tremurînd în întuneric. Patrick își miji ochii, găsindu-și prietenul legat de încheieturi cu lanțuri ruginite, prinse în perete. Khalif fusese bătut, înfometat și probabil torturat, dar zîmbetul îi străluci cînd Patrick îi tăie legăturile.

- întotdeauna ai o noțiune bună a timpului, prietene, spuse Khalif, în timp ce Patrick îl prinse cu o mîna de mijloc, ca să-l susțină.

- Nu destul de bună după cum arăți, murmură Patrick. Acum, că Rashad găsise și aprinse o lampă, putea vedea că prietenul său arăta cu adevărat rău. Un amestec de disperare și furie îi umplu gura de fiere.

- Cochran îți va îngriji rănilor, spuse el. Între timp o să mă îngrijesc de fratele ăla al tău.

Khalif scoase un sunet care ar fi putut să fie un hohot sau un acces de rîs amar.

- Îți datorez viața, ca să nu mai menționez bărbăția, se chinui el să spună, în timp ce îi urma pe Rashad și pe Patrick afară din celula puturoasă. Totuși, trebuie să te rog să juri că vei lăsa răzbunarea pe seama mea. Păcatele lui Ahmed merg mult mai departe decît ceea ce mi-a făcut mie, prietene - a ucis-o pe mama, pe *sultana valide*.

- Iisuse. Patrick n-ar fi putut spune dacă acest cuvînt era o rugă sau o scuză. Își adună toate puterile ca să pună următoarea întrebare: Dar copiii tăi? Sînt în siguranță? Khalif se împiedică, respirația îi deveni grea și sacadată.

- Mama i-a ascuns, spuse el, iar acum era clar că plîngea. De asta a ucis-o Ahmed, fiindcă nu a vrut să îi spună unde sînt. Totuși, soțiile mele ar fi putut ști și ar fi putut fi mai slabe decît *sultana valide*.

Patrick vru el însuși să plîngă, așa de mare era durerea pe care o simțea pentru prietenul lui, dar Khalif depindea acum de el.

- Unde îl găsesc? Întrebă el.

Khalif se prăbuși inconștient și Rashad se grăbi să îl ajute. Patrick și eunucul îl ținură pe sultan între ei doi.

- Ahmed va fi în apartamentele intime ale sultanului, spuse Rashad, cu vocea răgușită de amărăciune. În fiecare seară se culcă cu alta dintre soțiile fratelui său.

În timp ce eunucul îl așeză ușor pe sultan pe o altă sofa, Patrick își trase cuțitul plin de sînge de la confruntarea dinainte, din camera de lîngă harem și se apropie de patul mai mare.

- Ieși, îi spuse el femeii care sări imediat de sub așternuturi. Patrick o văzu cu coada ochiului adunându-și veșmintele de pe podea, înfășurându-și-le în jurul bustului gol și fugind.

Ahmed își recăpătase cumva aplombul și îl privi pe Patrick sfidător.

- Asta nu te privește pe tine. Nu ai nici un drept să te bagi. Patrick împinse ușurel partea ascuțită a săbiei sale în gâtul lui Ahmed.

- În cele din urmă, replică el, mă bag. De fapt, dacă fratele tău nu m-ar fi rugat să te las pe mâna lui, te-aș fi tăiat bucăți chiar acum.

Ahmed se uită spre fratele lui vitreg leșinat și o paloare pământie se ivi pe sub pielea lui bronzată.

- Ar fi mai bine să îmi tai gâtul! icni el.

Patrick zîmbi.

- Știu, spuse el.

În decurs de o oră, Ahmed și oamenii lui care supraviețuiseră au fost încuiați în celula mică în care fusese închis Khalif mai devreme.

Charlotte dormi un timp acolo, în acel spațiu restrâns și când se trezi, energia îi era restabilită, la fel și furia. Legăturile de la încheieturi și de la glezne erau prea strânse și avea nevoie de apă.

Când ușa closetului se deschise brusc, inundându-l de lumină, îi trecu prin minte că Patrick, cu toți oamenii lui și cu Rashad puteau fi morți. Își ridică privirea și văzu figura lui Alev.

- Aici erai, zise cealaltă femeie, ghemuindu-se ca să scoată batista ce astupa gura lui Charlotte. Rashad spunea că ești într-un closet, dar nu a menționat în care din ele și numai în partea asta a palatului trebuie să fie vreo douăzeci.

- L-ai văzut pe căpitanul Trevarren? îi scăpă lui Charlotte. Așa furioasă cum era pe acest bărbat, nu putea respira pînă când nu afla dacă este viu sau mort.

Alev zîmbi, deși tristețea și teama provocate de evenimente recente i se vedeau în ochi.

- Este cu Khalif. Englezul Cochran îi îngrijește rănilor sultanului. O dezlegă pe Charlotte și o ajută să se ridice.

Charlotte era uimită de cât de nesigură pe picioare era.

- Dar Ahmed? Umblă liber pe undeva?

Alev scutură din cap și o înconjură pe Charlotte cu brațul ca să o liniștească.

- Ahmed și oamenii săi sînt în celulă, după spusele servitorilor.

Un gând oribil fulgeră prin mintea lui Charlotte și se opri simțind cum răcoarea pardeselii de marmură o pătrundea.

- Prinții... începu ea, și nu mai putu continua.

Cealaltă femeie o îmbrățișă și zîmbi, nu la fel de trist ca înainte.

- Sînt în viață și bine, mulțumită *sultanei valide*. Alev se mohorî din nou. Datorită ei, mamei sultanului, care este moartă. Ahmed a strangulat-o în fața noastră, a tuturor, cînd a refuzat să îi spună unde îi ascunsese pe prinți.

Lui Charlotte îi era rușine să-și amintească acum cît de tare o antipatizase pe bătrîna. Se mira acum de curajul sultanei și ochii i se umplură de lacrimi, imaginîndu-și cum trebuia să fie să stai neajutorat cînd o altă ființă umană era ucisă.

- Ai trecut prin atîtea, Alev, spuse ea calm. Cum ai suportat?

- Khalif este în viață, la fel copiii mei dragi. încerc să fiu recunoscătoare pentru tot ceea ce este bun și să nu mă gîndesc prea mult la ceea ce este rău.

Alev o duse pe Charlotte în harem, unde celelalte femei discutau emoționate despre aventurile de dimineață și despre vestea că Khalif trăia încă. Charlotte își scoase rochia furată și păși într-unul din imensele bazine cu olane, lăsînd apa care era încălzită de vasele cu mangal de dedesubt să îi relaxeze mușchii încordați.

Celelalte o bombardară cu întrebări, dintre care multe trebuiră traduse de către răbdătoarea Alev, iar Charlotte le dăruie o povestire amănunțită și ușor înflorită a călătoriei ei peste apă spre Riz și de-a lungul deșertului. Le povesti cît de multe știu despre actuala operațiune de salvare și adăugă că era doar o speculație.

Cînd termină cu baia, i se aduseră prosoape și o rochie curată, iar Charlotte se șterse și se îmbracă. În timp ce mîncă un mic dejun copios cu fructe, șerbet, cafea și brînză, Alev îi descurcă părul.

- Unde te duci după ce pleci de aici? întrebă Alev cu o anumită melancolie în voce.

- înapoi în Spania, sînt sigură, răspunse Charlotte încrezătoare.

Deși încă nu era convinsă de sentimentele lui

Patrick pentru ea, știa că nu o va abandona vreodată pe *Enchantress*.

- Am fost atacați de pirați cînd am plecat încolo, iar vasul lui Patrick a fost avariat. Acum este în reparație.

Alev repetă cuvintele în arabă, pe un ton tremurat de emoție, și curînd Charlotte le spuse încă o poveste - despre cum pirații veniseră la bordul lui *Enchantress* pe mare și totul despre bătălia care s-a încins.

Cînd termină, se simți la fel de obosită ca și cînd ar fi retrăit din nou întreaga experiență. Căscă, iar Alev o împinse ușor spre una dintre sofale. Curînd Charlotte se întinse și adormi.

Rashad fu cel ce o trezi, ceva mai tîrziu.

- Căpitanul Trevarren întreabă de tine, spuse el. Scosese un sunet de parcă Dumnezeu tocmai instituisese cea de-a unsprezecea poruncă.

Charlotte roși și se ridică.

- Serios? întrebă ea dulce. Ei, departe de mine să-mi fac stăpînul să mă aștepte.

Rashad își îngustă ochii, studiind-o bănuitor, dar nu îi contestă comportamentul. Pur și simplu o conduse afară din harem și prin holurile familiare, oprindu-se în final în pragul apartamentului lui Khalif.

Se înclină ușor, apoi se răsuci și plecă.

Charlotte zăbovi în hol pentru cîteva minute, adu- nîndu-și furia. Avea mai multe probleme de clarificat cu Patrick Trevarren și va începe cu faptul că o legase și o aruncase într-un closet. Cu umerii drepti și bărbia sus, pași peste prag.

Khalif stătea întins pe o sofa enormă, dezbrăcat complet, cu excepția cearceafului care îl acoperea de la talie în jos. Pieptul lui gol era acoperit cu creștături de bici și urme de arsuri, iar Cochran îi bandajase fiecare deget în parte. Sub ochii închiși avea cearcăne adînci și, chiar de cum intră, Charlotte văzu că respira dificil.

Patrick stătea la una dintre ferestre, cu spatele la cameră, cu umerii țepeni sub cămașa sfîșiată și plină de sînge.

între rănile vizibile ale lui Khalif și cele ascunse ale lui Patrick, Charlotte uită de durerile personale. Se duse întîi la Patrick, stînd lîngă el, uitîndu-se în ochii lui. El avea o expresie rigidă și împietrită.

- Ești rănit? îl întrebă ea, iar el tresări cînd îl atinse pe braț. În mod sigur nu-și dăduse seama că era acolo.

Fața îi era julită și părul năclăit de sînge, la fel ca și pieptul cămășii. El scutură din cap.

- Am pierut doi oameni în luptă, spuse el. Unul dintre ei avea doar nouăsprezece ani, îi mai zise.

Charlotte își odihni fruntea pe umărul lui și îl cuprinse cu brațele în jurul taliei.

- îmi pare rău, Patrick, spuse ea cald. îl ținu astfel mult timp fără să vorbească, încercînd să absoarbă în sufletul ei ceva din durerea lui, pentru ca această povară să fie împărțită.

- Va trăi Khalif? întrebă ea mult mai tîrziu.

Patrick se răsuci ca să se uite la prietenul său.

- Da, așa cred, replică el mohorît. Dumnezeu mare, Charlotte, ce i-a putut face bastardul ăla...

Charlotte trăsesese propria-i concluzie de la bandajele degetelor lui Khalif și de la arsurile lui, dar îl lăsă pe Patrick să îi povestească tot ce s-a întîmplat, fiindcă știa că trebuia să dea glas celor știute, sau altfel va înnebuni. Plînse în timp ce asculta, dar nu vorbi pînă ce Patrick nu termină.

- Ai nevoie de odihnă, spuse ea, ridicîndu-se ca să-i cuprindă fața palidă cu mîinile. Ești extenuat.

Privirea lui Patrick alunecă spre Khalif.

- Nu, spuse el simplu. Cineva trebuie să stea de veghe.

- Cochran este cineva, motivă Charlotte drăgăstos, apucînd ușor mîna lui Patrick și ducîndu-l spre o sofa din apropiere. Și voi sta și eu. Începu să îi descheie cămașa sfișiată.

- Dacă Khalif are nevoie de tine pentru cel mai mic lucru, promit să te trezesc imediat.

Ochii albaștri ai lui Patrick se întunecară de durere și de profundă îngrijorare. Zîmbetul îi era așa de fragil și de precar, încît doar o licărire a lui îi frîngea inima lui Charlotte.

- De ce mă surprinde întotdeauna cînd văd ceea ce îi face un bărbat cuiva pe care îl numește frate? întrebă el.

Charlotte vru să plîngă, dar se ținu tare de dragul lui Patrick. îi apăsă ușor umerii, iar el se cufundă în poziția șezut pe marginea sofalei.

- Uți binecuvîntarea, spuse ea îngenunchind ca să-i tragă întîi o cizmă, apoi cealaltă.

Vocea lui era tremurătoare.

- Ce binecuvîntare?

- Prinții sînt în siguranță, spuse ea precipitat. Iar Khalif se va face bine în curînd și va stăpîni iar peste regatul său. Cînd ne vom întoarce în Spania,

Enchantress va fi reparată cu siguranță și vom naviga spre insula ta. În afară de asta, cred că voi avea un copil.

Patrick rămase imobil mult timp, apoi își încordă brusc umerii cu vechea-i putere.

- Ce ai spus?

Charlotte zîmbi feței sale distruse.

- Am zis că Khalif își va reveni, îl necăji ea. Am spus...

El o scutură, bine intenționat.

- Îmi porți copilul?

Neavînd ce face cît timp fusese închise în closetul palatului, Charlotte spumegase și țipase, se rugase și înjurase, dormise și visase, și avu timp berechet să se gîndească.

- Așa s-ar părea. întinde-te, Patrick. Destul de ujmitor, el se supuse, dar încă o ținea de braț cu o mîna ca ea să nu se poată depărta.

- Ești sigură?

- Pe cît de sigură pot fi, replică Charlotte. Sînt... bine... Se opri și privi spre Cochran, care stătea lîngă patul lui Khalif.

- A întîrziat foarte mult.

Patrick închise ochii, dar avea un zîmbet pe buze.

- Un copil, spuse el. Căzu curînd într-un somn adînc, dar trecu ceva timp pînă să-și slăbească strin- soarea de pe brațul lui Charlotte, cît ea să se retragă.

Se duse să se așeze lîngă pat, vizavi de Cochran,

- Pot ajuta cu ceva? întrebă ea calm.

Primul ofițer își ridică privirea spre ea, se uită la Patrick, apoi îi zîmbi lui Charlotte.

- Cu multe, cred. l-ai alina sufletul căpitanului dacă ai sta lîngă el, doamnă Trevarren. Este un om bun și trădarea la care a fost martor azi l-a marcat.

Charlotte se uită la soțul ei zdrențuit și adormit și se gîndi că ar muri, cu siguranță, dacă l-ar iubi mai mult decît o făcea. Apoi găsi o perniță, o trase aproape de patul lui Patrick și se așeză lîngă el, cuprinzîndu-i mî- nile într-ale ei. El se agită în somn și Charlotte se duse să îi mîngîie părul ușor peste tîmple. Coborîndu-și privirea spre Patrick, se miră de înfățișarea acestui bărbat. Era atît de puternic și de încăpățînat și cînd făceau dragoste domina întotdeauna. Acum era ca un copil, neavînd nevoie de nimic altceva decît de sprijinul prezenței ei.

Capitolul 12

Patrick stătea leneș pe un zid jos din curtea din afara dormitorului pe care el și Charlotte o împărțiseră de două săptămîni, de cînd se întorseseră la palat. Comportamentul lui era lejer - curăța o portocală cu un cuțit mic pentru fructe - dar cuvintele îi erau sincere și destul de convingătoare.

- Măcar o dată în viața ta, ascultă de logică, Charlotte. Ești într-o situație delicată și aș fi un prost să te las să traversezi deșertul călare. E un miracol de fapt că nu ai avortat încă de prima dată. Charlotte oftă. Khalif mai avea mult timp pînă să-și revină din chinuri, dar părea să fie pe calea cea bună. Patrick era nerăbdător să se întoarcă în Spania ca să preia comanda lui *Enchantress*, de vreme ce reparațiile se terminaseră în mod sigur pînă acum.

- Nu cred că ar fi de vreun folos dacă promit să tii atentă? se aventură ea.

Patrick încovoie lama cuțitului și băgă în gură o felie de portocală.

- Ai absolută dreptate, doamnă Trevarren, spuse el după ce mestecă și înghiți, proces cu un efect tulburător de senzual asupra lui Charlotte.

- N-ar duce la nimic. Unu, că nu ai cea mai vagă idee despre ceea ce înseamnă să fii atentă, doi, că promisiunile tale nu fac doi bani.

Indignarea pulsa în ochii lui Charlotte.

- Poate că sînt șmecheră, dar nu sînt nesinceră.

Soțul ei surise și mai savură o felie din fructul dulce.

- O, nu neg că inima nu ți-ar fi acolo unde trebuie, replică el. Judecata îți lasă uneori de dorit.

Charlotte nu obișnuia să facă tapaj de ceea ce simțea și dorea aprig să meargă în Spania cu Patrick, dar simți că ar fi inutil să insiste asupra problemei. Se va asigura că va rămîne aici chiar dacă va trebui să o încuie și Charlotte nu avea chef să-și petreacă următoarele două săptămîni în prizonierat.

- Va trebui să stăb în harem ca înainte? întrebă ea. Trebuie să fi avut o notă de timiditate în glas care îl făcu pe Patrick să-și îngusteze privirea și o scrută pe Charlotte bănuitor.

- Nu prea. Crezi că am uitat că data trecută ai sărit zidul și aproape că te-ai prăjit în deșert înainte ca Khalif să te găsească?

Ea se gîndi la Ahmed, viciosul frate al sultanului, închis în celula din aripa veche a palatului împreună cu tovarășii săi și tremura în timp ce se apropie de Patrick. Condițiile erau foarte diferite, desigur, dar principiile erau aceleași. Era captivă.

- Atunci unde o să mă ții? Într-o cutie, ca pe un șoarece?

El o trase spre el ținând o felie de fruct și ducându-i-o la buze. O simțea dulce și rece pe limbă,

- Așa prostește cum ar putea suna, răspunse el, cred că așa putea avea încredere în tine dacă ai avea o ocupație.

Charlotte savură aroma tartei chiar dacă a luptat împotriva sentimentelor ciudate pe care Patrick i le generase hrănind-o.

- Ceva care să mă țină ocupată? Ca de exemplu?

- Nu plec de lângă tine, spuse ea cald, amintindu-și cum mama ei, care era asistentă calificată, îi alinase pe

- De parcă am stat dezbrăcat în soarele deșertului timp de trei zile, spuse el. Îmi poți da niște apă, te rog?

Ea îi turnă dintr-o carafă de cristal și îi duse cupa la buzele uscate. În ochii lui căprui era o expresie confuză care o neliniștea.

- Ai vrea ceva de mâncare? Aș putea trimite după niște brânză și fructe.

Khalif dădu din cap, căzu din nou pe perna de mătase viu colorată cu dungii.

- Nu, spuse el ursuz. Nu mi-e foame. Îi caută mâna.

Acum, că trecuseră două săptămâni, degetele nu îi mai erau bandajate, dar avea cicatrice urâte și noile unghii de-abia începuseră să-i crească.

-Te rog, murmură el. N-aș vrea să rămân singur.

Ea zîmbi și dădu din cap ca să-l asigure, sperînd că nu va sfîrși prin a avea drept companie o serie de pirați tîlhari.

Dacă asta era o prostie, se gîndi ea, chiar dacă misteriorul vas ducea o bandă de criminali, Patrick și ceilalți le vor putea ține piept.

Probabil cei bolnavi și-i muștrase blînd, ferindu-se de cuvintele dure. Tocmai atunci, Charlotte îi simți lipsa Lydiei cu intensitate.

- Vorbește-mi, o rugă Khalif, ca un copil răfătat. Povestește-mi despre locul în care trăiești.

Charlotte clipi îndepărtîndu-și cîteva lacrimi, așteptă să îi treacă nodul din gît înainte de a vorbi.

- Am crescut într-un orașel numit portul Quade, spuse ea.

- Portul Quade, repetă Khalif ținînd-o de mîna și oftînd lung, extenuat.

După ce-și trase nasul și respiră adânc, Charlotte își regăsi controlul. Când se va întoarce în districtul Washington, își va aduna frații, verii tineri în jur și le va povesti despre palatul sultanului și despre vasul lui Patrick și despre ceea ce înseamnă să ai de-a face cu pirații. Între timp va trebui să fie pur și simplu curajoasă.

- E un loc atât de frumos, spuse ea visătoare. Sînt copaci, atât de deși încît te întrebi cum de o veveriță se poate strecura printre ei. Sînt veșnic verzi - în majoritate brazi și cedri și pini - iar într-o anumită lumină se văd albaștrui. Și apa! Cît de albastră poate fi uneori - vreau să spun Puget Sound...

- Există munți? Vocea lui Khalif era răgușită și Charlotte îi atinse fruntea cu mîna liberă, gest pe care îl învățase de la Lydia. Se încruntă fiindcă îi simțea pielea arzînd sub buricele degetelor ei.

- Da, spuse ea. Poți vedea Olimpii de pe peninsulă. Iarna sînt acoperiți de zăpadă și chiar și vara vîrfurile lor sînt albe. Uneori dealurile arată purpurii. Se opri, auzind respirația hîrîită a lui Khalif. Dacă te întorci în interior și este zi poți vedea muntele pe care indienii îl numesc Tahomo.

- Mi-ar plăcea să întîlnesc un indian, murmură Khalif. Apoi căzu din nou în ceea ce părea a fi un somn adânc și odihnitor.

Charlotte continuă să îl țină de mîna mult timp, simțind un pericol care nu avea nimic de-a face cu pirații și, cînd se răsuci, îl văzu pe Patrick în pragul ușii privind-o. Avea o expresie îngrijorată.

Ea așeză ușor pe pat mîna lui Khalif înainte să se ridice, pentru a traversa camera să discute în șoaptă cu Patrick.

- Sîntem pe cale să fim asaltați de pirați?

Patrick rămase în continuare privind sumbru, de parcă ea vorbea o limbă de neînțeles.

- Patrick, insistă ea în cele din urmă. Voia să știe dacă era cît pe ce să i se taie gîtul sau să fie dusă în vreun alt harem.

- Nu, adică nu sînt sigur... Au trimis la țarm o barcă cu doi oameni. Eu și cu Cochran îi așteptăm pe plajă. Ochii lui Patrick rămaseră ațintiți asupra prietenului său care dormea, apoi și-o îndreptă spre fața lui Charlotte.

- Cum este Khalif?

Charlotte își încrucișă brațele și întîlni privirea lui Patrick, năucită de comportamentul lui.

- Nu e bine, replică ea cu sinceritate. Are febră și nu-mi place cum respiră. Patrick se aplecă pe marginea patului lui Khalif, apropiindu-se să-i atingă fruntea.

- La naiba, murmură căpitanul. Bănuiești că are vreo infecție sau ceva de genul ăsta?

Ea se îndreaptă spre vasul cu apă și îl ridică de pe masa de marmură; lichidul era călduț și ar alina un pic pacientul.

- Cred mai degrabă să fie pneumonie, spuse ea. Am văzut rănilor chereștegiilor supurând și femeile după naștere. Maladia atacă atunci când trupul este slăbit.

Privirea căpitanului era la fel de intensă ca soarele deșertului. El șuieră acest fapt tare și, după cum se purta, toată lumea ar fi crezut că vina era a lui Charlotte.

- După ce-a trecut prin atâtea, ar putea muri.

Charlotte atinse brațul lui Patrick după mai multe secunde de ezitare.

- Nu știm dacă este pneumonie sau nu. Bănuim doar și, desigur, nu avem nici o putere.

Patrick se aplecă asupra lui Khalif de parcă ar fi provocat boala acestuia să se transforme în ceva solid și să vină la luptă. Trecu un interval lung și tăcut, apoi căpitanul se uită în ochii lui Charlotte iar ea îi văzu disperarea.

- Trebuie să mă alătur lui Cochran pe plajă, spuse el, așezându-și palmele pe umerii lui Charlotte. Mă voi întoarce cât voi putea de repede.

Ea dădu din cap afirmativ, încă ținând vasul cu apă. După ce Patrick părăsi camera, goli vasul cu apă și trase de un cordon ca să cheme un servitor.

Rashad se întoarse înaintea lui Patrick și o găsi pe Charlotte spălându-i pieptul, capul și brațele lui Khalif cu apă rece, proaspătă.

- Ce se întâmplă? întrebă ea de-abia șoptind mai tare. Era după-amiază târziu și palatul era tăcut, așa cum era de obicei în acel ceas al zilei.

Eunucul o dădu pe Charlotte la o parte și preluă sarcina spălării sultanului.

- Sînt doar un sclav, mormăi el, grija pentru stăpînul său tăcîndu-l ursuz. Nu le știu pe toate.

- Prostii, îl zeflemisi Charlotte. Ești la curent cu fiecare dintre bîrfele din palatul ăsta. Ce spun servitorii despre vasul din port?

Rashad încercă să o intimideze pe Charlotte cu una din încruntăturile lui.

- Servitorii știu mai puțin ca mine.

- Foarte bine, spuse Charlotte însoțindu-și cuvintele cu un oftat lung de suferință. Își netezi părul și rochia.

- Pur și simplu va trebui să mă duc acolo, pe plajă și să văd personal ce se întâmplă.

Eunucul o opri înainte să traverseze jumătatea camerei. Charlotte fu uimită de grația și viteza lui, întrucât era un bărbat considerabil de solid.

- Căpitanul nu dorește să te amesteci, spuse el.

Charlotte clocotea. Obosise al naibii de tare să tot

audă ce dorea căpitanul. își smuci brațul din strîn- soarea lui Rashad.

- Poate că tu dorești să trăiești ca sclav, izbucni ea, dar eu nu.

O privire mohorâtă se ivi în ochii lui Rashad și Charlotte își regretă cuvintele.

- Unii dintre noi, replică el cu răceală, nu au de ales.

Ea își mușcă buza de jos și începu să își ceară

scuze, dar se opri zărind mândria ce strălucea în ochii lui Rashad. Se întoarse lângă patul lui Khalif fără vreun alt cuvânt, ceea ce era o concesie în ceea ce o privea.

După o oră de tăcere stînjenoare, apărură un servitor cu un ordin de la Patrick și Charlotte își urmă soțul în dormitorul alăturat.

Arăta distrat, nervos și îndepărtat, în timp ce își azvîrlea niște boarfe pe care le adusese cu el, într-un soi de geantă de voiaj arăbească.

Charlotte era alarmată.

- Pleci? Cuvintele ieșiră într-un amestec de acuzație și întrebare. Dar starea lui Khalif? Dar pirații de acolo, care așteaptă să pătrundă în palat și să ne omoare pe toți în paturile noastre?

Patrick aruncă gențile de piele peste umăr și un fel de umor aspru i se ivi în privire.

- Sînt pescari, oftă el, nu pirați. Au stat liniștiți fără vînt timp de o săptămînă și doreau să ia apă proaspătă, asta este tot. Cît despre Khalif, mă bazez pe tine și pe Rashad să aveți grijă de el.

Un soi de durere o izbi la gîndul că se va despărți de Patrick, chiar și pentru scurt timp. Ea rezistă ferm tentației de a-și folosi propria vulnerabilitate și cea a copilului ei nenăscut pentru a forța nota.

- înțeleg, spuse ea cu demnitate desăvîrșită.

Patrick o studie gînditor un timp. Charlotte aștepta

să îi spună că o iubea sau măcar că ura să plece, dar în final el nu spuse nimic. O luă în brațe, o sărută apoi plecă fără să își ia nici un rămas-bun.

Pentru Charlotte, plecarea lui Patrick era o durere sfișietoare, dar era hotărâtă să nu se ofilească precum o floare firavă de primăvară. A fi Charlotte însemna a fi tare și nu-și putea pierde curajul fără să se sacrifice pe sine.

Totuși, lăsându-l pe Rashad să vegheze asupra lui Khalif, zăbovi la o fereastră de sus a palatului și privi oropsită cum Patrick și oamenii echipajului său plecau peste deșertul cufundat în amurg.

Charlotte auzise undeva că aducea ghinion să te uiți după cei dragi pînă cînd dispăreau în zare, dar ea vru să se mai uite puțin la Patrick, și apoi încă puțin. Cînd el călări spre o dună înaltă și se întoarse să îi facă semn cu mîna de bun-rămas, inima îi pulsa în gît și hohoti scurt.

Îi răspunse la salut, se răsuci și se năpusti în palat.

Khalif se trezi o oră mai tîrziu. Febra îi crescuse și părea dezorientat, dar Charlotte îl determină să înghită cîteva lingurițe de supă și de apă rece.

Rashad o trezi pe Charlotte din ațipeală venind în spatele ei și punîndu-i o mîna pe umăr.

- Du-te și odihnește-te un pic, doamnă Trevarren, zise el. Dacă survine vreo schimbare, te chem.

Charlotte era obosită și trebuia să se gîndească și la starea copilului ei pe lîngă a ei. Aprobă dînd din cap și părăsi camera sultanului, dar înainte de a se retrage își făcu drum spre aripa cu vedere la mare a palatului ca să vadă apa scaldată de lumina lunii.

Vasul întunecat încă plutea pe valurile umbrite și, în timp ce îl studia, Charlotte simți un fior rece, în ciuda căldurii nopții. Pescari, își spuse ea, amintindu-și cum

Patrick și domnul Cochran se întîlniseră cu străinii și fuseseră convinși că nu era nici un pericol.

Deși pîntecul încă îi era plat, Charlotte deja își făcuse obiceiul de a pune mîna peste el, ca un mod de unire cu mica viață ce creștea în ea. Mai aruncă vasului

o ultimă privire, tremură din nou, apoi își reaminti că femeile gravide erau pine de temeri și de pofte ciudate.

Copilașul îi era în siguranță, erau cu toții în siguranță, pentru că dacă pescarii erau pirați adevărați sau inamici militari isteți ai lui Khalif, sultanul avea mai mult decît suficienți oameni loiali care păzeau palatul.

Charlotte se întoarse în cele din urmă în dormitor - cât de pustiu și de imens arăta fără Patrick - unde se spală repede, își frecă dinții și adormi. Visă călăreți traversând deșertul, luna luminându-le calea, și inima ei în urmă.

În zori Khalif fu mai bine, deși încă foarte slăbit. Charlotte îi citi cu voce tare și îi spuse povești despre tatăl, unchiul, surorile și frații ei. Când sultanul adormi după-amiază, Rashad veni să-și preia schimbul la supraveghere.

Era îngrijorat în mod clar.

- Ce este? Întrebă Charlotte în șoaptă.

Spre surprinderea ei, Rashad nu încercă să-i evite întrebarea.

- E vasul ăla, replică el încruntându-se. Și-au luat apa de care aveau nevoie. Nu mai au de ce să zăbovească.

- Cu siguranță oamenii lui Khalif stau de veghe.

Rashad încuviință din cap.

- Totuși nu-mi place asta. Ahmed are prieteni puternici, cu toată trădarea lui, atât în palat cât și în afara lui.

Lui Charlotte începu să i se zbîrlească părul de pe ceafă. Îl displăcuse pe fratele vitreg al sultanului încă de la bun început fiindcă era un ticălos și un bătăran. Acum că văzuse dovada brutalității lui - rănilor lui Khalif

- știa că Ahmed este ucenicul diavolului.

- Trebuie doar să fim vigilenți, spuse ea în cele din urmă.

Dorind compania femeilor, deși unele dintre membrele haremului nu erau chiar prietenoase, Charlotte merse în acea parte unde erau admise doar femeile, eunucii și însuși Khalif.

De îndată ce intră în *hamam*, Charlotte se pomeni înconjurată de femeile din haremul sultanului. Toate erau nerăbdătoare să afle cum se simțea Khalif, deși multe erau de-a dreptul pline de resentimente și de invidie pe privilegiile lui Charlotte.

Alev traduse, apoi își duse vizitatoarea în curtea intimă unde creștea ulmul imens.

Charlotte îi atinse coaja aspră cu tandrețe, amintindu-și de îndrăzneța ei evadare. Desigur, unii i-ar putea numi încercarea eșec, dar cel puțin încercase să-și recapete libertatea, în loc de a sta și a-și plînge soarta.

Cu o putere surprinzătoare, Alev o strînse de braț.

- Se spune că tu ești acum favorita lui Khalif, că nu mai stai în harem fiindcă împărți patul cu el. E adevărat?

Furia îi umplu inima lui Charlotte și o înconjură ca veninul.

- Sînt căsătorită cu căpitanul Trevarren, punctă ea, și-i sînt soție credincioasă. Am stat în camera în care am locuit cu Pațrick.

Alev clipi, apoi avu bunul-simț să se arate jenată. După o clipă, își lăsă deoparte stinghereala și continuă:

- Vrei să-i duci sultanului un mesaj din partea mea? Vrei să-i spui că fiii lui sînt bine și puternici și că îl implor să mă lase să vin să văd cu ochii mei că se însănătoșește?

Furia lui Charlotte se domoli. Dacă Patrick ar fi fost rănit așa de grav, n-ar fi suportat să fie ținută departe de el.

- O să-i duc mesajul tău, spuse ea gingaș. Dar Rashad nu va permite nimănui să-l viziteze pe Khalif cu excepția lui Patrick și a mea. Pare hotărît în privința asta.

Ochii albaștri ai lui Alev fulgerară.

- Rashad e prea plin de el, clocoti ea. E un eunuc, un sclav, iar eu sînt favorita - voi fi curînd *kadin* - mama a doi dintre fiii sultanului! Khalif îmi va permite să vin în camera lui dacă îl rogi personal.

Charlotte încuviință pur și simplu și își întoarse ochii, știind că dorința lui Alev va fi refuzată și simțind doar simpatie pentru cealaltă femeie.

În acea după-amiază, Charlotte se îmbăie în apa parfumată, își puse o rochie curată adusă de Alev, mîncă ciocolată și dulciuri împreună cu celelalte. Una dintre concubine cînta o melodie frumoasă la harpă, în timp ce o alta o acompania pe note triste, sfîșietoare.

Era cîntul trist al unei făpturi sălbatice în captivitate și inima lui Charlotte se strînse în timp ce asculta. Trei dimineți mai tîrziu, Charlotte stătea cu Khalif, cînd vuietul tunurilor care trăgeau răsună în întregul palat. Servitorii și soldații se năpustiră în holul de afară, dar, deși Charlotte era îngrijorată, nu simțea dorința să fugă și să cerceteze. Vasul ciudat încă era ancorat în pori, dar căpitanul lor făcuse în cele din urmă o mișcare ostilă.

Khalif nu reacționează atît de calm. De fapt, sări din pat aproape îndepărtînd cearceaful de mătase care îi acoperea partea de jos a trupului.

- Rashad! țipă el. Adu-mi sabia. De la prima rafala a loviturilor de tun, Rashad fusese prezent precum Gibraltar, cu cuțitul pregătit. Se răsuci la cuvintele sultanului, un soi de protest clocotindu-i în ochi, dar în cele din urmă nu îndrăzni să își sfideze sultanul.

Cu o împotrivire furioasă, vizibilă în fiecare mișcare, Rashad găsi arma cerută și i-o aduse lui Khalif.

Charlotte nu era atât de intimidată.

- Ești nebun? îl întrebă ea pe sultan în timp ce acesta apucă mânerul de alamă al săbiei și în același timp o legăna slab.

- Intoarce-te în pat și lasă oamenii să apere palatul

Khalif era practic dezbrăcat, înfășurat în așternuturi,

dar fie nu era deranjat de acest lucru, fie nu îi păsa de el. Ochii lui negri străluceau când se uită la Charlotte.

- Nu primesc ordine de la femei! Rashad încercă să intervină, deși atitudinea lui față de femei nu era binevoitoare.

Era evident că se temea pentru siguranța lui Khalif și pentru sănătatea lui.

- Majestatea ta...

Ca să nu fie lăsată deoparte, Charlotte își flutură degetul în fața ochilor lui Khalif.

- Nu vei ajunge niciodată în curtea exterioară, ca să nu mai vorbim de plajă, îl amenință ea. Rănile te-au

Figura sultanului deja se înnegrise și strălucea de lianprăție de la efortul de a se fi ridicat din pat și de a-si apucat sabia.

Liniște! răcni el, fluturând din nou mâna și clipind rapid din ochi de parcă privirea i se înțețosase.

Charlotte își încrucișă brațele și îi menționu starea de incapaținare.

Nu ridică tonul la mine, spuse ea aspru. N-aș suporta. Cu coada ochiului, îl văzu pe Rashad holbându-se la ea într-o uimire mută, iar tunurile continuă să bubuie în căldura densă a dimineții.

-Du-o în harem, îi spuse Khalif sclavului său clocotind. Se întinse apoi după un veșmînt aruncat la picioarele patului său și aproape că leșină. Rashad ezită, sari să îl ajute pe sultan, doar ca să nu țipe la el pentru treaba aceasta.

Du-te, ți-am dat ordin! țipă Khalif luptându-se să se tina drept. Dacă nu dorești să i te alături fratelui meu vitreg și oamenilor lui în beci, fă cum îți spun.

Eunucul o privi pe Charlotte, îi înșfăcă brațul și o tîrî spre hol.

- Nu-I pot lăsa nesupravegheat, răspunse aspru sclavul furios. Fă cum dorește sultanul și du-te în harem. Vei fi mai în siguranță acolo.

Ceva lovi peretele exterior al palatului cu un impact reverberant, iar Charlotte își retrase refuzul formulat în minte. Haremul era ultimul loc în care ar fi vrut să fie, dacă atacatorii reușeau să spargă zidurile, dar ar fi irosit timp prețios certîndu-se.

Ea dădu din cap tăios și se îndreptă în direcția indicată. Imediat ce dispăru din raza vizuală a lui Rashad, se răsuci și se grăbi spre partea cu vedere spre mare a palatului. Rafale de foc se înălțau portocalii de la bordul navei, în timp ce oamenii iui Khalif trăgeau cu propriul tun. În timp ce Charlotte stătea uitându-se de la o fereastră înaltă, pe apa verde-albăstruie fură lansate bărci care pluteau fragile precum frunzele pe un eleșteu învolburat. În momentul următor, vasul invadator se balansa amețit și începu să se scufunde. Păru să se întâmple totul atât de lent! Oamenii de la balcoane și de la parapetele palatului continuară să tragă și unele bărci se scufundară, luându-și pasagerii cu ele. Charlotte își reaminti de rechinii care populau portul și închise ochii, imaginându-și un timp cum încercuiau bărcile mici, așteptând, țîșnind la suprafață cu grație... Oamenii din bărci răspunseră focului cu mitraliere, unii dintre ei reușind să ajungă prin ploaia de ghiulele și de gloanțe la țarm. Charlotte decisă că văzuse destul și se grăbi spre harem, Alev se năpusti spre ea, ținând în brațe pe unul dintre copii. Khaiif nu o lăsase să îl viziteze când Charlotte îi relatase dorința fierbinte a femeii, probabil fiindcă nu dorea ca ea să îl vadă slăbit.

- Ce se întâmplă? țipă ea aproape acuzator, albă ca varul de frică. Și celelalte femei se adunară ciorchine în jur, vociferând. Charlotte încercă să o liniștească pe Alev apucând-o de braț. Servitoarea cea tânără, Pakize, era alături, ducându-l pe cel de-al doilea geamăn al lui Alev.

- Jos are loc un atac, dar oamenii sultanului deja au scufundat vasul piraților. Bătălia se va termina curînd, sînt sigură.

Deși Alev le traduse celorlalte cuvintele lui Charlotte, ea nu păru consolată și nici restul. Tocmai atunci o lovitură devastatoare cutremură pereții vechi ai palatului și femeile se răspîndiră care încotro.

- Dinamită? întrebă Charlotte, în timp ce Alev îi înșfăcă brațul cu o mîină și începu să o tragă în partea interioară a *hamamlui*.

- Vino, țipă cealaltă femeie panicată. Dușmanul a ajuns cu siguranță în curtea interioară - trebuie să ne ascundem! Ea se adresa și celorlalte, dar pe limba lor.

O nevestă mai în vîrstă, care avea propriile camere și era văzută rareori în harem, își propti palmele de un zid interior și îl împinse, dînd în vileag o deschizătură.

Charlotte și restul trecură prin spărtură și capacul se închise la loc cu un scîrțîit fioros. Se aflau într-un cub de piatră și fire de praf cădeau prin deschizătura îngustă din acoperiș cu două etaje mai sus.

- Fascinant, spuse Charlotte. Citise despre camere secrete dar nu văzuse niciodată una, nici măcar când vizitase castelele din Anglia și din Scoția.

Alev îi aruncă o privire calmă și îl bătu ușor pe spate pe micuțul plîngăcios care se odihnea pe umărul ei, dar nu spuse nimic.

Charlotte era încîntată.

Peste tot prin jur copiii și bebelușii plîngeau iar mamele lor nervoase încercau în zadar să îi calmeze. Cu grijă, Charlotte îl luă pe micul prinț din brațele lui Alev și îl ținu în timp ce prietena ei se străduia să își revină.

- Mai știe cineva din palat de camera asta? întrebă Charlotte ridicîndu-și vocea peste plînsete. I se părea imposibil ca cineva să audă zgomotele din moment ce pereții erau atît de groși și totuși își dori ca toți să tacă pentru o clipă.

Alev părea îngrijorată și își frămînta mîinile în timp ce încuviința din cap.

- Rashad știe, răspuse ea. Roagă-te să fie în stare să se ascundă dacă invadatorii reușesc să ia palatul cu asalt.

- Nu le va spune niciodată unde să ne găsească, zise repede Charlotte. Copilașul pe care îl ținea se mai potolise puțin dar ea continuă să îl bată pe spatele micuț.

- Ai dreptate, aprecie Alev cu tristețe, și îl vor ucide pe Rashad pentru tăcerea lui.

Charlotte simți culoarea scurgîndu-i-se din obraji. Ea și Rashad nu fuseseră chiar prieteni, dar nici dușmani și îi făcea rău să se gîndească la situația cu care acesta s-ar putea confrunta.

- Prinții erau ascunși cînd Ahmed l-a luat prizonier pe Khalif. De ce nu a încercat viitorul sultan să îl forțeze pe Rashad să îi arate pe unde se intră?

Zîmbetul lui Alev era slab și Charlotte observă acele umbre ușoare care deja i se formau sub ochi. Sau poate că era doar un efect al luminii.

Ahmed era nebun după putere, era prea preocupat să facă pe sultanul ca să-și amintească faptul că haremul era supravegheat de un eunuc. Ea se întristă, își luă copilul înapoi de la Charlotte și îl strînse atît de tare, încît el începu să scîncească din nou.

- O, Charlotte, dacă cineva îl eliberează pe Ahmed în toată confuzia asta! Cine îl apără pe Khalif?

Charlotte nu avu inima să îi spună lui Alev despre hotărîrea feroce a sultanului de a-și apăra casa și familia.

Zise:

- Rashad era acolo cînd am plecat.

Trecu o oră și unele femei și copii stăteau pe podea rezemați de pereții de piatră. Alev hrăni copilul pe care îl ținea, fratele lui fiind sătul deja, apoi îl aranjă în poală ca să doarmă. Pakize încă îl ținea pe celălalt copil.

Aerul din camera secretă deveni mai cald și mai dens, mai greu de respirat. Charlotte avea nevoie de o oală de noapte și mușchii începură să o doară, se

gîndi la Patrick și la hotărîrea lui încăpățînată de a o proteja și chicoti pe jumătate isterică la această ironie a sorții.

Alev avea o privire ciudată, la fel și multe dintre celelalte femei. Charlotte simțea nevoia să își demonstreze că nu-și pierdea mințile.

- Mă gîndeam doar, începu ea scuzîndu-se, cît de caraghios este faptul că Patrick a insistat să mă lase aici, în Riz, ca să fiu în siguranță.

În mod clar prietena ei nu gusta poanta. Mai trecu-o oră și apoi încă una și lumina care venea prin acoperiș începea să pălească. Într-un tîrziu, se lăsă întunericul, scoaseră din buzunare cîteva lumînări și le aprinseră, iar copiii începură să se agite de-a binelea. Charlotte nu suportă să mai aștepte. Se ridică, își șterse rochia de praf și anunță:

- Trebuie să preluăm controlul situației. Alev se ridică stîngaci după ce-și împinse bebelușul adormit în

brațele altei femei.

- La ce anume te gîndești? se răsti ea, odihnindu-și mîinile pe coapse. Nu avem un ascunziș mai bun - nici chiar turcii nu au putut găsi această cameră cînd au invadat Riz-ul pe vremea bunicului lui Khalif.

Charlotte fu uimită de felul straniu, demodat de a vorbi al lui Alev. Deși prietena ei se născuse și crescuse în Anglia, fusese clar absorbită de cultura Riz-ului și și-o însușise.

- Vom avea nevoie de mîncare și de apă, motivă Charlotte. În afară de asta, nu au mai rămas mulți, odată ce soldații sultanului au scufundat vasul și mai multe bărci. E destul de posibil ca lucrurile să fi revenit la normal și Rashad și cu ceilalți să fi uitat pur și simplu că ne ascundem.

Alev o contrazise pe loc.

- Este, de asemenea, destul de posibil să te înșeli, doamnă Trevarren. Simplul act al părăsirii ascunzătorii ne-ar putea da de gol pe toate în fața inamicului. Charlotte oftă, uitîndu-se de jur împrejurul încăperii ticsite.

- Trebuie să mar fie vreo ieșire în afară de deschiderea peretelui, reflectă ea cu voce tare. Trebuie să află ce se întîmplă acolo și să aduc niște mîncare și apă.

Într-o arabă rapidă, Alev se consultă cu soția șefă, care se izolase de celelalte încă de la început, uitîndu-se semeată la acoperiș. În cele din urmă, soția sau *kadina* indică în silă un loc în podea, unde pietrele erau sparte.

După investigare, Charlotte fu surprinsă și încîntată să găsească o pardoseală subterană care fusese acoperită cu pietre netede. Dedesubt se afla un tunel îngust, care șerpuia în întuneric.

- Unde duce? întrebă ea, deja pregătindu-se sufletește pentru expediția ce urma.

Consultația dură mai mult, apoi Alev replică înfiorată:

- Spre holul din spatele beciului. Privi palidă în întuneric.

- Oh, Charlotte, nu te duce, te rog, stai aici cu noi și așteaptă.

Charlotte se uită la tunel și se gândește la toate soiurile de viețuitoare care trăiau acolo și pentru o clipă soluția

i se păru riscantă. Când cîntări primejdiile necunoscutului față de perspectiva de a sta pasivă și de a aștepta să vină cineva să le salveze, nu mai ezită.

- Mă voi întoarce cît pot de repede. Se lăsă pe burtă și intră în gaură.

Cea mai bună soluție ar fi să meargă cu capul înainte, decise ea, și își făcu drum încet spre libertate. O privi pe Alev în față.

- Dacă palatul este curățat de dușmani, eu sau Rashad vom veni și vom deschide nișa secretă. Dacă nu, mă voi întoarce prin tunel. Orice s-ar întîmpla, nu voi spune nimănui, cu excepția eunucului, unde vă aflați.

Tunelul era întunecos și urît mirositor, iar din cînd în cînd se îngusta atît de mult, încît Charlotte se temea că nu va fi în stare să mai înainteze. Frica paralizantă o năpădi de mai multe ori, imaginîndu-și cum ar fi să rămînă prinsă acolo și să moară de foame și de sete în subteranele unui palat antic. Odată întîlni un șobolan, îi văzu ochii roșii strălucind în întuneric și îi simți respirația rău mirositoare în față. Inima îi pulsa în gît în timp ce încercă să găsească un mod de a înfrunta pericolul și în final rozătorul se retrase într-o gaură mai îndepărtată și nu-i mai dădu de furcă lui Charlotte.

Totuși ea știa că amintirea acelei creaturi nu o va părăsi curînd; va avea coșmaruri în care animalul va crește mai mare și mai mare, pînă ce va umple tunelul.

Charlotte plînsese în timp ce se îndrepta spre o soartă nesigură, deși era conștientă de acest lucru. Dacă trecuse o oră sau o zi de cînd părăsise camera secretă, Charlotte nu putea ști. Curajul o părăsi, oricum, cînd auzi primele frînturi de voci deasupra capului.

Se tîrî în continuare pe coate, cu genunchii juliți și părul încîlcit, spre un punct unde tunelul se strîmta așa de mult încît Charlotte trebui să-și țină răsufierea ca să se strecoare.

Apoi, ajungînd într-un loc mai larg, de unde auzea conversația clar, își dori să o fi rupt pe limba vorbită în Riz, măcar la fel de bine ca și Patrick.

Vorbitorii erau bărbați; asta fu tot ce reuși să deslușească fără să se uite. Noi temeri o cuprinseseră. Ar putea fi auzită mișcîndu-se pe lîngă perete și capturată.

Sau - și soarta asta era și mai rea - se putea pomeni în vreuna din celule, la mila prizonierilor lui Khalif. Nu numai că s-ar folosi de ea în mod crunt, ci probabil ar ucide-o la mult timp după ce va începe să-și dorească moartea, iar Ahmed și tovarășii lui ar fugi prin tunel și ar găsi femeile și copiii ascunși.

Charlotte trase aer profund în piept și îl reținu, ajunsese pînă aici, acum nu avea timp ca să se piardă cu firea.

În afară de asta, nu exista nici o cameră în care să se refugieze. Avînd mare grijă să nu facă zgomot, Charlotte înaintă tiptil spre vocile gălăgioase.

În final, se pomeni uitîndu-se afară, în holul întunecat printr-o spărtură din zid. Putoarea emanată din celulele de pe partea opusă holului luminat de torțe - urinat, vomat, excremente și mucegai - îi întoarse stomacul pe dos. Vomită convulsiv în liniște apoi rămase calmă gîndindu-se la Lydia, care văzuse și mirosise lucruri mult mai rele în calitate de soră medicală în timpul războiului civil.

„Trupul, spusese mama ei vitregă, poate îndura orice, dar o parte a subconștientului înmagazinează tot.“ Ce ar face Lydia în locul meu? se întrebă Charlotte. Nu trebui să aștepte răspunsul prea mult timp. Doamna Brigham Quade credea în ofensivă, niciodată în defensivă.

Charlotte se apropie din nou de perete și își lipi ochii de dîra slabă de lumină ca să privească afară.

Doi arabi intrară în hol, la capătul îndepărtat, vorbind între ei. Nu purtau haine de bună calitate, ci erau murdare, sărăcăcioase și mototolite, iar unul dintre ei rîdea hîrîit de un comentariu al celuilalt. În spatele lor, mai veniră doi la fel ca și primii, îi erau necunoscuți lui Charlotte, dar nu și prizonierul pe jumătate inconștient pe care îl țirau între ei. Charlotte îl recunoscuse pe Rashad chiar și pe întuneric și putea spune că fusese bătut sălbatic.

Inima i se strînse timp de o clipă de disperare mută. Cumva, se întîmplase ceea ce era mai rău, incredibilul -invadatorii reușiseră să răzbească printre soldații lui

Khalif. Dar cum?

O celulă se deschise și Rashad fu aruncat pe podeaua murdară, acoperită de paie, iar ușa fu izbită cu putere. El fu încuiat, apoi grefierul atîrnă cheile de un piron cînd părăsi beciul împreună cu tovarășii lui.

Sîngele bubuia în urechile lui Charlotte în timp ce aștepta forțîndu-și mintea. Apoi, cu foarte mare calm, începu să dea la o parte pietrele care ascundeau tunelul vederii.

Din celulele întunecate se auzeau gemete și accese de tuse, dar nimeni nu păru să o observe pe Charlotte cînd găsi drumul și se strecură prin ieșire precum un

șarpe. Ateriză pe podeaua dură cu o săritură, așteptînd încordată suspansului ca paza să dea buzna și să o găsească.

Nu se întîmpla nimic.

La început Charlotte fu nesigură pe picioare și rămase așa un timp, strîngînd una din gratiile unei celule, luptînd împotriva dorinței lașe de a-și abandona misiunea și de a se întoarce la locul relativ sigur, putu să-l lase pe Rashad să sufere. Merse tiptil pînă în capătul holului, luă inelul cu chei și se întoarse în celuia lui. îl auzi gemînd în timp ce vîra cheia veche într-o broască și mai primitivă.

- Oh, șopti ea, sînt doar eu Charlotte.

Paiele foșniră cînd Rashad se ridică formînd o umbră imensă pe peretele din interiorul celulei.

- Allah să ne ocrotească, murmură el neîncrezător. Cum ai ajuns aici? Prietenii lui Ahmed au găsit ascunzătoarea?

Lacătul cedă în cele din urmă cu mai mult zgomot

decît și-ar fi dorit Charlotte.

- Femeile și copiii sînt în siguranță, din cîte știu, îl liniști ea în șoaptă intrînd în camera puturoasă și aplecîndu-se peste el.

- Pentru tine și pentru mine, prietene, continuă ea filozofînd, perspectivele nu sînt atît de încurajatoare. Nu mă așteptam să te găsesc aici și nu aveam un plan să te salvez. Fiind solid, nu te vei putea strecura vreodată prin tunel. Rashad oftă chinuindu-se să se ridice.

- Trebuie să te întorci pe unde ai venit, de mine mă îngrijesc eu. El se mișcă încoace și încolo și Charlotte îl liniști simțînd căldura lipicioasă a sîngelui pe palme.

- Ai făcut treabă bună pînă acum, nu? îl luă ea peste picior fără răutate. Se vedea că Rashad suferise destul deja.

- Khalif trăiește? L-au luat prizonier?

Ochii lui Rashad străluciră într-un surîs neașteptat.

- Khalif a fost luat de către un servitor credincios, apoi legat, i s-a pus căluș și depozitat în spatele unui closet îndepărtat. Charlotte știuse că metoda lui Patrick de a o ține locului, cînd se întorseseră prima dată la palat, îl inspirase pe eunuc, dar nu avu timp sau energie pentru resentimente.

- Palatul a fost asediat atunci?

Surîsul îi dispăru.

- Da, răspunse Rashad. Oamenii de pe vas spionaseră interiorul. Trădătorii i-au ajutat să treacă de porți și Ahmed a fost eliberat imediat.

Stînd lipită de ușa celulei, Charlotte se uită pe furiș în hol.

- Aș dori să fie aici căpitanul Trevarren. El ar fi știut ce să facă.

- Ți-ar fi spus la fel ca mine: du-te de unde ai venit. O să închid ușa din zid după tine.

- Nu pot să plec și să te las aici, replică Charlotte nervoasă. Ești rănit, în afară de asta, nu este nici un fel de mîncare sau apă în camera secretă. Am promis să duc cîte ceva la întoarcere.

Rashad se aplecă spre ea, vocea lui răsunînd în întuneric în timp ce replică:

- Uneori promisiunile nu pot fi ținute.

- Dar rănilile tale?

- Durerea însăși mă va ajuta să depășesc obstacolele din jurul meu. Du-te acum. Dacă vei fi găsită aici, nu voi mai putea face nimic să te salvez, sau ceilalți vor depinde de noi.

Înainte ca Charlotte să poată răspunde, lacătul ușii exterioare se auzi. Rashad o împinse pe Charlotte repede în întunericul celulei și rămase acolo cu ea. Unul dintre gardieni se plimba agale, de-a lungul holului, mîncînd o portocală cu o totală lipsă de delicatețe. Văzu ușa deschisă, apoi gaura din tunel, dar tocmai cînd vru să dea alarma, Rashad sări pe el.

Charlotte tresări la trosnetul pe care îl auzi, uitîndu-se cu ochii larg deschiși cum santinela cădea la podea. Rashad luă un pistol și un cuțit de la centura bărbatului și îl înmîină pe primul lui Charlotte.

Era un pistol mic, lucios.

- la asta, spuse Rashad, așteptînd în mod clar ca Charlotte să își urmeze ordinele date mai devreme și să dispară în tunel. În schimb, ea puse pistolul în buzunarul rochiei și se grăbi să așeze la loc pietrele care

marcau deschizătura din zid.

Orice îi s-ar întîmpla ei și lui Rashad, Ahmed nu va trebui să afle de acest tunel,

Rashad luase cheile mai devreme și doar privind înapoi spre Charlotte își scutură capul dezgustat și începu să descuie ușile celorlalte celule. Mulți dintre prizonieri erau răniți și rămaseră nemișcați, dar un număr mare ieși ca să aștepte ordinele eunucului.

Charlotte, terminînd de acoperit intrarea de la tunel, se alătură bărbaților, mirîndu-se că rămaseră atît de calmi în timp ce ea discuta cu Rashad. I-ar fi urmat pe ceilalți afară din beci, în conflictul de acolo, dacă dintr-o celulă nou deschisă nu s-ar fi auzit un geamăt jalnic. Nevoia de a se afla în mijlocul lucrurilor o împingea mai departe, dar datoria o trase înapoi. Nu putea ignora suferința umană, nici măcar acolo unde existau lucruri care trebuiau combătute. Frustrată și cuprinsă de compasiune, Charlotte zăbovi în celulă. Larma bătăliei se ridică de afară în timp ce Rashad, împreună cu soldații eliberați se confruntau cu pirații. Cineva gemu.

Charlotte oftă și se duse spre capătul opus al holului. Dedesubtul cîrligului unde fuseseră agățate cheile, era o găleată cu un polonic în ea. Se ghemui, vîrî un deget în găleată și îl atinse cu limba. Apa era călduță, îndeajuns de bună. Charlotte ridică găleata și o duse în prima celulă.

Departee de Charlotte se simți chinuit, poate pentru că știa că ea îi purta copilul. Ca să ia lucrul mai în serios, de-

Somnul îl părăsi pe Patrick și cabina lui de pe *Enchantress* era prea mică pentru o plimbare, așa că o părăsi și urcă pe punte. Cerul nopții era plin de stele și apele negre-albăstrui le reflectau strălucirea argintie.

Patrick strînse balustrada cu mîna și se muștră tăcut încă o dată, pentru că a lăsat-o pe Charlotte în Riz. Traversarea deșertului pentru a doua oară ar fi fost o încercare pentru ea. Apoi mai era și traversarea spre Spania și pericolul unui atac pirateresc.

De-a lungul despărțirii lor, își dezvoltase un al șaselea simț misterios și acesta îi spunea că ea era într-un mare pericol la palat.

Cochran apăru lîngă el și Patrick tresări. Primul ofițer surise.

- Gata, căpitane, sînt doar eu. De vreme ce nu ești de cart, îmi poți spune ce faci aici pe punte?

Patrick se încruntă la prietenul său.

- Nu trebuie să-ți dau explicații pentru acțiunile mele, se răsti el aspru.

Cochran oftă și se aplecă peste balustradă, pîrînd că soarbe priveliștea mării așa cum trage aer în piept.

- Dar nu te explici, răspunse el bine intenționat. Nu te neliniști, Patrick. Vom ajunge în portul lui Khalif înainte de răsăritul soarelui și o vei găsi pe doamna Trevarren vie și nevătămată.

Un fior involuntar îl trecu pe Patrick pe șira spinării.

- Ceva nu este în regulă, spuse el țîfnos, privind lumina stelelor tremurînd pe apă. N-o s-o mai scap o clipă din ochi.

- Ultima parte este adevărată, conchise Cochran. Doamna ta tinde să se bage în buclucuri când este nesupravegheată, dar este la fel de lucidă și de plină de voință ca orice bărbat și bănuiala mea este că ar putea avea grijă de ea și de jumătate din palat fără prea mult efort.

- Așa sper, șopti Patrick. Doamne, așa sper! încă era agitat și fiul sau fiica lui nenăscută era așa de vulnerabilă.

Cochran îl bătu ușor pe Patrick pe umăr, apoi plecă tăcut.

Charlotte nu putea face prea multe pentru oamenii

care fuseseră răniți în rebeliunea împotriva lui Khalif. Le dădu apă celor care putură să bea din polonic sau le șopti cuvinte alinătoare celor răniți, care le puteau înțelege. îi luă de mână pe cei în comă și le spuse că puteau muri în pace. Probabil că se afla în celulă de mai bine de două ore când auzi ușa deschizându-se la capătul îndepărtat al holului.

Lui Charlotte nu îi trecu prin minte că vizitatorul putea să nu fie Rashad care venea să-i spună că palatul fusese asediat. Pași afară din celulă simțindu-se foarte obosită și întâlni o persoană întunecată, purtând veșminte arăbești. Ar fi putut jura că inima i-a stat în loc. Bărbatul ridică o lanternă și Charlotte văzu același chip ce purta însemnele destrăbălării și ale înșelăciunii.

- N-o să apuc căderea serii, spuse el și nebunia se ivi la fel de clară ca lumina lanternei în ochii lui ca de ebonită. Cu toate astea, Allah a găsit de cuviință să îmi facă cea din urmă zi cât mai plăcută.

Charlotte se dădu înapoi un pas.

- Nu te apropia de mine, îl amenință ea. Ahmed se întinse, își petrecu un braț în jurul taliei ei înainte ca ea să poată fugi.

- Ce păcat, șuieră el, că nu am timp să te antrenez ca lumea. Totuși temperamentul tău ar putea oferi o provocare încântătoare. Vino cu mine și îți voi arăta pentru ce este plăcut să fii femeie. Ea se luptă, se prinse cu o mână de gratiile celulei, dar Ahmed era mai puternic. O smuci din strînsoare și o împinse spre

ieșire.

Capitolul 13

Ahmed o prinse pe Charlotte de păr și o împingea în fața lui cu o forță crudă. Din moment ce mergeau prin culoare rar folosite, nu-i întâlneau pe oamenii lui Khalif și din acel asediu evadarea părea aproape imposibilă.

Departa de Charlotte de a dispera, fiindcă avea în buzunarul rochiei pistolul pe care i-l dăduse Rashad. Dacă treburile ajungeau pînă într-acolo, îl va împușca pe

Ahmed fără ezitare, la fel cum tatăl și unchiul ei împușcau cîinii sau șobolanii infectați de rabie, cu mulți ani în urmă.

După ce traversară un labirint de holuri prăfuite și camere stătute, Ahmed o împinse pe Charlotte prin portalul imens al unei camere grandioase.

Camera era curată și mirosea a fum provenind de la mai multe vase de alamă. Un sclav cînta încet la un instrument care aducea cu o liră, ținîndu-și ochii plecați și trupul tuciuriu tremurîndu-i tensionat. În centrul spațiului se afla o sofa imensă, ticsită cu perne de toate culorile, iar pereții erau îmbrăcați într-un tapet cojit, care trebuia să fi fost vechi de sute de ani. Dacă nu s-ar fi aflat într-o situație atît de încordată, lui Charlotte i-ar fi făcut plăcere să exploreze palatul. Așa cum era, se simțea obligată să-și păstreze simțurile șscuțte la maximum.

- Nimeni nu se va gîndi să ne caute aici, îi spuse Ahmed zîmbindu-i languros, trăgînd-o ușor și răutăcios de păr, înainte să-i facă vînt în mijlocul camerei. Cel puțin nu pentru mult timp. Își plimbă privirea peste fața murdară și neagră a lui Charlotte.

- Arăți ca o vagaboandă, se încruntă el. Trebuie să fii îmbăiată înainte să facem dragoste.

- Să facem dragoste? îl persifla Charlotte, pârînd mai curajoasă decît era. Dacă așa avea stomacul plin, așa vomita cu siguranță.

Ahmed rîse.

- Ah, Charlotte, dulce Charlotte! Ești într-adevăr o flacăra, așa cum spun western-urile. Lucrul acesta mă înflăcărează. Cu aceste cuvinte, își împreună palmele și îi vorbi sclavului într-o arabă iute.

- Sper că asta nu înseamnă că sîntem căsătoriți sau ceva de genul acesta, spuse Charlotte cu duritate, referindu-se la gestul bătutului din palme. Am deja un soț și acest fapt i-ar putea provoca o serie de neazuri unui sconcs ca tine.

- Sconcs, repetă Ahmed gînditor, frecîndu-și bărbia. De data aceasta fusese înfometat în închisoare și ochii îi străluciră parcă de febra din suilet. Asta este o insultă, sînt sigur.

- Pe toți dracii că este o insultă, replică Charlotte, prinsă în mrejele bravadei ei. Un sconcs reprezintă un împuțit.

Ahmed o privi, arătîndu-și ura fățiș.

- Insolența ta mă deranjează, doamnă Trevarren. Ți-aș sugera să taci înainte să prinzi gustul loviturilor de bici.

Charlotte nu și-ar fi arătat teama pentru nimic în lume, dar simți cum culoarea îi dispărea din obraji și știu, după expresia lui Ahmed, că o văzuse și că îi savură teama.

- Dă-mi drumul, spuse ea cu demnitate, după o tăcere îndelungată. Nu ți-am făcut nimic.

Trădătorul frate vitreg al sultanului își roti ochii aparent invitînd la răbdare.

- Nu este o chestiune de răzbunare, răspunse el. Te vreau și deci am dreptul asupra ta.

Sclavul umpluse tăcut un bazin ornat de alamă, din urnele înalte pline cu apă încălzită la soare, în timp ce ei discutau. La un semn al lui Ahmed, se întoarse să cînte la liră.

- Și sentimentele mele nu contează nici un pic? întrebă Charlotte impertinent, avînd nevoie să provoace prejudecățile și barbarismul afabil al lui Ahmed, deși știa că nu era tocmai bine.

- Deloc, confirmă Ahmed categoric. Acum dezbra-că-te și spală-te, și asigură-te că și părul îți este la fel de curat.

Charlotte își încrucișă brațele.

- Te poți duce direct la dracu', zise ea.

Ahmed îi aruncă o privire aspră, exasperată. Apoi, la fel de Iute ca mercurul golit dintr-o sticlură, se întinse și o pocni pe Charlotte așa de puternic, încît aceasta se clătină. Mîna ei se îndreptă automat spre pistolul din buzunar; o clipă mai tîrziu după ce făcu gestul, îl regretă. Înainte să scoată arma ca să se poată apăra, Ahmed ghicise de existența ei, i-o smulse. Ea intui din nou că era nebun, uitîndu-se în ochii lui negri ca ebonită.

- Asta nu este America, îi spuse el, vocea devenindu-i mai dură în timp ce vorbea, ca și coarda unui instrument care a fost întinsă prea tare. Nici Anglia. Aici, femeile nu le vorbesc insolent bărbaților.

Charlotte se reținu de a comenta, din moment ce ar fi primit din nou o lovitură cumplit de dureroasă pentru lucrurile pe care dorea să le spună. Dar nu făcu nici un pas spre vasul de baie nici nu-și desprinsе privirea de cea a lui Ahmed.

Presupusul sultan își ridică o sprinceană.

- De ce eziți? întrebă el cu oarecare duritate în vocea-i caldă.

- Nu vreau ca tu - ea se opri, gesticulă spre sclavul care încă tremura de frică - sau el, să mă priviți în timp ce mă dezbrac.

Ahmed rîse, apoi ridică din umeri. îi vorbi sclavului și bietul om părăsi încăperea. Cît despre el, Ahmed se întoarse pur și simplu cu spatele, încă strîngînd pistolul într-o mînă.

- Nici să nu te gîndești să fugi, zise el cu o cordialitate acidă. Dacă faci vreo mișcare către ușă, te voi auzi și te voi ucide pentru nesupunere dar, bineînțeles, nu înainte de a te pedepsi cum trebuie.

Charlotte nu se îndoia că vorbea serios. își dezbracă încet rochia ruptă, apoi cămașa de dedesubt și păși goală în baie. Minte îi alerga în timp ce se spăla de praful din tunel, de pînze de păianjen, transpirație și mirosul greu al beciului. încă nu găsisese o soluție cînd Ahmed se răsuci și îi înmîină un prosop vechi ca să-și ștergă părul și trupul.

Ea se uită la el, cu o mîndrie încă și mai feroce în goliciunea ei. în adîncul sufletului ei, rostea rugă nebunești, mute, cerînd ajutor. Imprevizibilul era pe cale să se întîmple; un bărbat crud dorea să o înșface cu forța, să o violeze și probabil să o omoare. Dacă ar fi trebuit să se apere doar pe ea, poate că ar fi cedat la un moment dat, dar purta un copil în pîntece. Nu putea suporta gîndul că fiul sau fiica lor nu va avea niciodată șansa să trăiască și să crească, să simtă pe piele căldura soarelui și ploaia.

- Ai vrea să dansez pentru tine? întrebă ea, cîntînd cuvintele. Charlotte nu avea idee de unde pornise întrebarea, frica fiindu-i atît de mare.

- Așa cum femeile din harem dansează pentru Khalif?

Trecu un interval tensionat cît timp Ahmed se gîndi.

Era sigur că va muri chiar în acea zi, ceea ce însemna că nu avea nimic de pierdut, Poate că undeva, în vreun colț al minții lui obosite, dorea să-și savureze triumful asupra fratelui său pentru ultima dată.

- Foarte bine, spuse el răgușit. Apoi se îndreptă spre un cufăr de lîngă perete, dedesubtul unei tapiserii care înfățișa o bătălie străveche împotriva cruciadelor engleze, și scoase afară un veșmînt din borangic de culoarea levănțicii pale împreună cu o vestă minunat brodată.

- Vei dansa.

Charlotte luă veșmintele uimită că mîna nu îi tremura cînd o întinse după ele. Nu fusese vreodată mai îngrozită ca acum, nici măcar în timpul încăierării de pe vasul lui Patrick cînd pirații o încolțiseră lîngă depozit.

Se răsuci ca să-și tragă șalvarii transparenti împreună cu centura brodată și vesta care avea fața dantelată și al cărei spate de-abia îi acoperea șalele.

Părul ei ud și nepieptănat îi cădea pe spate în șuvițe cîrlionțate.

Ahmed rămase o clipă în admirație, înainte să-și cheme sclavul înapoi cu un strigăt și o bătaie din palme.

Curînd, sclavul cîntă din nou și Charlotte dansă pe tot timpul nopții. își dădu seama că se iviseră zorii după dîrele de roșu-aprins care pătrundeau prin

ferestrele înalte ale palatului și i se reflectau în firele aurii și argintii ale veșmintelor ei.

Ahmed o privi ca transfigurat, părăind să piardă noțiunea timpului, dar Charlotte nu era atât de naivă încât să creadă că va putea amâna inevitabilul pentru totdeauna. Acum, că răpitorul ei îi luase pistolul, depindea de Rashad sau poate de Khalif, ca să fie găsită. Amîn- doi erau familiarizați cu palatul, cu toate ascunzătorile și hrubele lui și această cameră izolată nu le putea fi străină.

- încă o dată, spuse Ahmed scurt, când sclavul se opri din cântat, probabil de oboseală.

Inima lui Charlotte bătea repede și transpira ușor, dar continuă să danseze. într-adevăr, se va răsuci și se va învîrți pînă cînd va cădea lată, dacă asta o va ajuta.

După o vreme, ochii lui Ahmed începură să o privească duri. în cele din urmă, își ridică ambele mîni cu palmele întinse și spuse:

- Destul. Se întoarse spre sclavul terorizat. Lasă-ne!

Charlotte rămase nemișcată, ținîndu-și respirația. Se cuprinse cu brațele ca să se lupte cu toată sălbăticia unei pisici care crescuse izolată, hrănindu-se cu șoareci de cîmp și șerpi de grădină.

înainte ca Ahmed să ajungă la ea, rugăciunile îi fură ascultate. Khalif și - Doamne Dumnezeule, avea halucinații? Patrick năvăliră în cameră, ambii purtînd săbii.

- Are pistol! țipă Charlotte, în timp ce Ahmed înșfă-că arma.

Khalif zbură pistolul din mîna fratelui său vitreg cu o răsucire de floretă. Sultanul arăta fioros, cumva mai mult decît uman, de parcă se ridicase deasupra slăbiciunii și o învinsese în scurt timp.

- Patrick, dă-i floreta ta fratelui meu, spuse Khalif privindu-l fix pe Ahmed. Nu m-aș lupta cu el dezarmat.

Patrick nu ezită, deși Charlotte văzu împotrivire în fiecare trăsătură a trupului și a feței sale. îi aruncă spada lui Ahmed, care o prinse iute.

în timp ce cei doi frați se înfruntau în ceea ce era fără îndoială o luptă pe viață și pe moarte, Patrick se îndreptă spre Charlotte și o strînse în brațe. Puterea lui o pătrunse ca un medicament întărindu-i trupul.

- Te-ai întors cam tîrziu, Patrick, se încruntă ea în timp ce priveau cum Khalif și Ahmed se angajaseră într-o luptă agilă. După cum vezi, nu am fost deloc în siguranță.

Patrick o cercetă rapid, dar nu spuse nimic.

Charlotte știa că era gata să sară în ajutorul lui Khalif dacă era nevoie.

Khalif fusese bolnav și nu era într-o asemenea formă cum ar fi fost în mod normal. Oricum, lupta părea echilibrată probabil din cauză că Ahmed însuși petrecuse zile la rînd chinuit în închisoare.

Lamele subțiri ale floretelor se încleștară și sunetul reverberă oribil. Ahmed îi sfîșie brațul lui Khalif. Khalif îl umplu de sînge, atingînd mijlocul fratelui său vitreg cu sabia.

Charlotte se cutremură și își îngropă fața la pieptul lui Patrick, ținîndu-se strîns de cămașa lui cu ambele mîini.

Lupta părea să continue, dar în ceie în urmă se auzi un răcnet de agonie și Charlotte se forță să-și întoarcă privirile și să se uite. Ahmed, străpuns în inimă de floreta fratelui său, fu mort înainte să cadă la podea.

Charlotte scoase un mic geamăt de groază și de ușurare, încercînd să se calmeze cînd Patrick o lăsă pentru a sări în ajutorul prietenului său. Khalif se clătină pe picioare privind în jos, spre Ahmed, cu sabia plină de sînge în mîna. Ochii îi erau plini de lacrimi.

- Ziua asta îngrozitoare ne pîndea pe mine și pe Ahmed încă de cînd eram copii, spuse el ursuz. Fratele meu nu suporta să trăim în pace. Mă ura de mic copil.

Patrick luă floreta ușor din mîna lui Khalif.

- S-a terminat, îi spuse prietenului său. Ahmed nu mai este și vei avea liniște din nou.

Khalif încuviință, dar încă se uită lung la cadavrul care zăcea pe podea la picioarele iui, cu fața pămîntîie. de sîngerare și de durere.

Charlotte își revenise destul cît să se gîndească la lucruri practice.

- Femeile și copiii sînt încă în ascunzătoare, spuse ea. Vina o cuprinse, fiindcă nu avusese posibilitatea să se întoarcă la Alev și la celelalte femei cu vești și cu hrană, așa cum promisese.

- Rashad le-a eliberat, zise Khalif, răsucindu-se și mergînd împleticit către o banchetă acoperită de pluș și așezîndu-se.

Patrick sfîșie o bucată de material din cearceaful de pe patul în care Ahmed intenționa să o violeze pe Charlotte și făcu un bandaj pentru brațul rănit al sultanului. își aținti ochii albaștri asupra soției și nu a pacientului său.

- Ți-e bine, zeiță?

Ea se gîndi o clipă, apoi făcu semn din cap că da.

- Cum m-ai găsit?

Patrick oftă, traversă camera și o luă în brațe.

- M-a urmărit gândul la tine încă de când am plecat spre Spania. Când am ajuns aici, Rashad și Khalif deja preluaseră palatul și când după îndelungi căutări nu l-am găsit pe Ahmed, eunucul ne-a trimis aici.

Charlotte își odihni fruntea pe umărul lui și oftă.

- Odată, mărturisi ea, umblam după aventuri. Acum cred că am trecut prin destule emoții cât să mă potolesc.

Patrick rise, sărutându-o pe frunte.

- Am sentimentul, doamnă Trevarren, că aventura noastră de-abia a început. Atragi necazurile așa cum un picnic de vară atrage albinele.

Khalif își revenise îndeajuns cât să vorbească,

privind-o năucit pe Charlotte.

- Rashad m-a așigurat că te aflai în siguranță în harem, în camera secretă - chiar înainte să mă târască și să mă închidă. A mințit?

Charlotte scutură repede din cap.

- Nu, a spus adevărul. Am fost cu Alev și cu celelalte, pînă am găsit tunelul subteran. Am crezut că trebuie să se aventureze cineva afară și să vadă ce se întîmplă. Am reușit să ajung în beci și să-l eliberez pe Rashad.

- Care apoi m-a eliberat pe mine, reflectă Khalif oftînd și frecîndu-și tîmplele. O să-l ierte pe servitorul meu Rashad fiindcă a luat frîiele situației în mîini. Loialitatea lui nu poate fi pusă la îndoială.

- Nici vorbă, încuviință Charlotte.

Cîteva minute mai tîrziu, apăru Rashad, aducînd cu sine un grup de soldați. Când văzu că Ahmed fusese ucis, eunucul făcu semn către doi bărbați să înainteze și să ridice leșul.

- l-am capturat pe trădători, îi spuse Rashad sultanului pe tonul său grav. Ce să facem cu ei?

- Decapitați-i, replică Khalif. Făceți-o acum, în curtea principală, în lumina strălucitoare a dimineții. Să vadă toți cei care trăiesc între aceste ziduri fructele trădării.

Charlotte își dădu ochii peste cap și își simți stomacul la gît, apoi se clătină în loc, încercă să pășească înainte ca să protesteze, dar Patrick o opri strîngînd-o de braț. O privire elocventă și o clătinare a capului o descurajară.

- Hai, doamnă Trevarren, zise el. Nu mai avem ce face aici. Spunînd aceasta, Patrick îi apucă mîna lui

Charlotte într-o strinsoare puternică și o conduse prin hol, trecînd pe lîngă Rashad și pe lîngă soldați.

- Nu poți lăsa să se întîmple una ca asta! șopti ea.

Patrick nici măcar nu încetini. Traversă aripa principală a palatului, trăgînd-o pe Charlotte după el.

- Nu o pot opri, zise el brusc. Și nici tu. Asta este o societate străveche, cu propriile-i legi.

Charlotte știa că avea dreptate, dar era împotriva principiului ca violenței să i se răspundă cu violență.

- Vreau să părăsesc palatul ăsta, spuse ea fără suflare, grăbindu-se ca să țină pasul cu st .j| ei și să nu mă mai întorc vreodată.

El o privi peste umăr.

- Dorința asta ți-o pot îndeplini, spuse el. Imediat ce știu că lucrurile sînt sub control aici, navigăm spre insulă.

Un val de bucurie o învioră pe Charlotte, dar în momentul următor fu copleșită de amintirea a toi ceea ce i se întîmplase cu cîteva ore în urmă. Scoase un vaiet și izbucni în lacrimi, cum nu făcea de obicei.

Patrick se opri, o ridică în brațe, își sprijini bărbia de creștetul capului ei și străbătu holul.

- Dă-i drumul și plîngi, spuse el cu o blîndețe. Ai tot dreptul.

În timp ce execuțiile se desfășurau, Patrick și Charlotte erau singuri în cameră, orbi la tot ce se întîmpla în jur. Celebrară viața, chiar dacă moartea domnea sălbatic în curte.

Charlotte stătea ghemuită alături de Patrick, cu trupu-i gol strălucind de transpirație și jucîndu-se poznaș cu un deget în părul de pe pieptul lui Patrick.

- Te iubesc, spuse ea.

Patrick oftă și o trase mai aproape, dar nu-i făcu aceeași declarație. Închise ochii și continuă să doarmă.

Deși era fericită să fie din nou cu Patrick și deși fusese satisfăcută trupește, sufletul lui Charlotte încă era neliniștit. Ce ar conta, ce altceva ar conta, dacă Patrick nu o iubea?

își puse o mână pe abdomen și închise ochii. Nu conta cu ce preț dar nu-și va crește copilul într-un cămin lipsit de dragoste. Întîi își va duce copilul în portul Quade, ca să crească în lumina și căldura căsătoriei tatălui ei cu Lydia...

în următoarele trei zile, Khalif rămase în apartamentul său. Mai multe femeie ale haremului îl vizitară la diferite ore, inclusiv Alev, dar el nu se arată în public.

Charlotte stătea la una dintre ferestrele de sus privind marea cu nesaț, cînd Patrick se strecură în spatele ei și îi înconjură mijlocul cu brațele. Se aplecă pe furiș și o sărută pe gît.

- Doamnă Trevarren, o necăji el, oare să ai chef de hoinăreală la fel ca și mine?

Ea se răsuci în îmbrățișarea lui și îl privi în ochi.

- Da, răspunse ea. Cînd plecăm?

El îi atinse bărbia cu degetul arătător.

- Mîine, cred. Cînd ai început să te agiți că te-aș putea trimite înapoi în harem și aș pleca fără tine?

Obrajii lui Charlotte se aprinseră.

- Avînd în vedere că ai mai făcut-o și înainte nu ar fi nedrept din partea mea să gîndeasc astfel.

Patrick rîse, se aplecă și îi gustă buzele.

- Nu și de data asta, dragostea mea. Odată ce *Enchantress* va fi pe drum, nu-ți voi permite nici măcar să părăsești cabina. îi atinse pieptul, făcînd ca sfîrcul să i se întărească.

Ea își netezi partea de jos a rochiei de batist în dungi, una din multele veșminte pe care i le adusese Patrick de la atelierul croitoresei din Costa del Cielo.

- Ai petrecut prea mult timp în locuri ca Riz-ul, spuse ea mîndră, sperînd ca Patrick să nu fi băgat de seamă tremurul vag de anticipație pe care i-l stîrnise. Nu am fost desemnată să mă întind dezbrăcată lîngă tine și să îți ofer ore interminabile de satisfacție, știi. Sînt o femeie inteligentă, cu viață și voință proprii.

Patrick surîse și o trase în umbra unei nișe din peretele opus al holului.

- Nu îți invidiez satisfacția, o necăji el în șoaptă, mîngîindu-i sîinii în timp ce vorbea. Te rog, spune-mi, tu o pismuiești pe a mea?

Lui Charlotte îi trebui toată puterea ca să răspundă, fiindcă slăbiciunea dulce, familiară, îi curgea prin vene.

- Nu, răspuse ea. Poate că te voi încuia în cabină și voi veni la tine ori de câte ori poftesc.

El o sărută liniștit și nespuse de tandru.

- Accept bucuros să-ți fiu prizonier, replică el.

Ea se sprijini de marginea de piatră a alcovului întunecat și închise ochii.

- Patrick, te rog...

Patrick chicoti.

- Nu-i nevoie să mă implori, zeiță, spuse el.

Alunecă într-un genunchi, vîrîndu-și mîinile pe sub

cămășuțele ei, pe coapsele ei acoperite de muselină.

- Dacă aș fi în locul tău, aș încerca să rămîn calm. Doar nu vrem să scandalizăm servitorii.

Charlotte scoase un țipăt slab de predare, în timp ce el îi cobora și îi scotea pantalonașii, excitîndu-i feminitatea înainte să o cuprindă sălbatic cu gura. Ea vru să i se împotrivească, fiindcă locul cucerit de el era atît de nerușinat, dar în schimb sfîrși cu genunchii îndoiți peste umerii lui și cu spatele sprijinit de perete, aproape leșinată în extazul cotropirii lui.

Curtea palatului fusese înconjurată cu lanterne de hîrtie și femeile din harem zburdau de jur împrejur precum niște păsări vii colorate, rîzînd și sporovăind. O trupă mică de muzicanți cînta într-un colț și o serie de mese așezate în fundul curții erau pline cu mîncare și băutură de tot soiul.

Khalif se însănătoșise și insurecția se sfîrșise odată pentru totdeauna. Dorea să sărbătorească.

- O să-mi pară rău că pleci, prietene, îi spuse sultanul lui Patrick, în timp ce stăteau bînd *boza* și privind cum o femeie dansa, rochia-i albastră și imaterială ca și ceața plutind cînd se învîrtea.

- Simt că nu te vei întoarce la Riz în viitorul apropiat.

Charlotte se afla de cealaltă parte a curții, discutînd

cu prietena ei, Alev, și Patrick simți un șuvoi de bucurie în suflet cînd o găsi cu privirea.

- E timpul să am o casă și o familie a mea, răspuse el. După asta, voi fi plantator și nu corsar. *Enchantress* va fi ancorată, în afară de perioadele cînd va trebui să transport recoltele de trestie de zahăr și de indigo.

Khalif își drese glasul.

- Când eram bolnav și Charlotte mă îngrijea, am început să o iubesc.

Patrick întâlnește privirea sinceră și jenată a prietenului său.

- Știu, spuse el punându-i o mână pe umărul lui Khalif. Dacă bei multe lichide și te odihnești, boala îți va trece.

Sultanul roși, lucru pe care Patrick nu-l mai văzuse pînă acum. Începu să vorbească dar se opri părănd nenorocit și mut.

Patrick continuă să-și țină mîna pe umărul sultanului.

- Îmi poartă copilul, spuse el delicat. Totuși, roag-o pe Charlotte să rămîna, dacă asta dorești. Dacă ea va fi de acord și te avertizez, prietene, că nu va fi pentru că nu ar suporta să fie una dintre multele tale neveste - eu o voi elibera. Pentru mine, fericirea ei este mult mai importantă decît orice altceva.

Khalif oftă și își puse mîna peste cea a lui Patrick.

- Nu aș aborda un asemenea subiect, zise el, dacă nu aș ști că ceremonia de căsătorie pe care am celebrat-o nu va fi valabilă în cultura voastră. Nu a nici o ceremonie creștină, nu?

Un sentiment straniu, defensiv îl cuprinsese pe Patrick dar răspunse monoton:

- Da. Se opri și își studie prietenul, gînditor.

- Mă surprinde faptul că dorești o femeie care poartă copilul unui alt bărbat, Khalif. Cu toate laturile ei bune, societatea ta nu promovează ideile de acest gen»

- E o diferență, spuse Khalif, anume că tatăl copilului îmi este la fel de apropiat ca un frate. Năluca! Im Ahmed i se ivi în ochii întunecați pentru o clipă, apoi »o evaporă.

- Mai apropiat, afirmă el,

Grija lui Patrick pentru Khalif nu se micșorase în seseră prieteni prea mult timp și sentimentul se amplificase - dar asta nu însemna că nu dorea să-i sfărîmo capul sultanului de cel mai apropiat zid fiindcă o dor ou pe femeia pe care o iubea el. Căpitanul gesticulă spre Charlotte.

- Spune-i ce simți. O să înnebunești dacă nu o faci. Khalif îi cercetă fața lui Patrick timp de o clipă, apoi traversă curtea. Patrick vru să se uite în altă parte, dar nu reuși. Se sprijini de zidul de piatră și privi.

Era foarte adevărat că nu-i spusese niciodată lui Charlotte ce simțea pentru ea și cînd avusese ocazia să se căsătorească cu ea într-o țară creștină, nu o făcuse. Poate că fusese la fel de dur ca întotdeauna. Poate că după un timp se va plictisi de ea și o va răni. Sultanul o luă de mîna pe Charlotte și o duse în umbră, iar Patrick sări în picioare de pe zid, amintindu-și ce-i facuse el cînd o trase în

intuieric si ii ridicase rochia. Oricum in momentul urmator se opri.Charlotte merita sa aleaga se gandii el.Nu va dori sa stea in palat,alaturi de celelalte femei si sa-i fie supusa lui Khalif ca o servitoare la bunul lui plac. Patrick isi musca buza de jos.Nu putine femei erau fericite de fapt cu viata de harem.Aveau luxul dorit. Daca Charlotte se va casatori cu Khalif, va avea cele mai frumoase bijuterii si haine...

Isi nota in minte sa-i cumpere un sireag de perle si un colier de diamante daca alegea sa ramana cu el. In timp ce el privea ,Charlotte iese din umbra si se indrepta spre Patrick cu pas hotarat.

-Khalif mi-a propus sa ma casatoresc cu el,ii zise ea cu o gravitate solemna, la care nu se asteptase.Ai ceva de spus domnule Trevarren?

Patrick ramase o clipa cu gura cascata,apoi se rasti soptind ragusit:

- Bine-nteles ca am ceva de spus! Te vreau langa mine acolo unde iti este locul.

- Indejuns de mult incit sa te casatoresti cu mine?

- Suntem casatoriti.

- Aici, poate.Dar odata ce vom traversa granita Rizu-lui, vom trai in pacat.

Patrick cauta un semn de umor pe fata ei, dar ea parea complet serioasa.

- Nu vād de ce să schimbăm lucrurile. Aranjamentul nostru a funcționat foarte bine pînă acum.

- Numai că a încetat să mai funcționeze, răspuse Charlotte. Pînă cînd nu-mi promiți că mă iei în căsătorie în fața unui preot sau a unui predicator al Evangheliei, rămîn aici.

- Nu poți vorbi serios, o provocă Patrick, realiizînd furios că ea avea atuurile. Urăști locul ăsta. Chiar și în calitate de *kadin* ai fi doar una dintre multele...

Charlotte îl întrerupse cu un oftat elocvent.

- Nu va trebui să locuiesc aici, zise ea. Khalif mi-a promis să-mi cumpere o casă la Paris și să ne căsătorească legal un judecător.

Căldura furiei îi năpădi fața lui Patrick. Khalif nu-i spusese că vrea să o stabilească pe Charlotte în Franța și că dorește să o ia în căsătorie.

- Ce naiba...

Charlotte îi blocă drumul cînd el vru să o ocolească.

- Luptînd, nu vei rezolva nimic, spuse ea pe un ton care îl făcu să dorească să o strîngă de gît. în afară de asta, dacă îl ataci pe sultan, oamenii lui vor juca cricket cu capul tău. îmi promiți sau nu?

După părerea lui Patrick ăsta era șantaj, dar instinctul îl avertiză să nu declare asta.

- în regulă, zise el. Ai cuvîntul meu. Ne vom căsători cît de curînd posibil.

Capitolul 14

În sfârșit, se gândi Charlotte stînd lîngă pupa lui *Enchantress* și privind spre orizont, erau pe mare. Aerul cețos și sărat era ca un medicament și pînă și legănatul punții de sub picioarele ei îi dădea o senzație plăcută. Nu își întoarse privirile către palat; locul îi era imprimat în minte tot timpul.

Patrick apăru lîngă ea, apucîndu-se cu brațele de balustradă, vîntul răvășindu-i părul negru ca abanosul.

- Ai o surpriză în cabina noastră, spuse el.

Charlotte îi studie profilul timp îndelungat, minunîndu-se de puterea emoțiilor pe care i le stîrnea simpla lui prezență. Trase adînc aer în piept și azvîrli fiecare vorbă la fel de periculos ca și cînd s-ar fi scufundat lîngă vas ca să înoate cu rechinii.

- Nu cred că ar trebui să împărțim o cabină, replică ea, ignorînd menționarea surprizei, chiar dacă era teribil de curioasă. Nu este tocmai nimerit, avînd în vedere circumstanțele.

El se răsuci încetișor, îngustîndu-și ochii în timp ce o privea.

- Ce circumstanțe? întrebă el, pe un ton periculos de grav. Sîntem căsătoriți, în caz că ai uitat.

- Nu sîntem, argumentă Charlotte încet, îndreptîndu-și umerii. Nu există nicăieri în lumea creștină o dovadă scrisă a unirii noastre.

Patrick oftă, lăsîndu-se mai greoi peste balustradă.

- Lucrul ăsta nu părea să te deranjeze cînd eram în Spania, remarcă el.

- Atunci aveam alte griji, replică Charlotte. Cred că ar trebui să stai cu echipajul pînă cînd ajungem în port și să găsești un judecător sau un preot.

El era amenințător de tăcut și Charlotte își reaminti de liniștea imensă care uneori se lăsa în jurul lui *Puget Sound* chiar înaintea unei furtuni năpraznice.

- Mi se pare mie, doamnă Trevarren, că ai devenit ușor virtuoasă. Ai uitat că-mi porți copilul?

- Nu am uitat, Patrick, spuse ea rece. Nu voi fi amanta ta.

El o privi încruntat.

- Doreai să te duci la Paris și să locuiești într-o casă cumpărată de Khalif.

- Khalif mi-a oferit o căsătorie legală. În afară de asta, nu mi-a trecut nici o clipă prin minte să-i accept propunerea. Doream doar să-ți arăt că nu-ți poți bate joc de sentimentele mele. Nu ar fi înțelept să crezi asta.

Cînd Patrick nu-i răspunse ci o privi doar ca și cînd ar fi fost încîntat să o arunce peste bord, Charlotte se răsuci, speră ea, dramatic și grațios și plecă să inspecteze surpriza care o aștepta în cabina căpitanului.

Pe pat, găsi un vraf de blocuri de desen de cea mai bună calitate, legate cu o fundă lată, albastră. Mai erau, de asemenea, un set de acuarele, cretă colorată, niște creioane speciale și șase sticlute cu tuș de nuanțe diferite.

Charlotte era fermecată și încîntată dar și hotărîtă să nu lase ca mulțumirea să depășească bunul-simț. Patrick era un bărbat îndărătnic și dacă nu stabileau regulile legăturii lor, vor sfîrși prin a fi foarte nefericiți. Zîmbind, luă unul dintre blocurile de desen și o cutie de crete viu colorate și se întoarse pe punte. Nu ținea un jurnal, nu după moda obișnuită, cel puțin, dar lui Charlotte îi plăcea să-și aștearnă visele și amintirile pe hîrtie, sub forma unor schițe. Nu avusese prea multe ocazii să deseneze de cînd cu răpirea din *souk* în Riz și perspectiva de a desena era o plăcere imensă pentru ea.

Găsi un loc izolat pe puntea superioară, se așeză pe o ladă cu picioarele grațios îndoite sub ea și începu să-și amintească aventurile detaliat. Desenă dansatoare din harem și bărbați care se luptau cu săbiile și o tabără în deșert sub luna plină. Schiță înfățișarea lui Patrick mai mult ca pe a oricui, așa cum arăta din profil în acea dimineață, stînd lîngă balustradă.

- Bună treabă, doamnă Trevarren, remarcă o voce.

Charlotte se ridică, tresări și zîmbi, văzîndu-l pe domnul Cochran în fața ei. Întoarse o pagină nouă a blocului și începu să-r schițeze imaginea în timp ce discutau.

- Mulțumesc, spuse ea. Știți, întotdeauna am desenat și am fost instruită în Europa. Cochran se ghemui în fața ei, amintindu-i de un indian lîngă un foc de tabără.

- Ar trebui să păstrezi desenele astea, spuse el binevoitor. Vei dori să le arăți nepoților, cînd le vei povesti aventurile din Riz.

Charlotte oftă.

- Nu m-am gîndit atît de departe, mărturisi ea, încă desenînd. Pentru moment, încerc să le sortez pentru mine personal.

Stătură într-o tăcere prietenoasă pentru un timp, apoi domnul Cochran spuse:

- Am fost trimis să te anunț că te așteaptă cina în cabina căpitanului.

Lui Charlotte îi era foame; aerul proaspăt și soarele îi făcuseră poftă de mâncare. Închise blocul de schițe, își strînse cretele în cutie și se ridică.

Nu văzu nici urmă de Patrick când ajunse în cabina plină acum de cufere ce conțineau toate hainele noi făcute pentru ea în Spania. Deși Charlotte își spusese ferm că era ușurată să fie singură, o parte mai profundă și mai insistentă a naturii ei era dezamăgită.

Își turnă apă dintr-un ulcior de alamă într-un lighian, își spală fața și mâinile, apoi se așază la pupitrul lui Patrick ca să treacă în revistă mâncărurile de pe tavă. Era pește proaspăt, cartofi pasați, fasole verde cu șuncă și ceai fierbinte. Charlotte mîncă plină de exuberanță. Terminase și era sătulă, când Patrick năvăli înăuntru ca un vînt fioros ce cutreiera canioanele. El rămase în prag, cu brațele încrucișate, privind-o într-un fel care o neliniști ușor. Mai ales când ea părăsi pupitrul ca să se așeze pe pat, cu spatele la perete, cu picioarele întinse

și cu blocul de schițe în poală. În cele din urmă, căpitanul vorbi:

- Nu te-al răzgîndit cu privire la felul în care dormim?

Charlotte scutură din cap, luptîndu-se să își potolească valul de emoții care îi nelinișteau Inima și sufletul. Va duce dorul actelor de dragoste ale lui Patrick, fiindcă se descoperise în ele, dar știa că trebuie să facă orice efort ca să nu-și arate sentimentele. Dacă Trevarren ar lua-o în brațe și ar săruta-o, de exemplu, sau pur și simplu ar atinge-o așa cum știa el, rezistența ei s-ar fi topit precum zăpada.

- Corect, spuse ea formal și destul de tîrziu. Ținea blocul de desen în fața ei ca pe un scut și își netezi rochia.

- Desconsideri complet căsătoria noastră?

Charlotte își înălță bărbia,

- Nu sîntem căsătoriți, răspunse ea încăpățînată,

Patrick o privi tăcut timp de o clipă, apoi oftă

îngîndurat și zise:

- Foarte bine.

Cu acestea, își împreună mîinile.

- Divorțez de tine, spuse el. Bătu din nou din palme. Divorțez de tine. Și a treia oară, Divorțez de tine.

Chiar dacă ea negase existența unei căsătorii între ei, gestul lui Patrick veni ca un șoc puternic pentru Charlotte. Știa că pâlise și că buza de jos îl tremura și că era gata să plîngă în orice clipă.

Patrick dădu politicoș din cap, deschise ușa și ieși din cabină fără vreun alt cuvânt.

Charlotte rămase ca trăsniță, fixînd locul în care stătuse el, de parcă se concentra să îl implore să se întoarcă. Lacrimile i se adunau pe pleoape și i se scurgeau pe obraji.

Ireală ei căsătorie părea foarte reală, acum că se sfîrșise. Ce făcuse?

Patrick nu mai reapăru în noaptea aceea; îl trimise pe ajutorul de bucătar, pe Tipper Doon, după hainele curate și obiectele de toaletă de care avea nevoie.

Simțindu-se mai cu seamă singură, Charlotte luă o peniță și tuș și desenă portretul tatălui său, apoi adăugă figura delicată, decepționată a Lydiei. În paginile următoare o schiță pe Millie și pe fiecare dintre frații ei, la fel ca și pe iubitul unchi Devon.

Fetele dragi erau pentru ea o consolare, dar îi și reaminteau cît de departe de casă era. Prinse desenele pe pereții cabinei ca să se usuce și plînsese în timp ce se spălă, își curăță dinții, își puse cămașa de noapte și își perie părul. După ce stătu cîtva timp trează în pat, marea legănă vasul la fel de ușor precum o mamă își leagănă odorul și ea căzu într-un somn agitat și obositor.

În noaptea aceea visă pentru prima dată.

Charlotte se trezi cu un țipăt, ridicîndu-se brusc din pat, căutîndu-l înnebunită pe Patrick, înainte să-și amintească îngrozită că îl gonise din cabină și că el divorțase de ea.

Încercă să-și amintească ce se întîmplase în acel coșmar, ca să-l alunge și ca să se calmeze, dar nu-i veni în minte decît o senzație de moarte și de groază nespūsă.

Sentimentul o mai urmări după ce se culcă la loc, la mult timp după ce respirația și inima ei își reveniră la normal. Era starea de graviditate, concluzionă ea în final, punîndu-și mîinile protector peste abdomen, una peste alta. Lydia fusese uneori foarte pofticioasă și emoționată cînd își purta copiii. Și mama ei vitregă avusese vise și nopți de insomnie și odată părăsise cina familiei în lacrimi, fiindcă Brigham își anunțase intenția de a vota pentru un președinte republican.

Charlotte oftă din nou, apoi se zvîrcoli și se răsuci cîtva timp, încercînd să se așeze confortabil. Dorea să se ghemuiască în curbura îmbrățișării călduroase a lui Patrick și să-i simtă pieptul puternic lipit de spatele ei.

În cele din urmă, Charlotte adormi răpusă de oboseală.

Cochran însuși se împiedică de mortăciune într-o noapte cînd făcea de cart. Rozătorul își vărsase intestinalele și încă mai sîngera

Traversară Gibraltarul în dimineața următoare devreme; era o priveliște care îți tăia răsuflarea și penița lui Charlotte zbură peste blocul de desen. Patrick ar fi putut să o ancoreze pe *Enchantress* acolo, în portul aglomerat, destul de mare cât să se căsătorească cel puțin, dar el nu făcu nici cel mai mic efort pentru asta.

Charlotte îl evită, ceea ce era relativ ușor fiindcă și el făcea eforturi să stea departe de ea. Ea se gândi să se ducă la el și să instaureze un fel de pace, dar această idee venea în contradicție cu pactul lor. La urma urmei, el fusese cel arbitrar, cu divorțul lui succint, bătut din palme.

Totuși, lui Charlotte îi era dor de Patrick, și nu numai în pat. Ea regreta limbajul secret, tăcut care apăruse între ei, rîsul împărtășit, chiar și neînțelegerile ivite.

Enchantress plutea grațios de-a lungul coastei africane, vîntul cald umflîndu-i velele. Charlotte stătea la bord ore întregi, căutînd pe țărmul tropical vreo urmă de elefant, de zebra sau de leu. Din punct de vedere teoretic, ea știa că asemenea animale exotice puteau fi văzute departe, în regiunea centrală, dar asta nu o opri să spera.

În fiecare seară mînca singură și dormea singură în patul peste măsură de lat. Uneori se întorcea și găsea semne că Patrick trecuse pe acolo, ca să își ia vreo carte, îmbrăcămintă curată sau alte lucruri personale, dar în cea mai mare parte a timpului el reuși să rămînă în partea opusă a vasului.

Visele continuară și întotdeauna o lăsau pe Charlotte cu un sentiment vag de nenorocire eminentă, deși niciodată cînd se trezea nu-și putea aminti detalii clare.

Erau pe mare de zece zile încheiate și *Enchantress* se îndrepta într-o direcție estică, spre Mările Sudice, cînd găsiră primul șobolan.

prin urechi. Era prea mult chiar și pentru stomacul de fier al lui Cochran, care se duse clătîndu-se spre balustradă.

Cînd se întoarse era slăbit și avu grijă să nu calce pe grămada scîrboasă în timp ce se grăbea să îl trezească pe căpitan.

Patrick se afla într-o stare proastă. Nu schimbase un cuvînt binevoitor cu Charlotte de două săptămîni, fără a mai vorbi că nu dormiseră împreună. Ura să doarmă în cabina strîmtă rezervată pasagerilor ocazionali; tavanul era prea jos și el se lovea încontinuu la cap.

Era treaz, savurînd un pahar de brandy, cînd auzi o bătaie în ușă, urmată de vocea lui Cochran.

- Căpitane! Deschide repede!

Alarma îi făcu lui Patrick un gol în stomac, atunci când auzi strigătul precipitat al bărbatului. Cochran fusese peste tot și văzuse de toate și se speria al naibii de greu.

Patrick ridică zăvorul și dădu ușa în lături.

- Dumnezeule mare, ce s-a întâmplat, omule? mormăi el. Nu era chiar beat, dar mintea îi era încețoșată și se cam clătina pe picioare.

- Vino cu mine, îi ordonă Cochran și, deși noaptea era răcoroasă pentru tropice, o dîră de transpirație îi lucea pe piele. Acum!

- Ce...

- Acum, insistă primul ofițer.

Patrick îl urmă de-a lungul holului, sus pe trepte pînă pe puntea superioară. La tribord, Cochran luă o lampă din cui și o ținu deasupra grămezii scîrboase de cheaguri, care odată fusese un șobolan.

Putoarea era mai groaznică decît priveliștea și

Patrick își întoarse capul timp de o clipă, înghijindu-și fierea care îi umpluse gura.

- Ce ai făcut din asta? întrebă el pe ton răgușit, după cîtva timp. E ciumat?

Cochran se ținea la distanță.

- Nu știu dacă este ciumat sau nu, căpitane. Știu că sîntem cu toții în primejdie, pînă la ultimul om.

- Și Charlotte, șopti Patrick. Și copilul nostru. Să scape cineva de porcăria asta și să frece puntea cu leșie. Dimineață vom cerceta vasul de la un capăt la celălalt ca să vedem dacă mai găsim și alții.

- Vor fi mai mulți, își asigură Cochran căpitanul. Vorbea precum un somnambul.

Patrick îl trezi pe bucătar și îl trimise după apă clocotită. După aceea se întoarse înapoi la cabina sa, își scoase hainele și se spală din cap pînă în picioare. Desigur că nu scăpă de imaginea șobolanului infectat; era o imagine care îi stăruia mult timp în minte.

Cînd termină cu spălatul, se îmbracă cu haine curate și părăsi cabina din nou, ducîndu-se direct spre locul unde dormea Charlotte.

Ea încuiase ușa și, deși se gîndi că era normal ca o femeie să facă acest lucru pe un vas plin de bărbați, se enervă.

Își făcu mîna pumn și bătu în lemnul ușii pînă cînd aceasta se clătina.

în cele din urmă, Patrick auzi zăvorul zăngănind prin interior și ușa se întredeschise. Charlotte se uită atent prin crăpătură.

- Patrick? Vocea îi sunase ca și când ar fi surprins-o mai puțin să întâlnească stafia lui Lincoln.

El împinse ușa deschizând-o larg, păși peste prag și iernase în picioare, privind-o. Purta una dintre cămașile lui drept cămașă de noapte, părul de culoarea zahărului caramel îi atârna neglijent pe spate și peste umeri. Ochiul ei auriu era mare și îngrijorați, dar, dacă nu greșea, era și un anume triumf în ei.

Patrick nu-i putu povesti despre șobolan și posibila Implicație a unui asemenea eveniment. De fapt, nu se făcea să o sperie fără un motiv concret. Totuși, nu o putea părăsi.

- Mi-a fost dor de tine, îi mărturisii el morocănos și asta era adevărat.

El își regreta divorțul impulsiv de multe ori, în special în toiul nopții, când simțea atât de tare nevoia să se întoarcă la ea, tînjea după mîngîierea dulce pe care numai ea i-o putea dăruia.

Ea își încrucișă brațele și își lăsă capul într-o parte.

- Și mie mi-a fost dor de tine, recunoscu ea. Dar...

El se gîndi la epidemiile pe care le văzuse, la oamenii morți de plăgi și de febre ciudate, atât de răș- pîndite la tropice.

- Vreau doar să te iau în brațe, o întrerupse el.

Spre infinita lui ușurare, Charlotte nu îl lăsă să o

roage. Pur și simplu, îl luă de mîină și îl conduse spre pat. Începu iute să îi descheie cămașa.

- Arăți îngrozitor, Patrick. Ce te-a înspăimîntat în halul ăsta?

Patrick o trase mai aproape, o strînse tare pentru o clipă, ținîndu-și ochii închiși. Nu-i putea explica, nu încă.

- Charlotte, fu tot ce spuse.

După cîteva minute, își scoase cămașa și cizmele

apoi pantalonii, și se strecură în pat. Charlotte veni imediat în brațele lui și I se strînse tare la piept.

- Am nevoie de tine, zise el după un timp îndelungat, așteptîndu-se ca ea să-l refuze și chiar să I insulte.

În schimb, Charlotte își plimbă mîna peste mușchii abdomenului său și îi strînse membrul cu degete puternice. Patrick gemu în agonia ușurării pline de bucurie și

a pasiunii, la fel de Iute precum un rîu tumultuos. Apoi o prinse de încheietura mîinii și o ținu strîns un timp.

- Te avertizez, Charlotte, se răsti el. Dacă doar mă întărești, oprește-te. Acum, Ea îi sărută bărbia.

- O să te fac să uiți orice te frămîntă, îl promise ea.

Și o făcu.

Charlotte își fredona sieși în dimineata următoare, în timp ce se spăla și se îmbrăca, amintindu-și cum îl pusese pe Patrick pe jar cu o noapte în urmă. Bineînțeles că nu existase nici un orgoliu personal în treaba asta și, pentru prima dată de zile, nu mai fusese torturată de coșmaruri.

Mîncă micul dejun în cabină, ca de obicei, apoi își luă blocul de desen și creioanele și ieși pe punte.

Soarele era roșu ca un ou de prihor, dar vîntul nu bătea și apa părea plană ca o gheață albastră. Tensiunea plutea asupra vasului precum o umbră nevăzută și cînd Charlotte își ridică privirea, văzu că velele erau lipite de catarge.

- Sîntem țintuiți locului, îi spuse Tipper Doon, tre- cînd pe lîngă ea cu o găleată de apă fiartă. Și sînt șobolani morți peste tot. Mal bine te-ai întoarce în cabină și al rămîne acolo, doamnă Trevarren.

Charlotte se luptă să-l prindă din urmă.

- Cum adică sînt șobolani morți peste tot? insistă ea.

Băiatul se opri și-l întîlni privirea. Fața lui tînără era mohorîtă în frumusețea strălucitoare a acelei zile.

- Este o boală, doamnă, spuse el răbdător. Șobolanii au luat-o întîi, dar există șanse să se răspîndească curînd și printre noi, oamenii.

Charlotte se dădu înapoi și își apără automat copilul punîndu-și o mîna peste pîntece.

- Dumnezeule mare, răsuflă ea. Nu putem face nimic?

- Doonl răcni o voce îndepărtată de pe punte.

- E mai bine să plec acum, doamnă, se grăbi Tipper să spună. Fîn'că apa asta este prea rece ca să mal folosească la ceva.

Charlotte hoinări pînă cînd îl găsi pe Patrick. El era la pupă, scrutînd orizontul printr-un binoclu strălucitor de oțel suflat cu cupru.

Era evident că îi simțise prezența, dar întîrzile să o bage în seamă.

- Dacă al venit să cauți scuze pentru noaptea trecută, o informă Patrick ulându-se în depărtare, o să fii dezamăgită.

- Lasă naibii noaptea trecută, pronunță Charlotte nedeslușit. Uită-te la mine!

El își întoarse privirea în direcția ei.

- Ai aflat de șobolani, zise el, cu o notă de resemnare în voce.

- Ce înseamnă asta? Charlotte era plină de groază și știa bine că dezastrul pe care i-l preziseseră visele ei venise peste ei.

- Sînt infectați. Noaptea trecută, pe punte, Cochran a dat peste primul cu mațele scoase. Pînă să răsară soarele, oamenii au găsit încă vreo doisprezece în aceeași stare.

Charlotte se legănă ușor, se întinse și se prinse cu mîna de balustradă, ca să-și țină echilibrul.

- Deci o să fie molimă.

- Fără îndoială, răspunse Patrick ursuz. Nu se mișcă să o atingă, dar ea dorea așa de mult să fi găsit adăpost în brațele lui.

- Poate că am putea ancora undeva...

- Chiar dacă ar fi pămînt pînă într-o sută de mile, ceea ce nu este, nu le-am putea duce molima unor oameni nevinovați, Charlotte.

Ea tremură și se cuprinse cu brațele.

- Copilașul meu, șopti ea. O, Doamne din ceruri, copilașul meu!

Patrick îmbrățișă, dar vocea îi sună aspră atunci cînd vorbi:

- Și al meu, zise el ascuțit.

Charlotte își odihni fruntea de umărul lui.

- Dumnezeu să ne ajute, spuse ea. Domnul să ne ajute pe toți.

În dimineața următoare, primul marinar fu doborât de maladia pe care echipajul o numise febra sîngeroasă. Vasul era încă ținut în loc și lui Charlotte i se păru că *Enchantress* și întregu-i echipaj aterizaseră în palma diavolului.

Cam pe la prînz, doi oameni fură duși în paturi și în amurg muri prima victimă. I se făcu o rugăciune și fu aruncat peste bord, înfășurat într-o pătură de pe patul lui. Lucrurile sărace ale omului fură strînse într-o cutie de alamă și încuiate pînă cînd vor putea fi date familiei.

La început, Charlotte fu practic paralizată de teamă. Apoi își luă inima în dinți și judecă la rece. Coborî să ajute la îngrijirea bolnavilor și fu îndepărtată repede și violent.

Disperată să se ocupe cu ceva, încercă să deseneze, dar tot ceea ce produse penița ei fură capete de balauri, fante și alți monștrii oribili. Când veni noaptea, puntea păru pustiită. Charlotte stătu uitându-se la stele și rugându-se pentru viața copilului ei. O briză rece îi flutură prin păr și auzi țipătul unui bărbat din cabina echipajului.

- Vine vînt, țipă el și marinarii năvăliră pe punte, nerăbdători să întindă vecele și s-o pornească iar la drum.

Charlotte bănuia că-și făceau speranțe să depășească ciuma bubonică cumva.

În ziua următoare avură loc mai multe funeralii și a

doua zi altele. Charlotte rămase optimistă și tare, deși nici măcar Patrick nu o putea feri de molimă. Șterse cu apă fețe febrile, scrise scrisori mamelor, surorilor și iubitelor, dădu supă gurilor ostile, goli oalele de noapte. Cîntă cîntece duioase, strînse mîini, se rugă ca sufletele care plecau să fie primite în cer.

- Trebuie să te duci în cabina ta și să te odihnești, îi spuse Cochran într-o noapte tîrziu, după ce ea tocmai acoperise fața slăbită a unui băiat ceva mai în vîrstă decît cel mai mare dintre frații ei.

- Trebuie să te gîndești la copilul tău și la căpitan.

Patrick muncise la fel de neobosit ca și Charlotte,

dacă nu mai mult, din moment ce membrii echipajului său începuseră să se împutineze și vîntul bătea. Noaptea tîrziu, el căzu alături de ea în pat, îmbrăcat complet, dormi două ore, apoi se trezi și o luă de la capăt.

- Nu am unde să mă ascund de febra asta, zise Charlotte. Patrick spune că a intrat și în lemnăria vasului.

Cochran încuviință din cap. Era numai piele și os și barba îi crescuse țepoasă pe obrazii pămîntii.

- Am văzut vase venind la țarm fără vreun suflet la bord, odată ce au fost loviți de molimă.

Charlotte se cutremură și își împreună mîinile în poală. Nu-și putea aminti ce rochie purta și nici nu se obosi să se uite.

- Refuz să mor, spuse ea, adresîndu-se atît destinului cît și lui Cochran. Încă nu mi-am trăit viața.

- Dacă cineva poate supraviețui unei asemenea molime, aceea ești tu, zise el. Se pare că zînelor și spiritelor le place devotamentul tău.

Tipper Doon, răpus de boală în ultimele trei zile, gemea agitat în somn. Lacrimi de disperare îi umplură ochii lui Charlotte, în timp ce îi spela fața.

- Să nu mori, Tipper, se încruntă ea, atît de îngrijorată, încît uită conversația cu Cochran în centrul vasului. Nici tu nu ți-ai trăit încă viața.

Cu aceasta, Charlotte începu să plîngă sincer, aple- cîndu-se înainte pînă cînd fața îi atinse pieptul lui Tipper. .

- Lydia, hohoti ea, incapabilă să se tragă înapoi. O, Lydia, te rog, ajută-ne!

Mîini puternice, de oțel o ridicară de pe taburet și o îmbrățișară. Patrick venise după ea și ea plînse neajutorată, lipsită de orice speranță, pe umărul lui, în timp ce el o scotea din cabina în care zăceau bolnavii.

În cabina lor o dezbracă și o așeză pe pat. Cînd ea refuză mîncarea, el îi dădu ceai slab cu polonicul.

- Dacă Lydia ar fi aici, spuse ea, conștientă de faptul că bătea cîmpii, dar incapabilă să se oprească. Ar fi știut ce să facă...

- Gata, acum, zise Patrick. Era alături de ea în pat, îmbrățișînd-o.

- Sîntem doar la cîteva zile depărtare de insulă. Acolo te poți duce la țarm și bătrîna Jacoba te va îngriji pînă cînd te vei însănătoși din nou.

Cuvintele de-abia avură sens pentru Charlotte, dar înțelese un singur lucru: că insula era aproape. Se agăță strîns de speranța că vor ajunge la ea.

Charlotte dormi pînă a doua zi la prînz și se trezi simțindu-se mai puternică. Era chiar și puțin jenată că se lăsase așa de repede pradă oboselii din noaptea trecută și le permisesse lui Patrick și celorlalți să o vadă doborîtă.

După ce mîncă niște pîine și niște fructe, se îmbracă și se duse să vadă cum mai erau bolnavii. Dacă nu-l lăsa pe Cochran să se odihnească, se temea că acesta nu va avea timp să mănînce și să doarmă și depindeau mulți de el.

Ajungînd în cabină, nu văzu nici urmă de primul ofițer, dar căpitanul vasului stătea într-un scaun cu spătar lîngă patul unui bolnav, cu fața îngropată în mîini.

Ea rămase în picioare în spatele lui Patrick, atin- gîndu-i umerii. Îi simțea disperarea, știa că se simte vinovat de suferințele echipajului său.

- Nu este vina ta, îi spuse ea cu delicatețe.

El se ridică din scaun, de parcă degetele îi arseseră pielea și se clătină la atingerea ei. Stătea cu spatele întors la ea; trebuia totuși să îi vadă fața.

- O să ajungem curînd la insulă, îi zise ea tremurător, încercînd să îi ofere aceeași speranță pe care i-o dăruise el cu o noapte înainte.

Patrick se răsuci, se înclină ușor și o îndepărtă pe Charlotte cu un gest al mîinii, de parcă era o insectă.

- Mîine, îi confirmă el pe un ton pe care ea de-abia i-l recunoștea. Dar eu nu voi părăsi vasul pînă ce ultimul om nu va fi dus pe țarm și asta ar putea dura săptămîni la rînd.

- Dar ai spus...

El o privi în cele din urmă și ea văzu boala răvă- șindu-i trăsăturile.

- Am spus că tu te vei duce pe insulă și te vei duce. A te trimite pe tine înseamnă să pun în pericol orice viață de pe insulă, dar nu am încotro. Restul vom ră- mîne aici pînă cînd trece pericolul.

Charlotte se mișcă spre Patrick, simțind cam ce avea să se întîmple, dar înainte să ajungă la el, genunchii lui se înmuieră și căzu pe podea cu o bufnitură. Ea țipă pe loc și se aruncă peste pieptul lui îndurerată amarnic, dîndu-le ceva de furcă lui Cochran și mai multor bărbați să o îndepărteze.

Capitolul 15

Torțele ardeau pe tot cuprinsul Insulei, strălucind de bun venit ca stele aurii în noaptea întunecată. Oricum, pentru echipajul și pasagerii de pe *Enchantress* pămîntul ar fi putut fi și lîngă rai, că tot nu îndrăzneau să părăsească vasul.

Charlotte rămase pe punte, obosită de lupta cu boala tenace care îl răpusese pe Patrick și pe încă un număr de oameni și privea cu Jind la luminile care licăreau și la copacii umbroși.

- Oh, domnule Cochran, îi spuse ea bărbatului care stătea lîngă ea, tînjesc după mîncare proaspătă și pămînt sub picioare. Vreau să dorm lîngă soțul meu într-un pat cu așternuturi curate și să miros parfumul florilor, în loc de putoarea acestei molime.

Primul ofițer încuviință posac din cap.

- Ei, doamnă Trevarren, spuse el oftînd. Uneori se pare că sîntem condamnați să navigăm de-a lungul rîului Styx, eu și cu dumneata, în timp ce Satan însuși ride de situația dificilă în care ne aflăm.

Charlotte se aplecă ușor peste balustradă, aproape la capătul puterilor. Printr-un miracol, nu se îmbolnăvi dar Patrick fusese Inconștient timp de mal multe zile iar ea nu putea ști dacă și copilul nenăscut nu fusese afectat de maladie, Nu va avea pace pînă cînd nu va simți copilul mișcînd și pînă cînd tatăl acestuia nu va fi din nou arogant și irascibil, ca de obicei.

Iși înălță bărbia, hotărâtă ca de dragul copilului și al barbatului ei să nu cedeze.

Charlotte lovi cu furie și putere balustrada și-și scutura pumnul.

- Asta-i pentru diavol, spuse ea deliberat. Apoi striga în întuneric: Nu vei câștiga, Lucifer, du-te înapoi în iad acolo unde ți-e locul și lasă-ne în pace.

Cochran surîse și era și era si amuzament și durere în acel sunet.

- Ești, cu adevărat, atât de cutezătoare, doamnă Trevarren, încât să te lupți cu însuși diavolul?

„ Da, replică ferm Charlotte, dar în momentul următor se înmuie puțin.

„ E mai ușor dacă al cu cine să te lupți, chiar dacă acel cineva este diavolul, îi spuse ea trist prietenului ei. Apoi isi ridica rochia și se răsuci, pornind-o repede de-a lungul puntii,los pe trpte si pe hol, către cabina lui Patrick.

El zăcea inconștient, pămîntiu ca moartea și în același timp scâldat în transpirație, în patul în care făcuse dragoste cu Charlotte cu atîta vitalitate și neobosit doar cu citeva zile in urma.Flăcările candelelor dădeau lumini de strălucire obscură, funerară, care o făcu pe Charlotte să tremure.

Aprinse una cîte una lanternele de kerosen și suflă în candel. Apoi se duse pe marginea patului și începu pentru a mia oară să-i spele fața și trupul cu apă rece.

- Patrick? Ea îi șoptise numele iar și iar și el nu-i răspunsese nici măcar cu o fluturare de pleopă sau cu tremurul unui mușchi, dar de data asta deschise ochii.

Pe Charlotte nu o alină acest lucru, fiindcă îi vedea sufletul prin acele ferestre violete și părea să renunțe să se mai întoarcă la viață. Lacrimile îi tremurau pe pleoape și zîmbi luîndu-i mîna într-a ei.

- Ai ajuns acasă, spuse ea tandru. Sîntem ancorați doar la o aruncătură de băț, de țărml insulei tale.

Patrick oftă.

- Bine, zise el. Se luptă vizibil să-și adune puterile pentru cîteva clipe. Ești sănătoasă, Charlotte? Copilul...

Ea se aplecă și îi sărută fruntea palidă.,

- Sînt bine, domnule Trevarren, și copilul tău este așa cum l-ai lăsat.

- Asta este bine, se chinui el să spună. Și oamenii? Cîți au supraviețuit?

Charlotte avu instinctul să-l ferească pe Patrick de adevăr, dar știa că nu putea.

- Douăzeci și șase, răspunse ea.

- Paisprezece au murit, deci, zise Patrick. Închise ochii încă o dată și o singură lacrimă i se prelinse pe tâmpla dreaptă și îi străluci în păr.

Ea îl prinse de mână.

- Da, îi zise cald, dar se pare că tot ce a fost mai rău a trecut. Cinci dintre oamenii care s-au îmbolnăvit își revin acum.

Patrick se uită din nou la ea.

- Dacă mor, să mă îngropi pe culmea din spatele casei de pe insulă; Jacoba îți va arăta locul.

- Să faci bine să nu mori, Patrick Trevarren, se încruntă Charlotte rapid, strângându-i mai tare mâna dreaptă, de teamă că asta va însemna că se va duce chiar în clipa aceea. Eu una depind de tine, la fel și copilul nostru. Îi apăsă mâna pe pînțe.

El îi duse degetele la buze, le sărută vârful. Apoi închise ochii strălucitori de febră și adormi.

Charlotte nu-i dădu drumul mâinii, ci o ținu strâns într-a ei, în timp ce se ruga fervent pentru Patrick, pentru copilul lor. Când nu mai avu cuvinte, vise, speranțe și rugă pe care să i le înfățișeze Celui Atotputernic, Charlotte se întinse lângă bărbatul al cărui suflet era legat de al ei și adormi.

O trezi o bătaie în ușa cabinei; țîșni în sus dintr-un somn profund și trecu o clipă pînă să-și dea seama unde se afla. Se răsuci către Patrick, văzu că respira liniștit și se clătină sub un val de recunoștință.

- Doar o clipă, strigă ea încet vizitatorului care stătea de cealaltă parte a ușii. Ridicîndu-se, Charlotte își netezi părul și rochia-i șifonată.

- Cine este, vă rog?

- Este domnișoara Jacoba McFaylon, veni replica dură. Am venit după căpitanul meu iubit și nimeni nu mă va ține departe de el, domnișoară, nici tu, nici căposul domn Cochran și nici altcineva de pe vasul lui.

Charlotte deschise ușa și găsi stînd în pragul ușii o femeie plinuță, între două vârste, arătînd la fel de hotărîtă pe cît îi fusese vorba. Purta o rochie proaspăt scrobîtă de menajeră, avea părul grizonat și un ochi inert. Celălalt ochi, căprui și strălucitor ca de pasăre, o privea pe Charlotte cu o curiozitate țîfnoasă.

- Domnul Trevarren a dat ordin să nu fie dus la țarm pînă cînd nu trece pericolul, spuse Charlotte cumva violent, dîndu-se înapoi un pas ca să-i facă loc doamnei McFaylon, care intră ca vîntul.

- Oricum nu i-am urmat niciodată blestematele de ordine, spuse scoțianca. Se năpusti spre pat, ridică una dintre pleoapele lui Patrick și îl cercetă atent.

- Dumnezeu mare, Jacoba, pufni el cu mai multă putere decît putuse vedea Charlotte de cînd se îmbolnăvise, ai băga pe cineva în sperieți fără să te gîndești.

Jacoba dădu din cap cu înțelepciune.

- I-am spus domnului Cochran că te-aș putea ajuta și am avut dreptate, zise ea. Gesticulă spre Charlotte. Și spune-mi te rog, cine e dulceața asta?

Pe Charlotte o usturară vorbele și tonul bătrînei care o făcură să se simtă precum o javră urît mirositoare.

Ochii lui Patrick părăură să danseze pentru o clipă, în timp ce își muta privirea de la menajeră la Charlotte.

- Este soția mea, într-un fel. Mi-e teamă că este o poveste lungă, o poveste pe care nu am puterea să ți-o spun acum. Vreau să ai mare grijă de doamna Trevarren, Jacoba, indiferent ce se întîmplă.

Bătrîna se răsuci ca să se uite la Charlotte cu singurul ochi limpede.

- Doamna Trevarren, nu? Ei, ceilalți nu vor fi încîntați să audă una ca asta, nu-i așa?

- Ceilalți? întrebă Charlotte.

Ușor, Patrick închise ochii și se cufundă într-un alt somn profund.

- Care ceilalți? insistă Charlotte, apropiindu-se mai mult de Jacoba.

Jacoba lăsă întrebarea în aer.

- Nu avem timp de asemenea prostii, replică ea. Trebuie să-l ducem pe căpitan în patul lui, unde să poată fi îngrijit ca lumea.

Nu trecuse nici o oră înainte ca Patrick să fie pus pe o targă și dus pe țarm cu barca. Charlotte merse cu el, avînd cu ea instrumentele de desen și încăpățînîndu-se să stea lîngă el. Nu se putea abține să nu se uite în jur, fiindcă marea, insula și cerul făceau un spectacol măreț, cu albastrul și verdele lor puternic, cu nuanțele de roșu și de auriu. Papagalii și alte păsări mici adăugau culori înnebunitoare; nuanțe de roșu și galben, roz și alb, varietatea părea fără sfîrșit. Florile erau înflorite peste tot, de un colorit și mai îndrăzneț și o aromă dulce umplea aerul. Bărcuța era manevrată de băștinași tuciurii și cînd ajunseră la mal săriră în surf și ridicară targa cu Patrick între ei, așa cum cioclii cărau un coșciug. Căpitanul era doar pe jumătate conștient, dar într-un moment de luciditate răcni:

- Jacoba!

Scoțianca, care aștepta pe plajă, păși înainte dar nimic din purtarea ei nu indica faptul că ar fi înfricoșată în vreun fel de ordinele lui bubuitoare.

- Sînt aici, căpitane, zise ea cu o demnitate care inspira teamă.
- Am dat un ordin, îi spuse Patrick luptîndu-se să se ridice de pe targă și nereușind. Trebuia să rămîn pe vas pînă cînd nu mai exista pericolul de a aduce maladia asta pe țarm.
- Și așa ai și făcut, conchise Jacoba, dar pe multe din ordinele tale nu dau doi bani, domnule, și ăsta este unul dintre ele. Își întoarse singurul ochi spre bărbății care stăteau la fiecare capăt al tîrgii lui Patrick.
- Duceți-I repede în apartamentul lui din casa mare. Pe sobă fierbe ceainicul cu una din supele mele speciale și cu cît i-o băgăm mai repede pe gît, cu atît mai bine.

Charlotte fu ușurată și tulburată pe loc. Avea noi speranțe pentru însănătoșirea lui Patrick și era o bucurie sfîntă să imensă pămîntul sub picioare. Jacoba era o femeie pe care să contezi, dar Charlotte nu știa dacă bătrîna îi era prietenă sau dușmancă.

Se împletici în nisipul fin, ca să poată ține pasul cu cărăușii, atenția fiindu-i fixată asupra lui Patrick. El era foarte slăbit și oasele feței i se vedeau clar pe sub piele, dar o zări și îi zîmbi scurt, înainte să se cufunde din nou în somn.

Casa lui Patrick se ridica pe o colină, deasupra apei turcoaz a golfului, o clădire uriașă, cu piloni albi, grecești care susțineau acoperișul verandei. Charlotte era prea obosită ca să fie impresionată, deși privind-o își strînse brațele în jurul instrumentelor de desen.

Traversară o pajiște întinsă, la fel de verde și de îngrijită ca acelea din Anglia, și intrară printr-o ușă mare, dublă. Podeaua holului de la intrare era de marmură verde și un perete era acoperit cu o tapiserie care data în mod sigur din secolul al XVI-lea.

Lucrarea înfățișa cîteva nimfe în rochii transparente,

stînd întinse în jurul unui bazin și Charlotte își promise în tăcere că se va întoarce mai tîrziu și va studia scena mai îndeaproape. Tapiseria, deși frumoasă, o frămînta și se încruntă urcînd scara largă, șerpuitoare, împreună cu ceilalți.

Apartamentul lui Patrick ocupa întreaga fațadă a casei și patul lui enorm, cu plasă împotriva țințarilor căzînd în cute grațioase, avea vedere spre mare. Trei seturi de uși franceze separau camera de o terasă de piatră, destul de mare cît să așezi o masă, scaune și numeroase ghivece cu plante.

Insularii îl ridicară pe Patrick de pe targă și îl așezară pe pat, cu tot cu hainele-i murdare.

- Nu plec de lîngă el, spuse Charlotte fără menajamente, văzînd provocarea din ochiul lui Jacoba.

Patrick i se alătură:

- Charlotte rămîne, decretă el.

Jacoba oftă din greu.

- Foarte bine, zise ea, deși se simțea clar din tonul ei că făcea această concesie împotriva principiilor ei. O privi pe Charlotte lung și meditativ.

- Arăți la fel de slabă și de pricăjită ca un pui de vrabie, decretă ea în final. N-o să-i fii de prea mare ajutor căpitanului dacă nu o să-ți odihnești oasele și n-o să te hrănești, iar o baie bună nu ar face rău nimănui, dacă nu te superi că spun așa.

Charlotte își ridică colțul gurii într-un zîmbet obosit.

- Ar conta dacă m-ar supăra spusele dumitale?

Jacoba își îngustă odhiul timp de o clipă, apoi

izbucni într-un rîs care spulberă tensiunea.

- Nu, domnișoară, nu e așa cum crezi dumneata.

Baia este într-acolo, și o să văd ce haine curate o să-ți pot găsi.

- Am o grămadă de rochii la bordul vasului...

Jacoba o întrerupse scuturînd din cap.

- N-are a face. O să scoatem febra prin fierbere din ce putem, restul lucrurilor vor trebui arse.

Charlotte nu vru să se gîndească la faptul că veșmintele ei frumoase vor fi aruncate în foc, dar nu cunoștea vreun alt mod care să reducă posibilitățile de epidemie printre oamenii de pe țarm.

- Dar echipajul? întrebă ea. Mulți dintre ei sînt încă bolnavi.

Jacoba vorbea distrată, mintea flindu-l evident fixată pe următoarea sarcină a mîinllor el ocupate și competente.

- Este o cabană veche, jos pe plajă; oamenii căpitanului vor fi îngrijiți pînă cînd vom fi siguri că molima a trecut.

Charlotte încuviință din cap și își croi drum spre baia Indicată, prea obosită să gîndească mal mult de atît. Luxul încăperii o mișcă, fiindcă nu văzuse așa ceva nici măcar în palatul Iul Khalif. Un bazin mare era zidit direct în podea și avea pînă și una din acele Instalații moderne pentru ventilație. Plante luxuriante, înflorite în ghivecele lor de lut erau aliniate la perete și acolo se afla o fereastră înaltă, arcuită cu vedere spre mare.

Charlotte își dezbracă rochia sfișlată și se spală cu săpun parfumat. Intră o femeie cu pielea cocolatie, aducând prosoape și o rochie albă de bumbac.

- Bună, spuse Charlotte recunoscătoare pentru zîmbet. Era o străină în paradis și nu era sigură întru totul că era binevenită. Mă cheamă Charlotte Trevarren. O încruntătură îi încreți truntea. Sau încă era Charlotte Quade?

Servitoarea făcu o reverență, plecîndu-și ochii.

- Eu sînt Mary Prinde-Pește-Mult, zise ea. Domnișoara Charlotte dorește de mîncare?

Stomacul lui Charlotte chiorăi la acest gînd.

- Oh, da, te rog. Luă unul dintre prosoapele de pe bancheta de piatră unde le pusese Mary și se acoperi cu pudoare în timp ce urcă treptele bazinului.

Mary se înclină din nou.

- Aduc tava pe masa de afară, acum că domnul Soare se mută de cealaltă parte a casei. Cu aceste cuvinte se răsuci și plecă.

Charlotte îmbracă rochia albă, care, deși mare pentru ea, era curată și comodă, găsi un pieptăn și își descurcă atent părul ud. Cînd intră din nou în dormitorul stăpînului, Jacoba îi băga Iul Patrick în gură niște supă. Ochii lui, atît de înfundați în orbite în rarele ocazii în care îi deschidea, se luminau văzînd-o pe Charlotte apropiindu-se de pat.

întinse o mîna și Charlotte se duse spre el, ignorînd dezaprobarea fățișă a Jacobei.

- Și el ar avea nevoie acum de o baie, interveni Jacoba pe un ton ridicat.

Patrick chicoti, lucru care o făcu pe Charlotte să tresară de bucurie.

- Probabil că miroso ca o cămilă, zise el.

- Mai rău, îl asigură Charlotte, aplecîndu-se ca să-l sărute pe frunte. Un moment mal tîrziu, își ridică privirea ca să o întîlnească pe cea a Jacobei.

- O să ărră îngrijesc eu de îmbăierea soțului meu, spuse ea. Tu poți pleca cînd vei termina să-i dai supă.

Jacoba deschise gura ca să protesteze, aruncă o privire scurtă spre Patrick, apoi se gîndi mai bine înainte să vorbească.

Mary intră ducînd o tavă și Charlotte îl sărută din nou pe Patrick, ca apoi să o urmeze pe servitoarea bine intenționată pe terasă.

- Am nevoie de multă apă fierbinte pentru căpitan, te rog, zise Charlotte în timp ce se așeză la masă într-o cascadă de raze catifelate. O aștepta o tavă plină cu

fructe proaspete și exotice, împreună cu pui rece și un fel de mîncare de orez plăcut mirositoare.

- Da, domnișoară Charlotte, răspunse servitoarea cu încă o reverență.

Lui Charlotte îi era atît de foame încît tremura, dar mîncă, slăbiciunea îi trecu și se simți din nou în puteri, deși obosită. Vederea cascadei solare o și învioră puțin, deși era bucuroasă că se afla din nou pe țarm.

Refăcută, îi lăsă tava lui Mary și se întoarse înăuntru. Apa cerută aștepta în vase înalte, care încă scoteau aburi și i se aduseră haine și prosoape. Nu era nici urmă de Jacoba și Patrick căzuse iar într-un somn agitat.

Ușor, blînd, Charlotte îl dezbracă pe bărbatul care îi era tovarăș de suflet, dacă nu soț, și începu să-l îmbă- ieze. Asta îi luă destul timp și Patrick nu se trezi, deși uneori se agită. Poate că era supa Jacobei, sau poate că se afla din nou într-un loc sigur și confortabil, căci culoarea începuse să-i revină pe pielea palidă și Charlotte putea simți cum el se întrema.

Cînd fu curat din nou, după ce părul bogat, negru ca abanosul îi fu spălat, pieptănat ușor și dat pe spate așa cum îi plăcea lui, Charlotte se ghemui lîngă el, căscă și îl urmă în somnu-i adînc.

Se trezi cînd simți o mînă familiară pe sîn. Trezin- du-se complet, se ridică într-un cot ca să se uite la fața lui Patrick.

Camera era scăldată în lumina lunii și cineva, probabil Mary sau Jacoba, coborîse plasa de țînțari, conferind patului o intimitate confuză. Aerul era cald, noaptea străbătută de cîntecul greierilor, briza oceanului foșnea în palmierii din apropiere și toate uneau inimile a doi îndrăgostiți.

- Charlotte, zise Patrick, și glasul lui sună de parcă rostirea numelui ei îl costa totul, dar merita prețul. Cu aceeași mînă cu care îi mîngîiase sînul, îi descheie fermoarul rochiei și o dezbracă.

Ea știa ce dorea el și tînjea la fel de mult să-i dăruiască. Charlotte se trase lîngă el, îi mîngîie gura ușor cu sfîrcul sînului, iar el i-l cuprinse lacom și îl supse cu putere, de parcă era înfometat după ea.

Charlotte strigă de plăcere involuntară, deoarece ațîțarea lui Patrick în acest mod o excitase întotdeauna, își încolăci degetele în părul lui și îl trase mai aproape. După un timp, ea îi dădu și celălalt sîn, iar el îl savura la fel de lacom.

în cele din urmă el se retrase, scotînd un sunet care ar fi putut fi geamăt sau rîs.

- Am început un lucru pe care nu sînt destul de puternic să îl termin, se lamentă el, cu ochii strălu- cindu-i în întuneric cînd o privi pe Charlotte, care stătea tremurînd lîngă el, cu rochia înfășurată în jurul taliei.

Totuși, aș vrea să văd plăcerea întipărită pe fața ta pe cât de mult aș dori să văd soarele răsărind mâine.

Ochii lui Charlotte erau înecați în lacrimi, fiindcă se gândise de multe ori că l-ar putea pierde pe acest bărbat care însemna mai mult decât însăși viața pentru ea. Acum era clar că va trăi.

- Altă dată, spuse ea moale.

Dar Patrick scutură din cap..

- Acum, răspunse el. Apoi îi luă mâna și îi apăsă propriile degete pe buclele moi ale culmii dintre coapse. Mâna lui se mișcă deasupra ei, stabilind "ritmul și în același timp împiedicînd scăparea.

Charlotte gemu, desfăcîndu-și picioarele, involuntar.

- Patrick, gîfii ea, capul căzîndu-i deja pe pernă. Asta este... scandalos...

- Îhîmm, încuviință el. Scandalos. Ești frumoasă, Charlotte.

Ea se convulsiona ușor sub degetele lui și ale ei, dar valul pasiunii creștea tot mai mult.

- Pentru o presupusă soție?

El înteți ritmul și făcu un mic semn de aprobare cînd ea îi răspunse.

- Pentru o vulpe obraznică, replică el. Pelvisul ei se încorda și ea țipă, năpădită de un val de plăcere.

- Doamne, Dumnezeule, Patrick - nu pot suporta - este prea puternic...

- Și devine și mai puternic, zise el.

Charlotte era înfierbîntată de o disperare delicioasă.

- îmi vine...

- Da, încuviință el, și cînd se aplecă să-i lingă sfîrcul ușor prezumția lui Charlotte se adeveri și ea explodă în milioane de flăcări incandescente. Pe cînd tresărea în imensul pat ai lui Patrick, acesta o privea și îi savura fiecare răspuns.

Dimineața îl găsi pe Patrick mai puternic, dar și distrat și mult mai distanțat. Pe Charlotte o trimise afară din cameră și discută timp îndelungat cu Cochran. Cînd primul ofițer plecase traversînd holul mohorît, Charlotte se grăbi să se ducă la patul soțului ei.

Patrick stătea în șezut, cu pieptul gol, cu spatele sprijinit de un munte de perne. Se uita afară, prin ușile franceze care fuseseră deschise mării și aerului curat, și nu-și mută privirea cînd intră Charlotte.

Ea îi urmări privirea, o văzu pe *Enchantress* legănându-se în flux la oarecare distanță de mal, cu velele-i imaculate contrastând cu diferitele nuanțe de albastru ale mării și ale cerului. Deși scena era incredibil de frumoasă, sau probabil din cauza asta, Charlotte simți o groază teribilă.

- Membrii echipajului își revin?

Totuși Patrick nu-și întoarse ochii de la vas.

- Da, replică el. N-au mai fost morți.

Camera era plăcută, cu acea căldură moale, tipică tropicelor, dar Charlotte tremura toată.

- Atunci de ce arăți așa? îndrăzni ea să întrebe. Cineva ar putea crede că ți-ai pierdut cel mai iubit prieten.

- Poate că l-am pierdut, răspunse Patrick și ea ft văzu puternicele trăsături ale feței lui marcate de durere. Nici slăbiciunea și nici paloarea nu puteau ascunde linia aristocratică a trăsăturilor lui.

- Poate că l-am pierdut.

- Ce tot spui? șopti ea.

El își întoarse ochii violeți spre ea și ea văzu disperarea din ei, împreună cu sănătatea și aroganța care îi reveneau și pe care ea le iubea și le ura.

- Molima asta blestemată nu va mai face nici o victimă, șopti el aspru. Apoi se uită spre *Enchantress* din nou, ca pentru a-i memora fiecare linie.

Charlotte își simți genunchii înmuindu-i-se. își îngropă fața în mâini, amintindu-și cum Patrick îi spusese că molima aceea groaznică se impregnase pînă și în lemnăria vasului.

- Oh, nu, spuse ea. Nu!

- Se va scufunda după apusul soarelui, zise Patrick aproape fără glas, privirea rămînîndu-i lipită de preaiubita lui navă grațioasă care îl servise atît de credincioasă.

Restul zilei fu tensionat. Patrick dormi și se trezi, dormi și se trezi. întotdeauna cînd era treaz se uita la *Enchantress* devorînd-o cu aceeași lăcomie cu care luase sîinii lui Charlotte cu o noapte în urmă.

Cînd se lăsă noaptea, Patrick se îmbracă singur, cel puțin în parte, refuzînd orice ajutor și ieși afară pe terasă ținîndu-se cu ambele mâini de zidul din piatră. Toată ziua bărci mici circulaseră încoace și încolo, între vas și țarm, cărînd diagrame și hărți, centuri și echipamente, tot ce putea fi salvat. Acum micile ambarcațiuni

înconjurară din nou vasul cu torțe aprinse.

Enchantress era abordată; micile grupări de flăcări le spuseră acest lucru. Fusese udată cu kerosen, fiindcă așa sunase ordinul lui Patrick, și i se dădu foc.

Oamenii coborîră pe frînghii și chiar săriră, țipînd peste bord, în timp ce punțile mîndrului cliper luară foc. Charlotte își vîrî brațul pe sub cel al lui Patrick, ignorîndu-i rezistența, cînd flăcările cuprinseră catargele, dansară pe greement și în cele din urmă prinseră velele.

Vasul era o priveliște grandioasă, așa cum ardea profilat pe cerul întunecat și în reflecția luminii lui Charlotte i se păru că vede o lacrimă alunecînd pe obrazul palid al lui Patrick și pierzîndu-se în părul țepos și negru al bărbii lui.

- Vikingii obișnuiau să-și dea foc vaselor cînd acestea nu le mai puteau servi, spuse el aspru, după un timp îndelungat. Ce era mai rău se întîmplase: *Enchantress* era acum un schelet în flăcări, care de-abia plutea.

Charlotte își rezemă capul de brațul lui, incapabilă să își rețină hohotul care îi scăpă din gîtlej.

- O, Patrick, este ca și cînd ai privi pe cineva drag murind, șopti ea. Ce te vei face fără ea?

- Nu știu, replică el mohorît.

Vasul arse în tot timpul nopții și Patrick refuză să părăsească terasa pînă cînd nu se sfîrșea totul. Cînd corabia se aplecă grațios înainte și se scufundă, el scoase un sunet jos, plin de cea mai curată durere, se întoarse și intră împleticindu-se în casă.

Căzu pe pat, întins de-a latul și fu cuprins imediat de somn. Priveghiul îl sleise de puteri și Charlotte știu că sufletul lui era răvășit de disperare.

Își făcu loc lîngă Patrick cu stîngăcie, îi puse o mîină ușor pe spate și închise ochii.

Se trezi în dimineața următoare în compania unul străin, care doar arăta ca Patrick, Sufletul lui părea să se fi retras, lăsînd un pustiu rece în loc,

- Patrick? zise Charlotte alarmată.

El stătea rezemat de tăblia patului, prlvind-o de parcă era o străină și nu femeia cu care se luptase, cu care se iubise pătimaș și care îi va dărui un copil.

- Pleacă, îi zise el rece,

Charlotte se ridică confuză și rănită profund.

- Patrick,...

El își trecu privirea violetă, periculoasă, peste ea.

- Am spus să pleci, mormăi el.

Hotărîtă fiind că unul dintre ei ar trebui să fie rațional, Charlotte se ridică cu demnitate, își ținu bărbia sus și vocea egală.

- Ai nevoie să suferi după *Enchantress* în singurătate, spuse ea și pot înțelege acest lucru. Ea se întinse ca să-i atingă fața, dar el își răsuci capul ca să evite contactul. Totuși, ea găsi curajul să termine: Când îți vei da seama că ai nevoie lângă tine de o femeie reală, cu minte, inimă, mâini și sîni și nu una de lemn cu vele și catarge, voi fi pe aproape.

Patrick nu spuse nimic și nici nu o privi.

Charlotte își îndreptă umerii și plecă fără să privească în urmă.

Capitolul 16

Neavînd nici un chef să rămînă în camera aceea și să îndure tăcerea irascibilă a lui Patrick, Charlotte se *decise să exploreze împrejurimile*.

Jos, într-o bucătărie scaldată în soare, o găsi pe doamna McFaylon aranjînd *felii de banane* într-o tavă de plăcintă. Menajera severă îi mai aruncă o privire meditativă înainte să întrebe:

- Cum este astăzi?

Charlotte *oftă*.

- Ar fi trebuit să se îmbete ca să cadă în melancolie, spuse ea și crezu că zărise o licărire de amuzament în ochiul Jacobei.

- O să treacă, domnișoară, spuse bătrîna. Căpitanul a iubit vasul acela mai mult ca pe oricare dintre femeile lui și are nevoie să sufere după el un timp.

Bănuind că cuvintele „oricare dintre femeile lui” îi *fuseseră aruncată drept momeală*, Charlotte refuză să dea replica.

- Aș vrea să explorez casa și împrejurimile un pic, zise ea. Nu întrebă dacă doamna McFaylon avea vreo obiecție ci pur și simplu întoarse spatele și plecă.

- Vezi să nu hoinărești prin trestia de zahăr, domnișoară. Sînt șerpi veninoși acolo. Charlotte se cutremură în mod involuntar. Ar fi ocolit cîmpurile, dar se uită peste umăr și spuse satisfăcută:

- Mă îndoiesc că ar exista un șarpe mai veninos decît Patrick Trevarren în starea actuală, zise ea. Din nou văzu o umbră de zîmbet în înfățișarea aspră a Jacobei. Parterul casei lui Patrick era elegant de simplu, atît ca structură cît și ca decor. Camerele erau scaldate în lumină și ferestrele ofereau peisajul lin al pajiștilor unduitoare, al frunzișului tropical și al mării verzi-albăstrui. Charlotte era uimită

de frumusețea împrejurimilor și de modul în care interiorul și exteriorul păreau să fuzioneze.

Se simți acasă și lacrimile îi inundară ochii. Nu mai văzuse o insulă vreodată și totuși sufletul ei își amintea locul acesta și tînjise după el.

Găsi biblioteca lui Patrick, care era ticsită de cărți legate în piele, covorașe persane scumpe, mobilă îmbrăcată în piele și un șemineu din marmură. Biroul masiv era lucrat din mahon de calitate, minunat sculptat și Charlotte se așeză în scaunul confortabil un timp, doar savurînd personalitatea camerei care era însuși Patrick.

Simpla atmosferă îi dădu noi speranțe, amintindu-i prin însăși esența ei că Patrick era un bărbat puternic și fizic și psihic. Va deveni el însuși odată ce se va consola cu pierderea lui *Enchantress*.

Frămîntată, Charlotte ieși prin ușile franceze din cealaltă parte a camerei și pătrunse într-o gradina linistită. Aici se afla o curte interioară din piatră veche gri și o fîntînă grațioasă din marmură, acoperită de muschi. Grupuri de flori tropicale își înclinau capetele în lumina soarelui, neobrăzate ca dansatoarele de cabaret îmbrăcate în roșu, roz, nuanțe de galben, portocaliu, albastru-pal și violet-închis. .

Charlotte se apropie de o tufă plină de orhidee roz-ciclam și o miroși ca să *descopere* ca nu avea miros. Aceasta constatare o incurcă și se încrunta trecînd mai departe. . . .

Dincolo de grădină se întindeau pajiștile, apoi plaja argintie care strălucea în lumina zilei.

Charlotte lăsa la o parte decepția provocată de flori, își ridică rochia de bumbac și se îndreptă spre tarm. Nisipul era fin, foarte diferit de cel maroniu, cu granulație

mare de la Puget Sound, în care Charlotte se jucase copil fiind. Era și cald și uscat, îmbiind-o să-și scoată pantofii și să meargă desculță cu vîntul fluturîndu-i

părul. Pacea pe care Charlotte o găsisse în biblioteca lui Patrick se adînci și mai mult în timp ce se plimba, ascultînd muzica fluxului și ciripitul plăcut hîrîit al pasărilor ascunse în frunzișul luxuriant. Cam *dupa un sfer de oră*, Charlotte ajunsese într-un mic golf, un colt de rai, loc atît de frumos, încît trebui să se așeze pe o stîncă mare, plată ca să îl cuprindă cu privirea pe de-a-ntregul.

Pe cînd stătea privind apa, cu genunchii sub barbă, un cap ciudat, strălucitor țîșni din apă, la cîtiva zaci de metri de țarm. Creatura scoase un sunet repezit și vesel și Charlotte rîse, apoi se apropie cu atenție de mare, vrînd să vadă mai bine.

Delfinul o întîmpină rîzînd și el, se ridică parțial din apă și alunecă înapoi grațios,

Charlotte bătu din palme, neputînd să-și rețină bucuria.

- Arată-te! țipă ea bine intenționată.

Creatura lucitoare, de un gri-perlat, murmură un răspuns, apoi dispăru la fel de rapid pe cît apăruse.

- întoarce-te, șopti Charlotte mîhnită, dar știa că o asemenea magie nu se arăta la comandă. își odihni cîteva minute bărbia pe genunchi, sperînd că delfinul va mai apărea o dată, dar nu mai apăru. în cele din urmă, Charlotte își continuă plimbarea.

Se minună de copacii care împrejmuiau plaja, unii încărcăți cu nuci de cocos, alții cu banane coapte. Charlotte luă una din. acestea din urmă, care căzuse pe nisipul murdar. în timp ce îndepărtă coaja groasă și galbenă, auzi un țipăt înfiorător printre frunzele copacului imens.

Charlotte se opri și curioasă și alarmată în același timp și se uită în sus ca să vadă o față mică, maronie și păroasă privind-o pe furiș. Maimuța țipă din nou, țopăind pe craca ei.

Mesajul nu ar fi putut suna mai clar nici dacă micul animal ar fi vorbit.

Charlotte mușcă hotărîtă din banană, stîrnind o nouă repriză de strigăte, apoi își puse mîna în șold.

- încercă să gîndești mai departe, îi spuse ea maimuței. N-o să mori de foame fără banana asta, știi. Copacii sînt plini de ele și poți mânca cîte vrei.

Micul animal vînjos sări din copac, apoi căzu la picioarele lui Charlotte tot atît de dramatic precum un pirat dintr-un musical de doi bani.

Zîmbind, Charlotte se lăsă pe vine.

- Bună, spuse ea oferindu-i mîna liberă.

Maimuța se uită bosumflată la banana începută.

- O, bine zise Charlotte întinzîndu-i fructul.

- Mathilda, țipă pe neașteptate o voce de femeie, nu așa se tratează un musafir.

Charlotte își ridică privirea surprinsă și văzu o tînară foarte drăguță, blondă și cu ochi albaștri strălucitori doar la cîteva metri depărtare. Purta o rochie simplă maron^P de bună calitate.

- Bună, zise Charlotte, simțind și teama ciudată și bucuria de a întîlni o altă femeie de vîrsta ei. Jacoba era prea acidă și imprevizibilă ca să fie o prezență plăcută, dar femeia aceasta avea un zîmbet receptiv.

- Eu sînt Charlotte Trevarren.

Cealaltă femeie păli ușor, i se păru lui Charlotte dar își reveni repede. Zîmbea mereu.

- Deci s-a căsătorit, spuse ea ofînd. Ei, cred că era de așteptat. Pe mine mă cheamă Eleonora Ruffin, dar îmi place să mi se spună Nora.

Charlotte simți impulsul să-i explice relația ei complicată cu Patrick, dar se abținu.

- Locuiești prin apropiere?

Nora aprobă din cap, indicînd un loc undeva în spatele umărului ei drept.

- Ceva mai jos pe plajă. Eu și prietenii mei îi îngrijim pe bolnavii aduși de pe *Enchantress* în cabana de acolo. E mai bine să stai departe.

Maimuța smucea curioasă mîneca lui Charlotte și morfolea banana începută.

- Nu li s-a agravat starea, nu?

Nora scutură din cap.

- Nu, zise ea rîzînd ușor.

Accentul ei avea un ușor ritm scoțian.

- Patrick și domnul Cochran au dat ordin ca echipajul să stea într-o izolare relativă pînă cînd trece perioada de infecție.

Lui Charlotte i-ar fi plăcut să-i întîlnească iar pe primul ofițer și pe Tipper Doon, dar era dispusă să aștepte. Zîmbi spre maimuța pe care Nora o numise Mathilda.* ,

- Este prietena ta?

Cealaltă femeie rîse.

- Da. Matie ne-a adoptat din motive numai de ea știute. Ea este un gardian - mult prea sălbatică pentru a se comporta ca un cîine - dar noi o iubim.

- Noi? întrebă Charlotte. Stăpînită de interes și de curiozitate nativă, se simți neliniștită amintindu-și prea bine de referirea Jacobei la „ceilalți“.

Nora își încrucișă brațele și se rezemă de trunchiul unui copac. Părul blond îi cădea peste umeri și își prinsese o floare crem la ureche.

- Deci Patrick nu ți-a povestit despre noi, zise ea cu resemnare dar fără ranchiună. Nu cred că este surprinzător, avînd în vedere că este un tipicar.

Charlotte se gîndi că Patrick era orice numai tipicar nu, dar nu avea timp să discute despre asta.

- Nu, nu v-a menționat, spuse ea demnă. Dar aş vrea să ştiu totul.

Nora se încruntă, meditănd.

- Sîntem patru, în afară de Jacoba, desigur. Stella, Jayne, Deborah și eu. Îl iubim pe căpitanul Trevarren fără speranță și nu numai pentru că ne hrănește.

Nisipul păru să se cutremure violent sub picioarele lui Charlotte, dar își ținu echilibrul, cel puțin aparent.

- Patrick vă ține pe voi patru?

Drăguța blondă rîse din nou.

- Cred că este o descriere exactă a situației, dar nu sîntem chiar un harem.

Simplul cuvînt „harem“ o izbi pe Charlotte, fiindcă știa ce presupunea un asemenea stabiliment. Înghiți cu greu, își reveni, apoi, fără să-i adreseze vreun alt cuvînt Norei, care trebuie să fi rămas perplexă, se răsuci și se grăbi înapoi spre casă.

Charlotte nu se duse direct la Patrick cu întrebările și îngrijorările pe care le avea în privința Norei și a celorlalte, ci rămase pe banca de piatră de lîngă fîntîna din grădină pînă cînd reuși să se calmeze.

Cînd respirația îi reveni la normal și inima-i furioasă și plină de teamă i se liniști, Charlotte își netezi părul și rochia și intră în casă. Se duse în camera lui Patrick și îl găsi stînd în mijlocul ei, pe un scaun imens, arătînd la fel de impunător ca un rege pe tronul său.

Purta o pereche de pantaloni cafenii și nimic altceva, iar Jacoba îl tunde cu foarfeca.

Charlotte iubea părul bogat al lui Patrick și țipă ușor, în semn de protest.

Patrick o fixă cu o privire goală.

- Credeam că ți-am spus să pleci.

Lui Charlotte care provenea dintr-o familie numeroasă și agitată nu îi erau străine conflictele și confruntările și nu se clinti din loc.

- Oricine altcineva de pe insulă poate să stea drepti cînd pocnești din degete, căpitane, spuse ea rece, dar mie una nu mi-e frică de tine.

El își îngustă ochii și se aplecă ușor înainte, în timp ce Jacoba continuă să-l tundă.

- Ce vrei?

Charlotte se aplecă să culeagă o şuviță de păr negru de pe podea pe care o vîrî în buzunar.

- Vreau, răspunse ea caustic, să fiu tratată cu- minimum de curtoazie, dacă nu te superi. În fond, îți sînt soție într-un fel și îți port copilul, în caz că ai uitat.

Privirea lui Patrick poposi o clipă asupra mijlocului plat al lui Charlotte, apoi ridică despotice o mîna și Jacoba părăsi camera imediat.

- Copilul a mișcat? întrebă Patrick, cînd rămase singur cu Charlotte.

În acel moment, Charlotte înțelese clar ceva nou. Lui Patrick îi era teamă de copil ca și de ea și se părea că această atitudine a lui venea din nevoia de a se distanța.

- E prea devreme pentru asta, Patrick, spuse ea tandru. Șuvița ascunsă în buzunar era mătăsoasă la pipăit. Copilul este încă mic.

El se încruntă și-și întoarse capul, iar Charlotte așteptă în tăcere, cît el medită asupra acestei informații, în cele din urmă o privi iar.

- Iartă-mă; Charlotte.

Scuza o îngrozi.

- De ce?.

- Cum poți întreba asta? răbufni Patrick exasperat. Ai trecut prin iad din cauza mea. Charlotte încuviință arătînd spre fereastră, unde marea, cerul și nisipul se îngemănau în toată măreția lor.

- Mie îmi pare paradisul, zise ea.

Patrick oftă. Părul îi cădea moale pe lîngă gît și Charlotte tînjî să-și afunde degetele în bogăția lui.

- Tu nu aparții acestui loc, așa cum nu aparții nici haremului lui Khalif și nici navei *Enchantress*.

- Bine, căzu ea de acord. Vocea îi suna egală și calmă, lucru ciudat, deoarece simțea că îi vine să plîngă și să urle de frustrare și de teamă.

- Și unde exact, aparțin?

El închise ochii o clipă, un mușchi încordîndu-i-se și apoi relaxîndu-i-se din nou pe față.

- Probabil ar fi mai bipe dacă te-ai întoarce acasă, la familia ta.

Charlotte simți un cutremur de pămînt deși știa că podeaua nu se clintea sub picioarele ei. Își uni palmele, într-o rugă aproape imperceptibilă pentru echilibru,

- Și copilul? întrebă ea, cu ceea ce credea a fi o înfățișare rezonabilă. Nu vrei nici măcar să-ți vezi propriul copil?

La aceasta, Patrick se ridică din scaun, apoi se așază la loc, slăbit. Părea să i se fi scurs toată culoarea din obraji și pieptul larg i se mișcă vizibil în ritmul alert al respirației.

- Dacă este băiat, spuse el după mai multe minute, uitându-se fioros la Charlotte, voi veni la el când va împlini șaisprezece ani. Va învăța să conducă o plantație și să navigheze.

Acum Charlotte fu cea care păli. O furie vulcanică mocnea în ea și vocea îi ieși suierată.

- Mai bine să te văd în iad decât să-ți dau fiul pe mână ca să-l nenorocești, Patrick Trevarren. Și cum îndrăznești să-ți exprimi preferința pentru un fiu față de o fiică?

- La dracu', Charlotte, răcni Patrick, nu fac astfel de diferențe; fata stă lângă mama ei, asta-i tot!

Charlotte își încrucișă brațele la piept și se pregăti de luptă. Mai târziu va plînge, fiindcă era clar că Patrick nu o dorea pe ea, ci numai pe moștenitorul pe ere i-l va dăru. Pentru moment, era hotărîtă să se comporte cu demnitate.

- Și un băiat ar trebui să stea cu tatăl lui?

- Chiar așa. Patrick își încleștă maxilarul.

- Nu îmi pot imagina să-mi dau copilul, fie el fată sau băiat, spuse ea. Și dacă ești îngrijorat de faptul că fiului tău i-ar lipsi influența masculină, nu mai fi. Tata și unchiul Devon se pricep să crească băieți.

Patrick se ridică din nou în picioare, de data asta mai precaut.

- Eu îmi voi crește fiul și nimeni altcineva.

- Dacă această iluzie te consolează, replică ea cu asprime, atunci agață-te de ea. Spunînd acestea, se răsuci și părăsi camera.

- Charlotte, strigă Patrick pe un ton amenințător.

Ea nu se opri pînă cînd nu ajunse în prag. Acolo, se întoarse ca să îl privească din nou și simți un fier încins în inimă, văzîndu-l așa distrus.

- Ce e? Ea vorbi răs-picat în mod deliberat.

- Nu pleca atunci cînd îți vorbesc.

Charlotte rîse, sperînd că Patrick nu îi va observa unda tristă din glas.

- Nu sînt servitoarea ta, domnule Trevarren, și nici cățelușul tău. Dacă tot ce îmi spui mi se pare inacceptabil sau jignitor, plec fără ezitare.

La aceasta, Patrick o privi amenințator, apoi răcni o înjurătură și lovi cu pumnul în brațul scaunului său.

- Fii amabil și controlează-te, Patrick, se încruntă Charlotte vorbind calm, deși fierbea pe dinăuntru. Nu ai nici un drept pămîntesc să-ți verși nervii asupra mea.

El o privi feroce și Charlotte părăsi încăperea, închi-zînd ușa ușor în urma ei.

Adevărat, ea personal scăpase de boală, dar asta nu

Cînd rămase singur, Patrick se învîrti de jur împrejur, lată-l, încercînd să facă tot ceea ce era mai bine pentru Charlotte, ca și pentru copilul lor nenăscut, iar ea îl trata ca pe un ticălos. Drace, ea nu putea vedea, după tot ce se întîmplase, că era periculos să fii iubită de Patrick Trevarren?.

Din clipa în care Charlotte îi fusese trîntită la picioare, precum un sac de cartofi, pericolul crescuse. Aproape că murise în deșert, încercînd să scape de bunele intenții ale lui Khalif, și scăpase dintr-un atac pirateresc la bordul lui *Enchantress*. După aceea trecuse prin mica aventură din palat cînd Ahmed fusese eliberat din beci de către prietenii săi și puțin lipsise să o violeze și să o omoare. Și ca și cum aceste drame îngrozitoare nu ar fi fost de-ajuns, Charlotte devenise imediat un pasager pe un vas al morții.

însemna că micuța ființă care creștea în ea făcea bine... Uneori moartea venea înainte de naștere și Patrick nu putea suporta gîndul că fiul sau fiica lui ar putea avea un astfel de destin. Se ridică și își croi drum încet, cu stîngăcie și totuși slăbit de febră, spre ușile franceze care dădeau afară, pe terasă. Jacoba se întorsese cu o mătură și un fărăș și bombănea în timp ce mătura șuvițele negre de pe podea, dar ea era o slugă veche și credincioasă și avea mai multă minte decît să-l dezaprobe direct.

Patrick se ținu de balustrada lată din piatră și își îndreptă privirea spre punctul unde *Enchantress* se scufundase cu toată gloria unei vechi nave de război. Și-o imagină cufundată în nisip pe fundul mării, înce-pînd să se dezintegreze, și durerea îl străpuse încă o dată.

Ăsta era destinul lucrurilor și al oamenilor pe care îi iubea, se gîndi el.

Așteptă pînă cînd știu că Jacoba plecase, fiindcă se simțea de parcă fusese jupuit de piele și numai singurătatea îl putea salva.

Apoi, cu aceeași greutate, Patrick se întoarse în camera sa și se așeză pe marginea patului. Din sertarul noptierei luă un vraf de desene în tuș, toate lucrările lui Charlotte. Un zîmbet trist îi miji în colțul gurii pe cînd se uita la profilul lui Brigham. Quade, la cel al Lydiei, frumoasa lui soție, la cel al lui Millie, atrăgătoarea ei soră, la cel al unchiului și al verilor. Erau oameni puternici și decenti; Charlotte ar fi fost în siguranță cu ei, la fel și copilul.

Patrick puse desenele deoparte iar, apoi se întinse pe pat, prea obosit ca să mai stea în picioare. Își împreună mâinile la ceafă și se uită fix în tavan, imaginându-se navigând spre portul Quade peste șaisprezece ani de acum înainte.

Charlotte nu va fi mai puțin frumoasă ca acum, se gândi el. Caracterul ei, deja dificil, va fi împlinit de o multitudine de experiențe, adăugând grația specifică a maturității feței și înfățișării ei. Inima i se strânse, doar la gândul primei revederi după o lungă despărțire; visul era dureros de real. Viziunea luă amploare în mintea lui și incluse o fiică încântătoare, cu ochii aurii ai lui Charlotte și, probabil, părul lui negru. Fata va fi dezghețată, normal, și nu-i va folosi prea mult un tată care îi trimitea bani și cadouri din toată lumea dar care nu o vizita. Clipi, imaginându-și-o tânără și disprețuitoare.

Dar poate că Charlotte îi va dăruia un fiu.

Patrick își imaginează un băiat chipeș, lat în umeri ca el și ca toți bărbații Quade. Băiatul va avea ochii albaștri ai lui Patrick, decise el jucându-se de-a Dumnezeu, dar culoarea aurie a părului lui Charlotte. Probabil era prea mult să spera că fiul său va primi numele lui, din moment ce Charlotte va încredința băiatul tatălui ei din momentul în care el o exila.

Hotărî că băiatul va fi numit probabil Quade și îi

plăcu așa. Quade Trevarren.

Ce va crede Quade despre tatăl său, creșcând lipsit de el?

Această idee îl făcu pe Patrick să-și încheșteze maxilarul. Dacă băiatul îl moștenește, îl va scuipa în față și îl va trimite direct la dracu'. Va fi format de bunicul și de unchii lui, și nu de tatăl care l-a zămislit.

Poate că Charlotte avea dreptate, conchise el trist. Poate că ar fi mai bine să se țină departe de portul Quade și de fiul său pentru totdeauna.

Perspectiva îl aduse la disperare și adormi ca să scape de ea.

Charlotte merse în grădină și plânse pînă cînd se ușură. Apoi o trimise pe Mary Prinde-Pește-Mult sus, în apartamentul stăpînului, după blocul ei de desen și niște creioane. Femeia îi aduse cele cerute și spuse repede:

- Căpitanul doarme. Mintea lui are nevoie de odihnă ca să se refacă, așa spune domnișoara Jacoba.

Deși nu-i ceruse vreun raport, Charlotte era mulțumită că Mary îi dăduse unul din proprie inițiativă. Poate, se gândi ea, Patrick se va răzgîndi în privința îndepărtării ei, odată ce își va reveni din efectele toropitoare ale febrei și din șocul sacrificării vasului său drag.

-Da. Cu siguranță va realiza, când își va mai reveni, că el și Charlotte erau făcuți unul pentru celălalt, fie pe pământ sau pe mare. În timp va înțelege că propriul lor copil, fată sau băiat, va avea nevoie de amândoi.

Își luă hîrtia de desen și se duse în locul magic, unde mai devreme îl întâlnise pe delfin.

Animalul nu mai reapăru, spre dezamăgirea ei, dar, după un timp, Mathilda veni și se așeză lângă Charlotte care stătea confortabil pe o stîncă, de parcă erau cele mai bune prietene.

Deși refuzul lui Patrick îi îndurerase sufletul, Charlotte nu putu să nu se amuze și să nu fie înviorată de vizita maimuței. Când Mathilda tot încerca să-i smulgă lui Charlotte hîrtia și creioanele, ea îi dădu cîteva pînă la urmă.

Mathilda era comică în eforturile ei de a o imita pe Charlotte și să deseneze și în ciuda durerii din inimă și a confuziei, doamna Trevarren rîse curînd cu lacrimi.

În acea noapte, după ce răsărise luna și Mathilda dispăruse de mult în frunzișul de pe țârm, Charlotte luă o cină delicioasă și se întoarse în dormitorul stăpînului.

Nu era sigură de ce făcuse această alegere, în afară de faptul că o parte din ea nu o lăsa să îl abandoneze pe Patrick, chiar dacă dorința lui era clară.

În inima lui Charlotte, căpitanul Trevarren era tovarășul ei de viață, dacă nu soțul ei legal și faptul că îi zămislise copilul crease între ei o legătură indestructibilă. Își îmbracă una dintre cămășile ei de noapte, pe care Jacoba și Mary le fierseseră și le uscaseră pentru ea în soarele după-amiezei, și trase plasa contra țîn- țarilor ca să se urce în pat.

Patrick dormea sforăind, cu capul pe spate și pieptul gol în lumina lunii. Pînă și în această stare de slăbiciune arăta atît de măreț, încît lui Charlotte i se tăie respirația și se gîndi că se va sufoca înainte să-și revină.

Charlotte dădu ușor la o parte așternuturile subțiri și se băgă în pat lângă el. El era arogant, imposibil și încăpățînat, era adevărat, și totuși părea să-l iubească și mai mult pentru defectele lui. Mîndria ei era nemărginită, la fel și formidabilul ei simț al onoarei și Charlotte nu simțea nici o rușine să-l iubească pe acest bărbat care în mod clar nu o iubea, ci doar o imensă părere de rău.

El se agită dar nu se trezi și Charlotte îl înconjură protector cu un braț peste mijloc. De dimineață, ar putea să tune, să-i vorbească arogant și să o dea din nou afară, dar în noaptea asta ea stătea pe locul convenit. Îi trebui mult timp să adoarmă și, în toiul nopții, Patrick o trezi cu sărutări ușoare, insistente. Când ea îi răspunse, se urcă peste ea, desfăcîndu-l coapsele încet, cu o mișcare a piciorului său.

- Charlotte, șopti el, și numele cuprindea o mulțime de sensuri. O rugăminte, o cerere, o predare și o provocare.

Puterea îi revenea, o dorea și pentru Charlotte și trupul ei. înflăcărat, aceste lucruri trebuiau sărbătorite, își plimbă mâinile peste carnea tare, jilavă a spatelui său și îi răspunse cu o invitație veche de când lumea, care nu necesita cuvinte.

Patrick gemu și îi cercetă intrarea cu penisul.

Charlotte țipă de plăcere și își arcui spatele ca să îl primească.

- Am nevoie de tine atât de mult, spuse ei fără voie în timp ce ea îl primi lin înăuntrul ei și îl ținu captiv pentru un interval minunat și lung. El se sprijini în mâini pe saltea de o parte și de cealaltă a lui Charlotte, ieși, apoi intră ușor.

Charlotte scoase un oftat lung de plăcere, fiindcă în această arenă singulară și intimă, Patrick îi era stăpîn. îl vorbi încet, înfocat când el începu să se miște deasupra ei, în ea, asaltînd-o.

Ea își întinse brațele deasupra capului, într-o predare completă, mlșcîndu-și și coborîndu-și șoldurile sub ale lui și îl cîntă numele iar și iar, într-o litanie nedomolită.

Dorea să-i dăruiască lui Patrick tot ceea ce avea și să îi ia tot ceea ce el îi oferea, să facă dragoste cu el fără sfîrșit și să culmineze într-o satisfacție reciprocă. Se contrazicea, așa cum se arcuia sub Patrick într-un abandon excesiv, și în același timp simțea că din femeia fatală devenise îngerul favorit.

Charlotte era în al nouălea cer în astfel de momente și scoase un țipăt lung de ușurare când mîngîierea lui Patrick se dovedi a fi o rugă pasională.

Trupul lui puternic se îndoi peste al ei o clipă mai tîrziu și scoase un țipăt jos, răspîndindu-și esența în adîncurile el fierbinți. După ce se eliberă, căzu alături de ea sărutîndu-l pleoapele. Trebuie să-i fi simțit lacrimile, să le fi găsit gustul sărat pe buze, dar nu pomeni de ele.

- O, Charlotte, spuse el cu infinită tristețe, ce o să ne facem?

Ea știa că el nu aștepta vreun răspuns și nu putea oferi vreunul. întinse mîna peste abdomenul lui încordat, încă umed de la efort, și îl mîngîie în tăcere. Curînd, somnul îi învălui pe amîndoi.

A doua zi dimineța, Charlotte se trezi și îl găsi pe Patrick încruntîndu-se la ea, mai ursuz ca niciodată. Se purta de parcă ea îi răpise virtutea, sau ceva de genul acesta, iar ea se hotărî să îl pedepsească.

îi prinse penisul în mîna.

Văzu pe fața sa dorința și încăpățînare luptîndu-se; el dorea să reziste seducției ei și totuși trupul deja îi cedase, deja primise cu bucurie atingerea degetelor ei puternice, agile.

Cînd se aplecă să îl lingă cu limba, el murmură o înjurătură și se întări.

Charlotte își ridică privirea, îi văzu mărul lui Adam urcînd și coborînd. El închise pleoapele și îi murmură numele, rugînd-o, dar ea nu era înclinată spre milă,

Capitolul 17

Charlotte îl lăsa pe Patrick să zacă năucit în pat și ea se duse în camera alăturată să se îmbăieze. Mary și Jacoba spălaseră și călcaseră mai multe dintre hainele ei aduse la țarm înainte ca *Enchantress* să fie distrusă și îmbracă o rochie drăguță din batist brodată cu flori mici roz. Fără să se uite prea mult în direcția lui Patrick, trecu trufașă prin dormitor ca să se ducă pe terasă și să își perie părul în lumina soarelui.

Putea simți cum iritarea și nerăbdarea îi creșteau și zîmbi cînd el țipă într-un final:

- Charlotte!

Ea întîrzie să răspundă chemării lui. Cînd Charlotte se duse la picioarele patului lui Patrick, își prindea cosițele într-o coroniță, cu brațele ridicate.

Patrick își aținti privirea pe sîinii ei, înghiți vizibil, apoi se răsti:

- Dacă îți imaginezi că tot ceea ce mi-ai făcut va schimba lucrurile și mă va face să nu te mai trimit

acasă, în portul Quade, te înșeli.

Charlotte roși. Modul în care îl satisfăcuse pe Patrick era o chestiune intimă și fu jenată că el se referise atît de direct la aceasta.

- Nu m-am gîndit la așa ceva, zise ea. Și era adevărat că nu plănuiise, ci cedase unei dorințe instinctive.

- Te rog, lasă-ți brațele jos, se răsti el, mă înnebunești.

Ea se opri pentru un moment delicios de sfidare, înainte să i se conformeze și își înfipse mîinile în șolduri.

- Ei, dar ești foarte sensibil azi, căpitane, îl tachină ea.

El se luptă vizibil să-și țină firea, apoi continuă:

- Orice femeie poate face ce ai făcut tu. Amintește-ți asta.

Charlotte rămase țintuită locului, deși dorea din tot sufletul să se arunce în pat ca o fiară și să-l strîngă de gît.

- Orice bărbat poate face ce ai făcut tu, îi răspunse ea monoton. Amintește-ți asta.

Gîtul lui Patrick se înroși puternic.

- Destul de adevărat, adăugă el ursuz, după o tăcere lungă, apăsătoare.

Charlotte se așeză la capătul patului, aranjîndu-și rochia cu gesturi teatrale.

- Am întîlnit-o pe Nora Ruffin ieri, zise ea degajat, privindu-l printre genele lăsate.

- E bine? întrebă el.

Nici pentru toate insulele tropicale și milioane de vase precum *Enchantress*, Charlotte nu l-ar fi lăsat să vadă că această întrebare a ofensat-o.

- Da, răspunse. La fel sînt și Stella și Jayne și Deborah. Au grijă de oamenii care s-au îmbolnăvit pe vas.

Patrick oftă, întîlnind privirea fermă a lui Charlotte.

- Presupun că ai să-mi pui întrebări în privința Norei și a celorlalte.

Charlotte fu surprinsă că era gata să vorbească despre un astfel de subiect incendiar, dar nu îi arătă.

- Îmi pare că Khalif nu este singuru! care ține un harem, spuse ea mc ierat.

El își dădu peste cap ochii minunați.

- Se poate, spuse el cîteva clipe mai tîrziu cu un soi de amuzament. Nora, Stella, Jayne și Deborah sînt pupilele mele.

Charlotte își înclină capul, ca Patrick să nu vadă unda de incredibilă ușurare pe care o simțea.

- Așa? întrebă ea, uitîndu-se la țesătura rochiei ei.

- Au ajuns în grija mea în diferite moduri, îi explică Patrick în silă. Tatăl Norei a navigat cu mine și a murit de cangrenă la picior în Fidji. Deborah și Jayne sînt surori, singure pe lume, și le-am cumpărat de la un pirat pe care l-am întîlnit acum doi ani în Riz. Cît despre Stella, a fost lăsată aici de către tatăl ei, care nu s-a mai obosit să se întoarcă pentru ea.

În cele din urmă, Charlotte își ridică privirea. Știa că Patrick nu ar fi înflorit adevărul ca să îi cruțe sentimentele; evident, nu credea că îi datora atît de multă considerație.

- Atunci nu ai nici o amantă pe insulă? întrebă ea cu curaj.

- Nu am spus asta, replică Patrick brutal de sincer.

Înainte să-și cîntărească reacția, Charlotte sări în picioare.

- întreții o femeie aici?

El studie tavanul.

- Presupun că da, încuviință.

Din nou, Charlotte fu înclinată spre violență, dar printr-un efort suprem își domină impulsul. Nu se mișcă, ci își ridică bărbia.

- Să presupunem asta, răspuse ea cu răceală. Dacă îmi înșeli încrederea, domnule Trevarren, Rashad nu va fi singurul eunuc din cercul meu de prieteni.

Patrick o făcu să tresară, izbucnind într-un râs răgușit.

- Oh, Charlotte, Charlotte! Uneori mă aduci la nebunie, dar nimeni n-ar putea spune că ești obtuză.

Ea nu era dispusă să-i guste umorul.

- Odată mi-ai promis fidelitate, spuse ea calm.

- Asta, răspuse el offînd, s-a întâmplat cînd încă eram căsătoriți.

Exasperarea lui Charlotte era la limită.

- Da, îmi amintesc. Tot cînd eram căsătoriți ai conceput și copilul pe care îl port.

Spre onoarea lui, Patrick se întrista.

- Uitasem asta.

- Am observat, replică Charlotte cu severitate.

El se aplecă înainte, încruntîndu-se.

- Ce vrei exact de la mine? întrebă el. Credință veșnică? Bine. Cît timp sîntem împreună și dormim în același pat vei avea asta.

- Și după ce mă duci în portul Quade?

- Nu fi naivă, veni replica prompt. Te aștepti să rămîn cast pentru tot restul vieții?

Da, se gîndi Charlotte nenorocită.

- Bineînțeles că nu, spuse ea tare. Nici eu nu intenționez să mă ofilesc precum o violetă într-o zi fierbinte de august, odată ce navighezi fericit spre orizont lăsîndu-mă pe țarm. Spre bine sau spre rău, Patrick, tu m-ai învățat să mă bucur de atențiile intime ale unui bărbat și deci îmi voi lua un iubit. Nu te teme, voi fi discretă.

El se înroși din nou, incapabil să-și ascundă iritarea pe care i-o stîrnise remarcă ei.

- Nu ar fi nimerit, îi arătă el. Crezi că vreau ca pro- priu-mi copil să fie crescut de o femeie cu proastă reputație?

Charlotte zîmbi elegant. Era teatru, desigur, dar Patrick nu avea de unde să știe și era clar că nu era îndeajuns de isteț ca să ghicească.

- Nu dau doi bani dacă este nimerit sau nu și nici pe ce dorești sau nu dorești tu.

- Charlotte! Patrick era evident scandalizat, fapt care o încîntă.

începu să se legene înainte și înapoi la picioarele patului, cu o expresie gînditoare.

- Nu cred că ar fi bine să îmi fac reclamă, medită ea.

- Reclamă? gîfii Patrick. Reclamă?

- A, da, răspunse Charlotte distrată, mîngîindu-și brațul stîng cu degetele mîinii dîrepte. Vreau un anumit gen de bărbat: chipeș, inteligent, dar demonic cînd vine vorba să satisfacă o femeie.

- Dumnezeule mare, Charlotte! Strigătul lui făcu să zăngănească fereastra. Dacă spui asta ca să mă scoți

din pepeni, atunci ai reușit cu succes.

Ea zîmbi pisicește.

- înțeleg, începu ea dulce, oprindu-se ca să se uite fix în ochii lui Patrick, că ai drepturi nelimitate cînd e vorba să te culci cu aite femei, dar eu trebuie să îmi păzesc virtutea pînă mă întorc în țărînă?

Patrick se gîndi.

- Da, răspunse el în final, bosumflat ca un cățeluș.

- Mi-e teamă că așa ceva e imposibil, răspunse Charlotte cu căldură. Apoi se răsuci și părăsi camera. Fredonînd.

Patrick izbi cu ceva în ușă și urlă ininteligibil.

Rămas singur în cameră, Patrick fu prea furios ca să se compătimizească, dar încă mult prea nervos ca să se întoarcă

la stilul lui normal de viață. Înjură în timp ce porni spre baia de alături și începu să-și scoată hainele.

încercase să facă lucrurile mai ușoare pentru Charlotte -și de ce nu, pentru el - enervînd-o cu discuția despre alte femei. Presupusese că ea va plînge și că va fi

furioasă pentru un timp și că apoi se va resemna să își trăiască viața în sînul sigur al familiei sale.

Gol, Patrick se cufundă în apa călduță din cadă. În locul reacției la care se așteptase, Charlotte îi răspunsese că-și va lua un Iubit.

Fumega, întinzîndu-se după o bucată de săpun, o strînse prea tare și aceasta alunecă pe gresie. Nu putea nega, Patrick se simțea mizerabil, spectaculosul său plan îi explodase în față ca un pistol cu apă și oasele încă îi tremurau sub acel impact.

Se ridică din cadă, recuperînd săpunul și începu să se spele. După ce se curăță și se șterse cu un prosop, Patrick îmbracă niște pantaloni curați și una dintre cămășile largi care îi plăceau atît de mult. Nu îi plăceau veșmintele pentru înfățișarea trăsnet pe care i-o confereau ci pentru că se putea mișca liber în ele, fără vreun sentiment de constrîngere.

Își perie părul scurtat și se întoarse în dormitor ca să își tragă perechea preferată de cizme. Apoi, cu pași nesiguri, dar fermi, Patrick merse spre hol.

Trebuia să se oprească de două ori înainte de a ajunge în capătul scărilor, sprijinindu-se de perete și trăgîndu-și puterea de undeva din adîncul lui, dar în cele din urmă reuși să coboare la primul etaj.

În biblioteca sa, Patrick se afundă recunoscător în scaunul de piele din spatele biroului său și începu să treacă peste registrele contabile care conțineau date privitoare la recolta de trestie de zahăr din acel an. Tot timpul cît fu absorbit de acestea, nu se gîndi nici la vasul pierdut, nici la Charlotte, ceea ce fu o binecuvîntare.

După ce petrecuse o zi explorînd insula și făcînd schițe, Charlotte luase cina pe veranda de jos, cu Cochran. Apoi, stătu singură în biblioteca lui Patrick, citind un roman savuros, scos dintr-un raft înalt.

Era tîrziu cînd se întoarse în dormitorul căpitanului și prin ușile franceze putu vedea o lună argintie, strălucitoare, revărsîndu-și lumina peste apele întunecate.

Căpitanul era calm, purta o pereche de ochelari cu rame roșii pe care ea nu-i mai văzuse înainte și citea supărat dintr-un volum de Chaucer.

La vederea lui Charlotte, închise cartea cu zgomot, dar nu făcu nici o mișcare să se ridice din scaunul așezat în fața șemineului gol.

- Ai venit să mă sîcîi din nou? întrebă el.

Charlotte își ridică sprîncenele, își reținu chicotitul

din gît, apoi răspunse:

- Oricine citește Chaucer din proprie inițiativă se sîcîie singur, fără ajutorul meu.

Un colț al gurii lui Patrick se ridică, dar era clar că nu va permite ca umorul să stea în calea îmbufnării. își îngustă ochii și se aplecă ușor înainte.

- Ce faci aici? o întrebă.

- Credeam că îi este clar până și cuiva obtuz ca tine. Am de gând să-mi iau drepturile de soție și să trag un somn bun. Uneori Charlotte era uimită de îndrăzneala ei, dar își ascundea cu atenție surpriza personală și tristețea.

- Drepturile de soție, repetă Patrick, uimit de furie. îți amintesc domnișoară Quade - el puse intenționat un accent răutăcios pe cuvântul domnișoară - că nu mai sîntem căsătoriți legal. Deodată, ea se simți încântată. Gesticulă spre pat.

- întinde-te, Patrick. Te doresc.

ha aproape că rîse la roșeața puternică ce cuprinse nilul lui și fața. El era uimit, și cînd începu să vorbească, se bîlbîi.

Foarte bine, spuse ea calmă, răsucindu-se ca sa-și ascundă strălucirea din ochi. Dacă nu cooperezi, atunci va trebui să iau... problema... în propriile-mi mîini. Asta este. Cartea căzu cu zgomot pe podea și în aceeași clipă Patrick scoase un țipăt slab, furios de uimire și de furie. Se apropie de ea prin spate, o prinse de umeri și o răsuci cu fața spre el.

- încerci să mă înfurii? întrebă el, șoptind năucit.

- Nu, replică ea. Era intimidată și tocmai de asta își ridică bărbia și se prefăcu a fi neînduplecată. Te tratez în felul în care bărbații le tratează pe femei în această parte de iume.

Acum Patrick părea și perplex și furios.

- Ce are a face cu...

- Are de-a face cu tot ce se întîmplă între noi, domnule Trevarren, îl întrerupse ea. Și o știi și tu. Găsi o cămașă de noapte, o întinse cu grijă pe pat și începu să își descheie nasturii rochiei. Nici nu era și nici nu părea conștientă în timp ce își scoase hainele. Știind că el era complet debusolat, schimbă subiectul.

- Am avut o discuție plăcută în seara asta la cină cu domnul Cochran. Spune că oamenii își revin ca lumea.

Era limpede că Patrick dorea să se uite în altă parte dar nu putea. își drese glasul în timp ce o privea lung pe Charlotte și spuse răgușit:

- Știu asta. Cochran îmi dă raportul zilnic.

Charlotte se îmbracă lent. Întîi luă cămașă de noapte pe care o alesese mai devreme și o ținu ca pentru a-i reconsidera fermecul. Simți privirea lui Patrick asupra ei de parcă ar fi atins-o.

- Atunci ți-a spus, începu ea distrată, că bări și bucăți de frînghie și astfel de lucruri au fost aduse la țarm în ultimele zile? Cu colțul ochiului vedea că Patrick stătea cu brațele încrucișate la piept și că se stăpînea cu greu.

- Da, răspuse el, apropiindu-se. Se pare că indică un vas cu probleme, de vreme ce nici una dintre rămășițe nu provine de la *Enchantress*.

Charlotte se răsuci și îl privi în ochi cu o expresie serioasă.

- N-ar trebui să se ducă cineva acolo și să se uite?

- Cu ce? replică Patrick nervos. Într-o barcă de pescuit? Sîntem blocați cu toții aici, Charlotte, pînă cînd apare un alt vas. El își trecu degetele prin părul moale proaspăt tuns. Pot trece luni sau ani pînă apare cineva.

Perspectiva era îmbucurătoare din punctul de vedere al lui Charlotte.

- îmmm. Deci asta îți va îngreuna planul de a mă trimite acasă, nu?

- Deci ne-am întors la asta, nu-i așa? Era încruntat.

Charlotte își așeză mîinile pe pieptul lui, simțind un tremur și o accelerare a bătăilor inimii lui în palmă.

- Am spus tot ce am avut în privința acestui subiect. Sărută-mă, Patrick.

El îi privi gura, își înclină capul spre ea într-un gest aproape imperceptibil, apoi se trase înapoi și se uită urît.

- Nu devii una din acele femei moderne, nu?

Ea zîmbi, alunecîndu-și paimela ușor spre gîtul lui și împietindu-și degetele pe ceafa lui.

- O, nu, Patrick, nu devin una din acele femei moderne și violente. Am fost crescută să fiu unică.

El oftă.

- Bine, îi spuse exasperat, desfăcîndu-și brațele lă-sîndu-le apoi să cadă pe lîngă corp în semn de resemnare. Ai cîștigat - nu am putere și inteligența pentru jocurile tale. Fă ce vrei cu mine.

Seriozitatea tiradei lui o făcu pe Charlotte să rîdă.

Apoi, ținîndu-și mîinile împreunate pe ceafa lui, îl trase în jos, într-un sărut plăcut. După asta, nu se mai putea spune care pe care.

- Nu l-am fi adus aici, doamnă, dar este într-o stare așa de gravă, încît m-am gîndit că nu ar fi înțelept să îl duc în

Charlotte își lua singură micul dejun pe verandă a doua zi dimineață, când Cochran urcă poteca grăbit,» avînd o expresie îngrijorată.

- - Bună dimineața, doamnă Trevarren, spuse primul ofițer. Deși părea distrat și un pic grăbit, ea fu încîntată că cineva îi recunoștea încă legătura cu Patrick.

- Căpitanul este pe-aici?

Charlotte se ridicase din scaun și acum stătea ținîndu-se de balustrada verandei. Peste umărul drept al lui Cochran, putu vedea mai mulți localnici ieșind din desișul din partea de est a casei. Duceau un bărbat inert, pe jumătate dezbrăcat.

- Căpitanul Trevarren a hotărît să își ia micul dejun în camera lui - a noastră, în această dimineață spuse ea. Deja își făcea loc să coboare treptele. Ce s-a întîmplat? Bietul om s-a înecat?

Cochran scutură din cap.

- Nu, doamnă, este un miracol. Doi pescari l-au găsit pe plajă de dimineață. Delirează. Primul ofițer făcu o pauză, cu pălăria în mîină și își dres glasul.

cabană, alături de ceilalți.

Charlotte încuviință din cap ridicîndu-și fusta roz a rochiei ei de picnic, ca să poată traversa pajiștea și să întîmpine grupul care se apropia.

Cochran intră în casă.

Charlotte îl studie pe bărbatul inconștient, care fusese adus la mal la fel ca și lemnul plutitor și inima i se înmuie de simpatie. Era întru totul diferit de Patrick, cu structura lui delicată și părul castaniu, dar ceva la el o impresionă.

Jacoba sosi înainte ca grupul să ajungă în fața verandei, vorbind repede și agitîndu-se ca o găină care a găsit un pui îndepărtat de coteț.

La ordinele menajerei, traduse de Mary Prinde- Pește-Mult în propria lor limbă, pescarii îl așezară cu atenție pe străin într-un dormitor de la parter. Își pierduse o gheată și pantalonii săi maron, vechi, nu fuseseră sfîșiați în apă. Începu să tremure violent cînd Mary și Jacoba îl dezbrăcară de parcă hainele rupte îi ofereau căldură și protecție.

- Ușurel, călătorule, îi spuse Jacoba pe un ton pe care Charlotte nu-l mai auzise pînă atunci. Ești printre prieteni și acum te vom îngriji. Se uită cu un singur ochi la Mary cea îndemînică.

- Du-te și adu apă caldă și prosoape și puțin din romul pe care îl păstrez pentru prăjiturile de Crăciun.

Charlotte se apropie de pat cînd Mary ieși.

- Pot să ajut cu ceva?

înainte ca Jacoba să-i răspundă, vocea lui Patrick răsună din prag, la tei de joasă și de aspră ca a unui tunet.

- Poți părăsi camera imediat, îi ordonă el rece.

Charlotte își privi fostul soț.

- Am experiență ca soră medicală, îi reaminti ea.

Patrick veni la picioarele patului și o privi pe biata

victimă a naufragiului cu o curiozitate calmă. Cuvintele îi erau adresate direct lui Charlotte.

- Jacoba i-a îngrijit pe bolnavi și răniți înainte să termini tu școala. Nu are nevoie de ajutorul tău.

Jacobă se uită de ta căpitan la Charlotte și zîmbi. Charlotte se înfurie la început, dar apoi recunoscu expresia bătrînei ca fiind una de amuzament, și nu de triumf.

- Nu am nevoie să urlu și să dai ordine pe aici, Patrick Trevarren, spuse scoțianca. Mai bine nu mi-ați mai sta nici unul din voi în cale, ca să-l pot îngriji ca lumea pe acest sărman. Of, uitați- vă la el. Tot ce nu este vînat la el, este pămîntiu ca la un cadavru.

Dacă nu ar fi fost gravitatea situației, Charlotte ar fi rîs de expresia de pe fața lui Patrick. În mod clar, nu era obișnuit să fie dat afară ca un copil neastîmpărat și Charlotte vru să-l întrebe cum o simte pe pielea lui.

Nu prea îndrăzni. Una era să i se opună lui Patrick

alta era să se împotrivescă autorității Jacobei.

Ieși într-un' foșnet de fuste, cu bărbia sus, și fu urmată mult mai încet de Patrick.

Căpitanul fusese foarte prietenos în timpul nopții, dar dimineța cînd se trezise revenise la starea posacă și recalcitrantă, motiv pentru care Charlotte își luă micul dejun singură.

Se întoarse pe verandă, se așeză și turnă ceai fierbinte în ceașca chinezească pe care o părăsise emoționată.

Spre plăcerea ei secretă, Patrick o urmă, neluînd loc pe scaun la masa albă de fier, ci sprijinindu-se de balustrada verandei cu brațele încrucișate.

Charlotte speră să nu i se vadă tremurul în timp ce duse ceașca la buze și gustă grațios din ea.

- Ce vă faceți cu asta? întrebă Patrick, aproape răgușit, cînd ea nu începu nici o conversație.

își ridică sprâncenele parcă năucită de sensul vorbelor lui, deși știa bine, desigur, că se referea la bărbatul care era îngrijit cu o asemenea grijă în casă.

Patrick părea necăjit.

- Fără îndoială că a fost un naufragiu.

Charlotte se lăsă pe spate în scaun, își șterse buzele cu un șervețel și se întinse după încă unul dintre biscuiții dulci pe care Jacoba îl copsese în acea dimineață.

- Poate, încuviință ea, după ce păstră tăcere atît cît îndrăzni. Sau poate că vizitatorul a fost capturat de pirați și aruncat peste bord din cine știe ce motive.

- Ai o imaginație bogată, o acuză Patrick, evident iritat.

Charlotte își mîncă biscuițele în liniște, apoi ridică dintr-un umăr și replică:

- Nu neg asta. De parcă evenimentele recente nu mi-au dat motive să mă aștept la neașteptat.

Patrick își îngustă ochii spre ea. Arăta diferit, cu părul scurtat și cu trăsăturile cumva slăbite, dar Charlotte își dădu seama în acel moment că îl va iubi o veșnicie. Conștientizarea acestui lucru o alină, dar în același timp o umplu de o teamă primară, de neînțeleș.

Cuvintele lui fură un șoc și mai mare decît ceea ce simțea.

- Știi, desigur, că tu și copilul meu nu veți duce lipsă de lux, chiar dacă aș fi la depărtare de o lume de voi?

Ea își plecă ochii, nevrînd ca el să vadă durerea pe care i-o provocase.

„Să-l ia dracu’! se gîndi ea. Este atît de orb încît nu poate ghici adevărul - că mai degrabă aș muri de foame lîngă el decît să trăiesc în lux pe alt continent?”

- Tatăl meu este un om înstărit, spuse ea vrînd să îl rănească pe Patrick, să îl atace fățiș, dar se forță să vorbească pe un ton calm, elegant. Nici eu, nici copilul nu vom accepta un bănuț de la tine, Patrick Trevarren. Odată ce ne părăsești, nici să nu te mai întorci.

Urmă o tăcere dificilă, de-a lungul căreia inima lui Charlotte păru să tremure să se rupă. În cele din urmă, își ridică privirea spre acest bărbat pe care îl iubea atît de profund, atît de disperat și atît de fără speranță.

- Cine știe? zise ea cu ușurință prefăcută. Poate că mă voi îndrăgosti de acel străin care a fost adus pe nisip în această dimineață. Ar fi romantic, nu crezi?

Patrick murmură o înjurătură, se desprinse de balustradă și intră ca vijelia în casă, trîntind una din imensele uși masive după el.

Charlotte presupuse că triumfase, fiindcă îl enervase pe Patrick, dar în schimb își ascunse fața în mâini, respiră adânc pînă cînd dorința de a hohoti îi trecu.

Cîteva minute mai tîrziu, cînd Patrick părăsi casa în compania domnului Cochran și a Jacobei care protesta în urma lor, Charlotte refuză să cedeze sentimentelor sale de neliniște. În schimb, profită de ocazie ca să se uite la pacient.

Bărbatul care dormea era galben precum ceara, avea somnul agitat și scotea uneori țipete de disperare care o răscoleau pe Charlotte. Se duse la marginea patului și-i luă ușor o mîină într-a ei.

- Susannah! țipă el deodată, sărind în șezut pe salteaua cu așternuturi apretate.

- Dumnezeu, Susannah!

Vocea lui Charlotte se gîtui de compătimire.

- Gata, spuse ea calm, aici ești în siguranță. Nimeni nu-ți va face nici un rău.

Străinul se uită la ea ca un nebun, trăind un coșmar. Avea ochii de un verde-deschis.

- Ea s-a înecat, am încercat s-o salvez, am încercat din răputeri,...

- Ssss, spuse Charlotte, mîngîindu-i părul negru peste cap. Bineînțeles că ai făcut tot ce ți-a stat în putință. Odihnește- te acum. Ai nevoie de puteri.

El nu se relaxă, în schimb își lăsă capul să cadă pe pernă și scoase un țipăt sfișietor de durere. Era mai rău decît un hohotit, mai rău decît un țipăt de durere, acel sunet, fiindcă venea din străfundurile sufletului lui.

Instinctul o avertiză pe Charlotte să nu-și lase pacientul să cadă în agonie dacă îl putea opri și îl apucă strîns de umeri.

- Spune-mi cum te cheamă! îi ordonă.

Din nou ieși geamătul îndurerat.

- Să nu îndrăznești să renunți acum! țipă Charlotte, îngenunchind pe saltea, afundîndu-și degetele mari în mușchii brațelor lui. Este un miracol că trăiești, mă auzi? Un miracol! Asta înseamnă că mai ai de făcut multe lucruri înainte să te duci, lucruri importante. Pe toți dracii, domnule, întoarce-te acum!

Cu totul uimitor, el se liniști și o privi pe Charlotte lung, de parcă tocmai se întorsese dintr-un loc îndepărtat.

- Cine ești tu? întrebă el, cuvintele sunîndu-i ca o șoaptă răgușită.

Ea zîmbi, îi dădu drumul, coborî din pat și își netezi rochia.

- Sînt Charlotte Quade Trevarren, zise ea.

- Susannah? El se uită peste umărul lui Charlotte. Soția mea este aici?

Charlotte scutură din cap, înghiți în sec și încercă să zîmbească.

- îmi pare rău.

În următoarele clipe, Charlotte află că pe străin îl chema Gideon Rowling. Era englez și el împreună cu proaspăta lui soție, Susannah, navigau spre Australia când vasul le-a fost asaltat de către pirați. Unii dintre pasageri printre care și ei, și membrii echipajului au fugit cu bărcile de salvare, dar cei mai mulți au fost uciși. Vasul a fost prădat și ars.

Bărcile de salvare s-au separat unele de altele în timpul furtunii și în cele din urmă, barca pe care ei o împărțeau cu un bătrîn și doi membri ai echipajului a fost răsturnată. Ultima dată când Gideon o văzuse pe Susannah, ea îi întinsese mîna, țipînd după ajutor.

Cînd termină povestea, Gideon căzu din nou în somn, fără îndoială fiindcă găsea realitatea insuportabilă și Charlotte nu putea spune că îl învinuia.

Capitolul 18

- Febra aia trebuie să-ți fi ars creierii, observă Co-chran cu obișnuita lui franchețe, stînd alături de Patrick lîngă balustrada verandei. Amîndoi bărbații priveau spre mare, tînjind să simtă o punte sub picioare.

- O dată în viață, datorită faptului că zeii și sorții îți sînt favorabili, întîlnești o femeie precum Charlotte. Și iată-te, gata să o depui pe treptele casei părintești ca pe o valiză veche. Primul ofițer se opri, oftînd adînc. Dacă Brigham Quade este bărbatul pe care îl știu eu, te va împușca exact ca pe un ticălos mîrșav.

Patrick oftă la rîndul lui. Oare nimeni nu înțelegea că era nobil, renunțînd la Charlotte și la copil?

Se amăgise înainte, gîndindu-se că va fi fericit ca plantator, rămînînd toată viața într-un singur loc. Avea nevoie de emoție, de aventură, chiar și de o încăierare ocazională.

Mai pe scurt, viața lui consta dintr-un șir de aventuri periculoase. După socoteala lui, ăsta nu era un mod de

viață pentru o femeie și un copil.

- Poate, domnule Cochran, spuse el mohorît, scrutînd orizontul și încordîndu-și degetele în timp ce strîngea balustrada verandei, ar fi mai bine să îți vezi de treburile dumitale și să mă lași pe mine să îmi văd de ale mele.

Cochran scoase o țigară de foi din buzunar și o aprinse, iar fumul ei dens, dulceag îi învăluia.

- Știi, replică el cu tact, niciodată nu te-am luat drept prost. Acum sînt forțat să recunosc că am greșit.

Patrick rămase ca trăsnet dar nu îi arătă lui Cochran acest lucru. Îi aruncă în schimb o privire încruntată și spuse:

- O ocazie destul de rară - tu să greșești, adică.

Impasibil, Cochran zîmbi pur și simplu, ridică din umeri și trase puternic din țigara de foi.

- Parcă ar cădea cerul dacă ți-ai recunoaște acolo, două-trei greșeli, replică el.

Lui Patrick i se păru că era nimerit să schimbe subiectul chiar atunci.

- Ce crezi de tipul ăsta, Rowling, naufragiatul?

- Aș zice că aduce necazuri, replică Cochran imediat, cu o aluzie savuroasă. Nu din partea lui, desigur - el pare un tip de calitate. Cred că Raheem - sau un alt ticălos mîrșav - dă tîrcoale pe aici, așteptînd să lovească insula ca un taifun. Dumnezeu să ne ajute pe toți, dacă au aflat că *Enchantress* zace pe fundul mării. Și sînt semne că se apropie o furtună pe mare.

Patrick simți un junghi dureros la menționarea numelui vasului său; îl plînsese ca pe o femeie, sau ca pe un copil, sau ca pe un prieten drag. Pentru moment,

trebuia să se gîndească la lucruri practice; cele șase tunuri salvate de pe puntea lui *Enchantress* trebuiau așezate pe pămînt solid, în spatele casei, față în față cu golful. Pupilele și marinarii care încă își reveneau după febră, trebuiau dusi în conac. De asemenea trebuia să ducă multă mîncare și apă în conac, în cazul unei calamități sau al unui atac pirateresc.

Sau a amîndurora.

- La naiba, murmură Patrick, o undă de emoție stre-curîndu-se în groaza pe care o simțea. Pîna și perspectiva unei lupte îl întări.

În zilele ce urmară, ultimele semne ale bolii lui Patrick dispărură, fiindcă nu era timp să lîncezească în pat sau pe verandă. Mai multe rămășițe fură aduse la țarm, dar nici un pasager viu sau mort printre ele. Și Patrick putea simți cum nenorocirea se apropia, în ciuda apelor calme și a cerului de un albastru-pal și delicat.

Dormea în cea mai mare parte a timpului și-i sfîșia inima sensibilă a lui Charlotte, strigînd-o repetat pe Susannan a lui și avea frumusețea delicată, fragilă, a unui poet

O rafală de vînt trecu peste vîrfurile palmierilor și Charlotte renunță să mai deseneze, cel puțin pentru ziua aceea. Paginile blocului ei de desen fluturau, nelăsînd-o să se concentreze și oricum alte gînduri îi frămîntau mintea.

Întîi, misteriosul Gideon Rowling, deși Charlște nu simțea nici o atracție care să-l facă pe Patrick să se uite agitat în direcția ei, sau să-și ridice sprinceană, domnul Rowling era totuși o figură romantică și plăcută.

înfometat. Era misionar creștin, întîmplător, și împreună cu soția sa se hotărîse să își dedice viața întreagă salvării băștinașilor de la moarte.

Lui Charlotte i se păru că acest scop era splendid, deși ambițios.

Apoi, mai era Patrick, care nu îi părăsea gîndul nici clipă, într-un fel sau altul. Charlotte spera să fie iubită de căpitan - el nu încercase să-și ascundă sentimentele cînd; în întunericul fierbinte al nopților tropicale, îi murmură numele și jura pe toți sfinții că ea aparținea numai sufletului său - și totuși Patrick persista în a se comporta ostil în timpul zilei. Se încrunta la Charlotte ori de cîte ori se întîlneau, ocazie destul de rară, pentru că el își dezvoltase o adevărată abilitate în a o evita. Cînd discutau, eveniment neobișnuit, el îi dădea clar de înțeles că intenționa să o trimită pe ea și pe copil în portul Quade.

Colac peste pupăză, pupilele lui Patrick se mutaseră în casa cea mare împreună cu marinarii care erau încă destul de bolnavi ca să stea izolați.

Tunurile fuseseră așezate pe colină, iar marinarii și băștinașii avuseseră de lucru zile întregi ca să acopere cu scînduri ferestrele casei.

Toate, una peste alta, însemnau multe, chiar și pentru mintea agilă a lui Charlotte.

Hoinărind prin casa care părea întunecată și apăsătoare, acum că ferestrele fuseseră acoperite, se decise să-l viziteze pe domnul Rowling. Contrar lui

Patrick, puteai conta mereu pe conversația lui civilizată, plăcută, deși încă era melancolic.

Stătea așezat în salonul de la parter, ascultînd liniștit în timp ce Stella, una dintre pupilele lui Patrick, cînta la pian o melodie ciudată și tristă. Charlotte s-ar fi retras văzînd că prietenul ei nu era singur, dar el zîmbi oarecum jalnic și rugător cînd o văzu.

Se apropie, ignorînd privirea fîroasă a frumoasei și brunetei Stella, și se aplecă peste scaunul lui.

- Bună, spuse ea tandru.

El îi atinse părul, gest care, făcut de alt bărbat de pe fața pămîntului l-ar fi adus în stare pe Patrick să îi decapiteze.

- Charlotte, spuse el cu o voce răgușită și afectuoasă. Privirea îi alunecă peste tălpile ei goale, care abia se vedeau pe sub tivul rochiei. Rîse strîmb. Unde-ți sînt pantofii?

- Nu știu sigur, mărturisi ea. Nu-mi amintesc exact unde i-am lăsat.

Domnul Rowling rîse, dar sunetul ieși cumva dureros.

Stella își încheie recitalul muzical cu un acord bubuitoare și se ridică de pe taburetul de la pian ca o săgeată și ieși din cameră.

Charlotte clipi din ochi.

- îmi pare rău dacă am întrerupt, spuse ea. Prietenul ei oftă.

- Tînăra domnișoară a hotărît să mă curteze, cred, mărturisi el cu un amuzament trist strălucindu-i în ochi. Nu cred că sînt prea mulți bărbați, potriviți pe insula asta.

Charlotte își feri privirea o clipă, fiindcă vorbilo lui li aduseră în minte imaginea lui Patrick ca pe o IllnțA magnifică, ce se ridica din mare.

- Este destul de curînd, nu - vreau să spun - »A Iii interesat de o femeie?

El ridică din umeri.

- A fi interesat de o femeie, este cu totul diferit do h fi îndrăgostit de ea, răspunse el, pe un ton grav. Voi cinsti memoria lui Susannah pînă ce ne vom reîntîlni în cer, dar marea mea slăbiciune este că nu supoii singurătatea. Nu am nici un dubiu că mă voi reotsătorl cu prima ocazie și Stella este o posibilă candidată.

Ea se ridică și luă locul Stellei pe taburetul do In pian, rotindu-se iute într-o parte și în cealaltă, așa cum obișnuia să facă, copil fiind, în salonul tatălui ei.

- Bărbații sînt ființe capricioase, observă ea fftri ranchiună.

- Și ce îndreptățește această observație, pot sft știu? întrebarea era pusă pe un ton plăcut și calm.

Charlotte vru să zîmbească, eșuă și renunță la efort.

- Cu greu poate fi o femeie măgulită că bărbatul po care îl iubește o înlocuiește destul de repede cu alta.

- Acum cred că vorbim despre căpitan.

Ea își plecă privirea o clipă, dar își simțea obrazii aprinși și știa că domnul Rowling îi vedea jena.

- Da, recunosc ea, aș putea fi tăiată bucățele do maimuțe și tîrîtă pe toată insula, iar Patrick probabil ca ar spune „Biata fată, ce păcat“, după care, ar începe să caute pe cineva care să mă înlocuiască.

- îți subestimezi locul în inima domnului Trevarren, cred eu.

Te înșeli, domnule Rowling.

- Gideon, o corectă el.

Charlotte simți cum lacrimile îi inundau ochii și le pi mo pe seama gravidității și a schimbărilor pe care mi n.ista i le adusese trupului și sufletului ei.

Gideon, repetă ea, acomodându-se cu numele. Inlr un târziu, după cîteva clipe de tăcere stînjenoare, tm se forță să îi întîlnească privirea din nou. Ceva din el, Hiii tandrețea înfățișării sale invita la confesiune.

Sînt într-o situație îngrozitoare, începu ea ,stergîndu-și ochii cu dosul palmei și trăgîndu-și nasul. Am mai fost căsătorită cu căpitanul Trevarren, înțelegi, si acum nu mai sînt și mai este și un copil.

Gideon întinse mîna către Charlotte, iar ea trase tuburetul pianului mai aproape, pe roțile lui de cristal vorde, și îi strînse degetele.

-Continuă, spuse el.

Ii relată întreaga poveste, începînd de la prima ei iiiiilnire cu Patrick, cu mulți'ani în urmă, la Seattle. îl Iubise pe Trevarren din clipa întîlnirii lor inițiale, sus pe iiroomentul lui *Enchantress*, mărturisi ea. îi devenise soție cu adevărat, cel puțin în inima ei, cînd Khalif îi doclarase căsătoriți. Patrick rupsesse unirea lor - un nou vuvol de lacrimi o podidi cînd îi povestr cît de ușor îi (mese să bată din palme și să repete fraza divorțez de fino - dar pentru Charlotte legăturile erau mult mai strînse. Acum, mărturisi ea nenorocită, Patrick dorea să o abandoneze și să o uite.

Cînd Charlotte termină povestea teribilă, neuitînd nimic, în afară de detaliile intime, văzu o nouă scînteie In ochii lui Gideon. Un mușchi al feței i se încorda.

- Dar toate astea sînt absurde, răbufni el pe un ton furios. Omul a nesocotit toate poruncile lui Dumnezeu.

Charlotte înghiți în sec, întrebîndu-se dacă oare spusese prea mult. Cu siguranță că nu ar fi fost pentru prima dată.

- Nu cred că a intenționat să facă asta, începu ea, dar Gideon o întrerupse imediat.

- Este inadmisibil, declară el. Charlotte, dacă Patrick nu se va căsători cu tine ca lumea și nu vă va da ție și copilului numele său, o voi face eu.

Ea se simți pălind. Gideon era un bărbat fin, bun, chipeș, dar, așa minunat cum era, Charlotte se temea că nu-i va putea acorda privilegiile căsătoriei. În ciuda cuvintelor ei brave, spuse lui Patrick mai devreme, cum că își va lua un iubit odată ce o va lăsa în portul Quade, se pomeni că nu suporta ideea să fie atinsă de vreun alt bărbat.

Gideon se ridică pe jumătate din scaun și depuse un sărut frățesc pe fruntea lui Charlotte, după care se trase înapoi și zîmbi iar.

- Deci așa stau lucrurile, spuse el calm. Trimite-ți căpitanul să discute cu mine, Charlotte. O să pun frica de Dumnezeu asupra lui.

Charlotte mări ochii.

- N-aș vrea ca Patrick să fie forțat să se însoare cu mine, șopti ea.

Gideon o bătu ușor pe mână.

- Nu te agita, Charlotte. Nu cred că va fi necesar să folosesc forța.

Charlotte porni imediat în căutarea lui Patrick și îl găsi în biblioteca sa, uitându-se peste o serie de hărți împreună cu Cochran.

Vântul care bătea în ferestre și acoperișul mohorât, erau un fundal potrivit cu expresia acră a lui Patrick.

Poate acesta, se gândi Charlotte cu resentiment, să fie același bărbat care m-a strâns atât de tare în brațe noaptea trecută, care mi-a turnat o dorință aprinsă în trup și în suflet și mi-a cucerit inima cu atingerea și cuvintele lui?

- Ce este Charlotte? întrebă el aspru, privind-o rece ca gheața. Am treabă și nu am prea mult timp la dispoziție.

Ea rămase în pragul ușii duble, cu umerii drepți și bărbia ridicată. Chiar și desculță și cu părul ciufulit, Charlotte știa că întruchipa statuia demnității. Era un obicei pe care îl cultivase încă din copilărie.

- Gideon - domnul Rowling - dorește să-ți vorbească.

Patrick se încruntă, probabil fiindcă ea rostise

numele de botez al musafirului și lăsă harta pe care o examina să cadă cu un zgomot surd în cilindrul ei.

- O să trec mai târziu.

- Bine, încuviință Charlotte senină. Se răsuci să plece, știind că îl stîrnise pe Patrick, mulțumită de acest lucru.

Spre surprinderea ei, el o opri cu o întrebare concisă:

- Unde-ți sînt pantofii?

Întîi Gideon se întrebese de ce era desculță, iar acum dorea să știe și Patrick. Ea se uită la el peste umăr, timidă.

- N-aș vrea să te distrag de la treburile tale răspunzîndu-ți la așa o întrebare stupidă, spuse ea. Apoi plecă.

Îl auzi înjurînd și zîmbi traversînd holul care dădea în spatele casei. Bucătăria se afla într-o clădire separată și Charlotte simți brusc poftă de biscuiții special ai

Jacobei. Fredonă în timp ce traversa curtea de-abia observînd vîntul care îi dansa în păr și care îi lipea rochia de picioare.

Patrick încercă să nu se gîndească la apelul musafirului său, misionarul care fusese adus la țarm cu cîteva zile în urmă, dar modul în care Charlotte îi cîntase numele îi răsună în minte. Nu-și putea permite să facă un plan de apărare pentru toți cei de pe insulă cu mintea distrată.

În cele din urmă, murmură o scuză față de Cochran, care zîmbi iritat și se duse încăutarea lui Rowling. Bărbatul se afla în salon, iar Stella și cu Jayne se foiau ambele în jurul lui, turnîndu-i ceai, sporovăind ca două păsări tropicale. Patrick ținea mult la ele - erau surorile pe care nu le avusese niciodată - dar atunci, dorința lor tinerească și aprigă de a-i face plăcere lui Rowling îl enervă.

- Afară, spuse el fără vreo explicație în prealabil.

Jayne și Stella schimbă priviri îmbufnate și părăsiră camera.

Patrick închise ușile și se sprijini de ele cu brațele încrucișate, avînd o expresie de orice fel, numai caritabilă nu. După părerea lui, salvase viața acestui om

oferindu-i sanctuarul casei sale și ajutorul servitorilor lui și nu îi mai datora nimic.

Celălalt bărbat oftă și Patrick fu surprins și iritat să se pomenească întrebîndu-se dacă Charlotte era atrasă de trăsăturile delicate ale lui Rowling, de manierele lui politicoase și grațioase.

- la loc, îl invită Rowling de parcă acesta era salonul lui, iar Patrick era vreun servitor.

Mîndria lui Patrick nu-i oferi altă soluție decît să ră-mîină în picioare. își aținti privirea asupra bărbatului mai scund și așteptă, lăsînd să i se întrevadă furia pe față.

Rowling zîmbi doar.

- Încăpățînat, deci, comentă el mai mult ca pentru sine. Din cauza accentului britanic, felul său de a vorbi suna foarte rafinat și Patrick spera că Charlotte avea destulă minte cît să vadă dincolo de aceste calități superficiale.

- Timpul meu este valoros, spuse el și din cauza gîndurilor sale, vorbele sunară ascuțite și nervoase. Reverendul oftă din nou.

- Da. Ei bine, nu mai are rost să o tărăgănăm, nu? Tu profiți de o femeie nevinovată, iar eu, în calitate de om al lui Dumnezeu, nu pot să nu protestez.

Patrick se dezlipi de ușă, simțîndu-se de parcă cineva îi aruncase o mînușă peste față.

- Vorbești despre Charlotte? Era o întrebare prostească și știu de îndată ce pronunță cuvintele, dar acuzația lui Rowling îl prinsese cu garda jos și nu avu timp de gândire.

- Da. Minunată ființă, nu?

Patrick se gândi la felul în care Charlotte îi hrănea trupul și sufletul în fiecare seară și încuviință brusc din cap spre Rowling.

- Continuă, reverende. Nu vreau să îmi irosesc toată ziua.

Zîmbetul lui Rowling nu tremură, dar nici nu-i înlocui durerea atât de vizibilă din ochi.

- Ai lăsat-o să creadă că este soția ta și i-ai zămislit un copil, așa este?

Patrick înghiți în sec, începu să vorbească și se opri. Nu se mai simțise atât de stîngaci de prima dată cînd fusese pus la școală să recite.

- Nu a fost așa de simplu, reuși el să bîguie în final.

- Apoi, continuă Rowling, de parcă Patrick nu vorbise deloc, ai divorțat de ea. Corect?

- A fost o căsătorie păgînă și un divorț păgîn, spuse Patrick răspicat.

- Nu și pentru Charlotte, replică reverendul. Iar acum mai este și copilul.

Patrick se simți obosit și micul perete pe care îl zidise în jurul inimii sale începuse să se fisureze.

- Da, începu el, toată disperarea fiind cuprinsă într-un singur cuvînt. Își dorea cu ardoare să fi fost genul de bărbat care să își trăiască viața pe uscat, între pereții unei singure case și în brațele unei singure femei, dar știa că nu ea. Dorința lui de hoinăreală făcea parte din el, așa cum făceau culoarea părului sau alinierea dinților.

- M-am oferit să mă căsătoresc cu ea, spuse misionarul. Nu poate fi vorba de dragoste între noi, firește, dar cel puțin onoarea îi va fi salvată în acest fel, iar cel mic va avea un nume de familie.

Mintea lui Patrick fu inundată de imagini. O văzu pe Charlotte stînd goală în patul bărbatului acestuia, ar-cuindu-se sub lovitura șoldurilor lui, cu pielea strălucindu-i din cauza acestui exercițiu singular al pasiunii, cu păru-i bogat răsfirat pe perne. Îi auzi familiarul oftat de plăcere și sunetele și imaginile îl îndurerară în așa hal, încît își mută gîndul în altă parte. Văzu o fetiță, o versiune miniaturală a lui Charlotte, alergînd pe o pajiște verde, aruncîndu-i-se în brațe lui Rowling, rîzînd muzical și strigînd delicios: „tată“,

Patrick închise ochii.

- Charlotte a fost de acord cu căsătoria?

- Nu încă, replică Rowling, dar Patrick, nu fu consolată. Tonul pasagerului său indică faptul că se aștepta să o implore pe Charlotte să îi devină soție și asta cât de curând.

-Dar?

- Doar aștept să vină, odată ce condiția ei va fi stabilită. Chiar și pe o insulă îndepărtată, domnule Trevarren, gravitatea poate fi jenantă pentru o femeie fără soț. Rowling se opri frecându-și bărbia, în timp ce se gândea. Următoarea remarcă explodă în cameră ca o dinamită: De vreme ce ești căpitanul unui vas, domnule, ai și autoritatea legală și morală de a face un ceremonial de căsătorie. Mi-ar plăcea să ne unești pe mine și pe Charlotte în sfânta taină a căsătoriei - odată ce ea mă va accepta.

Patrick se simți de parcă o forță subterană imensă stătea să izbucnească din el și să erupă cu violență sălbatică. Vocea îi ieși șuierată, ca un abur.

- Întâi să te văd în iad!

Rowling rîse.

- Poți sfîrși în focul iadului, căpitane, datorită naturii tale arogante și egoiste, dar te asigur că nu mă vei întâlni acolo. Se opri, privind-l pe Patrick cum se răzgîndea. Charlotte se va căsători cu mine. Și voi da copilului numele meu. Îl voi iubi ca și când ar fi al meu.

- Ești foarte încrezător în farmecele tale, urlă Patrick când reuși să vorbească - de-abia după ce traversă camera spre bar și își turnă niște brandy. Dar uiți că sîntem blocați aici. Vor trece poate luni sau ani pînă cînd alt vas va ancora aici.

Rowling așteptă pînă cînd Patrick îi întâlnește privirea din nou, înainte să spună:

- Am chemarea să predic în Australia, spuse el, și îi voi răspunde. Deja m-am rugat pentru un vas care să mă ducă acolo și va veni unul cât de curînd.

Patrick scoase un sunet nepolitic, de amuzament.

-Te-ai rugat...

- Da, îl întrerupse Rowling, destul de politicos. Și cu rare excepții, Dumnezeu îmi onorează cererile.

Mai tîrziu, Patrick regretă răutatea următorului lucru pe care îl spuse, dar se simțise mult prea furios și prea încolțit ca să spună altceva.

- Te-ai rugat și pentru soția ta înecată, sau a fost una dintre excepțiile cînd Dumnezeu te-a ignorat?

Culoarea se scurse de pe fața lui Rowling, dar își reveni repede. Era puternic, Patrick putea vedea acest lucru.

- în înțelepciunea lui infinită, Dumnezeu, trebuie să fi decis că Susannah și-a îndeplinit misiunea aici și a chemat-o acasă ca să o răsplătească.

Patrick se uită în altă parte. Vru să se scuze, dar își înghiți cuvintele. >

Rowling continuă pe un ton neîndurător:

- Charlotte va fi o misionară grozavă, cred...

Lui Patrick nu îi trebui pregătire teologică pentru a ști că fusese iertat într-un mod nobil și acest lucru îl înfurie. Trînti paharul cu brandy pe suprafața dulapului de băuturi cu o asemenea forță, încît piciorul se sparse și paharul căzu ca un copac trăsnit.

- Destul! răcni el, întrerupînd discursul lui Rowling despre capacitatea lui Charlotte de a-i converti pe păgîinii.

Celălalt bărbat zîmbi din nou, în felul blestemat și blînd pe care Patrick începea să îl urască.

- S-a întîmplat ceva, căpitane?

- La dracu', normal că s-a întîmplat, zbieră Patrick. Charlotte este a mea și va rămîne a mea.

Rowling vorbi cu blîndețe:

- Atunci mai bine te-ai căsători cu ea așa cum trebuie, căpitane.

Patrick își îngustă ochii spre predicator și îl întrebă pe un ton jos, amenințător:

- Charlotte te-a pus să faci asta?

- Charlotte mi-a mărturisit necazurile ei, asta-i tot, răspunse Rowling. Mi s-a părut practic să îi propun căsătoria - cu verigheta mea pe deget va fi ferită de scandal, iar eu voi fi salvat de la singurătate. Crede-mă, cînd îți spun că am fost sincer în comportament și că, dacă m-aș ruga acum cum trebuie, valul de iubire se va întoarce asupra mea.

Era înduioșătoare încrederea oarbă a englezului în Cel Atotputernic. Cine se credea - Moise? David?

- Și m-ai făcut arrogant, pufni Patrick.

Rowling zîmbi din nou.

- „Rugăciunea unui om umil cîntărește mult", cită el cu credință oarbă. Iar eu sînt o persoană umilă, căpitane. Dacă îi cer lui Dumnezeu favorurile lui Charlotte, El mi le va da cu siguranță.

- Nu te deranja și nu-l deranja nici pe Dumnezeu pentru Charlotte, se răsti Patrick. Dacă mă vrea de soț mă voi căsători cu ea. Se poate aranja imediat. Iar dumneata, domnule Rowling, te poți ruga pentru un vas care să te ducă de pe insulă mai înainte să-mi ies din fire și să te dau drept hrană peștilor.

Slujitorul Domnului nu părea impresionat, ci chiar amuzat.

- Eu și cu tine ne-am deschis sufletele unul altuia, spuse el. De acum înainte cred că ne putem spune pe numele mic.

În acel moment, chiar când fu pe cale să explodeze, Patrick descoperi că îl plăcea pe domnul Rowling. Drace, dar voia să îl disprețuiască total, însă nu reuși.

Vîrfurile palmierilor loviră în ferestre, aplecate de vîntul rece dinspre mare. Patrick și Gideon se uitară lung unul la celălalt, unul stînd jos, altul în picioare.

Charlotte le ajuta pe Jacoba și pe Mary Prinde- Pește-Mult la bucătărie, când Stella intră luptîndu-se să tragă ușa împinsă de vînt în urma ei.

- Patrick vrea să te vadă, spuse ea cumva iritată, privind-o pe Charlotte acuzator. În clipa asta, în biblioteca lui.

Charlotte simți un fior de triumf, sigură că Gideon îi arătase lui Patrick unde greșise și că totul va fi bine între ei.

- Ei, spuse ea destul de obraznic, se întîmplă să fiu ocupată acum. Patrick va avea de așteptat un pic. Îți poți spune asta.

Stella se așeză, cu brațele încrucișate.

- Mai degrabă, aș lua ceaiul cu diavolul, răspunse ea. Căpitanul este nervos și nu îl voi sfida singură.

Cu un oftat lung, plin de suferință, Charlotte își șterse mîinile pe un șorț împrumutat - frămîntase cocă pentru pîine - și o sorbi pe Stella din ochi. De fapt, le plăcea pe Stella și pe celelalte, dar era precaută în a-și arăta sentimentele, fiindcă nu știa dacă le irita.

Patrick era singur în salon când ea sosi, stînd în fața imensului șemineu de marmură, cu spatele lui lat spre ea. Își ridică privirea, văzu imaginea lui Charlotte în oglindă și o îngheță în loc cu o privire impenetrabilă.

- Te vei căsători cu Gideon Rowling și vei pleca în Australia să salvezi suflete dacă el ți-o va cere?

Charlotte medită, privindu-l încă pe Patrick în ochi. Totuși, el nu se întoarse cu fața spre ea.

- Da, îi răspunse ea după un interval lung de gîndire atentă și sinceră. Înainte, fusese sigură că nu ar suporta atingerea altui bărbat pe trup, dar avusese timp să

zăbovească asupra acestei chestiuni de atunci. Poate că nu aş accepta propunerea lui Gideon de prima, a doua sau a zecea oară, dar este un om bun și

știu că va avea răbdare cu... cu repulsia mea naturală. Viața alături de el ar putea fi interesantă și rodnică, sînt convinsă.

În cele din urmă, Patrick se întoarse cu fața spre ea, deși nu făcu nici un pas să se apropie. Își sprijini spatele de șemineu și o privi pe Charlotte timp îndelungat.

- Te-ai putea duce la un alt bărbat după cîte am împărtășit? o întrebă el pe un ton calm și grav.

- Nu așa de repede pe cît te-ai putea duce tu la altă femeie. Dar da, în timp, m-aș putea dăruia lui Gideon.

Furtuna vuia în zidurile casei și făcu ferestrele să zăngăne în rame. Timp îndelungat, Patrick și Charlotte rămaseră tăcuți, ascultînd, așteptînd. Fulgerul luminează grădina și strălucirea-i pală pătrunse în cameră chiar dacă geamurile fuseseră acoperite.

- Vreau să îmi fii soție, zise Patrick după cîtva timp.

Charlotte simți și exaltare și suferință în același timp.

Dorea, tînjea după o căsătorie adevărată cu Patrick, și totuși știa că el nu o cerea bucuros.

- Și eu doresc să mă ceri ca lumea, îi răspunse ea cu o nepăsare pe care nu O'Simțea.

Pentru o clipă, furtuna păru să se localizeze în sufletul lui Patrick. Se apropie de ea, se lăsă într-un genunchi și o privi în față.

- Vrei să te căsătorești cu mine? întrebă el cît de aspru putu.

Capitolul 19

- Da, răspunse Charlotte încrucișîndu-și brațele și răsucindu-se ca Patrick să nu îi vadă în ochi ofensa pe care i-o adusese cerînd-o așa de dur.

- Mă voi căsători cu tine. Pentru copilul nostru, adăugă ea în gînd.

Simți cum Patrick se ridică din genunchi în toată măreția staturii lui.

- Căsătoria nu mă va face să mă răzgîndesc în privința trimiterii tale acasă, în portul Quade, o amenință el pe un ton grav și rece. Oricum, tu și copilul veți purta numele meu, casa și suportul material pe care ți l-am promis.

Charlotte se aplecă, copleșită de durere. Vuietele vîntului umplură camera cu vaiete atît de ascuțite și de chinuitoare, de parcă stafiile dansau pe acoperiș.

- De ce ești de acord, Patrick, când se vede clar că sentimentele tale nu s-au schimbat?

El își ridică brațele brusc, ca pentru a-i atinge umerii

sau fața, apoi le lasă să cadă în părți.

- Nu, Charlotte, replică el, sentimentele mele nu s-au schimbat. Și să-mi ajute Dumnezeu nici să nu se schimbe vreodată.

Cu această afirmație, Patrick se răsuci și porni să deschidă ușile duble ale bibliotecii ca să îl cheme pe Cochran. După ce făcu acest lucru, se întoarse ca s-o privească și, cu aroganța lui tipică, dădu un dictat regal:

- Când furtuna se va dezlănțui, va secera recolta de trestie de zahăr și va dezlănțui copacii pe jumătate. Orice prost care va hoinări pe afară va fi ucis cu siguranță. Ai grijă să stai în casă și să îți alegi o rochie de mireasă. Privirea îi căzu pe tălpile goale. Și m-ar plăcea să porți pantofi la ceremonie. Am încredere că mă vei asculta măcar de data asta.

Charlotte zîmbi dulce și avu grijă să vorbească pe un ton mult prea șoptit pentru urechile lui Patrick.

- Poate întîi să mor.

El o studie vreme îndelungată, apoi deschise ușa.

- Atunci vezi-ți de treburile tale. Eu și cu Cochran avem de lucru.

Charlotte mergea ca o prințesă în spatele lui. îl întâlni pe Cochran în hol și fu încurajată de semnul cu ochiul pe care i-l făcu acesta.

Urcînd treptele spre dormitorul stăpînului, Charlotte începu să se uite printre rochiile splendide pe care i le făcuse Patrick în Spania. Cele care rezistaseră fierberii nu fuseseră aruncate în foc, ci căzură pe mîna eficientă a Jacobei, ca să fie aerisite, călcate și atîrnate în dulapul enorm adus din altă cameră.

Furtuna năprasnică și propriile-i emoții o distraseră pe Charlotte, dar în final alese o rochie ivorie, decorată cu perle și boabe de cristal. Decise, să așeze un batic de mătase drept voal și stătea în fața oglinzii probîndu-le, când auzi o bătaie în ușă.

- Intră, strigă Charlotte, așteptîndu-se să fie Jacoba sau poate Mary Prinde-Pește-Mult.

în schimb, le văzu pe cele patru pupile ale iui Patrick. Se răsuci ca să le întîmpine pe Nora, Stella, Jayne și pe sfioasa Deborah, care o evitase pînă atunci.

Charlotte își adună puterile, așteptînd un soi de înfruntare.

Stella, bruneta, care îi curtase pe Gideon, păși în față.

- Jacoba spune că o să avem o nuntă, zise ea.

Charlotte încuviință din cap, așteptând. Stella se uită

în spate, la prietenele ei, apoi reîntîlni privirea lui Charlotte.

- Patrick Trevarren ne-a fost ca un frate mai mare, protejându-ne cînd am rămas singure, asigurîndu-se că avem tot ce ne trebuie și multe din cîte doream. Cred că sîntem aici ca să îți spunem să nu-i faci vreun rău, fiindcă îți vom da de furcă.

Așteptîndu-se la ceva diferit, Charlotte răsufală ușurată.

- Ce vă faceți să credeți că l-aș răni în mod deliberat pe Patrick? îl iubesc.

- Ai petrecut jumătate de dimineață încuiată în salon cu Gideon Rowling, îi reaminti Stella.

Charlotte nu avea ce să-i explice; nu făcuse nimic rău. Așteptă pur și simplu, cu brațele la piept,

privindu-le pe celelalte.

Ceva se izbi tare de peretele exterior și Deborah, cea mai tînără dintre pupilele lui Patrick, tresări violent și scoase un țipăt îngrozit. Nora, fata care o prezentase maimuței Mathilda pe Charlotte, puse o mîină protectoare în jurul umerilor lui Deborah, liniștind-o'.

Un minut mai tîrziu, Nora păși lîngă Stella.

- Patrick crede că ar trebui să ne trimită pe toate să trăim în Anglia și America, îi spuse ea lui Charlotte. Deși Stella nu s-ar împotrivi să părăsească insula, noi celelalte dorim să rămînem aici. Vrei să vorbești cu Patrick pentru noi?

Charlotte oftă.

- O să încerc, dar căpitanul nu este prea maleabil acum. Este îngrijorat din cauza furtunii...

- Și a piraților, o întrerupse Deborah, cea cu ochii albaștri precum cicoarea, măriți de teamă, venind mai aproape de Jayne.

- Jacoba spune că dacă ne prind oamenii ăia, vom fi sclave ale păcatului pentru tot restul vieții noastre.

Pe Charlotte o exasperă faptul că menajera sădea asemenea gînduri înfricoșătoare în niște minți atît de naive.

- Jacoba spune prea multe uneori. Nu trebuie să vă fie teamă. Probabil că nu există pirați prin împrejurimi.

Jayne cea roșcată dădu din cap și vorbi pentru prima dată.

- Asta știi tu, spuse ea încruntându-se bine intenționată. Domnul Rowling ne-a spus că vasul lui a fost asaltat de sălbatici...

- Oamenii ăia îngrozitori s-au dus demult, spuse

Charlotte ca să le consoleze. Și dacă sînt aici, la o oarecare distanță, îi vom extermina.

Jayne își dădu ochii peste cap.

- Există o serie de insule la o aruncătură de băț cu multe golfulețe tocmai nimerite ca să ascundă vase.

Înainte ca altcineva să poată vorbi, Patrick intră în mod imperios în cameră și își trimise pupilele afară. Plecară nefericite, aruncîndu-i priviri pline de înțeles lui Charlotte.

Ea se uită în ochii lui Patrick și hotărî să îi prezinte mai tîrziu motivele pentru care să le lase pe Deborah, Nora și Jayne să rămîină pe insulă, în loc să le redea societății.

- Ce dorești? întrebă ea cu răceală, întorcîndu-se la probarea baticului pe post de voal de mireasă.

Îi simți zîmbetul în ceafă ca pe o rază de soare, îi auzi vocea.

- Cu regrete, dar nu avem timp pentru ceea ce doresc, replică el. Ne vom căsători într-o oră, dar deliciul consumării unirii noastre va trebui să aștepte pînă mai tîrziu.

Charlotte simți o căldură în obraji și se răsuci ca să se uite la el, voalul căzîndu-i grațios peste păr și peste umeri.

- Acum? Ne căsătorim acum?

Patrick luă teatral ceasul din buzunarul de la pieptul cămășii sale largi și îl consultă.

- Cam în cincizeci de minute. Rowling a întocmit un certificat. El poate spune cuvintele, iar noi vom semna hîrtia și toată treaba se va sfîrși.

- Toată treaba? repetă Charlotte. Dumnezeule mare, Patrick, nu ai nici măcar decența să pretinzi de dragul meu că aceasta este o căsătorie reală?

- Este destul de reală, spuse Patrick offînd distrat. Grăbește-te, zeiță. Am și alte treburi de făcut.

Charlotte își dădu ochii peste cap, știind că nu avea rost să protesteze. Patrick Trevarren era, evident, la fel de sensibil și de romantic precum vitele care cărau

cheresteaua tatălui ei de la munte la moară. El își privi ceasul din nou, se încruntă parcă surprins să vadă că se schimbase ceva în chip fundamental și ieși din nou.

Charlotte se duse în baie, se spală timp îndelungat, își puse o camizolă de tafta bleu-deschis. Adăugă desuurile necesare și cămășuțele voluminoase și apoi își trase rochia ivorie peste cap.

Mary Prinde-Pește-Mult apăru, de parcă fusese chemată, să-i închidă șirul de nasturi de pe spate, și era nervoasă.

- Vîntul ăsta mare, spuse ea agitată, o să ne ridice de pe insulă și o să ne arunce în mare.

- E zgomotos, încuviință Charlotte. De ore întregi, toată lumea din gospodărie trebuia să ridice tonul ca să se facă auzit peste vuietul furtunii.

Mary o așeză pe Charlotte pe un scaun și începu să-i împletească părul cu dibăcie. Mîinile ei rapide parcă zburau și-i făcu un coc în onduleuri care-i încadrau fața delicată. Deborah intră grăbită în cameră cu un coș plin cu orhidee roz, chiar cînd Mary îi prindea voalul improvizat.

Deși Charlotte era încîntată de cadou, se temea că fata a riscat serios aducîndu-i-l.

- Oh, Deborah, șopti ea, minunate! Dar sigur nu te-ai dus afară să le culegi?

Deborah zîmbi timid și roși. Era micuță, cu păr și trăsături delicate și cîndva, cînd se va maturiza, va deveni foarte frumoasă.

- O, nu. Eu nu aș îndrăzni să-l sfidez pe Patrick astfel -m-ar fi pus să stau în camera mea și să citesc cu glas tare, dacă aș fi făcut asta.

Charlotte zîmbi, cînd află metoda de disciplinare a lui Patrick. Știa că el ar fi preferat ca ea să creadă că era mult mai sever.

- Atunci de unde ai luat florile astea splendide? întrebă ea, în timp ce Mary i le aranjă repede în jurul marginii voalului.

- Nora le-a adus, răspunse Deborah în șoaptă pe nerăsuflăte, îngrozită, evident, de îndrăzneala fetei.

- Cînd s-a dus prima dată să o caute pe Mattie. Știi, maimuța.

Un fior de alarmă trecu prin mintea lui Charlotte.

- Prima dată? repetă ea.

Mary stătea acum nemișcată, cu mâinile în aer, ascultând la fel de interesată ca și Charlotte.

- Nu o să o pîrăști, nu? Nora deja a mai trecut deja de cinci ori prin *Levitic*, așa că Patrick s-ar putea să-i dea de citit întregul *Vechi Testament*, dacă aude despre asta.

Charlotte și Mary schimbă priviri între ele.

- Deborah, spuse Charlotte calmă, încercînd să nu o sperie pe fetița timidă, spui că Nora s-a dus afară, în furtună nu o dată, ci de două ori?

Ochii calzi ai lui Deborah se umplură de lacrimi.

- Am băgat-o în încurcătură, nu?

- Deborah, insistă Charlotte.

- Da! țipă Deborah. Da, e afară - am implorat-o să nu se ducă, dar a sus că nu o putea lăsa pe Mattie să moară în furtună...

Charlotte îi vorbește calm lui Mary Prinde-Pește-Mult.

- Du-te și spune-i căpitanului Trevarren despre asta, te rog. Cineva trebuie să se ducă și să o aducă pe Nora înapoi.

Mary dădu din cap și se grăbi să iasă din cameră. Lumea părea să se întunece în timp ce Charlotte stătea acolo, ascultînd vuietele furioase ale vîntului. Trebuia să fi fost un mare scandal jos, cînd lui Patrick îi ajunsese la urechi că una dintre pupilele lui nu numai că nu-i ascultase ordinele, dar își riscase viața, însă Charlotte nu auzi. Probabil că trecu un sfert de oră, cînd Jacoba veni după ea, ducînd o lumînare într-o mîină și arătînd la fel de serioasă de parcă în acea casă aveau loc funeraliile stăpînului ei și nu o nuntă.

- Nora a fost găsită și adusă înapoi?

- Ea și cu drăcoasa de maimuță au venit acum cinci minute, răspunse Jacoba, conducînd-o afară din dormitorul stăpînului și de-a lungul holului. Animalul nu a pățit nimic, dar cred că mirele îi dă domnișoarei Nora o lecție pe care să o țină minte toată viața.

Charlotte oftă. Îi părea rău pentru Nora, fiind și ea pedepsită o dată sau de două ori de către Patrick.

Cînd ea și Jacoba ajunseră în salonul principal, unde se aprinseseră candelile ca să dea o lumină blîndă, tremurătoare, Nora stătea lîngă pian, smiorcîindu-se și arătînd ca o pasăre colorată ale cărei pene fuseseră smotocite. Deborah, Jayne și Stella o înconjurau, ferme în a o sprijini deși erau toate de acord că Nora fusese nesăbuită să plece din casă de dragul unei maimuțe.

Cît despre el, mirele, arăta mai amenințător ca niciodată. Se uită scurt spre Charlotte, de parcă îndrăznise să-i reproșeze că își pedepsise pupila, iar ea nu îi acceptă provocarea. Nu o bătuse de fapt pe fată și insula era proprietatea lui. În calitate de tutore natural, avea dreptul să stabilească reguli și să se aștepte ca ele să fie urmate.

Gideon stătea oarecum tremurînd în fața șemineului, îmbrăcat în niște haine prea largi pentru el, de vreme ce nu erau ale sale și ținea în mîna o carte de rugăciuni. Volumul i-l dăduse Jacoba curînd după ce își recăpătase cunoștința, fiindcă pe al lui îl pierduse pe mare.

Charlotte și Patrick își luară locurile în fața lui, Charlotte simțindu-se la fel de timidă și de stîngace ca o mireasă virgină, iar Patrick stînd drept. Cu colțul ochiului, Charlotte văzu că avea maxilarul încordat și că era mohorît.

Gideon se uită la Patrick și apoi, cumva cu tristețe, la Charlotte.

- Ești sigură că asta dorești să faci? o întrebă el pe un ton calm dar puternic. Poți opta, știi.

- Începe ceremonia, se răsti Patrick, prinzîndu-și mîinile la spate ca un soldat la o paradă.

- Charlotte? insistă Gideon, ignorînd cuvintele poruncitoare ale lui Patrick. Ea respiră adînc și expiră încet, imaginîndu-se în Australia, ajutînd la convertirea băștinașilor. Nu va fi o misionară bună, decise ea, din moment ce iubea luxul, ca de exemplu hainele

frumoase și băile înmiresmate.

Totuși, Gideon nu era un bărbat urît și ar putea fi un soț devotat, dacă nu pasionat, și un tată ferm, minunat. Ar fi avut o viață interesantă alături de el.

Charlotte își ridică privirea spre Patrick; pe de altă parte, îl iubea pe el, pe Trevarren, cu tot sufletul, așa imposibil cum era. Erau mai multe mistere în jurul lui pe care dorea să le rezolve, atîtea punți intime de traversat și atîtea insule interioare de explorat.

- Asta doresc, spuse ea în final, și fu încîntată de ușorul oftat scos de Patrick la cuvintele ei.

- Foarte bine, atunci, spuse Gideon ursuz. își dresе glasul și continuă: Prea iubiților, începu el solemn, ne-am adunat aici în fața lui Dumnezeu...

Restul ceremoniei se desfășură într-o grabă amețitoare pentru Charlotte, furtuna se înteti. Chiar cînd Gideon îi declară pe Patrick și pe Charlotte soț și soție, ceva uriaș bubui într-o fereastră și în acoperișul ei protector, adăugînd un crescendo mareț căsătoriei.

Charlotte nu se așteptase ca Patrick să o sărute, din moment ce se grăbise așa de tare să o termine cu nunta. Prin urmare, fu surprinsă când el o ridică pe vîrfurile picioarelor complet desculțe și o sărută pe gură. Înainte să-i dea drumul, o cuceri cu limba spunîndu-i astfel că următoarea plăcere va întrece cu mult ceea ce învățase ea pînă atunci.

Ea tremura de dorința de a se dăruia acestui bărbat și de furie că lucrurile stăteau astfel. Cît de ușor i-ar fi fost să-l iubească pe Gideon, cît de tandru și de liniștit. Dar nu. Nu Charlotte. Ea trebuia să îl adore, chiar să-l idolatrizeze pe bărbatul care deja o lăsase o dată într-un harem și susținea că el nu se va lega de nici o casă și de nici o femeie.

Patrick îi întrerupse gîndurile cu un ordin dur.

- Jacoba, du femeile în pivniță.

Se opri ca să-i arunce o privire lui Charlotte, apoi se uită îmbufnat în direcția Norei.

- Veți sta acolo, toate, pînă cînd trece furtuna. Nici măcar Charlotte, așa întreprinzătoare cum era, nu se gîndi să-l sfideze pe Patrick după ce auzi tonul cuvintelor sale. Spusese „toate”, și va fi necesară o armată de îngeri ca să o apere pe cea care nu se va supune.

Charlotte gesticulă spre Nora și spre celelalte să vină și ele o urmară supuse pe Jacoba jos, pe scara de piatră din spate, într-o cameră întunecoasă, care îi aminti de beciul din palatul lui Khalif.

De fapt, amintirea palatului lui Khalif nu era cea la care se aștepta o mireasă în ziua nunții ei.

- Erai frumoasă, spuse Deborah cu admirație, cînd fură aprinse mai multe lumînări și se așezară confortabil în beciul întunecat.

Nora se smiorcăi, cu fața plină de umilință și de furie. Maimuța pentru care își riscase pielea venise țipînd din întuneric și i se aruncase în poală, precum un copil mic și înspăimîntat.

- Sper că Patrick Trevarren să capete o nevralgie pentru tot restul vieții, spuse Nora. Nu numai că a țipat la mine pînă cînd am crezut că se dărîmă acoperișul - dar a spus că trebuie să copiez tot primul act al lui *Julius Caesar* pînă marți. Cînd l-am întrebat ce o să facă dacă refuz, mi-a răspuns să fiu isteată și să nu încerc să aflu.

Stella oftă și practica Jayne își scutură frumoasa claie de păr spunînd:

- Nu te mai văita, Nora. Ai primit ce ai meritat. Sco-țiancă proastă, ai fi putut fi suflată de o rafală de vînt!

Jacobă se încruntă la ambele fete.

- Jayne, ți-aș mulțumi dacă nu ai înjura. Cît despre tine, Nora, ești norocoasă că îl ai pe căpitan care să îți poarte de grijă. Zăpăcite cum sînteți, ați fi ajuns de rîpă dacă nu ar fi fost el. În orice caz, aș îndrăzni să spun că îmi este suficientă casa asta care stă să se dărîme peste noi, fără ca voi să vă comportați ca niște copii.

- Crezi că vom fi ucise? îndrăzni Deborah să întrebe, cu vocea slabă și tremurătoare. Casa se va dărîma?

Charlotte se întinse și o luă pe fată de mînă.

- Nu, iubito. N-o să fim omorîte. Jacoba exagerează acum - pereții acestui loc sînt la fel de stabili ca și insula.

- Cred că ar trebui să cîntăm, propuse Stella.

- Oh, Doamne, se enervă Jayne. Nu e destul de rău că ne adăpostim de taifun într-un beci urît mirositor, cu o maimuță drept companie? Trebuie să ascultăm și răgetele tale?

Charlotte zîmbi.

- Am putea cînta toate, propuse ea, ridicînd dintr-un umăr. Cîteva minute mai tîrziu, începură să cînte un cîntecel prostesc pe voci înalte - mai puțin Jacoba -inclusiv maimuța. Curînd veniră bărbații, cu excepția lui Patrick și a lui Cochran, aducînd pături, luminări suplimentare, împreună cu niște coșuri cu mîncare și bidoane pline cu apă.

Trecuseră ore în șir pînă ce vîntul se potoli și casa cea mare încetă să se scuture din temelii. Charlotte stătea trează pe o piatră mare, înfășurată strîns în pătura ei, cînd auzi ușa deschizîndu-se.

- S-a terminat, îl auzi ea pe Patrick. Părea obosit.

Ea se ridică, aruncă pătura deoparte și se duse spre el.

- Ți-e bine?

Ei se uită în depărtare și ea văzu un mușchi zbatîndu-se pe fața sa.

- Da, replică el răgușit, dar recolta de trestie de zahăr s-a dus, la fel și toate construcțiile de pe Insulă.

Charlotte își puse mîinile ușor pe brațele lui încordate sub cămașa de ginere sfîșiată și murdară. îi spuse din priviri că dorea să îl ajute să uite de recolta pierdută și de pagubele generale, cel puțin în noaptea asta.

- Am nevoie de tine, conchise el cu o privire.

- Toată lumea înapoi în paturile voastre moi, anunță Cochran cu veselie. Răul a trecut.

Patrick rămase cu privirea coborâtă asupra lui Charlotte, apoi îi luă mîna într-a lui, o duse la buze și îi sărută degetele ușor. Erau singuri - plecase pînă și maimuța - cînd el șopti:

- Oh, doamnă Trevarren, de ce trebuie să fii atît de frumoasă?

Ea își strecură brațele în jurul taliei lui.

- Nu am pantofi, șopti ea, lăsînd întrebarea în aer, fiindcă nu știa cum să răspundă.

El rise, îi ridică marginea rochiei și văzu zece degete strălucind ca alabastrul prăfuit în lumina slabă a candelor.

- Amintește-mi să-ți fac o morală severă pentru

nesupunerea ta, spuse el ridicînd-o în brațe și pornind spre ușă.

- Vorbind de asta, începu Charlotte încruntată.

Ea îi simți oftatul în timp ce o ducea pe treptele de piatră și prin latura principală a acelei case enorme.

- Nevastă, dacă ai de gînd să mă mustrezi pentru că am țipat la Nora, mai bine taci. Cum să-i fi oprit pe ceilalți să nu plece de capul lor ca să nu fie omorîți, dacă ei i-aș fi permis să-și pună viața în pericol? Sînt momente, iubito, cînd trebuie să dăm prioritate altor lucruri, în favoarea intențiilor frumoase.

Charlotte nu-i putea tăgădui logica. În timpul calamității, viața tuturor de pe insulă depindea de colaborarea lor și nu putea exista decît un singur conducător. Fără îndoială că acela era Patrick.

Îi sărută gîtul neastîmpărat, în timp ce el o ducea în brațe prin casa întunecoasă.

- Îți pare rău că te-ai însurat cu mine? Întrebă ea, necăjindu-l.

- Chiar acum, replică Patrick urcînd scara principală cu iuțeală, sînt foarte bucuros că ești soția mea, Charlotte. Am nevoie să mă pierd în tine, Charlotte, mai mult ca oricînd și o pot face cu inima ușoară, fiindcă de data asta ești într-adevăr doamna Patrick Trevarren.

Ea îi mozoli lobul urechii.

- Nu mă ațîța, o amenință ea, deschizînd larg ușa, dormitorului cu o mișcare bruscă a piciorului. Deja sînt ridicat cît catargul principal al unui vas și tot ce pot face este să te duc rapid în pat înainte de a te avea.

Charlotte tremură de anticipație și de neastîmpăr. Doar în această zonă a vieții era dornică să i se supună

în cea mai mare parte a timpului.

- Atunci poate că ar trebui să fii satisfăcut imediat ca să faci dragoste cu mine ca lumea.

El o puse în picioare, ridicîndu-i bărbia cu o mîină.

- Ești o vrăjitoare, îi spuse el cu vocea răgușită de emoție și de dorință. Doar cînd te ating ca acum, sau cînd stau aproape de tine, simt că îmi fierbe sîngele în vene. Ce mi-ai făcut, Charlotte Trevarren?

Ea îi descheie pantalonii nasture cu nasture, încetul cu încetul, oprindu-se să-i prindă penisul în mîini și să-i asculte geamătul involuntar de plăcere. În cele din urmă, se răsuci cu spatele la el, cu un ordin mut să o dezbrace, iar el se supuse cu stîngăcie.

După ce își scoase rochia, Charlotte își dezbracă camizola și jupoanele, apoi chiloții. Patrick stătea uitîndu-se lacom la sîinii ei ridicați, gata de intrare.

Charlotte îi dădu ușor jos pantalonii peste coapsele puternice, musculoase, apoi îl împinse într-un scaun fără să-l mai dezbrace și de celelalte.

Charlotte era nestăvilită în bucuria ei și veni să încalce genunchii lui Patrick, afundîndu-se în el puțin cîte puțin, vibrînd.

Patrick gemu și își lăsă capul pe spate cînt ea îl călări și cînd încercă să mărească ritmul, ea se retrase. El o imploră răgușit, iar ea îi dăruie plăcerea cu cumpătare.

- O, Doamne, Charlotte, - gîfii ei în final, cînd ea îl supuse agoniei plăcerii.

- Te rog... dă-mi ce-mi trebuie...

Ea înțelese greșit în mod deliberat și se aplecă înainte, să-i șteargă buzele cu sînul întărit. El îl apucă înfometat și lacom. Charlotte fu copleșită de propriile-i simțuri. Scînci cînd Patrick prelua comanda continuînd să geamă chiar și cînd o lăsă pe spate și îi invadă peștera mătăsoasă cu vîrturile degetelor. Cînd el începu să o lovească ritmic și să se miște cu ea, Charlotte fu înnebunită.

Patrick o excită un timp, în final îi dădu drumul sinului, îi prinse coapsele cu mîini puternice, o ridică și o coborî pe penisul lui de-a binelea.

Chiar să fi vrut, Charlotte nu ar fi putut să tacă în abandonul ei, fiindcă plăcerea era prea intensă. O consumă ca un foc și o făcu să implore răgușit după satisfacție, apoi țipă lung și tare, pînă ce trupul i se flexionă repetat într-o furie grațioasă a pasiunii. Patrick veni violent cînd ea i se lipi de piept obosită, aplecîndu-se deasupra ei.

Stătură uniți și ușurați pentru o bună bucată de timp. Apoi, Patrick o aranjă din nou pe Charlotte în poala lui, penetrînd-o. Ea se arcui pe spate, susținută de mîinile lui, în timp ce el îi săruta sîinii și le lîngea sfîrcurile cu limba.

Curînd, Charlotte îl dori și Patrick o avu din nou atingîndu-i părțile drepte și curbate ale trupului și șop-tindu-i cuvinte tandre de mîngîiere cînd ea i se convul-sionă deasupra.

Fu o noapte lungă și delicioasă și cînd Charlotte se trezi dimineata, soarele puternic pătrundea prin spațiile înguste dintre scîndurile care acopereau ferestrele. Locul lui Patrick era gol.

Liniștită, Charlotte se întinse senzual, carnea încă fremătîndu-i de atențiile unicului Patrick. De data aceasta căsătoria lor era legală și înfăptuită în propria lor religie, iar Patrick nu putea scăpa de ea după bunul lui plac. Copilul lor va avea o naștere onorabilă și, cel puțin pentru o perioadă, Charlotte se declară fericită.

Nu se amăgi; Patrick nu-și schimbă intenția de a o trimite în portul Quade. Totuși, ar putea trece luni de zile pînă ce vor fi în stare să părăsească insula, lăsînd la o parte ideea de a pleca în nordul teritoriului Washington și de a-și construi o casă. Charlotte se consolă cu faptul că avea timp berechet să își facă soțul să gîndească la fel ca ea.

După un timp se ridică și se duse în camera alăturată să se îmbăieze.

Apoi, după ce se îmbracă, coborî treptele și observă că Mary Prinde-Pește-Mult și chiar Jacoba o tratau cu o nouă deferență. O numeau acum doamna Trevarren și insistară să îi servească micul dejun pe verandă, ca să se poată bucura de căldura soarelui.

Peisajul era o scenă devastată, acoperită cu palmieri dezrădăcinați și crengi rupte. Charlotte se gîndi că Potopul lui Noe trebuie să fi fost aproape asemănător - căzuse și o parte din acoperișul verandei. Oricum, fură îndepărtate destule rămășițe în celălalt capăt ca masa să poată fi așezată.

- Unde este căpitanul în dimineata asta? întrebă Charlotte. Se întinse după ceainic, dar Mary îi dădu mîna la o parte și îi turnă ceaiul personal.

- Se uită pe cîmpuri, cred, replică fata în casă. Trestia trebuie replantată, cred.

Charlotte roși dîndu-și seama brusc că nu se gîndise nici o clipă la băștinași, nici cînd taifunul se întetise.

- Mary... poporul tău... ce s-a întîmplat cu el?

Mary ridică din umeri și zîmbi luminos,

- S-au ascuns toți în peșteri cînd au venit vînturile mari, ca întotdeauna, de cînd se știu. Vor fi bine.

- Casele lor?

- Își construiesc altele noi, spuse ea și se năpusti înapoi în casă, la fel de veselă ca și când nu ar fi avut loc nici o furtună.

Capitolul 20

Recolta de trestie de zahăr era distrusă, iar satul de băștinași de pe cealaltă parte a insulei era o ruină, și totuși soarele strălucea la fel de tare de parcă Dumnezeu îl trimisese să ardă tocmai în acea dimineață. Cerul era de un albastru-pal și briza adia proaspătă și rece peste cristalinul mării.

În timp ce Patrick inspecta tunurile salvate de pe punțile lui *Enchantress* înainte ca ea să se scufunde, se păru că toate armele rezistaseră intemperiilor naturii, reflectă asupra situației.

Pierderea trestiei de zahăr în acel an îi va afecta cu siguranță resursele, la fel ca și distrugerea impusă a lui *Enchantress*, dar el știa că putea acoperi ambele dezastre cu timpul și prin multă muncă. În cele din urmă, părea să se întrezărească la orizont apropierea unui vas prieten și rugăciunile lui Rowling să fie acum îndeplinite. El și Charlotte - Patrick se opri să zîmbească, amintindu-și ce tigroaică de nevăstă fusese cu o noapte în urmă - vor naviga spre Seattle, unde el putea aranja construirea unui alt vas. Dorea, de asemenea, să construiască o casă frumoasă în acea comunitate, una care să-i adăpostească soția și copilul în timpul lungilor lui călătorii pe mare. În acest fel, Charlotte își putea vedea familia adesea fără să fie prea aproape. Odată ce treburile vor fi aranjate în Seattle, puteau pleca amândoi spre portul Quade în vizită. Charlotte ar putea rămîne cît de mult dorea, deși Patrick va veni și va pleca.

El se sprijini de țeava rece de metal a tunului, zîmbetul pălindu-i. Desigur că Charlotte doar îl necăjise când îi spusese că își va lua un iubit dacă o va lăsa singură.

Nu va îndrăzni să facă așa ceva, nu?

Se gîndi jenat la vremea când o întîlnise prima dată pe domnișoara Charlotte Quade; era la cincisprezece metri înălțime de puntea cliperului lui, îmbrăcată cu o fustă scurtă și ținîndu-se strîns de greement. La următoarea lor întîlnire, ea se aventurase în *souk* în Riz, un loc care ar fi înspăimîntat un înger sensibil.

Iad și blesteme, se gîndi Patrick. Dacă ea își asumase riscul unor alte escapade primejdioase; cine sau ce ar putea-o reține pe Charlotte să nu se dăruiască altui bărbat?

Patrick fierbea pe dinăuntru. Imaginea lui Charlotte împărțindu-și favorurile cu un altul decît cu el era insuportabil de îndurat.

Deși nu era genul de om care să îl intereseze părerile celorlalți, se îngrozea de scandalul inevitabil. Fiecare vas, fiecare tren, diligență sau căruță putea duce cu

sine vestea afecțiunii năbădăioase a lui Chariotte, pînă cînd n-ar mai fi rămas un suflet din emisfera vestică care să nu fi auzit detaliile sordide.

Patrick înjură și se duse să inspecteze ^{dacă} tunul al doilea fusese avariat de furtună. Înfațișarea i se lumină brusc gîndindu-se la tatăl lui Chariotte, 'a legendarul Brigham Quade. Patrick îl întîinise o singură dată pe acest bărbat, dar îl cunoștea îndeajuns ^{ca} să fie sigur că Chariotte se va purta cum se cuvin^e fiind în grija acestuia.

Cochran urcă dealurile și se scărpină în cap la vederea căpitanului său, care fluiera vesel de parcă se pregătea să își apere regatul mic dar perfect.

- De ce ești așa de vesel? întrebă primul ofițer, gîfîind un pic din cauza urcușului, lată-ți recolta la pă- mînt și numai Dumnezeu știe ce necaz n^e mai așteaptă odată cu venirea următorului flux...

- Ai uitat că mi-am luat mireasă? îl întrerupse Patrick, bucuros să fie distras de pe făgașul gîndurilor lui. Și noaptea trecută a fost nunta mea, nu?

- Uitasem, într-adevăr, recunosc Cochran, ștergîndu-și sprinceană cu dosul mîinii musculoase, arse de soare. Urechile i se înroșiră și își drese glasul întorcîndu-și neliniștit privirea spre mare.

- Cînd crezi că va apărea Raheem sau oricine ar fi ticălosul care stă la pîndă pe aici?

Patrick îndepărtă crengile de palmieri și alte rămășițe de pe țeava celui mai mare dintre tunuri.

- Probabil după miezul nopții, replică el. De obicei, necazul te pocnește cînd îți revii după un alt gen de dezastru, Cochran. Tu știi asta.

Cochran scuipă.

- Ei, băieții sînt destul de pregătiți, căpitane. Am avut grijă de asta. Se opri și-și drese glasul, jenat.

- Dar femeile? Nu ar trebui să le ascundem undeva? La urma urmei, dacă Raheem îmi dă fiori și îmi zbîrlește părul pe ceafă, este pentru că vine aici să o ia pe

- Charlotte.

Furia mugii înlăuntrul lui Patrick, dar și-o controlă pe loc. Dacă trebuia să-și țină firea, acum era momentul, încuviință din cap mohorît, amintindu-și avertismentul lui Khalif, cum că piratul nu-și va găsi liniștea pînă cînd nu își va face dreptate.

- Da, trebuie să încercăm să ținem femeile ascunse. Deși Dumnezeu știe dacă vor sta ascunse.

- Nu vor dori să înfrunte aceeași uitătură urâtă ca domnișoara Nora, zise Cochran cu tărie, de parcă ar fi crezut o asemenea prostie.

- I-au dat atenție, Cochran? se răsti Patrick. Nici una dintre femeiuștile astea nu ar îndrăzni să îmi sfideze cuvântul dacă le disciplinez. Cîteodată îmi doresc să fiu genul care să le lovească peste fund - asta este unica metodă de a păstra ordinea, știi - dar treaba este că nu mă lasă inima să o fac.

Cochran zîmbi și îl bătu ușor pe Patrick pe un umăr.

- Nu fi prea sever cu tine, căpitane. Vremurile se schimbă și oamenii de suflet știu că femeile sînt pentru a fi iubite și nu bătute.

Patrick își ținu gura. Putea filozofa acum despre desfășurarea căsniciei lui. Ce s-ar întâmpla dacă s-ar întoarce într-o zi de pe mare și ar afla că Charlotte se culcase cu un alt bărbat în așternuturile lor, că alinase

un străin la sînul ei?

Se temea de ceea ce ar putea face în asemenea ocazii mai mult decît de trădarea lui Charlotte.

- Mi-ai văzut soția în dimineața asta? întrebă el, după o scurtă pauză, lăsînd tunul ca să coboare ușor panta spre casă.

- Îhî, răspuse Cochran. Ea și celelalte au plecat spre sat să dea o mîină de ajutor.

- O să le aducem înapoi chiar acum, mormăi Patrick, gîndindu-se cît de ușor ar putea fi pentru Raheem sau pentru oricare altul să vină la țarm și să-i răpească soția și pupilele din mijlocul băștinașilor pașnici.

- Vă cer scuze, domnule, răspuse Cochran, dar nu le veți putea aduce decît dumneavoastră. Mai bine m-aș lupta cu o haită de lupoaice decît să dau vreun ordin acelui grup.

Patrick înjură, dar nu-i mai dădu vreun ordin lui Cochran. Se duse drept spre mesele de piatră, care, ca și casa, rezistaseră furtunii și își înșeuă calul ca să meargă să viziteze satul pentru a doua oară în acea zi.

- Stella, împreună cu mine și cu Nora le vom ajuta pe celelalte să găsească mai mult material de construcție. Charlotte... ăăă... doamnă Trevarren, ar fi mai bine ca tu și Deborah respiră adînc și țipă îngrozită atunci cînd împreună cu Charlotte, celelalte fete și cu Mary Prinde-Pește-Mult sosiră la micuța comunitate de pe partea îndepărtată a insulei.

Charlotte era uimită că servitoarea îi vorbise atît de calm de dimineață devreme despre dezastru pe veranda casei celei mari. Unde trebuia să fi existat șoproane înainte, acum erau doar cratere în pămînt - găuri umplute cu apă de mare.

Bătrânele stăteau cocoțate pe stînci, văitîndu-se, și bebelușii scînceau. Bărbații erau ocupați cu reparatul bărcilor de pescuit, în timp ce femeile mai tinere adunau crengi și grămezi de lemn flexibil.

- Dumnezeule mare, respiră Charlotte. Catastrofa...

- Ce facem? întrebă Deborah, minunații ei ochi albaștri fiindu-i plini cu lacrimi de compasiune.

Charlotte deschise gura să vorbească, dar, înainte să scoată cuvintele, Jayne preluă sarcina.

cu Deborah să vă ocupați de copii. Deborah îi iubește pe cei mici și știe ce să le facă, și, ei bine, nu cred că Patrick ar dori ca noua lui soție să hoinărească prin junglă.

- Te rog spune-mi Charlotte, spuse dur doamna Trevarren. Și opiniile lui Patrick în privința comportamentului feminin nu au ce căuta aici. O să am grijă de cei mici, dar asta nu pentru că încerc să mă conformez temperamentului soțului meu. Iubesc copiii și asta este motivația mea.

Jayne zîmbi și Charlotte știu în acel moment că ea și cu celelalte vor deveni prietene pe viață.

- Bine, atunci, zise ea hai să ne suflecăm mînele și să încercăm să le fim de ajutor oamenilor ăștora.

În ciuda larmei bunicilor care își jeleau satul, chiar dacă nu se pierduse nici o viață și a țipetelor multor copii înfomețați, asta era o bucurie pentru Charlotte. Ea îi strînse pe copiii dolofani sub brațul ei, încîntată de fețele lor frumoase și tuciuții, iubindu-i pentru inocența lor. Ea și Deborah le șterseră lacrimile și le dădură lapte de cocos, în locul hranei pe care mamele lor ocupate nu le-o puteau oferi.

Între timp, Jayne, Stella și Nora strînseră crengi, smicele groase de viță și crăci cu același zel ca oricare băștinaș. Toată lumea părea să se simtă foarte mulțumită de sine cînd Patrick apăru deodată călare de-a lungul plajei albe, pîrînd să aducă o veste. Cu un copil ghemuit pe sub fiecare braț, Charlotte o porni cu picioarele goale prin zloata satului inundat și îi ieși în întîmpinare. Pielea scumpă de pe șaua sa trosni cînd el se răsuci ca să se uite spre mare, întorcîndu-și apoi privirea din nou spre Charlotte.

Expresia lui, mohorîță înainte, se înmuie vizibil.

- N-ar trebui să fii aici, spuse el. Este periculos.

Charlotte îi săltă pe copilașii care scînceau mai sus pe umeri, rîzînd ușor.

- O, Patrick, totul este periculos. Dacă ar fi după tine, ar trebui să stau în salon zile în șir, alegînd eșantioane prostești și așteptîndu-te să te întorci acasă din cine știe ce aventură nemaipomenită.

Patrick își aruncă iute un picior peste șă și coborî, rămînînd în fața lui Charlotte.

- Ar fi chiar atît de îngrozitor? întrebă el cu seriozitate.

Un junghi străpunse dulce inima lui Charlotte. Cît de mult îl iubea pe acest bărbat și cum își dorea să nu-l fi iubit.

- Da, Patrick, răspuse ea cu blîndețe. Aș fi ca o prizonieră aruncată în închisoare.

El oftă și se întinse să-l prindă în brațe pe cel mai greu dintre copii.

- Nu o să înțeleg niciodată de ce înseamnă atît de puțin pentru tine să fii în siguranță, recunosc el.

Ea întinse mîna și își trecu ușor vîrfurile degetelor peste nasturii cămășii lui, încîntată de tremurul aproape imperceptibil cu care el îi răspuse.

- Patrick, dacă chiar vrei să mă protejezi, îl necăji ea pe un ton jos și neastîmpărat, poate că n-ar trebui să mai faci dragoste cu mine. Charlotte se opri, se aplecă mai aproape de el, foarte conștientă că vorbele ei îl excitaseră și că nu putea face nimic în privința asta. Îți spun, căpitane, că inima mi-a luat-o la galop, nu mai pot să respir și că mintea mi-o ia razna. Nu este sigur.

- încetează! El se încruntă. Ceafa i se înroși în timp ce vorbea.

Charlotte rîse și Patrick înjură, în timp ce copilașul lăsase o urmă de murdărie pe pieptul cămășii lui. Ea încă rîdea cînd el murmură o altă înjurătură, îi trînti copilul înapoi în brațe și se îndreptă spre un bazin ca să se spele.

Cînd se reîntoarse lîngă ea, Patrick era cu pieptul gol, fiindcă își spălase și pielea și cămașa în apa sărată. Aceasta atîrna de o creangă din apropiere.

Charlotte se uită la el, amintindu-și cîteva detalii din noaptea trecută, și simți cum se încordează. își plecă privirea.

Patrick lucrase neobosit ca nimeni altul de dimineață, ajutînd la construcția noilor bordeie pe dealul din spatele bătrînului sat. La prînz, după ce mai aruncă o privire îngrijorată spre orizont, dădu brusc ordin ca pupilele sale să se întoarcă iar în casa mare, spunîndu-le să se țină departe de țarm și să se ascundă în locul arătat. Apoi își luă cămașa uscată de soare, o sui pe Charlotte pe spinarea calului său, urmînd-o apoi și el.

- Ce este? întrebă ea alarmată, simjind alerta lui.

Calul se unduia ușor sub ei în timp ce Patrick le vorbea sătenilor și nu soției sale. Li se adresa în propria lor limbă și cuvintele lui îi făcuseră să tremure. Își strânseseră bebelușii, copiii mai măricei și femeile gureșe și dispărură în desigur.

- Musafiri, spuse Patrick, luând un mic binoclu dintr-un toc de piele atârnat de șaua sa, și se uită spre linia verde-albăstruiie, unde cerul și marea se îngemănau.

Inima lui Charlotte bătu puternic și se uită și ea, incapabilă să vadă ceva în afară de un punct care se legăna pe valuri la capătul lumii.

- Astea sînt vești bune, nu? Dacă am avea musafiri, adică. Acum nu ne-am mai mînji și poate că Gideon s-ar putea duce în Australia ca să își înceapă convertirile.

- Gideon? reluă Patrick, arcuindu-și o sprînceană. Îi înmîină telescopul scump de alamă.

Charlotte nu-i răspunse, dar în schimb se chină să se uite prin lentilă. Cu oarecare dificultate, zări obiectul îngrijorării lui. Un vas de rău augur, pe al cărui catarg nu flutura nici un steag identificator.

- Pirați? gîfî ea.

- Raheem, replică Patrick, ca fapt divers.

Charlotte se cutremură în mod involuntar. Știa prea bine că atunci cînd tusesese răpîtă în *souk* în acea memorabilă zi de iunie, trebuia să fie un fel de cadou pentru pirat. În schimb, oamenii lui Raheem o pierduseră la un joc de cărți și sfîrșise prin a fi livrată în cabina lui Patrick Trevarren într-un sac de pînză.

- Trebuie să fie un bărbat foarte răzbunător, observă ea, pe un ton oarecum semeț, în timp ce Patrick ținu calul în frîu cînd ieșiră din sat.

- Imaginează-ți-l să vină în acest fel ca să răpească o femeie obișnuită.

Patrick chicoti pe un ton jos în urechea ei.

- Tu nu ești o femeie obișnuită, zeiță. Și aș călători

pînă și mai departe ca să te iau. În privința asta nu îl pot învinui pe Raheem.

În ciuda pericolului și a seriozității situației, Charlotte simți un val de plăcere la cuvintele lui Patrick. În cea mai mare parte a timpului dădea impresia că nu știa cum să scape mai repede de ea și recunoașterea faptului că el o prețuia destul cît să călătorească peste mări ca să o găsească, îi ridică moralul.

Era romantic, precum o scenă din fanteziile ei, să alerge peste nisipuri pe spinarea unui cal, în brațele puternice ale bărbatului pe care îl iubea. Cînd ajunseră la grajduri, Patrick era preocupat de treburi.

Sări din șaua, o săltă pe Charlotte după el, și îi spuse grăbit:

- Du-te înăuntru și ia-ți locul lângă celelalte. Jacoba îți va spune unde să te duci.
- Mi-ar plăcea să sugerez câteva locuri în care te-ai putea duce tu, replică dulce Charlotte. La țintă, de exemplu.
- Charlotte, mormăi Patrick, trăgând șaua de pe spatele armăsarului care tremura. Nu am nici timp nici răbdare pentru jocurile tale. Așeză șaua pe balustrada grajdului, îi arată lui Charlotte spre casă, apoi îi dădu o palmă ușoară peste fund ca să o pornească din loc.
- Du-te, o avertiză el atunci când ea se înroși și începu să protesteze, furioasă

Ea oftă și își dori să fi fost mai mare și mai puternică pentru a-i 'trage lui Patrick un pumn și a-i însîngera nasul, apoi renunță și se supuse ordinului lui. Jacoba aștept înăuntru și o împinse imediat printr-un hol interior ce ducea într-o parte a casei pe care Charlotte nu o vizitase niciodată.

Când ajunseră la capătul holului, Jacoba mișcă un dulap din loc, dînd la iveală o ușă care nu făcu nici un sunet când fu deschisă. Balamalele, observă Charlotte, fuseseră bine unse.

De cealaltă parte a pragului se vedea o cameră surprinzător de binearanjată; era echipată cu sofale romane, scaune, candelabre, o mulțime de cărți și cu mîncare. Nora, Deborah, Stella și Jayne stăteau în jurul mesei, preocupate de un joc de cărți.

întreaga scenă îi reaminti lui Charlotte de haremul lui Khalif. Locul acesta îți oferea tot confortul dorit, fiind în același timp o închisoare.

- Joci cu noi, Charlotte? întrebă Deborah nerăbdătoare, dîndu-se puțin deoparte, astfel încît nou-venita să-și poată trage un scaun lângă ea. își coborî vocea de parcă îi împărtășea un mare secret.

- Și pariem - eu nu mi-am pierdut toate fundele de păr pe care le aveam - și va trebui să fii foarte atentă

fiindcă cred că Nora și cu Jayne trișează.

Charlotte găsi un scaun și intră în cerc. Nora și Jayne, în loc să fie insultate de acuzația lui Deborah, erau doar amuzate.

- întotdeauna ai fost o biată ghinionistă, îi spuse Nora fetei mai mici.

Jayne stătea cu un picior sub ea, absorbită în studierea cărților ei.

- Să nu ne certăm, doamnelor, spuse ea meditativ. La urma urmei, am putea sta închise aici zile în șir.

Charlotte roși. În multe privințe era vina ei că insularii erau în pericol și că ea și celelalte trebuiau să se ascundă în camera secretă. Ea începuse totul prin a se aventura în *souk* în acea zi când i se spusese să stea acasă.

- Îmi pare rău, zise ea.

Celelalte patru se uitară năucite și surprinse spre ea.

- Ți pare rău? reluă Nora. Pentru ce?

- V-am pus în pericol pe toate. Pirații ăștia vin din cauza mea.

Ochii Norei se rotiră cu interes; aruncă toate cărțile pe masă și se aplecă înainte.

- Ne necăjești, Charlotte Trevarren.

- Nu-i așa? întrebă Deborah șovăitoare.

- Vin după tine? întrebă Jayne gesticulând spre lumea din afară ca să indice necazul care se apropia.

Charlotte încuviință din cap, înghiți și le spuse povestea cu cuvinte întretăiate, începând din clipa în care fuses răpită din piața din Riz, la scurt timp după ce *Enchantress* ancorase la țarm.

- Drace! țipă Stella când povestea se termină. Asta este splendid,

- Te-ai căsătorit cu Patrick de două ori, reflectă Deborah. Oh, ăsta este cel mai romantic lucru pe care l-am auzit vreodată.

Jayne, mai pragmatică, pufni pe nas într-o manieră neelegantă și spuse:

- Romantic? Glumești desigur - el a divorțat de Charlotte într-o clipă de dușmănie, bătînd din palme și spunînd cîteva cuvinte prostești. După părerea mea, Patrick al nostru ar trebui să ia două-trei lecții de curtoazie.

Charlotte zîmbi, dar nu spuse nimic. Era prea ocupată cu gîndurile ei.

Jayne era o zvîrlugă, ca și Charlotte, născută ca să acționeze, mai degrabă, decît să stea deoparte să privească și să aștepte, păstrîndu-și hainele curate. Într-o izbucnire de revelație inspirată, Charlotte știu că Gideon ar trebui să o ia în căsătorie pe această roșcată energică, plină de păreri - cu condiția ca Jayne să îl vrea de soț. Era potrivită pentru viața în regiunea acoperită de tufișuri a Australiei, posedă tăria, hotărîrea și căldura inimii, cerute pentru soția unui cleric.

- De ce te holbezi la mine? întrebă posibila misionară în necunoștință de cauză.

- Făceam o mică comparație, recunosc Charlotte.

Nora zîmbi visătoare și scoase un oftat ușor.

- E îndrăgostită de Billy Piper, anunță Deborah într-o șoaptă plină de importanță, arătînd spre Nora cu o fluturare a mîinii. A fost pacientul ei favorit, atunci cînd el și ceilalți erau doborîți de febră.

Charlotte nu jucase încă nici o mînă la cărți și deja se simțe aîncrezătoare și neobosită. Voia să fie afară, cu bărbații, participînd la pregătirile pentru apărarea insulei și a locuitorilor ei. Se ridică din scaun și începu să pășească, cu brațele încrucișate.

Celelalte îi urmăriră gîndurile cu ușurință, ceea ce nu era ciudat deloc, fiindcă apropierea vasului pirat era în mintea tuturor.

- Crezi că vor fi omorîți? întrebă Deborah plină de teamă, cu mîinile împreunate în poală.

- Bineînțeles că vor fi, vociferă Jayne și, deși ochii îi ardeau de emoție, pielea îi era mai deschisă ca de obicei. Pistruii îi ieșeau în evidență din cauza contrastului.

- Or să tragă în noi și noi vom trage în ei, iar noi, femeile, vom sfîrși prin a ne pansa răniții sau prin a fi luate drept prăzi de război.

Deborah se făcu pămîntie la față și scoase un țipăt ușor de groază, iar Nora se aplecă peste ea, cuprin- zîndu-i umerii cu brațul.

- Ssst! se uită ea urît, încruntîndu-se la Jayne. în-spăimînți de moarte bietul copil.

Jayne ridică din umeri.

- Mai bine ar înfrunta realitatea. Dacă Patrick și ceilalți nu fac față invadatorilor, dragele mele, ne putem lua rămas-bun de la virtutea noastră.

Deborah scoase un vaiet de disperare.

- încă un cuvînt, amenință Nora arătîndu-i pumnul lui Jayne, și o să-ți învinețesc un ochi.

- Stați, protestă repede Charlotte, înălțîndu-și ambele brațe în semn de pace. Vă rog. Sîntem într-o situație cumplită. Nu trebuie să ne înverșunăm una împotriva alteia acum. Oftă, apoi adăugă: Patrick ne va ocroti.

După aceasta, deși încercau să se concentreze asupra jocului de cărți, camera era încărcată de tensiune și orele treceau greu.

Camera deveni întunecoasă și Charlotte aprinse candelabrele. Grupul de femei mîncea ciocolată franțuzească, sandvișuri și fructe, așteptînd.

Chiar după apus, bubuiturile de tun făcură pereții casei să se cutremure. Charlotte tânjea să fie în centrul evenimentelor, de unde putea vedea cu propriii ei ochi ce se întâmplă în loc să stea și să presupună.

Oare Raheem ancorase pe latura îndepărtată a insulei și își condusesese oamenii prin junglă sau de-a lungul plajei? Sau pur și simplu navigase pînă în portul principal și deschisese de acolo focul asupra casei?

Plictisită să mai patruleze, Charlotte se duse spre ușă și încercă să o deschidă. Fu iritată, dacă nu surprinsă, să o găsească încuiată. De vreme ce inspectase deja camera în căutarea unei posibilități de scăpare în timpul după-amiezei, Charlotte fu forțată să accepte că ea și celelalte vor sta mult timp încuiate acolo.

Tunul bubui; războiul dintre invadatori și apărători se desfășura iute.

Deborah își acoperi fața cu ambele mîini și începu să plîngă cuprinsă de o disperare tăcută care îi mișcă inima lui Charlotte.

- Ești fericită acum? o întrebă Nora cu glas ascutit pe Jayne. Uite ce ai făcut, tot vorbind că vom fi răpite și altele.

Jane arăta și întristată și vinovată, și deschise gura ca să vorbească, pentru a fi redusă la tăcere de un sunet de zăbrele din hol. În mod clar, dulapul care ascundea ușa fusese mutat.

Își ținură toate respirația, inclusiv Charlotte, dar cel care li se alătură era Gideon Rowling, și nu un pirat fioros.

Charlotte aproape că se aruncă asupra bărbatului, ținîndu-l de vestă pe cînd îl privea în față.

- Ce se întâmplă? Patrick este în siguranță?

Ușor, Gideon îi acoperi mîna cu a lui.

- Atît cît poate fi...

Deborah țipă chiar atunci, în agonia fricii și se ridică în picioare hohotind.

Fiind un om al lui Dumnezeu și jurînd să aducă alinare, Gideon se îndreptă spre ea. Charlotte ezită doar o clipă, profită de neatenția lui și se strecură în holul întunecos. Casa reverbera de impactul ghiulelelor de tun și o parte a ei dorea să rămînă în ascunzătoare, în cele din urmă, grija ei pentru Patrick și curiozitatea arzătoare - care era slăbiciunea ei învinsă. Se grăbi din locu! acela sigur și luminos spre întuneric și pericol.

Chiar dacă se mișca pe cît putea de atent, Charlotte se izbi de mai multe piese de mobilă pe cînd își croia drum spre partea din față a casei. Se lovi cînd ajunse la o fereastră din salon, uitîndu-se spre portul răvășit încă de la furtuna din ziua

precedentă. Printr-o crăpătură din scîndură nu văzu doar un singur vas în port, ci trei, și flăcări purpurii luminîndu-le punțile cînd trăgeau cu tunul.

Charlotte era prea furioasă ca să simtă frica; știu că asta va veni mai tîrziu. De acum dorea, avea nevoie să fie lîngă Patrick. În viață sau în moarte, locul ei era lîngă soțul ei.

Tocmai se întorcea de la fereastră cînd auzi brusc un zgomot asurzitor, apoi o absorbi o senzație de șoc inimaginabil, devenind parte a acelei forțe masive de lumină și foc.

Patrick fu atras spre casă de pe culmea de unde supraveghea tunurile care apărau insula, de o cerere inexplicabilă a spiritului său. Fu întîmpinat la ușa din spate de Gideon, pe jumătate înnebunit.

- Mulțumesc lui Dumnezeu, că ești aici, țipă misionarul și Patrick avu sentimentul neliniștitor că fusese adus de pe culme de către rugăciune. E Charlotte...

Doar aceste două cuvinte îl puseră pe Patrick din nou în mișcare; se aruncă pe ușa din spate, cuvintele lui Gideon vîndu-i în urechi precum bîzîitul albinelor într-o zi de vară.

- Eu sînt vinovat - Jayne este cu ea - s-a strecurat pe lîngă mine...

Patrick nu trebui să fie condus la Charlotte. Sufletul ei îl chemase telepatic pe al lui; ca puterea lui să fie alături ea.

Zăcea întinsă pe podeaua salonului, lîngă o fereastră distrusă. Jayne era îngenucheată lîngă ea, ținînd-o de mînă și hohotînd.

Inima lui Patrick tresări și timp de cîteva clipe încetă să bată complet, apoi începu să bată din nou dureros. Căzu în genunchi lîngă Charlotte și ar fi cuprins-o în brațe dacă Jayne nu l-ar fi avertizat că nu trebuia mișcată.

- Charlotte? Numele îi ieși hîrjîit din gît.

Pleoapele ei fluturară, dar altceva nu se mișcă.

- O, Doamne, șopti Patrick! și asta fu toată rugăciunea pe care o putu face. O, Doamne!

Gideon îi puse o mînă pe umăr.

- O să ne îngrijim noi de ea acum, spuse el. În jurul casei răsunau sunetele luptei, dar lui Patrick nu-i păsa de nimic în afară de femeia care stătea atît de liniștită în fața lui.

- Tu ai grijă de Raheem.

Patrick deveni dur ca gheața la auzul acestui nume. Raheem, bărbatul care îi lovise sau aproape îi omorîse soția, pe Charlotte și copilul nenăscut.

Patrick se aplecă solemn și sărută fruntea însîngeraată a lui Charlotte. Apoi, fără vreun alt cuvînt, neuitîndu-se nici la Jayne nici la Gideon, se ridică în picioare și ieși din salon.

Charlotte era înconjurată alternativ de o lumină în-cîntătoare, de o bucurie pură și de o durere înfiorătoare. Într-o clipă aflase totul, toate secretele universului, și în alta nu mai știu nimic. Voia să se împartă cumva și să călătorească în ambele direcții. Apoi auzi pe cineva chemînd-o pe un ton răgușit și îndurerat.

Încet, ca o floare care se răsucea după soare, Charlotte ieși din lumea interioară și urmă cărarea care ducea direct spre Patrick.

Capitolul 21

- Ai înnebuhrt? întrebă Cochran, cu ochii măriți de uimire privind cum căpitanul își scotea cizmele și cămașa, strecurîndu-și teaca de cuțit la cingătoare. Cei doi bărbați erau ascunși în port de întuneric și de un șir de stînci imense. Loviturile de foc ale tunului încetaseră cu o jumătate de oră în urmă, din ordinul lui Patrick.

Trevarren ridică o mîină ca să-și facă prietenul să tacă, apoi ascultă. Insula era ciudat de liniștită, acum că exploziile încetaseră. Oricum, așa cum se așteptase, distinsese curînd lovituri ritmice de vîsle în apă.

În cele din urmă, Patrick îi răspunse întrebării lui Cochran.

- Da, prietene, am înnebunit. S-a întîmplat cu mult timp în urmă, într-un loc îndepărtat. Își simțea sufletul rece și nu își permise să se gîndească la Charlotte care zăcea în pat în casa sa, rănită și poate moartă.

O porni spre apă.

Isuse Christoase, omule, se răsti Cochran, înșfăcînd brațul lui Patrick într-un efort zadarnic de a-l ține lîngă el. Nu poți risca astfel. Ea se va trezi și va întreba de tine... vrei să mă lași cu sarcina de a-i spune doamnei Trevarren că te-ai dus la fund cu *Enchantress*?

Zîmbetul lui Patrick păli; nu avea nici urmă de umor sau de veselie în acea seară.

- Calmează-te, Cochran, zise el. Începi să vorbești ca o babă.

Cochran era, evident, disperat.

- „Răzbunarea este a mea“, a spus Domnul, zise el în timp ce Patrick intră în mare.

Cuvintele sfînte nu avură impact asupra lui Patrick, nici un sens. Îl apucase un soi de nebulie și nu putea rezista pînă nu făcea ceea ce simțea nevoia. Ascultă

din nou, auzind murmurul lin al fluxului, loviturile vîslelor și bătăile propriei inimi.

Patrick știa că Raheem credea că va cîștiga războiul la fel ca și lupta, că forțele insulei fuseseră învinse și că venea la țarm ca să își revendice drepturile.

Era o prostie, reflectă Patrick mohorît, să fii atît de încrezător.

Cînd intră pînă la brîu în apa caldă și calmă, Patrick se întoarse să se mai uite o dată înapoi, dincolo de înfățișarea de nebun a lui Cochran, spre casa în care se odihnea Charlotte. Din cauza lui, a lui Patrick, ea putea muri chiar în noaptea asta și copilul poate să fi pierit deja. Din moment ce nu se putea întoarce în timp ca să-și îndrepte greșelile, îi va oferi singurul sacrificiu de care era capabil.

Răzbunarea.

- Patrick, șopti Cochran, mișcîndu-se nervos de-a lungul țarmului ca o pasăre agitată. Fir-ar al naibii! Încăpățînat prost, întoarce-te.

Ochii lui Patrick erau îndurerați de ceea ce îi făcuse lui Charlotte, iubind-o și dorind-o. Își spuse că de vină era apa mării, apoi alunecă ușor în îmbrățișarea ei tandră și începu să înoate. Mișcările îi erau puternice, tăcute, în mod deliberat.

Vasul putea fi zărit ușor chiar și în bezna nopții, deoarece loviturile vîslelor în apă reverberau în urechile lui Patrick precum împușcăturile. Discuția șoptită, joasă a bețivilor care vîsleau răsuna ca niște țipete.

Patrick continuă să înoate și în minte îi reveni imaginea plină de viață a lui Charlotte, chinîndu-l, conducîndu-l tot înainte. Ieși la suprafață cam la cîțiva metri depărtare de ambarcațiune și nici unul din cei trei oameni nu se uită în direcția lui. Ținu ritmul cu ei și, cînd vîslașii se opriră lăsînd barca să plutească, Patrick le auzi conversația și înțelese, deși era în arabă.

- Nu-mi place, zise unul mic și slăbănog; stătea pe latura dinspre port și un turban îi acoperea capul. Asta era tot ce putu să audă Patrick pentru moment.

- Trevarren nu s-ar preda așa ușor. Este o cursă.

Conducătorul grupului, Raheem, era cocoțat la pupa și nu vîslea.

- îl supraestimați. Este american; nu se poate gîndi decît la confortul și la plăcerile lui. Se ascunde de noi chiar și acum și probabil că este consolată de femeie, știind că o va pierde în curînd.

Mintea lui Patrick se umplu de furie, dar nu scoase nici un sunet și nu făcu nici o mișcare.

- Americanii își iubesc plăcerile, remarcă cel de-al treilea bărbat, dar sînt ca și cobrele cînd se trezesc; nimeni nu scapă și lovitura lor este mortală.

Raheem scose un sunet de satisfacție și lovi apa.

Era calmă ca și plapuma de pe patul unei femei, dar în adâncul ei se mișcau și trăiau lucruri care puteau aduce moartea.

Patrick inspiră aer, îl reține și alunecă sub ambarcațiune. O răsturnă iute și răcnetele furioase ale victimelor îi încântară urechile ca muzica într-o seară de vară.

Își dădu capul pe spate ca să-și scuture apa din păr și din ochi, apoi se uită înapoi către cele trei vase care așteptau mai departe, în port. Erau luminate și oamenii se agitau pe punte, dar avea timp să-și ducă planul la îndeplinire. Fusese extrem de simplu să îl distingă pe Raheem - el era cel care se îneca. Cei doi slugoi ai lui se țineau de marginea bărcii și țipau înnebuniți după ajutor aproape ^convinși că vor fi devorați de vreo creatură uriașă a adâncurilor.

Patrick trase cuțitul din teacă, sărind asupra lui Raheem care se lupta din răspuțeri, înhățându-l cu o mână de gât. Cu cealaltă mână, Patrick apăsă lama pe gâtul piratului. În acele clipe, în Patrick se dădea cea mai grea luptă. Ar fi fost atât de ușor, al naibii de ușor să taie vena jugulară a lui Raheem și să-i vadă sângele curgând în mare, răzbunând-o pe Charlotte și pe prețiosul său copil care nu va cunoaște niciodată plăcerea glorioasă și durerea vieții.

-Trevarren, spuse piratul când își recăpătă suflarea. Era mai calm acum chiar și cu o lamă rece, ascuțită, de oțel la gât. Oamenii mei te vor ucide pentru asta, îți jur pe Allah.

- N-aș fi crezut că ești un om religios, replică Patrick, obosit de efort, dar neîngrijorat de amenințare. Fără să retragă cuțitul, începu să înoate înapoi spre mal, trăgându-l pe Raheem după el. Nu răspunse amenințării piratului, fiindcă nimic din lume nu-l înspăimânta mai mult decât ideea de a îmbătrâni fără Charlotte lângă el.

Patrick făcu mult efort ca să ajungă pe plajă; odată, o asemenea escapadă de-abia i-ar fi diminuat energia, dar puterile îi fuseseră înjumătățite de febră și încă era în stadiul de refacere.

De două ori în timpul înotului, Patrick se opri să-și examineze conștiința. Raheem era un pirat, pentru numele lui Dumnezeu, unul dintre cei mai periculoși, chiar și în acea parte de lume cu caracter trădător. Făcuse lucruri inimaginabile, lucruri care nu i-ar fi dat prin cap unui om normal. De ce atunci, se întrebă Patrick furios, nu-l ucidea pe ticălosul ăsta și nu-l dădea peștilor?

Raheem se sprijini de el, poate inconștient, poate așteptându-și norocul. Judecând după modul în care reacționase când se răsturnase barca, probabil nu știa să înoate. Patrick îi putea da drumul, lăsându-l să moară.

El, Patrick, nu-l putea omorî pe bărbat.

înjură, își eliberă captivul și privi fără emoție cum Raheem plutea cu fața în jos, nefăcînd nici un efort vizibil să-și salveze viața.

Patrick se răsuci și o porni spre țarm, apoi se opri din nou, înjurînd. Citatul lui Cochran îi răsuna nemilos în urechi. „Răzbunarea este a mea”, spusese Domnul. Dîndu-și seama că încă mai ținea cuțitul în mîna, Patrick îl aruncă, înjură și înotă înapoi spre Raheem.

Piratul tocmai dispăruse sub apă; Patrick îl înhăță de guler, cu o altă înjurătură, și îl duse către țarm.

Cochran aștepta acolo, bunul și sensibilul Cochran. El merse cu greu prin apă cînd îl zări pe Patrick și îi luă povara.

- Fir-aș al naibii, zise primul ofițer, aplecîndu-se să-l examineze pe Raheem pe cît de bine putea în întuneric.

- Este Raheem, nu? De ce nu l-ai ucis?

Patrick era întins pe jumătate pe țarm, gîfînd după aer și gata fiind să vomite destulă apă sărată cît să înconjoare o balenă. El își îndepărtă părul de pe față și își privi prietenul mai multe minute în șir pînă cînd își adună forțele să vorbească.

- Voiam să îmi prelungesc plăcerea, urlă el.

Raheem stătea întins pe plajă, tușind violent, și înjurînd în limba sa.

El îi vorbi calm piratului, într-o arabă colocvială pe care o învățase de la Khalif.

- O să mori, îi spuse el. într-un fel sau altul, de mîna mea sau spînzurat în laț în Europa, tot aia este.

Raheem vomită puternic apoi izbucni:

- Să mori în focul iadului tău creștin, Trevarren.

Patrick nu-i răspunse, ci pur și simplu se ridică în picioare cu ajutorul lui Cochran, trăgîndu-l pe Raheem după el.

- Uite, spuse Cochran rîzînd și gesticulînd către vasele luminate care dominaseră portul toată ziua.

- Pleacă! Suflete loiale, pirații ăștia, Ia fel ca și căpitanul lor.

Raheem doar se încruntă la cuvintele lui Patrick, neînțelegîndu-le, dar realizînd destul de ușor priveliștea celor trei vase ale sale, în retragere. Piratul scoase un răcnet de protest, dar în zadar. în acea noapte fu închis în pivnița cu vinuri, și cu excepția rației de mîncare și de apă, fu uitat acolo.

Blînd, cu mîna liberă, Charlotte îi mîngîie părul. Inima îi era atît de plină de emoție, încît nu putea vorbi și lacrimile îi

Charlotte simțea durere în fiecare participă a trupului ei, dar simțea minunata lumină a soarelui care umplea încăperea ca pe un balsam intangibil. Își ținu respirația, amintindu-și explozia - fusese noaptea trecută? - și își întinse ambele mîini peste pîntece.

- Copilul? șopti ea. Nu putea vedea pe nimeni lîngă pat, dar percepea că nu era singură. Jacoba se aplecă imediat deasupra ei.

- Trezește-I pe căpitan, îi spuse ea lui Mary Prinde-Pește-Mult. Apoi își coborî privirea către Charlotte, cu o față deschisă și bună.

- Copilul încă este cu tine, Charlotte, doamnă Trevarren, zise ea. Desigur, nu se poate spune dacă nu a pățit ceva. Trebuie să așteptăm și să vedem.

Se auzi zarvă, apoi Patrick apărură arătînd de parcă de-abia se întorsese dintr-o misiune în iad. Era slăbit, foarte palid și avea părul încîlcit și o privire ciudată.

Jacoba se strecură afară cu o grație surprinzătoare pentru volumul ei, și ușa se închise ușor în urma ei înainte ca Patrick să vorbească.

El veni spre marginea patului ei, îngenunche și luă cu tandrețe una din mîinile julate ale lui Charlotte într-a sa. Apoi, spre uimirea ei, își lăsă capul peste ea și scoase un hohot răgușit. Umplură ochii.

Patrick plînsese, și suspină timp de cîteva minute. Apoi, în cele din urmă, își înălță capul și îi întîlni privirea.

- îmi pare rău, zise el răgușit. îmi pare așa de rău...

Charlotte era năucită. îi mîngîie părul negru.

- De ce?

- Dacă nu eram eu, nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat. Ar fi trebuit să te duc direct autorităților cînd mi-ai fost depusă la picioare în acea noapte, dar în loc să fac asta am găsit tot felul de scuze ca să te țin alături de mine. Te doream pentru mine.

Charlotte reuși să zîmbească.

- Ai greșit atît de tare?

El își odihni fruntea ușor pe a ei o clipă.

- Da. Acum ar fi trebuit să fii acasă, în siguranță, alături de tatăl și de mama ta vitregă care să te îngrijească...

- Patrick, îl întrerupse Charlotte plictisită. Nu sînt un copil care are nevoie de o dădacă. Nu ți-a trecut niciodată prin minte că, dacă nu aș fi dorit să fiu cu tine, nu aș fi rămas? Au fost cîteva dăți, știi, cînd aș fi putut pleca - în timp ce eram în Spania, de exemplu. Și după asalt, cînd Khalif și-a revenit și mi-a oferit o casă în Franța.

Patrick oftă adînc și era dureros pentru Charlotte să-l audă.

- Nu pot schimba trecutul, spuse el, vorbind mai mult ca pentru el, se gîndi Charlotte, decît pentru ea.

Dar nu voi mai face aceleași greșeli în viitor.

Charlotte simți deodată un fior rece și teamă.

- Patrick... Ea încercă să se ridice în picioare, simțindu-se panicată, știind că el deja plecaseră de lîngă ea. Patrick, țipă ea din nou, disperată.

Fără emoție vizibilă, el o împinse ușor înapoi pe perne.

- Odihnește-te, zise el. Doar odihnește-te.

- L-am pierdut, murmură nenorocită Charlotte o oră mai tîrziu, cînd Jayne veni lîngă patul ei ca să-i țină companie. Patrick este soțul meu, tatăl copilului, singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată. Iar el ar putea fi la celălalt capăt al lumii.

Jayne oftă.

- Patrick al nostru a suferit cîteva șocuri, în ultimul timp. Întîi a fost furtuna, apoi pirații au atacat insula și tu erai rănită atît de rău, încît am crezut cu toții că vei muri... Se opri și zîmbi. În afară de Gideon, desigur. Trebuie să fi spus o mie de rugăciuni pentru însănătoșirea ta și cred că nu m-am îndoit o clipă că te vei face bine. Oricum, Patrick este încă zăpăcit de cele întîmplate. Are nevoie de timp ca să înțeleagă totul.

- Sper să ai dreptate, murmură Charlotte, dar își simțea inima în gît și avu sentimentul teribil că, măritată sau nu, cu sau fără copil, legătura ei cu Patrick se sfîrșise de-a binelea de data asta.

În zilele însorite care urmau, Charlotte își reveni încetul cu încetul, cel puțin psihic. În tot acest timp cît trupul i se fortifica, o parte vitală a sufletului ei se ofilea și murea.

Nu fiindcă Patrick o evita. El stătea pe terasă ore întregi, citindu-i din Shakespeare, chiar jucînd anumite scene dramatice sau comice. Îi aduse fructe zemoase și îi spuse povești din tinerețea lui.

Totuși, cu toate astea, parcă era un străin, cineva angajat ca să amuze pacientul. Noaptea dormea în altă cameră, nu o săruta și nu o strângea niciodată în brațe pe Charlotte, nu se referea la pasiunea care odată îi legase.

Gideon îi fu un sprijin de încredere în acele zile dificile și, deși durerea pierderii lui Susannah i se citea în ochi, îl vedea apropiindu-se din ce în ce de Jayne.

Stella, care aspirase ea însăși la o poveste romanțioasă cu Gideon, acceptă situația cu o bunăvoință surprinzătoare și puse ochii pe unul dintre marinarii lui Patrick, la fel ca și Nora. Deborah, cea mai tânără din grup, se mulțumea să îi iubească pe eroii îndrăz, care populau romanele pe care le citea.

După o lună, Charlotte era din nou pe picioare, dar, odată cu afecțiunea lui Patrick, toată bucuria vieții o părăsi. Ea presupunea că într-o zi se va face bine, că va găsi un loc în lume pentru ea și copilul ei, dar asta părea într-un viitor îndepărtat.

Patrick nu o mai supraveghea atent, acum că era bine și copilul se simțea mișcând în pîn tecul ei. Lucra de la răsăritul pîna la apusul soarelui alături de oamenii lui, curățind pietrișul de pe cîmpurile de trestie de zahăr și pregătind pămîntul pentru o nouă însămînțare.

Într-o zi, cînd Charlotte era la capătul puterilor, hoinări prin aripa casei în care se afla camera lui Gideon și rămase în pragul ușii lui deschise.

Pe patul lui se afla o geantă împrumutată, deschisă, și Gideon își împacheta cămășile și pantalonii pe care Jacoba și celelalte femei le făcuseră. Întoarse capul și îi zîmbi lui Charlotte clipind din ochi.

- Bună, doamnă Trevarren. Arăți foarte bine astăzi.

Charlotte oftă și se ținu de cadrul ușii. O durea în gît

și trebui să aștepte o clipă înainte să vorbească, ca să-și poată controla emoțiile. Încercă să zîmbească.

- Australia este la oarecare distanță de aici, zise ea în cele din urmă. Mult prea departe ca să înoți sau să vîslești.

Gideon surîse și arătă spre balansoar.

- Intră și ia loc.

Charlotte se împotrivi.

- Nu este bine, protestă ea. Nu ar trebui să fii aici.

Prietenul ei chicoti.

- De cînd, dulce Charlotte, te chinuie un concept așa de modern ca proprietatea?

- Pleci, spuse ea, mutîndu-și privirea spre sacul de voiaj.
- Vasul pentru care m-am rugat este pe cale să sosească.

Charlotte nu avu dubii că spusele lui erau adevărate. În cursul săptămînilor care trecuseră, avusese multe ocazii să vadă că Gideon era în termeni buni cu Dumnezeu. O dată, ea avusese asemenea dureri, încît de-abia le putea suporta, iar el o luase de mîină și spusese cîteva cuvinte și ea se simțse puțin mai bine.

- Crezi că te-ai putea ruga ca Patrick să mă iubească din nou? îndrăzni ea să întrebe.

Gideon încetă să se mai miște prin cameră ca să vină lîngă ea pe balansoar.

' - Ar fi ca și cînd m-aș ruga să fie cerul albastru sau marea să fie adîncă, zise el blînd. Nici un bărbat nu a iubit vreodată o femeie mai total și mai sincer decît te iubește Patrick pe tine.

Charlotte scutură din cap.

- S-a decis să nu îmi mai arate că ține la mine, Gideon și tu știi cît de încăpățînat poate fi.

Misionarul îi atinse obrazul cu gingășie.

- în timp ce tu ești dulce și maleabilă și rezonabilă, o tachină el.

Charlotte scoase un sunet ce părea să fie și rîs și oftat în același timp.

- Gideon, nu fi imposibil. Am venit la tine pentru alinare!
- Nu de alinare ai tu nevoie, draga mea, spuse Gideon ofînd filozofic, dîndu-se pe spate și punîndu-și mîinile pe coapse. Ci de răbdare. Patrick va reveni la sentimente mai bune cu timpul...
- Dar nu pot aștepta! șopti Charlotte.

Gideon chicoti.

- îmi amintești de sora mea, Elizabeth, spuse el. Odată, copii fiind, bunica i-a dat niște bulbi de flori și un petec de pămînt care să fie al ei. Sora mea a plantat bulbii și se ducea afară în fiecare zi ca să se uite la pămînt, așteptînd să apară florile. După doar o săptămîină curiozitatea a înfrînt-o și nu a mai suportat suspansul. A săpat după acei bulbi doar ca să vadă

dacă au încolțit și după aceasta, evident, nu au mai' putut crește fiindcă îi omorîse.

înainte ca Charlotte să-i răspundă, Jayne dădu buzna pe ușă, cu fața-i încîntătoare roșie de emoție și lipsită de teamă, cu părul roșcat fluturîndu-i pe umeri.

- Este aici, țipă ea! Vasul este aici! Patrick deja l-a văzut și are steagul englez.

Gideon ridică din umeri apoi clipi spre Charlotte.

- Ei, Gideon Rowling, continuă ea, mai de gînd să te căsătorești cu mine și să mă iei cu tine, sau nu?

Clericul rîse.

- O, da, îi spuse el. Lui Charlotte i se păru că îndrăgostiții uitaseră cu totul de prezența ei. Dacă mă vrei, frumoasă Jayne, mă voi căsători cu tine.

Se întîlniră în mijlocul camerei și se luară de mînă, iar Charlotte plecă, roșie la față, cu inima bătîndu-i și de invidie și de bucurie profundă că dragostea învingea pînă și moartea.

Charlotte fugi de-a lungul holului, vrînd să vadă cu propriii ochi apropierea vasului, neînconjurată de pereți și de ferestre care să-i împiedice perspectiva. Ajungînd la scară, se decise că balustrada îi oferea un mijloc de locomoție mai rapid, o încălecă, suindu-se cu fuste cu tot. La capăt nu fu oprită de familiarul stîlp spiralat, ci de un braț puternic, musculos.

Se răsuci gîfînd și se uită drept în ochii albastru-in-digo ai lui Patrick Trevarren. Pentru o clipă văzu licărind în ei ceva, poate pasiune, poate amuzament. În clipa următoare, expresia dispăru și Charlotte se temu că doar își imaginase.

- Îți mulțumesc că te gîndești la sănătatea copilului meu, o muștră Patrick cu răceală, dacă nu te gîndești la a ta.

Charlotte îl lăsă să o ia în brațe de pe balustradă, dar își ridică bărbia sfidător cînd o așeză pe trepte, fața venindu-i la același nivel cu a lui.

- Nu fi plicticos, domnule Trevarren. Nu m-am supus niciodată ordinelor tale și nu voi începe să mă supun de acum înainte. Se mișcă să treacă pe lîngă el, dar el îi cuprinse brațele într-o strînsoare nedureroasă, dar fără scăpare, și o țintui locului.

- Vine un vas, spuse el. Probabil că este englez și se îndreaptă spre Australia. Vreau să navighezi pînă la Sydney și de acolo să traversezi spre Statele Unite.

Charlotte se holbă la el.

- Și tu? întrebă ea. Unde ai de gînd să fii cînd eu voi face asta?

- Aici, zise el. Cochran va călători cu tine, ca escortă și protector.

Genunchii lui Charlotte se înmuiară și se așeză pe o treaptă, simțindu-se dezolată. Patrick i se ghemui în față spre surpriza ei și o atinse cu tandrețe.

- Știu că ți se pare că sînt nedrept, spuse el răgușit. Dar crede-mă, Charlotte, va fi mult mai bine astfel pentru tine și pentru copil.

Durerea creștea în ea, apoi se revărsă în lacrimi și furie.

- Asta este doar părerea ta, Patrick Trevarren. Să fii trimisă de lângă tine este ca și când nu voi mai vedea soarele din nou.

Durerea se întipări pe trăsăturile lui Patrick, dar nu îl putea întoarce de la decizia lui.

- Așa vorbește o femeie modernă? Ce ar zice mama ta vitregă dacă te-ar auzi vorbind astfel?

Charlotte hohoti.

- Nu-mi pasă de ce spun alții, Patrick, am fost născută să fiu cu tine și tu să fii cu mine și dacă ne despărțim vom suferi amândoi îngrozitor.

El o sărută pe frunte la fel de blînd cum ar fi sărutat-o tatăl sau unchiul ei.

- Cum poți spune una ca asta? întrebă el. Ai uitat că necazurile tale au început cu mine?

- Luna va intra în nori și marea va seca. Te rog... nu îmi face așa ceva, nu îți face așa ceva.

Patrick oftă, o sărută din nou pe frunte, apoi se ridică în picioare și o ocoli.

- Este cel mai- bine.

Apoi plecă și o lăsă acolo, să se țină de balustradă și să se încordeze de parcă venea sfîrșitul lumii.

Cîteva ore mai tîrziu, cînd soarele se scufundă în mare, vasul englez ajunsese în port și apărură mai multe bărcuțe mici. Vasul trecuse în fugă peste apa clară și, văzînd luminițe pe insulă, se opri să o viziteze.

Raheem fu scos din beci - acesta fu prima dată cînd Charlotte dădu cu ochii de străinul obsedat de ideea de a o poseda și fu arestat de către ofițerii de pe vasul *Victoriana*.

Echipajul îl duse pe pirat pe vasul cel mare, legat fedeleș.

„La urma urmei, eu și piratul vom călători împreună“, se gîndi Charlotte nenorocită. Patrick ordonase ca hainele ei să fie împachetate ca pentru o călătorie lungă, iar Mary și Jacoba se supuseră posace.

Căpitanul Michael Trent era un bărbat fermecător, cu trăsături viguroase și ochi de culoarea alunei, și o privi pe Charlotte deschis și apreciativ cînd fură prezentați unul altuia la cina oficială din sufrageria lui Patrick. Spunea că era bucuros să o ducă pe doamna Trevarren în siguranță la Sydney. Odată ajunși, se va îngriji să-i aranjeze traversarea spre America, alegîndu-i cel mai bun vas și căpitan pe care îi putea găsi.

Ea va trebui să ajungă bine, sănătoasă în țară, în câteva săptămîni.

Patrick, care ar fi trebuit să pară încîntat că dorințele îi fuseseră îndeplinite atît de ușor, stătuse încruntat pe toată durata cinei.

Tîrziu în acea noapte, cînd Charlotte stătea întinsă suferind în patul ei, Patrick veni la ea pentru prima dată de la explozia dezastruoasă care aproape că o omorîse. Tăcut, fără promisiuni sau scuze, el se dezbracă se întinse lîngă ea și o luă în brațe.

Îl simți tremurînd în timp ce o strîngea mai aproape.

- Nu mă goni, se rugă ea, cu demnitate calmă.

- Trebuie, răspunse el. Se rostogoli peste ea, ținînd-o ușor sub el, vîrîndu-i un picior musculos între coapse. Spune-mi că nu mă vrei aici, Charlotte, zise el, și plec.

Charlotte era furioasă și frustrată, dar îl iubea pe acest bărbat cu o intensitate dureroasă.

- Rămîi, șopti ea, împletindu-și degetele în părul lui și coborîndu-i capul pînă cînd gurile li se atinseră și se prinseră cu putere și disperare.

Actul lor de dragoste fu diferit în acea noapte, deși se consumă la fel de intens. De-abia vorbiră - de obicei se tachinau și se tentau unul pe celălalt pînă cînd se excitau la maximum și nu mai aveau suflare - și cînd trupurile li se uniră, satisfacția deveni chin. Se luptară unul cu altul, știind că plăcerea era atît de amară încît devenise insuportabilă, apoi simțiră nevoia să se certe iar, de parcă nu existase nici o comuniune, nici o eliberare.

În cele din urmă, oboseala îi toropi. Charlotte, care se simțise în al nouălea cer în brațele lui Patrick, se simțea mai singură și mai disperată ca niciodată. Plînsese pînă adormi.

Dimineța și-au luat rămas-bun în grabă de la toți. Jayne cu Gideon și Charlotte cu Cochran fură duși spre *Victoriana* în bărci lungi, grațioase. Bagajele le fuseseră încărcate la bord cu o noapte în urmă.

Charlotte se uită înapoi lung spre insulă, nevenindu-i să creadă că marea aventură se sfîrșise, că Patrick nu fusese în stare să-și ia rămas-bun de la ea ca lumea. Gideon o luă de mînă și o ținu strîns.

Restul dimineții se scurse în ceață, cel puțin pentru Charlotte. Jayne și Gideon fură căsătoriți legal de către căpitanul Trent și după multe pregătiri vasul se mișcă grațios spre marea largă.

Charlotte stătu lîngă balustradă, privind cum insula magică dispărea încet, împreună cu visurile ei de fericire.

Capitolul 22

Aprilie 1678 - portul Quade,

Teritoriul Washington

Millicent Quade nu era o femeie visătoare, dar în timp ce privea cum sora ei, Charlotte, acum vizibil însărcinată, își petrecea zilele se gândea că parcă simțise prevestirea morții.

- Charlotte moare, îi spuse Millicent soțului ei, Lucas, într-o dimineață luminoasă de primăvară, pe când stăteau amândoi pe veranda scăldată în soare a casei lor situată vizavi de biserica presbiteriană.

Pastorul, un bărbat chipeș, cu bărbia pătrată și privirea calmă, își lăsă jos ceașca de ceai și privi spre port. Millicent fi urmări privirea; ca de obicei, vederea apei gri-verzui, încadrată între vîrfurile munților veșnic acoperite de zăpadă și a vegetației veșnic verzi, o învioră.

- Trebuie să ai credință, draga mea, zise Lucas. O luă de mîină și o mîngîie, iar ea era recunoscătoare, atît de recunoscătoare pentru dragostea sigură, de nezduncinat, a soțului său.

Charlotte merită un astfel de soț, se gîndi Millie furioasă. Nu era drept ca o femeie de calitate ca sora ei să aibă inima frîntă din cauza unui ticălos de căpitan pe mare. Tata și unchiul Devon se certau întotdeauna dacă să-l biciuiască pe căpitanul Patrick Trevarren în stradă, dacă ar îndrăzni vreodată să se arate în portul Quade. Millicent, în mod normal o persoană pașnică, spera ca Trevarren să-și capete pedeapsa.

- Lydia spune că Charlotte plînge noaptea, continuă Millie cu inima sfișiată. Mănîncă doar de dragul copilului, nu pentru ea și se uită încontinuu în golf după vase.

Lucas oftă, dar nu vorbi. Una dintre marile lui calități era abilitatea de a asculta, netulburat, nejudicînd aspru nimic din ce se spunea.

Brusc, Millie începu să plîngă.

- Nu pot suporta, Lucas. Este prea îngrozitor să o văd pe Charlotte suferind în halul ăsta - ea a fost atît de tare întotdeauna, atît de plină de viață și de pusă pe șotii.

- Iubito, spuse el înconjurînd-o cu un braț puternic, Charlotte este acasă și în siguranță, printre oameni care o iubesc. Cu timpul va fi ea însăși din nou.

Millie își șterse ochii cu podul palmei. Nimeni, cu excepția lui Patrick Trevarren, nu o cunoștea pe Charlotte mai bine ca ea. Cu siguranță că Charlotte era energică

și nu se punea la îndoială faptul că familia ei o iubea la nebunie. Datorită comunicării sufletești dintre ea și sora sa, Millie era conștientă de un lucru pe care

ceilalți nu îl puteau sesiza. Lumina din sufletul lui Charlotte, esența ei, se întuneca, pe zi-ce trecea.

Lucas rămase în picioare lângă scaunul lui Millie, odihnindu-și o mână pe umărul ei.

- Am de făcut niște vizite, spuse el.

Millie își întoarse capul, îi sărută mâna ușor și încuviință fără să-l privească. După ce el plecă, strânse masa, aranjă vasele în chiuveta de la bucătărie, își scoase șorțul și se duse către conac.

Charlotte o ascultă în tăcere. Lydia nu se lăuda, fiindcă

Charlotte stătea lângă fereastra celui de-al doilea etaj din casa tatălui și a mamei ei vitrege, ținându-și mâinile pe burta enormă. Un zîmbet tremurător i se ivi pe buze.

- Poate că va fi azi, îi spuse ea copilului ei nenăscut. Poate că tatăl tău se va întoarce la noi astăzi.

Auzi una dintre ușile franceze scîrțîind din balamale, se așeză la loc în scaun când mama ei vitregă intră ca să îi țină companie.

Lydia era o femeie izbitor de frumoasă, blondă și cu un spirit puternic, o mamă bună pentru ceata ei de copii și o bună soție pentru tatăl ei. Mai mult, era o forță demnă de luat în considerație în îndeplinirea obligațiilor legate de afacerile cu chereștea ale soțului ei.

Ea stătea lângă balustrada terasei înguste, șuvițele părului său blond fluturînd în briza cețoasă și sărată.

- Cel mai mult pe lume îți doresc, Charlotte, să ai parte de o dragoste așa cum avem eu și cu tatăl tău, îi spuse ea fiicei sale vitrege, fără să o privească. A noastră este un fel de uniune care hrănește sufletul și ne ajută să fim noi înșine.

pasiunea dintre Brigham Quade și soția lui le era vizibilă tuturor celor care îi priveau. Millie și Lucas aveau același tip de legătură, deși a lor era mai liniștită.

Lydia se răsuci, o privi pe Charlotte, care rămase în scaunul ei, stîngace și iritată din cauza burții mari.

- în mod normal nu aș vorbi astfel, știind cât suferi, dar simt că trebuie. Cred că tu și Patrick Trevarren aveți același gen de legătură. Dacă am dreptate, Charlotte, atunci va trebui să te pregătești să lupți pentru mariajul tău.

Charlotte înghiți. Patrick o părăsise și pe ea și pe copil. Dăduse comandă să se construiască o casă mare în apropiere de Seattle și nu numai că două noi clipere fură construite pentru el, dar nici măcar nu-li făcuse o vizită și nici nu-i trimisese vreo scrisoare.

- Și eu credeam la fel, spuse ea. Nu trecuse nici un moment, nici o clipă de când se despărțise de Patrick în acea după-amiază în fața scărilor casei de pe insulă, fără să tînjească după el.

În timpul călătoriei spre Sydney, se așteptase ca el să vină cumva după ea - poate cu un alt vas care trecea pe lîngă insulă. Dar Patrick nu apăruse.

Ajunsă în Australia, ea și cu Cochran îi conduseră pe Jayne și pe Gideon în călătoria lor misionară și se odihniră timp de cîteva zile, mergînd la teatru împreună și explorînd țara. Raheem a fost trimis înapoi în Anglia ca să fie judecat. Charlotte își reveni curînd și îl rugă pe căpitanul Trent de pe *Victoriana* să-i recomande un alt vas care călătorea în nord, spre San Francisco. Apoi, își luă rămas-bun de la Cochran și călători cu alt vas, spre Seattle, unde tatăl ei, Lydia și Millie o așteptau.

Se aruncă în brațele puternice ale lui Brigham Quade pentru prima dată după atîtea săptămîni, înainte să înceapă să hohotească de durere și amărăciune, dar o parte din ea încă credea că Patrick nu va fi în stare să stea departe de ea o veșnicie. Îi va lipsi marea aventură a vieții în doi, așa cum îi lipsea și ei...

Privirea Lydiei arăta îngrijorare, dar nu compasiune.

- Ești o Quade, Charlotte, și ai fost crescută să fii puternică. Acum cînd mă uit la tine, văd o femeie care a renunțat. Eu și cu tatăl tău sîntem disperat de îngrijorați.

Charlotte se încordă în scaunul ei, dar, înainte să poată răspunde, pîntecele o duru brusc și violent. În port, o barcă a poștei zilnice își suna cornul, dovadă a lucrurilor obișnuite.

Lydia, care lucrase ca soră medicală în timpul rebeliunii din statele sudice și îl ajutase pe doctorul Joe McCauley ani de zile, estimă situația și acționează fără panică.

- Deci a venit timpul, nu? întrebă ea blînd, ajutînd-o pe Charlotte să se ridice.

Charlotte gemu. Sprîncenele și buza de jos îi erau umede de transpirație și își simțea oasele șoldurilor de parcă fuseseră separate. Patrick, țipă ea în adîncul sufletului său și se gîndi, pentru o clipă, că îl auzise răspunzînd. Din păcate, era doar fluieratul bărcii de poștă. Brigham Quade îl recunoscuse pe bărbatul înalt, cu umeri lați de taur tînăr, în momentul în care îl deschise ușa de la intrare și, dacă nu ar fi fost circumstanțele, l-ar fi dat afară și l-ar fi pus la pămînt chiar acolo pe verandă.

Trevarren dădu din cap în semn de salut și intră pe lângă Brigham în holul răcoros și umbros de la intrare.

- Unde e ea? Unde este Charlotte?

Exact în acel moment, un țipăt ascuțit de durere veni de la etajul al doilea.

- Sus, răspuse Brigham cu răceală. Dă viață copilului tău.

Trevarren păli, scăpă elegantul sac de voiaj din piele și Brigham se gândi că ar mai putea fi o șansă pentru ștregarul lup de mare. Bărbatul părea să mai aibă o urmă de decență în el.

- Unde? se răsti el.

- Prima ușă pe dreapta, răspuse Brigham, ursuz. Trevarren auzi un alt țipăt pe când urca treptele și Brigham clipi din ochi. Fusese destul de rău să stea neajutorat alături de Lydia în timp ce îi născuse cei cinci fii, dar era și mai rău să își audă cea dintâi născută fiică suferind în halul ăsta.

Totuși, Brigham zîmbi, ridicîndu-și ochii în tavan și amintindu-și reacția lui Trevarren la vestea că va fi tată. Bărbatul arătase ca și când i-ar fi venit să leșine, apoi se reculesese și urcase treptele alea de parcă tot ce conta era să ajungă lângă Charlotte.

Da, reflectă Brigham. Încă mai erau speranțe.

Charlotte își arcui spatele când durerea o cuprinse din nou și crezu că are halucinații văzîndu-l pe Patrick dînd buzna pe ușă, trîntind-o cu putere de perete și căzînd în genunchi îngă patul ei.

Lydia, netulburată, nu încetă să vegheze travaliul.

- Dacă ai de gând să o umilești, Patrick Trevarren, îl amenință ea, te scot afară de aici.

Charlotte orbecăi după mîna lui Patrick și o găsi.

- Ești aici, ești într-adevăr aici? întrebă ea prostește. Din nou o contracție o tortură, din nou își arcui trupul.

- Da, răspuse Patrick țîfnos, după ce răul trecuse, încă îi strîngea mîna puternic.

- Am încercat să stau departe, dar, Dumnezeu să mă ajute, nu am reușit.

- Dacă ar fi să te ajute, căpitane Trevarren, comentă Lydia sec, examinînd-o pe Charlotte în același timp, mai bine te-ar lovi întîi cu lopata, ca să-ți atragă atenția.

Gura lui Patrick se ridică ușor la cuvintele Lydiei și Charlotte îi sorbi zîmbetul familiar ca să-i ușureze durerile. El îi sărută vîrfurile degetelor și zise:

- Poate că El m-a lovit, doamnă Quade, poate că m-a lovit.

- Nu mă părăsi, gîfîi Charlotte. Îi era rușine că avea atîta nevoie de Patrick, dar asta era realitatea.

- Sînt aici, o asigură el, sărutîndu-i mîna din nou, de data asta în palmă.

Charlotte ar fi fost mai fericită dacă i-ar fi spus „Vom fi împreună pentru totdeauna”, dar nu avea timp să recurgă la tertipuri. Durerea veni din nou, se ridică la gradul de agonie și ea trebui să țipe.

Patrick nu tresări la țipetele ei, ci o luă de mînă, îi mîngîie părul și șopti cuvinte tandre de încurajare și asigurare.

În cele din urmă, după ore întregi de travaliu, copilul țîșni din pîntecele ei.

- O fetiță, spuse Lydia, cu lacrimi de bucurie în ochi, în timp ce ștergea copilul. Doamne, am crezut că nu voi mai vedea vreodată o fetiță bebeluș în familia asta.

Charlotte se uită la Patrick cînd fetița fu pusă între ei și văzu că ochii îi erau umezi.

- Cum să-i punem numele? întrebă ea blînd.

El se uită fascinat la copil, de parcă nu mai văzuse niciodată un bebeluș în viața lui.

- Există un nume destul de frumos pentru o asemenea ființă? șopti el, dorind să mîngîie obrazul copilășului.

Charlotte rîse.

- Da. Annie, cred. Annie Quade Trevarren.

Patrick încă se uita la copil, evident minunîndu-se.

- Noi am creat-o eu și cu tine, împreună, zise el. Nu pot să cred - este un miracol.

Lydia părăsi camera, dar Charlotte îi auzi vocea în timp ce vorbea încet cu cineva în hol - probabil cu Brigham. Fără îndoială că și Millie era acolo.

Patrick se aplecă grijuliu peste Annie ca să netezească părul încîlcit al lui Charlotte.

- De ce nu mi-ai spus că știi să faci lucruri magice? o necăji el, ochii albaștri strălucindu-i în timp ce își privea soția.

Un oftat de bucurie și de ușurare se ridică în gîtlejul

iui Charlotte. Patrick era acolo; soarele va străluci din nou, luna se va învîrți în jurul pămîntului și stelele își vor relua locul pe cer.

De acum înainte nu îi va mai permite să o părăsească.

- Nu am putut sta departe, spuse el răgușit. Ai fost la
- Te iubesc, spuse ea deschizându-și sufletul în fața lui.

El o sărută cu o pasiune respectuoasă, după cum cerea situația.

- Și eu te iubesc, răspunse el.

Lydia se întoarse cu Millicent și Patrick ieși încet din cameră. În timp ce Millie legăna copilul, cu ochii strălucitori de încântare, Lydia o îmbrăcia pe Charlotte cea extenuată, o ajuta să îmbrace o cămașă de noapte curată și îi puse așternuturi noi pe pat. De vreme ce Charlotte nu avea încă lapte, Annie trebui hrănită cu biberonul.

- Dormi acum, zise Lydia când Charlotte fu din nou în pat, aplecându-se peste fiica ei vitregă ca să o sărute tandru pe frunte, ai avut o zi grea.

Charlotte îi dorea pe Annie și pe Patrick lângă ea, dar era prea obosită ca să protesteze. Închise ochii, doar pentru o clipă.

Camera era întunecată, cu excepția luminii lunii care pătrundea prin ferestre, când Charlotte se trezi. Patrick stătea întins lângă ea, ocrotind-o cu trupul și puterea lui, luând-o în brațe.

- Cum ai reușit să ajungi aici chiar când aveam nevoie de tine cel mai mult? întrebă ea, știind că el era treaz, chiar dacă nu dădea semne.

Patrick îi sărută tâmpla.

Casa din Seattle?

Charlotte își reaminti toată singurătatea pe care o îndurase de când se despărțiseră.

- Nu, zise ea. Știam despre ea, adică avocații mi-au scris, dar, nu am aveam nici o dorință să văd locul.
- De ce nu? întrebă Patrick, deloc ofensat. Casa nu ar fi fost construită, dacă nu erai tu și Annie. Trebuia să locuiți în ea.
- Eu și cu Annie nu sîntem figurine chinezești, ca să ne aranjezi într-o vitrină luxoasă și să ne ștergi de praf din când în când, domnule Trevarren. Nu vom pune piciorul în casa aceea pînă când nu vom fi o familie reală.
- Dar cum putem fi alfel? întrebă Patrick încă pierdut. Annie este copilul nostru. Tu ești mama ei, eu tatăl. Asta ne face să fim o familie.

- Nu, se împotrivi Charlotte. Asta - ceea ce au Lydia și tata și băieții, în casa asta - este o familie. Locuiesc împreună, se iubesc și se ceartă, rid și plîng, totul. Se opri, respiră adînc, știind că era cît pe ce să riște tot, dar nu putea să evite.

- Dacă ai de gînd să pleci, Patrick, atunci va trebui să îți cer să nu te mai întorci vreodată. Tata are prieteni puternici - poate aranja un divorț discret.

Ea îl simți pe Patrick încordîndu-se lîngă ea, la fel și îmbrățișarea lui, dar nu îi iăcu promisiunea pe care sufletui ei dorea să o audă.

- Pînă astăzi, am crezut că nu voi putea trăi fără tine, continuă ea, găsind putere chiar și așa, slăbită cum era. Cînd te-am văzut, am știut că te iubesc mai mult ca orice pe lume, că aveam nevoie de tine și mai mult decît înainte. Dar apoi, din acea durere s-a născut Annie. Ea este un dar de la Dumnezeu, Patrick, un miracol, așa cum ai spus. Și pînă cînd mă voi mai întrema, ea va fi sensul vieții mele.

Patrick întinse ușor o mînă peste fața lui Charlotte și fără îndoială că îi simți lacrimile. Ea bănuia că și soțul ei avea lacrimi în ochi în aceste momente,

- Dumnezeule mare, Charlotte, se miră el, după un timp. Cred că ești, cu siguranță, cea mai remarcabilă femeie care a existat vreodată.

Ea nu-i răspunse, dar fu destul pentru acea noapte. Charlotte își îmbrățișa soțul, îl lăsă s-o strîngă la piept, apoi dormi liniștită pentru prima dată de luni de zile.

La o săptămîină după nașterea lui Annie, cînd putu fi sigur că și soția lui și copilul erau bine, Patrick plecă spre Seattle ca să inspecteze casa enormă pe care o comandase cu mult înainte de sosirea lui în Statele Unite. Nici măcar nu se opri să verifice proiectul celor două vase ale sale; asta putea aștepta.

Reședința din cărămidă se ridica pe unul dintre numeroasele dealuri din Seattle, din fața golfului. Fiecare cameră imensă părea să strălucească de soare și Patrick se simți fericit la gîndul că Annie va crește aici. Fiind fiica mamei sale, se va da, fără îndoială, pe balustrade și va patina în șosete peste podelele lustruite, din lemn.

Vocea lui Cochran nu îl făcu pe Patrick să tresară, deși se crezuse singur.

- Spune-mi, încîntătoarea ta Charlotte a acceptat să te primească aici, în inima și în patul ei, ori de cîte ori vii de pe mare?

Furia îl năpădi pe Patrick. Cochran era cel mai bun și mai vechi prieten al său, și avea talentul de a pune punctul pe I. își întoarse fața către primul său ofițer.

- Nu, replică el cu răceală. Chiar mi-a spus, de fapt, să mă duc direct la dracu'. Zice că nu va locui niciodată aici fără mine.

-Și?

- Și nu i-am putut promite că voi rămîne. Eu și cu Charlotte sîntem într-un impas.

Fața de obicei jovială a lui Cochran se încordă de nerăbdare și de mulțumire.

- Doamne, omule, nu mă pot opri să nu mă mir cît de prost ești. Ești doar pe jumătate viu fără Charlotte și o știi!

Patrick se îndreptă către o fereastră arcuită, care ținea de la podeaua din lemn dur pînă la tavanul ornat cu stucatură.

Portul era inundat în lumină și ticsit de vapoare.

- Ea este în siguranță aici, lîngă tatăl ei. La fel și Annie.

- Ți-e frică, murmură Cochran parcă uimit de revelație. Pe tot timpul asocierii noastre, prietene, te-am privit ca pe un bărbat viteaz, un conducător, care merita titlul de căpitan, dar acum văd că am greșit - nu ești altceva decît un iaș.

- La dracu', răbufni Patrick exploziv, nu am motiv să-mi fie frică - doar că mai mult decît o dată Charlotte era să moară din cauza dragostei mele. Iar acum este și Annie.

Cochran era de-a dreptul furios și nu mai puțin compătimitor.

- Niciodată nu m-am gîndit că o voi spune, dar ar duce-o amîndouă mai bine fără tine. O adevărată doamnă ca Charlotte are nevoie de un bărbat cu care să-și împartă viața și nu de un băiețaș căruia îi e teamă să-și asume riscurile.

- Ieși afară! țipă Patrick, gesticulînd sălbatic spre pragul în care trebuia să fie ușa dublă a salonului. Vocea lui răsuna în spațiul gol.

- Bucuros, replică Cochran, rănindu-l pe Patrick cu răceala finală a tonului său. O să navighezi cu cele două nave frumoase și noi fără mine, căpitane Trevarren. Nu primesc ordine de la un rătăcitor laș ca tine.

Patrick închise ochii de durere, fiindcă pierderea celui mai apropiat prieten al său era o lovitură puternică. Vru să îl roage pe Cochran să rămîna, să înțeleagă, dar mîndria lui nu îi permise să facă un asemenea gest.

Tresări cînd auzi ușa trîntindu-se în depărtare. După un timp, ieși afară și se plimbă pe pietriș. Aici va fi o grădină, acolo o fîntînă de marmură, dincolo un eleșteu strălucitor, plin cu peștișori aurii, care să-i încînte copilul.

Visuri, se încruntă Patrick. Ca și fumul. Charlotte nu va locui niciodată în această casă, fiica lor nu va alerga, rîzînd, prin grădinile viu colorate. Își înalță privirea spre ferestrele celui de-al doilea etaj, unde era un apartament imens, mobilat cu un șemineu vechi franțuzesc și cu cămăruțe mai mici pentru baie și budoar.

Charlotte nu va sta niciodată culcată sub el acolo, în patul imens pe care îl proiectase pentru ei, nu-i va descheia pantalonii, nu îl va primi în ea și nu îl va călări în ritmul ei dulce și nemilos. El nu-i va mai striga numele în dezlănțuirea pasiunii și nici ea pe al lui.

Distrus, Patrick se răsuci și traversă curtea întinsă, ieși pe poarta unde calul și vizitiul închiriați așteptau. Nu se uită înapoi nici măcar o dată, dar în schimb o porni spre port, unde noile lui amante, vasele pe jumătate terminate, îl așteptau.

În acea noapte, în loc să se întoarcă în portul Quade și la Charlotte, cu barca, Patrick își luă cameră la hotel.

- Văd că ai primit chitanțele de la hainele și de la

După șase săptămâni, Charlotte se înzdrăveni din nou. își împachetă lucrurile ei și pe ale lui Annie și plecă spre Seattle, dar, desigur, nu în căutarea lui Patrick. Durerea pierderii lui o chinuia, dar întorsese o nouă pagină odată cu nașterea fiicei ei și dorea să facă în viață ceva, cu sau fără Patrick.

Închirie o casă micuță, nu departe de cea pe care o construia Patrick, și angajă o femeie tânără, pe nume Martha Landis, ca să fie guvernanta lui Annie. Acest lucru fiind făcut, Charlotte se întâlni cu avocații tatălui ei ca să aranjeze divorțul, apoi comandă mobilă și alte lucruri și mai multe haine decât putea avea nevoie o femeie. Pe acestea le trecu în contul lui Patrick, de vreme ce încă mai era soțul ei.

Își așezase un șevalet pe fiecare verandă și pictă portul, a cărui vedere era limitată, când însuși Trevarren apărură conducând ca un nebun. Abandonă vehiculul imediat și țîșni în stradă.

Patrick purta pantaloni gri-petrol și o cămașă largă de pînză, - exact așa cum îl cunoscuse Charlotte prima dată -și-și lăsase din nou părul să crească. Era legat la spate cu o fundă neagră, îngustă.

- Ce dracu', mai e și asta? întrebă el, fluturînd un vraf de hîrtii în timp ce urca treptele și pășea pe verandă.

Intră ca rafala unui uragan și Charlotte se întinse să își susțină șevaletul. Inima îi bătea foarte puternic, dar reuși 'să zîmbească năucită și-și ridică o sprinceană, uimită.

mobila mea, spuse ea absentă. Ei bine, cel puțin atîta poți face, Patrick, avînd în vedere...

- Nu dau doi bani pe hainele și pe mobila ta, Charlotte, spuse el, vocea fiindu-i și șoaptă și strigăt. Astea sînt hîrțile de divorț.

- Oh! Ea zîmbi și-și netezi rochia simplă, neagră. Părul îi era aranjat într-un nor pufos în jurul feței, și bluza i se potrivea, deși era modestă.

- N-am fost niciodată de acord cu asta, Charlotte! Cum îndrăznești să trimiți viermii ăia de avocați asupra mea?

Ea oftă și se așeză pe o canapea mică, sperînd că Patrick nu-i va observa tremurul.

- Ei, se părea că este singurul lucru pe care îl puteam face, datorită atitudinii tale. Pe lîngă asta, parcă nu ți-aș fi menționat de divorț, domnule Trevarren. Am discutat chiar după nașterea lui Annie.

- Un lucru minunat! răbufni el, holbîndu-se la ea. Fiica noastră se născuse de cîteva ore și noi discutam despre cum să ne separăm.

Charlotte își reținu zîmbetul, deși nu-și imagina ce o făcea să rîdă. La urma urmei, situația nu era deloc amuzantă.

- Cred că ești nerăbdător să te desparți de mine în mod legal, spuse ea, netezindu-și din nou fusta. E un lucru știut de toată lumea că vasele tale sînt gata de plecare și se zvonește că te întreții cu o femeie din San Francisco.

- Madeleine nu este o femeie, se răsti Patrick. Este un investitor, Doamne, Charlotte, ce fel de ticălos crezi că sînt?

- Genul care are nevoie de plăcerile lui. Au trecut luni de zile de cînd nu am mai fost împreună. Ea se opri

- păru că și inima îi stătu în loc. Doar nu vrei să spui că mi-ai fost credincios în tot acest timp?

- Am fost, replică Patrick cu atîta mîndrie și vanitate masculină, încît Charlotte știu că spune adevărul. Stai liniștită, nu am spus că a fost ușor. Au fost dăți, draga mea, cînd am crezut că voi înnebuni de tentație. Dar ți-am fost credincios.

Ea se feri ca să-i ascundă lacrimile de ușurare dulce care îi umpluseră ochii.

Spre surpriza ei, Patrick se întinse, o luă de mînă și o ridică în picioare. Ea se apropie de el.

- Charlotte, zise el, împreunîndu-și degetele la spatele ei și căutîndu-i privirea, sînt atît de speriat.

- De ce? întrebă ea, sincer uimită. Înainte inima i se oprise, iar acum îi bătea nebunește și tot trupul îi era slăbit de cît de mult îl dorea pe acest bărbat.

- Că te pierd pe tine. Că o pierd pe Annie.

- Patrick, vorbești fără sens. Ne-ai întors spatele și acum îmi spui că ți-e frică să nu ne pierzi?

- Charlotte, uită-te la tot ce ți s-a întîmplat de cînd m-ai întîlnit: ai fost ținută captivă în harem, aproape că ai fost răpită de pirați, lovită în explozie...

Ea rîse.

- Și toate au fost fantastice. Genul de aventură minunată la care toate femeile visează. O, Patrick, nu aș da pe nimic timpul ăla, nici pe durere, nici pe plăcere.

El o privi uimit.

- Charlotte Trevarren, ești femeia cea mai dată naibii. Și nu pot trăi fără tine.

Ea se lipi mai tare de el, lăsîndu-l să simtă promisiunea trupului ei, conștientă că era nerăbdător.

Patrick se uită adînc în ochii ei mult timp înainte să îi pună o întrebare:

- Vei naviga cu mine cînd mă voi sătura de pămînt și va trebui să plec pe mare?

Charlotte se ridică în vîrfurile picioarelor și îi sărută gropița din bărbie.

- O, da!

El se încruntă.

- Dar Annie?

- Este fiica ta. Bănuiala mea este că se va simți mai degrabă acasă pe mare decît pe uscat.

Patrick se aplecă încet, își ridică soția în brațe o sărută într-un abandon complet, chiar acolo pe verandă.

- Este cineva aici care ne îngrijește copilul? întrebă el cînd, în cele din urmă. Există un prag peste care aș vrea să te trec, doamnă Trevarren și un pat imens în care aș visa să te am.

Ea roși de plăcere, de anticipație și de bucuria pură de a-l iubi pe acest bărbat minunat, enigmatic și imposibil.

- Martha! strigă ea radioasă. Plec pentru un timp. Te rog, ai grijă de Annie cît lipsesc.

- Da, doamnă Trevarren, răspunse o vocea feminină, de undeva din casă.

Patrick coborî treptele verandei și începu să meargă, ducînd-o așa cum un mire duce o mireasă. Oamenii se uitau pe furiș de la ferestre, dar Patrick nu le dădu atenție.

Pur și simplu continuă să meargă prin porțile chise ale casei pe care o construise pentru Charlotte, ieșind din drum, traversînd veranda mare și intrînd pe ușile din față.

Tocurile lui răsunau pe podelele goale, fiindcă mare parte a casei nu era încă mobilată.

- Patrick, sînt perfect în stare să merg, spuse Charlotte, cînd începură să urce maiestuoasa scară curbată.

- îmmm, zise el, făcînd la dreapta în capătul scărilor.

Charlotte respiră puternic, cînd el o duse în dormitorul uriaș. Nu erau scaune, nici dulapuri și, în mod sigur, nu pîlpîia nici o flacără în minunatul șemineu. Lîngă un perete se afla un pat imens.

Patrick o azvîrli pe Charlotte în pat fără jenă și se aplecă peste ea, înfundîndu-și mîinle în saltea, de o parte și de alta a capului ei.

- Vei sta cu mine?

Ea aprobă din cap.

- Pentru totdeauna.

- Chiar dacă sînt dificil?

Charlotte rîse.

- Cînd ai fost altfel? își întinse brațele și el veni nerăbdător spre ea, descheindu-i bluza și dezgolindu-i sîinii.

El se opri chiar cînd voi să apuce un sîn, dar se încruntă văzînd că Charlotte zîmbea amuzată.

- E-n regulă? O să te doară?

Ea îi atinse obrazul, aplecîndu-l ușor să îi ia sînul. El o linse pînă ce ea crezu că o să înnebunească de dorință, apoi îi ridică fustele.

- la-mă înăuntrul tău, o rugă Patrick, răgușit. Acum, Charlotte, te rog, acum!

Charlotte îi descheie pantalonii, îl eliberă și îl Introduse. Mai tîrziu va fi timp pentru dragoste tihnită, dar trecuseră luni de zile de cînd nu mai fuseseră împreună și Charlotte își dorea soțul la fel de urgent cum o dorea și el.

își arcui spatele în timp ce ei îi trăgea chiloții și gemură amîndoi de plăcere cînd Patrick o pătrunse și se cufundă adînc în ea. în acel moment de foc și glorie, viitorul lor începu cu adevărat.

SFÎRȘIT